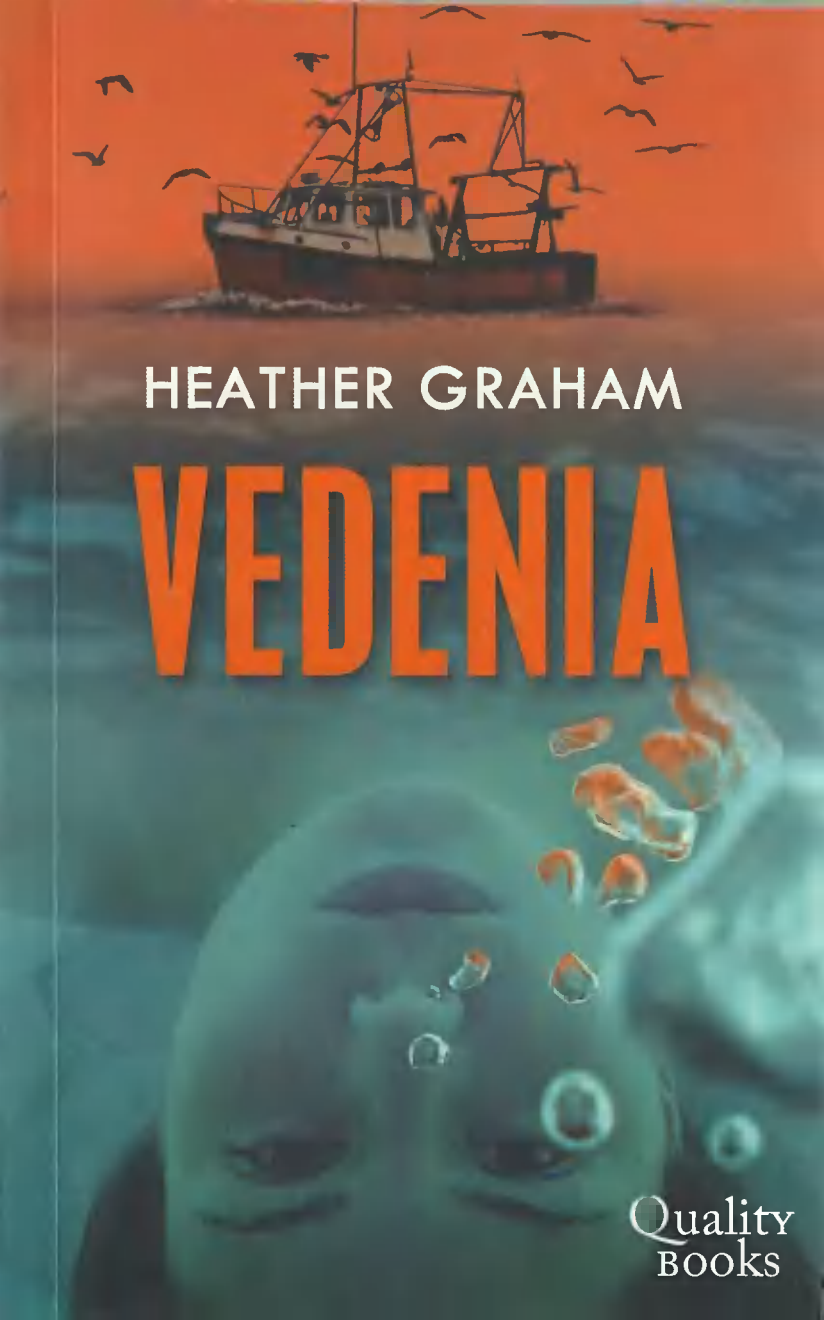
HEATHER GRAHAM
VEDENIA
Quality
Books

Compania pentru care lucrează Genevieve Wallace este angajată să ajute la descoperirea celebrei nave *Marie Josephine*, scufundate de pirați în largul coastelor Key West, în apropiere de Miami. În prima zi de cercetări ea zărește lângă un recif de corali silueta unei femei de o frumusețe răpitoare. Speriată și nedumerită de vedenia din adâncuri, ea descoperă că locuitorii orășelului turistic sunt terorizați de un criminal în serie, ale cărui victime sunt lasate pradă oceanului. Încercând să dezlege șarada asasinatelor, Genevieve se confruntă cu un mister vechi de secole.

Quality Books

ISBN 978-973-88411-4-7

www.qualitybooks.ro

„*Vedenia*, thriller-ul lui Heather Graham, combină într-o manieră explozivă acțiunea plină de suspans, povestea de dragoste și elementele paranormale, într-o poveste care vă va ține cu sufletul la gură."

PUBLISHERS WEEKLY

„Această carte vă va oferi aceleași senzații ca și o călătorie în montagnes russes, acțiunea fiind dinamică și plină de răsturnări de situație neprevăzute. Heather Graham reușește să mențină suspansul până la final. Veți citi un roman de-a dreptul captivant."

LITERARY TIMES

Quality
Books

HEATHER GRAHAM

VEDENIA

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA DATCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GRAHAM, HEATHER
Vedenia / Heather Graham ; trad. din lb. engleză: Ana-Maria Datcu. - Bucureşti : Quality Books, 2007
ISBN 978-973-88411-4-7

I. Datcu, Ana-Maria (trad.)

821.111-31=135.1

HEATHER GRAHAM
THE VISION
Copyright © 2006 by Heather Graham Pozzessere.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.ar.l..

All characters in this book are fictious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is puerly coincidential.

® and TM are trademarks of Harlequin Enterprisis and/or its affiliated companies, used under license

© Quality Books, 2007, pentru versiunea în limba română. Această ediţie a fost publicată cu permisiunea Harlequin Books SA.

Coperta: Nicolae Vasilescu
Redactor: Mircea Roşca
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Tipărit la
LUMINA TIPO

ISBN 978-973-88411-4-7

În memoria surorii mele,
Victoria Jane Graham Davant.
Ea a plecat dintre noi înaintea mea,
dar nu trece zi în care să nu-mi vorbească,
în inima mea.

Prolog

Forma plutitoare arăta lugubru.

De la distanță părea să fie o femeie.

La început, Genevieve Wallace nu știu ce văzuse de fapt. Era chiar acolo, pe fundul apei, unduindu-se atât de lin în mișcarea curentului, arătând aproape ca o... femeie.

Se uită în stânga și-l văzu pe Vic Damon la doar câțiva pași distanță de ea cercetând atent un fragment proeminent de coral, care arăta ca o grotă în apele limpezi. Având în vedere ceea ce învățaseră recent despre *La Doña,* încercau amândoi să vadă cât mai bine tot ceea ce se putea ascunde mai mult sau mai puțin „la vedere".

Sunetul ușor și ritmic al propriei respirații îi umplea urechile. Se uită la indicatorul de aer — mai avea câteva sute de mii de atmosfere în rezervoare. Monitorul de adâncime oscila între zece și cincisprezece metri. Așadar, putea să cerceteze forma ciudată fără să-și pună siguranța în pericol.

Apa era limpede precum cristalul, de o culoare strălucitoare, între albastru și verde. Și temperatura era perfectă. Era o după-amiază minunată pentru a-ți lua răgazul să cercetezi și cel mai mic detaliu care ți-ar fi atras atenția.

Săptămâna trecută, când începuseră să lucreze în zona asta, fusese cu totul altfel. În prima lor zi pe teren, trei dintre cei cinci membri ai echipajului se îmbolnăviseră din senin, inclusiv Marshall Miro, şeful lor şi proprietarul firmei de scufundări utilitare Deep Down Salvage. Ea însăşi n-a avut rău de mare, dar cu toată lumea din jurul ei cu stomacul întors pe dos... n-a fost prea plăcut.

Însă acum vânturile se potoliseră complet. Suprafaţa apei era aproape la fel de liniştită ca aceea a unei oglinzi. Nisipul se aşezase pe fundul apei.

Vizibilitatea era excelentă.

Iar forma se mişca, făcându-i parcă semn să vină către ea. Având încă în urechi sunetul ritmic al propriei respiraţii, dădu din înotătoare şi se îndreptă într-acolo.

De la distanţă i se păruse a fi o femeie în carne şi oase. În timp ce se apropia de ea, se gândi că ar putea fi un manechin scăpat de cineva în ocean. Dar, apropiindu-se, era din ce în ce mai convinsă de a doua variantă. Da, era un fel de manechin. Nu era deloc speriată, dar simţi cum sprâncenele i se ridică de curiozitate pe măsură ce se apropia. Părul blond plutea liber în apă, creând un efect de halo în jurul capului manechinului. Un păr mătăsos şi frumos — înfricoşător de viu. Dădu mai repede din picioare ca să ajungă în faţa manechinului şi văzu că purta o rochie albă de seară care se unduia odată cu mişcarea apei.

Expresia senină a feţei îi stârni un sentiment profund de tristeţe.

Fu cât pe ce s-o mângâie, cuprinsă de milă.

Cât pe ce...

Descoperi şocată că manechinul zăcea acolo, pe fundul oceanului, pentru că era ancorat de o greutate. În jurul gleznelor avea o frânghie de care era legat la celălalt capăt un sac de pânză plin cu ceea ce păreau a fi nişte cărămizi.

Sunetul respiraţiei i se întrerupse brusc.

Trebui să se forţeze ca să inspire din nou.

Nu era un manechin. Trupul era real.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. I se făcu rău, dar întinse totuşi mâna, simţind că trebuie să atingă acea faţă. Femeia nu putea să mai fie, în nici un caz, în viaţă. Nu-i mai ieşeau bule de aer din gură; nu mai fusese nici o ambarcaţiune prin zonă din care să fi venit... şi totuşi, ştia că trebuia s-o atingă, să vadă dacă o mai poate salva cumva.

Exact în momentul când degetele lui Genevieve erau cât pe ce să atingă pielea lipsită de viaţă a femeii, capul acesteia se ridică. Pleoapele se deschiseră şi ochii imenşi, albaştri o priviră. Erau plini de tristeţe.

Pielea îi era albă cu tente de gri. Buzele erau albastre.

Se holba la Genevieve, mimând cu gura un „O" tăcut, şi îşi ridică mâna spre Genevieve ca şi cum ar fi vrut s-o consoleze.

Şi începu să zâmbească, amar.

Un zâmbet înfricoşător, zâmbetul omului care ştie. Un zâmbet lipsit de viaţă.

După care rosti un singur cuvânt cu acele buze albastre, moarte.

Atenţie!

Capitolul 1

— Aşa-i când te bate soarele-n cap, spuse amuzat Jack Payne, un bătrân şi experimentat scufundător, fixându-l cu privirea pe Thor Thompson.

Dar Thor nu era atent la el, fiindcă o privea pe Genevieve.

O văzuse pentru prima oară în acea zi, mai devreme, când, împreună cu echipa lui de pe *Exploratorul*, se întâlnise în larg cu barca echipei ei care era implicată în acelaşi proiect, fiind angajată de statul Florida.

Participau amândoi la aceeaşi misiune de explorare; Thor n-avusese niciodată motive să nu se înţeleagă bine cu celelalte companii sau scufundători profesionişti cu care mai lucrase. Şi cu atât mai puţin de data asta. Statul Florida, ca şi ecologiştii şi istoricii, se pronunţase categoric împotriva unora dintre metodele de care se folosiseră în trecut căutătorii de comori. Recifele de corali erau fragile. Una era să deranjezi puţin natura când ştii clar ce şi unde trebuie să găseşti; dar era cu totul altceva să spulberi în bucăţi fundul oceanului, în speranţa că vei găsi oricum ceva. Deşi istoricii fuseseră cei care iniţiaseră acest proiect la care participau cu toţii, aceştia

se bazaseră doar pe niște teorii, pe care ei toți trebuiau să le susțină acum cu dovezi, înainte ca statul să le dea voie să pătrundă cu mașinării mai mari, ce ar fi putut distruge frumusețea recifului — adevărata comoară a statului, cel puțin din punct de vedere turistic.

Thor lucra pentru guvernul federal, nu pentru el însuși și, din moment ce echipa companiei Deep Down Salvage lucra și ea pentru o instituție de stat, nu aveau cum să-și ia unul altuia comoara de sub nas. Dacă aveau să descopere corabia *Marie Josephine* și comoara piraților sub nisipul și coralii recifului, atunci ambele tabere aveau să împartă laurii în mod egal, iar profiturile vor fi împărțite echitabil, chiar dacă statul Florida sau guvernul Statelor Unite — poate că și alții — aveau să intre în posesia celei mai mari părți din „captură". Ca scafandru profesionist, pentru care cariera însemna fie lucrul pe epave, fie operațiuni de salvare și recuperare, o ducea destul de bine și nu putea spune că nu apreciază confortul pe care și-l crease singur. Dar niciodată nu se implicase în operațiunile de salvare pentru câștigurile sigure pe care le aduceau acestea. Lui îi plăceau munca, istoria și emoția descoperirii.

După recenta găsire a epavei vasului *La Niña*, exact în dreptul Golfului Calliope, tot soiul de oameni se entuziasmaseră din nou la gândul că s-ar putea să mai existe mii de alte epave nedescoperite pe coasta Floridei. Era mai mult decât plauzibil că măcar vreo câteva dintre ele trebuiau să fie ascunse pe undeva, prin apropiere. Mult prea adesea oamenii nu știau sau nu voiau să recunoască, de fapt, ce anume căutau. Marea putea să camufleze

complet rămăşiţele unui vas după atâtea secole, lucru pe care cercetătorii îl înţeleseseră mai ales în ultima vreme, când ambarcaţiuni de diferite feluri, după ce-şi încheiau ciclul de viaţă şi deveneau nefolositoare, erau scufundate intenţionat ca să creeze recife artificiale. Însă, odată cu pasiunea pentru descoperiri, au apărut şi vocile îngrijorate ale istoricilor şi ecologiştilor care vorbeau doar pe un ton de avertisment. Câteva dintre zonele de cercetare unde arhivele sugerau că ar putea fi găsită *Marie Josephine* erau adevărate sanctuare maritime. Era nevoie de dovezi mult mai solide — câteva monede sau piese de argint, poate chiar tunuri — ca să justifice folosirea echipamentului de dragare, tractare şi cernere.

Grupul lui Thor, cunoscut sub numele de *Exploratorii*, după numele navei lor nu era convocat de obicei, doar pentru mărunţişuri. De cele mai multe ori, munca lor era mai degrabă chinuitoare decât pasionantă, atunci când căutau supravieţuitori sau rămăşiţe după o prăbuşire, momente când nu se scufundau în frumuseţea extremă a Mării Caraibilor, în strâmtorile Floridei sau în Golful Mexic, ci în mlaştini, şi atunci era cel mai cumplit. Dar munca de aici îi plăcea şi, credea el, la asta se pricepea cel mai bine. Erau pe urmele piraţilor. Prima fază a proiectului, efectuată de istoricii statului Florida, îi trimisese direct în cele mai frumoase ape în care se scufundaseră vreodată. Îi plăcea foarte mult ce făcea acum. O muncă mult mai intimă, mult mai pasionantă. Poate pentru că se bazau pe speculaţii, iar el credea că aceasta era adevărata explorare submarină. Sigur, aveau şi sonar, şi radar. Dar cum furtunile şi trecerea timpului

pot să provoace dezastre rămăşiţelor trecutului, erau nevoiţi să recurgă şi la instrumente primare, să se folosească de propriii ochi, de propriile instincte.

În acest stadiu, când nu se puteau baza decât pe speculaţii, era greu să capeţi fonduri importante — în ciuda posibilităţii obţinerii unor recompense uriaşe. Însă, acum, oamenii erau mai importanţi decât echipamentele. De asta se afla şi el aici, şi tocmai de asta se afla şi *ea*.

Femeia la care se uita era expertă în scufundări profesioniste, aşa i se spusese. Dar a văzut-o ţâşnind, înnebunită, la suprafaţă când el şi echipa lui se aflau cam la o jumătate de milă de vasul *Deep Down Salvage*. În mod normal, s-ar fi grăbit s-o salveze, dar colegii ei au fost mai rapizi. Când s-au apropiat de ei ca să vadă dacă este totul în regulă, vorbea ca o nebună, bolborosind îngrozită despre un cadavru care s-ar fi aflat pe fundul apei. S-a scufundat şi el acolo.

Şi a găsit numai o mulţime de peşti-papagali şi peşti sanitari.

Şi, pentru că erau toţi cazaţi la acelaşi complex hotelier, era aici, acum, înconjurată de colegii ei care, după expresia de pe faţa ei, încă o mai tachinau. Toată scena i se părea ciudată pentru că ea îi părea a fi ultima femeie din lume care să se piardă, vreodată, cu firea. Ca să fie întru totul sincer, femeia asta avea o înfăţişare capabilă să stârnească, instantaneu, tot ceea ce înseamnă sexualitate din psihicul unui bărbat. Era foarte înaltă — cel puţin un metru optzeci — şi totul la ea emana eleganţă. Chiar şi acum, părea calmă şi încrezătoare în sine. Cu părul lung roşcat, ochi verzi, hipnotici, sprâncene închise

la culoare, bine conturate, o față în formă de inimă și trăsături care confirmau regula „simetriei perfecte". Rareori mai văzuse pe cineva care să arate așa de bine în costum de baie. Ar fi putut fi un fotomodel al naibii de bun, ca să nu mai vorbim că ar fi putut, foarte bine, să fi ajuns o stripteuză fabuloasă.

Simpla ei prezență era suficientă ca să atragă privirile oricărui mascul cu ceva sânge în vene.

Păcat că părea a fi nebună cu acte în regulă.

— Conch-ii sunt ăi mai nebuni din balamuc, spuse Jack întrerupându-i gândurile.

— Poftim? tresări Thor și se întoarse spre bătrân.

— Spuneam, îi zise Jack aprinzându-și țigara, despre conch-i, că toată lumea știe că le lipsește o doagă. Nu înțelegi? Conch-ii. Ca mine. Tipii originari din Key West*.

— A, da. Observ că ți-ai creat o subcategorie special pentru tine, îi răspunse Thor.

Jack ridică din umeri.

— De ce nu? Oricum, tu ești din Jacksonville, din nordul Floridei. Ești din altă sămânță.

— Sămânța normală la cap? îi replică Thor cu un zâmbet sec.

---

* Insulă și oraș din arhipelagul Florida Keys, situat în sud-estul Statelor Unite. Cele aproximativ 1 700 de insule ale arhipelagului sunt dispuse în formă de arc, Key West fiind cea mai sudică dintre ele. Majoritatea insulelor sunt nelocuite, însă cele mai importante sunt unite printr-o șosea cu peste patruzeci de poduri. (n.tr.)

Jack pufăi din țigară şi-i privi jăraticul. Avea între cincizeci şi şaizeci de ani, părul încă lung, gri ca oțelul. Purta în ureche un cercel imens cu emblema piraților — craniul şi oasele încrucişate şi, la gât, un lanț cu un dublon spaniol. Avea constituția unui om cu mult mai tânăr, care trăsese multe ore de fiare, în sala de gimnastică. Făcea scufundări, îi plăcea lui să spună, de pe vremea când toți ceilalți erau de-abia în scutece. Era un om care ştia bine ce face.

— Ai auzit vreodată de Contele Van Cosel? întrebă Jack.

Thor îl privi lung.

Jack zâmbi şi continuă.

— Un emigrant german. De fapt, nu era conte, a lucrat aici, la spital. S-a îndrăgostit de o fată cubaneză, Elena. Ştia că ea are tuberculoză. A inventat un fel de medicament ciudat, dar, în ciuda eforturilor lui, fata a murit. Familia ei s-a ocupat de înmormântare. După câțiva ani, el se hotărăşte s-o mute într-un mausoleu imens, construit de el şi toată lumea e convinsă că trupul fetei se odihneşte acolo. Dar timpul trece şi oamenii încep să observe că în casa lui se petrec lucruri ciudate. Că el dansează cu ceva ce pare o păpuşă imensă. Se dovedeşte, până la urmă, că nefericitul o dezgropase pe Elena şi încerca s-o repare ca să încerce pe ea nu ştiu ce drăcie de elixir, care s-o aducă înapoi la viață. Nenorocitul dormise cu cadavrul timp de ani de zile, tot „reparându-l". În cele din urmă, a aflat şi familia, iar sora fetei s-a dus să-l vadă. A urmat un scandal, dar cum există o perioadă de prescriere şi pentru soiul ăsta de

crimă sau cum s-o numi, el a scăpat necondamnat. Doar suntem în Key West, ce naiba! Nu numai că a scăpat fără nici o condamnare, dar mai trăieşte şi acum, pe seama oamenilor care îi trimit bani ca să supravieţuiască.

— Jack, eşti un mare mincinos, îi spuse Thor.

— Îţi jur, este o poveste adevărată. Întreabă pe oricine vrei. N-ai decât să cercetezi şi singur. A apărut în ziarele din toată ţara.

Făcu o pauză şi trase din ţigară:

— Ce voiam să spun este că, prin comparaţie, tânăra la care te uiţi este la fel de normală la cap ca toţi ceilalţi. Şi al naibii de frumuşică, mai frumoasă decât oricare alta pe care am văzut-o eu, cu ochii ăştia bătrâni ai mei.

Thor clătină din cap şi îşi luă berea.

— Am văzut-o, azi, acolo. Când ai de făcut o scufundare, s-o ia cineva razna din cauza adâncurilor este ultimul lucru de care ai nevoie. Jack, n-ai decât să te cuplezi cu ea, dar pe barca mea să n-o aduci. Avem, şi-aşa, destule pe cap.

— Thor, m-am scufundat de multe ori cu fata asta. Ştie bine ce are de făcut. Iar în privinţa cuplatului cu ea, la naiba, aş putea să-i fiu tată. Plus că o cunosc de o groază de timp, de când era copil.

Thor clătină, din nou, din cap şi-şi îndreptă privirea asupra apei. Vară târzie. Zile fierbinţi, nopţi splendide. Briza constantă venind dinspre ocean. Soarele apunând spectaculos. Era opt seara şi cerul se pregătea de schimbare. Acum, era încă lumină. În curând, va fi roz, violet, auriu, galben, albastru... pete de culoare care

aveau să se scufunde, încet, în mare. Apoi, pe la opt şi jumătate, va fi, brusc, întuneric.

Privi apa... apoi, din nou, pe ea. Era greu să n-o priveşti, se gândi, dându-şi seama ce îl atrăgea atât de puternic la ea. Emana o senzualitate naturală, firească, simplă. Evidentă în fiecare dintre gesturile ei. Nimic forţat, nimic artificial sau prin care să vrea să iasă în evidenţă. Era ceva ce nici măcar ea nu era conştientă că posedă.

— Apune soarele, comentă Jack. Ai putea să-ţi scoţi ochelarii de soare.

Thor zâmbi din nou. Ba nu, la naiba! Îi plăceau ochelarii ăştia Ray-Ban, negri precum cerneala. Plus că nimeni nu ar fi putut spune de câte ori îşi întorcea ochii spre masa vecină.

— Nu prea poţi să-ţi iei ochii de la ea, hă? îl întrebă Jack.

— Ce-i frumos şi lui Dumnezeu Îi place. Doar că eu cred că nici un om raţional — mai ales un scafandru profesionist — n-ar trebui să se apropie prea mult de un tun piedut.

— Vrei să auzi povestea despre tipul care credea că păpuşa lui este vie şi toţi oamenii credeau că este blestemată?

— Jack, mai scuteşte-mă, mormăi Thor.

— Zău, e pe bune. Ştii de unde vine numele de Key West? Când au venit prima oară aici spaniolii, toată zona era un imens cimitir. Să fi fost un întreg trib de indieni care-o mierliseră din senin? Omorâţi într-un masacru? Nu ştie nimeni. Dar erau oase peste tot, aşa

că i-au dat numele *Cayo Hueso*, „Insula Oaselor". Englezii nu s-au mai chinuit să traducă din spaniolă, pur şi simplu au transformat numele în cuvinte cunoscute lor. Thor, crede-mă pe cuvânt, Key West este cel mai frumos loc de pe pământ.

Thor schiță un zâmbet.

— Jack, dacă încerci să mă convingi că nu-i lipseşte nici o doagă, te oboseşti degeaba. Femeia pretinde că a văzut un cadavru în apă. Şi că acest cadavru i-a vorbit.

— Hei... pentru fiecare poveste, de oriunde, există un sâmbure de adevăr.

— Ai auzit să fi fost declarată dispărută vreo persoană, în zona asta? Sau de cineva care să caute victima vreunui omor? M-am uitat la ştiri — până acum nu există nici o referire la aşa ceva.

— Eşti un ticălos şi eu te cunosc cel mai bine, îi spuse Jack. Eşti atât de concentrat pe scufundări, încât nu te deranjează să te foloseşti de femei ca de şervețele.

Thor ridică o sprânceană.

— Nu zău? Uite cine vorbeşte!

— Niciodată n-am cunoscut vreo femeie care să țină pasul cu mine — cel puțin în generația mea. Probabil că o exista una, pe undeva. Pur şi simplu, nu ni s-au încrucişat drumurile.

— Nu mă joc atunci când muncesc, spuse Thor, încet.

Jack lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Asta din cauză că singura femeie din echipa ta este, deja, măritată, şi mai e şi-o amazoană, pe deasupra.

— Şi-atunci, cine-i ticălosul?

— Eu? Lizzie mi se pare grozavă, dar suntem doar colegi. Dură ca piatra, m-ar da gata dacă ne-am lua la trântă. Şi, oricum, nu m-aş lua de ea pentru că nu vreau să am de-a face cu Zach.

Thor ridică din umeri, amuzat. Lizzie — Elisabeth Green — nu era o femeie cu care să te pui. Un metru nouăzeci, înaltă cât el. Soţul ei, Zach, fusese jucător profesionist de baschet şi ei doi, în echipă, păreau o pereche invincibilă. Lizzie dusese o mulţime dintre bătăliile companiei pentru obţinerea permiselor cerute de proiectele lor. Ar putea fi mai bună decât aproape orice bărbat.

— Da, Lizzie e o dură. Şi cu picioarele pe pământ. Ea n-ar lua-o razna şi n-ar vedea cadavre acolo unde nu sunt.

— Hai, las-o. Oricare dintre noi s-a speriat, la un moment dat, de ceva, cel puţin o dată în viaţă.

— Poate.

— Iar tu, Thor, eşti doar o grămadă de rahat.

— Aşa crezi?

— Eşti gata să te faci preş în faţa ei la cel mai mic semn al ei.

— Nu zău? Rahat...

Vorbea calm, dar ştia că minte. „Nebuna" arăta trăsnet. Dar nu minţise atunci când spusese că nu-i place să umble după fuste când are de lucru. Chiar când misiunile durau mai mult, trăgea în vreun port, undeva, şi doar acolo îşi mai făcea de cap. Complicaţiile la locul de muncă erau ceva de care nimeni nu avea nevoie.

— Eu spun numai ce văd, adăugă Jack, sec. Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş mint.

— Ei bine, te acuz eu chiar acum, spuse Thor.

Jack râse, observând că Thor se uită, din nou, la cealaltă masă.

— Să nu uiți, Thor, şi cei puternici pot s-o încaseze.

— Da, da. Toată viața mi s-a repetat povestea cu „puternicul Thor", îi răspunse el lui Jack, apoi îi făcu un semn barmanului, fiul proprietarului, şi comandă încă un rând.

— Genevieve, ne-am uitat cu toții, spuse Victor. Nu era nimic, acolo.

— Vă spun, am văzut trupul unei femei, repetă ea, cu încăpățânare, ridicându-şi bărbia. Uite ce e, nu ştiu dacă e un fel de glumă sau dacă acolo, jos, chiar zace victima unui omor adevărat. Dar n-am avut o halucinație. Am văzut-o.

Bethany Clark îi atinse genunchiul.

— Hei, scumpo, cu toții mai vedem, câteodată, chestii când suntem acolo jos. Mintea e cea care ne joacă feste. Şi apa îți mai joacă feste, provocând distorsiuni vizuale.

— Mai bea o bere, spuse Victor, sec. O să iei totul mai uşor.

Genevieve bombăni, strângând din dinți. Prietenii ei îşi dăduseră silința, trebuia să recunoască. Îşi făcuse drum până la suprafață cu viteza fulgerului. Din fericire, nu coborâse prea adânc. În momentul în care femeia îşi deschisese ochii şi îi zâmbise, încercase un sentiment

de panică absolută, care o propulsase până la suprafață, ceea ce i-ar fi fost fatal dacă s-ar fi aflat la o adâncime mai mare. Când ajunsese sus, fusese cât pe ce să înghită apa sărată când își scuipase tubul de aer și începuse să dea din mâini, înnebunită.

Marshall Miro, șeful echipei lor, era pe punte; își aduse aminte că încă se mai bâlbâia în timp ce el o scotea din apă. Victor ieșise imediat după ea, văzând-o în ce hal urcă. Apoi au venit Bethany și Alex, care nu se aflau prea departe, iar Bethany a rămas la bord în timp ce restul s-au scufundat din nou, căutând corpul femeii. *Exploratorul,* una dintre ambarcațiunile însoțitoare, era în apropiere. Și echipajul ei s-a scufundat.

Și nici unul dintre ei n-a văzut nimic.

Poate că a visat cu ochii deschiși, poate și-a imaginat că femeia întinde mâna, dar de văzut a văzut, sigur, un cadavru. Doar că nu știa ce se întâmplase cu el.

Din nefericire, apucase să bâiguie ceva despre ochi și despre faptul că femeia s-ar fi mișcat și chiar ar fi încercat să-i vorbească, iar acum chiar și Bethany, cea mai bună prietenă a ei, o considera nebună.

Privi împrejur, prin micul complex hotelier unde erau cazați, în cartierul vechi din Key West. Avea o casă la nici un kilometru distanță, pe care un stră-stră-străbunic de-al ei o construise pe insulă cu mulți ani înainte de Războiul Civil*.

---

* Războiul dintre Uniune (statele din nord) și Confederație (statele sudiste, secesioniste), în SUA, între anii 1861-1865. (n.tr.)

Dar complexul ăsta hotelier era unul dintre cele mai frecventate locuri de pe insulă. Aici îşi ţinea Jack barca lui de pescuit uzată, aici îşi ţineau andocate bărcile trei dintre poliţiştii locali. Veneau, câteodată, seara, până aici doar pentru plăcerea de a bea o cafea sau un pahar pe malul mării.

Se hotărâse să se cazeze şi ea într-unul dintre bungalouri ca să poată lucra la proiect cot la cot cu ceilalţi. Vasul lor de scufundări era andocat, lângă *Explorator*, în dreptul micilor cabane individuale. Nu aveau piscină sau room-service, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar micul complex de bungalouri avea, în mod sigur, farmecul acela vechi de Conch veritabil. Casa mare fusese construită prin 1800, iar bungalourile fuseseră adăugate după al Doilea Război Mondial şi erau răspândite pe plaja de nisip, fiecare cu câte o masă cu scaune, pe o mică verandă, în faţă. Mai era şi barul *tiki** sau „casa cu haleală", cum îl numeau ei, care se deschidea la şapte dimineaţa şi rămânea deschis până la miezul nopţii şi chiar mai târziu. Barmanul era fiul proprietarului, aşa că ţinea deschis noaptea atâta timp cât se distra şi el. Mâncarea de acolo nu era prea sofisticată, dar era, mereu, proaspătă şi delicioasă.

În ciuda faptului că scafandrii, deşi îi urmaseră indicaţiile confuze, nu găsiseră nici un cadavru, Genevieve

* Tip de bar specific plajelor şi staţiunilor tropicale, cu acoperiş din paie sau stuf amplasat pe stâlpi din lemn sculptaţi în formă de animale totemice, *tiki* în cultura polineziană. (n.tr.)

insistase să raporteze la poliție ceea ce zărise — în momentul acela devenise suficient de calmă cât să raporteze cadavrul, dar nu și faptul că îl văzuse mișcându-se prin propria voință. Se făcuse deja târziu când se întorseseră să-și facă un duș și să se schimbe, apoi s-au întâlnit la bar să ia cina: sandvișuri de pește proaspăt și salata de varză roșie și cartofi, specialitatea casei.

— Bine, bine, n-aveți decât să râdeți. Dar am văzut un cadavru, repetă ea, de neclintit.

Bethany își înclină capul cu păr nisipiu. Victor, Alex și Marshall se uitau unul la celălalt, încercând să nu zâmbească.

— Uite, Gen, o tachină Victor. Este o doamnă la bar care vrea să-ți facă cinste cu un pahar de ceva... uite-o! A, ce păcat, nu te-ai întors suficient de repede. A dispărut.

Îl privi încruntându-se. Îi venea să-l strângă de gât. Tocmai el, dintre toți oamenii care o necăjiseră... Doar au fost colegi de școală! El era cu un an mai mare, dar ea se maturizase mai repede. Și avea, încă din timpul liceului, o înălțime care îi permitea pe atunci să fie socotită o persoană grozavă. În perioada adolescenței lor, îl lua cu ea la fiecare eveniment sau petrecere.

În timpul facultății, el a prins-o, în sfârșit, din urmă la înălțime și a început să-i crească și părul pe piept. S-a maturizat și în rest, iar acum era înalt, brunet și arătos. Nu și-au stricat, niciodată, prietenia frumoasă încercând să devină iubiți, dar el reușea s-o enerveze de parcă ar fi fost căsătoriți dintotdeauna.

— Auzi, Victor... începu ea.

El rânji şi flutură din mână:

— Da, da, ştiu unde ai vrea să mă trimiţi.

— Haide, fetiţo, nu te mai necăji, spuse Marshall, dar şi el zâmbea, pe înfundate.

„Bine măcar că i-am făcut să se distreze", se gândi ea.

Ca localnic, Marshall era proprietarul şi fondatorul lui Deep Down Salvage. De copil fusese fascinat de istoria Key-West-ului, care era împletită inextricabil cu poveşti despre diverse naufragii şi salvări. Era o istorie amestecată. Câteodată, localnicii salvau viețile sărmanelor suflete de pe vreun vas eşuat în recifele periculoase. Altădată, totuşi, aşteptau ca nişte păsări de pradă — sperând ca vasele să aibă încărcături bogate şi să se scufunde. Acest sistem îi făcuse bogaţi pe mulţi oameni de-a lungul secolelor.

Marshall era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât toţi cei din grup. Îşi făcuse un nume lucrând în apele din nordul statului Massachusetts, făcând recuperări dificile în apele reci de acolo. Dar aici, în Key West, era casa lui, locul pe care îl iubea. S-a folosit de câştiguri ca să se întoarcă şi să-şi facă propria companie de scufundări profesioniste, să-şi cumpere propriul vas şi echipament şi să-şi deschidă un magazin. Câştiga bine, dar îi plăcuse, întotdeauna să lucreze în proiectele istorice având un respect imens pentru recife, apă şi trecut. Bine bronzat şi masiv, mult mai înalt chiar şi decât ea, îşi păstra capul ras, lucru care se potrivea ciudat de bine cu ochii lui precum antractul şi cu sprâncenele negre.

Aşezat pe un scaun, cu picioarele sprijinite pe un altul, cu ochelarii de soare la ochi, în ciuda apusului, el se strâmbă.

— O să descoperim, până la urmă, ce era acolo jos. Doar ştii şi tu... probabil lesturi, rămăşiţe de la bord.

Alex fredonă un cântec din *Zona crepusculară*.

— Da, sigur, lesturi şi rămăşiţe cu faţă şi păr, o tachină el.

Gen îl privi ridicând din sprâncene. Alex era din Key Largo, o lume diferită de Key West, pentru că se afla la o oră distanţă de Miami. Era blond, bronzat, copil al mării şi al soarelui, licenţiat în istorie şi scafandru profesionist, dar ea fusese cea care îi arătase secretele recifelor pe care numai localnicii le ştiu.

— Of, voi... spuse ea, dar se opri şi se ridică, îşi luă berea şi se duse până la gărduleţul care dădea spre canalul adânc unde erau legate ambarcaţiunile de agrement ale hotelului şi bărcile de pescuit.

— Nu pleca supărată! strigă după ea Alex.

Ea se întoarse, clătinând din cap şi străduindu-se să zâmbească.

— O să vedeţi voi, dragii şi devotaţii mei prieteni! La un moment dat, o să vi se întâmple şi *vouă*. Nu plec supărată, plec pur şi simplu.

— Hei, nu fi supărată pe mine, spuse Bethany.

— Nu sunt supărată, insistă Genevieve.

Merse de-a lungul docurilor, având grijă să nu-şi verse berea, privind apusul. În jur era frumos şi liniştitor, dar în sufletul ei era furtună. De ce se speriase aşa? Lucrase de două ori în misiuni de salvare care deveniseră

misiuni de recuperare a corpurilor neînsufleţite şi, în ambele cazuri, reuşiseră să găsească toate cadavrele, odată după ce s-a prăbuşit un avion în sudul ţinutului Glades, altă dată după un accident naval în Key West.

Dar, atunci, morţii nu se uitaseră la ea.

Săpând, odată, o groapă pentru flori, în grădina casei ei, a dat peste nişte oase — dar nu fusese ceva şocant, mai ales că le găsise, aici în Key West, „Insula Oaselor".

Numai că acele oase nu dispăruseră imediat după aceea.

Simţi deodată o prezenţă lângă ea, se încordă şi se pregăti să se întoarcă, având convingerea că unul dintre prietenii ei o luase după ca să-şi continue tortura.

— Te simţi bine?

Se întoarse când auzi întrebarea pusă de o voce blândă masculină şi-l văzu pe Jay Gonzalez. Era încă în uniformă, cu chipiul tras peste frunte, cu ochelarii de soare ascunzându-i ochii.

Zâmbi. Îi plăcea mult de Jay. Avea, acum, aproape patruzeci de ani şi era foarte tânăr când îl întâlnise prima oară. O trăsese pe dreapta, era cu câţiva prieteni, în timpul liceului, şi, da, aveau nişte cutii de bere prin maşină. Dar el nu i-a dus la secţie. Ci pe fiecare la casa lui.

Era unul dintre poliţiştii care îşi ţineau barca aici, deşi nu o mai folosea la fel de des ca altădată. Ultima oară când a ieşit cu barca, soţia lui a căzut peste bord şi a murit. Dar el tot mai păstra frumoasa ambarcaţiune. O mai vizita din când în când, poate pentru că atunci când se urca în ea se simţea mai aproape de soţia lui.

Dar acum nu venise până aici după barcă, ştia foarte bine. Venise pentru ea.

— Mă simt bine... dacă te poți simți bine când ştii că toți prietenii tăi te consideră nebună.

Ezită, apoi continuă.

— Îți mulțumesc că ai avut răbdare şi m-ai ascultat.

El clătină din cap şi se sprijini de balustradă, lângă ea:

— Ştiu că nu eşti uşor de impresionat, îi spuse, zâmbind.

— Mersi.

Jay se uita la apă:

— Aş vrea doar să te pot ajuta. Dar nu am nici o informație care să se lege cumva de ce mi-ai spus. Însă este posibil să fi dispărut cineva şi dispariția să nu fi fost raportată încă. Am trimis nişte oameni să verifice, după ce am vorbit cu tine. Dar nici ei n-au găsit nimic.

Se opri o clipă, după care continuă.

— O să-ți spun ceva care s-ar putea să ți se pară bizar, având în vedere, mai ales, cantitățile de alcool care se consumă pe aici. Dar în Key West rata omuciderilor este foarte redusă. Avem aproape numai cazuri de puştani beți şi accidente de maşină.

— Jay, chiar am văzut o femeie acolo, jos.

Gen ezită înainte de a continua, sperând ca el să nu considere că tot ce avea să-i spună este un reproş la adresa felului cum îşi face treaba ca polițist:

— Asta nu înseamnă că este imposibil să fi fost omorât cineva aici. Îți aduci aminte de bărbatul acela, de acum câțiva ani, care a luat-o razna şi şi-a împuşcat

soția? Și fata aceea care a dispărut când eram eu în liceu; era fotomodel. Nimeni nu credea că va mai fi găsită în viață. Aha, și anul trecut, undeva, nu mai știu sigur unde, când a dispărut altă femeie tânără...

— N-am spus că n-avem niciodată crime, dar, în comparație cu ce se întâmplă în Miami, numărul cazurilor noastre este mai mic de-o cifră. Dar, Gen...

— Știu. În momentul ăsta nu aveți la „Dispăruți" nici o blondă.

— S-ar putea să aflăm, mai târziu, că a dispărut, spuse el, cu blândețe. Dar până atunci hai să ne imaginăm că a fost doar o farsă, bine?

— Și eu sper să fie așa.

— Poate niște puștani care, acum, râd de se sparg pe seama noastră. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar te cred că ai văzut ceva. Fiind vorba despre tine, știu *sigur* că ai văzut ceva.

Gen îi mulțumi cu un zâmbet:

— Pot să-ți fac cinste cu o bere? îl întrebă.

Polițistul clătină din cap că nu.

— Sunt încă în timpul serviciului. Voiam doar să mă asigur că te simți bine. Oricum, trebuie să plec, sunt ceva probleme la Mila 6. Să ai grijă de tine, da? Și să mă suni, orice s-ar întâmpla. Eu nu cred că ai luat-o razna.

Îi atinse bărbia cu podul palmei, afectuos, apoi plecă spre parcarea din pietriș și nisip.

Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Jay. Măcar el o credea. Și era și un tip interesant, se lăsă ea dusă de val. Era un adjunct de șerif perfect. Înalt, brunet, tăcut.

Emana un aer de competență și siguranță. Întotdeauna îl simpatizase; soția lui murise cam acum cinci ani, când erau plecați în vacanță. De atunci devenise atât de taciturn, de închis în sine.

Dar Jay era un om minunat. Și Gen se simțea mult mai bine acum, știind că el o ia în serios.

Însă pentru ea era, în continuare, deprimant că nimeni nu găsise nici un alt indiciu.

Se uită în urmă, spre orizontul mării, apoi luă o înghițitură mare din berea Miller Lite pe care o ținea de atâta timp în mână că se încălzise. Când simți, din nou, pe cineva lângă ea, crezu că s-a întors Jay.

— Salut, drăguțo. Ce zi nasoală, nu?

Greșit. Era Jack Payne, unul dintre cei mai dragi oameni din lume pentru ea, deși de data asta el lucra pentru *Exploratori*. Scorțos ca un crab, Jack era bătut de vreme și de vremuri. Purta atârnată de un lanț în jurul gâtului una dintre monedele din aur găsite de el, un dublou, iar într-o ureche, un cercel din aur cu un craniu și oase încrucișate. Lucra de mult timp în zonă, dar avuseseră câteva misiuni împreună și era minunat să faci echipă cu el, la scufundări.

Se îmbujoră, văzându-i zâmbetul cochet.

— Da, Jack, știu, știu. V-am distrat de minune. Dar mersi pentru că m-ai făcut „drăguță". Având în vedere ce înălțime am, nu aud prea des astfel de complimente, spuse ea, plictisită.

— Hei, eu chiar te cred că ai văzut ceva. Și poate că „drăguță" nu este cel mai potrivit cuvânt. Ce-ar fi

să schimbăm: ce mai faci, frumoaso? Iar în privința celuilalt lucru, nimeni n-are ce să mai facă acum, bine?

Ea clătină din cap.

Jack o cuprinse părinteşte de umeri.

— Poate o să aflăm, dintr-un moment în altul, că e cineva dat dispărut.

— Sper să nu. Prefer să fi fost numai imaginația mea, spuse Genevieve.

— Da... Oricum, zona asta este preferată de excentrici. S-ar putea să aflăm, până la urmă, că vreun glumeț a scufundat un manechin.

— Mda, în fine, trebuie să trec peste acest moment, începând chiar de acum, murmură ea.

— O să-ți treacă. O să fie totul bine.

— Eşti convins?

Se răsuci, se sprijini de balustradă şi îl țintui cu privirea.

— Eu sunt convinsă că ai discutat la masă cu prietenul tău şmecher dacă să fiu sau nu scoasă din proiect.

— Eu? Niciodată. Genny, sunt în stare să mă scufund cu tine în orice condiții.

Ea riscă şi aruncă o privire rapidă spre bărbatul rămas la masa lui Jack. *Thor*. Cine naiba i-o fi pus numele ăsta, Thor? Da, sigur, avea o reputație excelentă. Şi poate că, în alte timpuri şi locuri, i s-ar fi potrivit şi numele, mai ales că avea înălțimea, fizicul şi trăsăturile aspre, perfect potrivite pentru un zeu antic al tunetului. Dar aici era Key West şi trăiau într-o lume reală, iar aici nimănui nu-i păsa de câte ori ai apărut în ziare. Nu ştia de ce — poate pentru că el păruse atât de nerăbdător

s-o salveze, în acea după-amiază — dar simțise o antipatie instantanee pentru acest om. Pretențios. Arogant. Aceste epitete i se potriveau de minune. Şi nu pentru că ei nu i-ar fi plăcut să lucreze cu alte grupuri. Pur şi simplu, nu-i plăcea de *el*.

— Hai să-ți fac cunoştință cu el. Nu e chiar atât de nesuferit.

— Nu zău, murmură ea.

— Haide, spuse Jack, blând. Şi amicii tăi se distrează pe seama ta, nu-i aşa?

Genevieve ridică din umeri. Da, o să-i ia o groază de timp până o să uite toată povestea asta. Dar ei — nu, n-o s-o uite *niciodată*.

— Haide, hai să-l cunoşti pe Thor.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar îl urmă, totuşi, pe Jack, la masă.

Bărbatul se ridică în picioare. Bravo lui! Nu putea să-i vadă faţa prea bine, pentru că purta o pereche de ochelari Ray-Ban, dar avea genul de pometi înalți şi fălci puternice care îi defineau clar personalitatea. Aspru, reținut, probabil neînfricat. Absolut sigur pe el şi de neclintit. Se gândi că, indiferent dacă evenimentul de azi ar fi avut sau nu loc, ea tot nu l-ar plăcea prea mult. Nu părea a fi genul de bărbat care să ştie să muncească şi să se şi distreze cu ceilalți.

— Thor, ți-o prezint pe Genevieve Wallace. Gen, el este Thor Thompson.

El îi oferi mâna. Fără să zâmbească amabil, totuşi. Nu trata experiența ei de azi cu acelaşi amuzament precum ceilalți. Probabil că o găsea periculos de enervantă.

— Thor, murmură ea, scuturându-i mâna, apoi retrăgându-şi-o, repede, pe a ei. Interesant nume.

Nu putu — nu vru? — să-şi ascundă dispreţul din voce.

Buzele lui se arcuiră, uşor, într-un zâmbet:

— Scuze — bunicii mei erau norvegieni. S-au mutat în Minnesota. În zona aceea este un nume obişnuit. Genevieve, nu?

— Şi al meu este nume cu tradiţie în familie. Sfânta Genevieve. Bănuiesc că predecesoarele mele erau catolice de modă veche, murmură ea.

— Poţi să-i spui Gen. Este mai simplu, spuse Jack, înveselit. Stai jos. Îţi aduc o bere. A, ai deja una. Păi, bine... stai jos.

— Ăă...

Ezită. Ar trebui să găsească, repede, o scuză. Orice. „De fapt, trebuie să stau cu prietenii mei, la masa de acolo. Scuzaţi-mă, dar sunt cam obosită, cred că o să mă retrag în camera mea. Trebuie să salvez o pisică dintr-un copac... Orice!"

Dar nu se gândi suficient de repede. Jack trăgea, deja, un scaun pentru ea.

— Ce aiurea că n-aţi făcut cunoştinţă până acum, spuse Jack.

Genevieve remarcă o sprânceană maronie arcuindu-se deasupra ochelarilor Ray-Ban.

— Jack, lumea este destul de mare.

— O fi, dar tu ai mai lucrat în Keys şi altădată, spuse Jack.

Thor clătină din cap.

— Totuşi, e prima oară când ajung la extremitatea sudică a arhipelagului.

— În fine, spuse Jack, vesel, lucrăm la un proiect minunat.

— Exact. Lucrăm, mormăi Thor.

Genevieve se încordă brusc. Nu era nevoie de paravanul ochelarilor, era mai mult decât evident că el îi pune la îndoială competenţa.

— Eu *chiar* lucrez şi îmi iau munca în serios, domnule Thompson, îl informă ea, calm.

— „*Domnule* Thompson"? spuse Jack. Gen, lucrăm cu toţii împreună. Poţi să-i spui pe numele mic.

— Interesante metode de lucru, replică Thor ca şi cum Jack n-ar fi zis nimic.

Îşi dădu seama, după tonul vocii lui, că pentru el, ea nu conta mai mult decât un fulg.

— Sunt gata să pariez, domnule Thompson, că eu cunosc aceste recife mai bine decât o să le cunoaşteţi dumneavoastră vreodată.

— Serios? replică el, aplecându-se înainte. Şi ce credeţi dumneavoastră că ştiţi despre aceste recife, *domnişoară* Wallace? Că vedeţi în trecut, într-un mod cu totul misterios? Că în adâncuri plutesc oameni? Ciudat, dar dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce să nu credem că ştiţi exact unde sunt scufundate toate corăbiile? N-ar fi nemaipomenit?

— Haideţi, oameni buni, stărui Jack. Ce naiba v-a apucat?

Fu rândul ei să-l ignore pe Jack.

— Domnule Thompson, reputația mea de scafandru profesionist este absolut impecabilă.

— Gen, ce-ar fi să merg să-i salut pe prietenii tăi? murmură Jack.

Şi se ridică de pe scaun. Era, evident, nerăbdător să scape de compania lor şi să diminueze tensiunea care parcă se materializa în jurul lor.

Dar Thor Thompson continua s-o țintuiască, aspru, cu privirea. Apoi, se aplecă brusc şi mai în față, şi-şi dădu jos ochelarii ca s-o fixeze mai bine.

— Impecabilă? întrebă el, încet. Poate până astăzi. Ce-ar fi să vorbim cu cărțile pe față. Nu dau doi bani pe reputația ta. Chiar dacă nu lucrăm la adâncime mare, fiecare trebuie să fie în stare să-şi poarte singur de grijă. Am văzut destui scafandri cu „experiență" întorcându-se morți la suprafață. Dacă vezi cadavre care deschid ochii şi încearcă să comunice cu tine, domnişoară Wallace, atunci avem o problemă serioasă. Mai bine ai cere ajutor de specialitate înainte să te scufunzi din nou.

Timp de câteva secunde foarte lungi, Genevieve îl privi fix, atât de şocată de vehemența dură a atacului, încât nici nu mai clipea.

Bărbatul avea ochi albaştri, mai duri decât un sloi de gheață, şi un maxilar ce părea sculptat în beton. Inima lui Gen bătea cu putere.

El nu o cunoaşte deloc; nu ştie nimic despre ea. Pur şi simplu o judecă fără să o cunoască — îşi spuse ea.

Se aplecă şi ea în față, privindu-l ochi în ochi, şi zâmbi.

— Sunt un scafandru mult mai bun decât unul cu care ai putea tu spera să lucrezi vreodată. Şi toată lumea ştie că eu găsesc întotdeauna ceea ce caut. Aşa că, dacă nu-ţi place de mine, ei bine, scuză-mă că sunt crudă, dar eu nu mai am de fapt nimic altceva să-ţi spun decât „Du-te dracu', cretinule".

Continuând să-i zâmbească condescendent, se ridică şi plecă.

Jay Gonzalez mergea pe strada Roosevelt, întrebându-se de ce rămăsese perplex din cauza poveştii.

Nimic. Nu fusese nimic, acolo, jos, în apă.

La naiba, îşi petrecuse doar atâta timp în apă şi în jurul ei. Ceea ce văzuse Gen putea fi distorsionat de valuri.

Rata infracţionalităţii era scăzută, exact aşa cum îi spusese şi ei. De cele mai multe ori, doar furturi obişnuite. Rareori vreun jaf mai important şi, bineînţeles, drogurile. Dar crime — foarte rar.

Nu putea să fie nimic de felul ăsta, acolo. Genevieve a crezut că vede un cadavru. Corpul dispăruse. Poate, o farsă? După spusele lui Marshall, n-a mai fost nici o ambarcaţiune prin împrejurimi. Dar, la naiba, doar ştia cum sunt puştii, sunt în stare să se dea peste cap ca să facă o farsă bună.

Totuşi, ceva îl deranja. Îi plăcea de Genevieve, chiar o plăcea foarte mult, dintotdeauna. Îl durea s-o vadă atât de necăjită.

Stafiile erau o mare afacere în Key West, ca în multe alte locuri. Unii pretindeau că l-au văzut pe Hemingway

plimbându-se prin oraş şi câteodată parcă fiecare casă de pe strada Duval pretinde că are o fantomă, graţie oaselor de indieni şi epavelor şi, mai ales, fragilităţii eterne a naturii umane. Dar Genevieve nu era genul de om care să inventeze o astfel de poveste doar de dragul distracţiei.

Atunci, ce naiba văzuse?

În Key West nu prea aveau loc crime.

Dar se mai întâmpla. Se mai întâmplase.

Da, la dracu', se mai întâmplase. El ştia al naibii de bine că se mai întâmplase.

Strânse din dinţi; ajungea, deja, pe autostrada US1. Porni sirena şi îşi făcu drum printre maşinile oprite.

Se produsese un accident, exact înaintea lui. Se uită la maşini pe măsură ce se apropia de locul accidentelor şi se ruga să nu mai vadă vreo victimă. Nu în seara asta.

Capitolul 2

În ziua următoare, Thor fu unul dintre primii scafandri gata de lucru de la prima oră a dimineții. Planul era să se întâlnească dimineața devreme la bărulețul *tiki* pentru cafea şi un mic dejun frugal. La doar cincisprezece metri de bungalouri, hotelul punea la dispoziție un mic service pentru scufundări, unde li se umpleau rezervoarele şi li se reparau piesele stricate din echipament.

Thor rămase pe ponton câteva minute, savurând răsăritul soarelui. Ceea ce promitea o zi minunată sau, cel puțin, o dimineață minunată. Plănuiseră să petreacă următoarele câteva săptămâni ieşind devreme, cu bărcile, şi să se retragă pe la ora trei, când urmau să intre în scenă ploile tradiționale de la sfârşitul verii, acele furtuni de după-amiază care izbucneau, câteodată, cu sălbăticie, dar care de regulă durau cam o jumătate de oră şi apoi dispăreau.

Îşi bău cafeaua, constatând că şi ceilalți începuseră să iasă din căsuțele lor. Echipajul lui Marshall Miro era impresionant. Erau toți într-o formă foarte bună şi se simțeau bine în apă, indiferent de condiții. Aveau

respectul necesar pentru puterea oceanului. Ceva foarte util — pentru că el n-avea de gând să piardă vreun scufundător. Chiar şi Genevieve Wallace i se păruse suficient de zdravănă la minte când i-a dat, aseară, peste nas. De fapt, îi plăcea destul de mult siguranța ei.

O văzu ieşind din cabana ei, întâlnindu-se cu Bethany, cealaltă femeie din echipa lui Marshall. Aceasta era diametral opusă lui Genevieve, avea, probabil nu mai mult de un metru şaizeci — şaizeci şi cinci înălțime, destul de onorabil, dar alături de prietena ei părea mult mai scundă. Era atrăgătoare, minionă, dar cu o musculatură frumoasă. Şi părea, de asemenea, cu mult mai veselă şi mai accesibilă decât perechea ei cu picioare lungi; chiar le făcu semn de salut cu mâna lui Lizzie şi lui Zach care se apropiară de ele. Pe lângă Lizzie, Genevieve părea mai scundă, iar când li se alătură şi Zach, le făcu pe toate să arate pitice. Jack era deja lângă coliba *tiki*, iar Clint — lungan şi deşirat, de douăzeci şi doi de ani, bronzat, cu părul căzându-i pe față — aşeza platourile cu gogoşi cu fructe. Sosiră şi Vic şi Alex, care veneau, alergând, de pe plajă, cu echipamentele voluminoase prinse pe umeri. Aveau aceeaşi vârstă şi, asemenea celorlalți, o constituție fizică şi psihică impecabilă.

— Hei! Credeam că mai leneveşti în pat. N-am observat că eşti aici, îi strigă Marshall lui Thor, venind spre el, pe ponton.

— Suntem pe cale să facem descoperirea secolului, spuse, sec, Thor. N-aş putea să dorm şi să pierd toată distracția.

— Tu crezi că n-o să găsim nimic? îl întrebă Marshall, frecându-se cu mâna pe capul chel şi clipind în soare.

— N-am spus asta. N-aş mai fi aici dacă n-aş fi convins că avem ce găsi. Sunt doar curios ce o să facă tipii de la guvernul local dacă nu găsim nimic exact aici. O groază de oameni se tot scufundă prin zona asta, de ani de zile. E adevărat că am găsit urme de metal, pe fund, dar, la naiba, asta nu reprezintă mare lucru, poate să însemne orice.

— Nu trebuie decât să dovedim că este acolo şi apoi îi lăsăm pe ecologişti şi istorici să se certe în privinţa următorilor paşi, spuse Marshall ridicând din umeri şi uitându-se fix la Thor. Ca să fiu cinstit, aş prefera ca hârţoagele lor să ne confirme că avem ce găsi. Hotărârea nu ne lipseşte, asta este clar.

— E bine să fii hotărât, murmură Thor.

Se uita, din nou, către ceilalţi. Victor Damon îi dădea lui Genevieve un ghiont prietenos în timp ce mergeau alături pe cărare. Ea se întoarse şi ridică degetul la el, spunându-i ceva. Probabil că încă o mai tachinau. El îi răspunse, iar ea îi smulse şapca şi i-o trânti, la loc, pe cap. Dar, apoi, izbucniră toţi în râs. Poliţistul acela, Jay Gonzalez, părea să nu-şi ia ochii de la ea. Dacă ar fi fost dusă cu pluta, probabil că omul legii nu i-ar fi acordat atâta atenţie şi nici n-ar fi trimis scafandrii după cadavru.

— Ai o echipă foarte unită, comentă Thor.

— Aştia doi, spuse Marshall arătând cu capul spre Genevieve şi Victor, după care continuă: ... şi cu

Bethany au fost colegi de şcoală. Foarte buni prieteni. Bietul Alex este nou-venit. Ni s-a alăturat de vreo trei ani. E venit de departe, din Key Largo, adăugă el, sec. Dar oamenii tăi?

— Cei mai buni, îl asigură. Lizzie şi Zach au trecut prin toate — salvări, recuperări, căutări de comori... Sunt o echipă minunată. Iar pe Jack, probabil că îl ştii. Poate mai bine ca mine: invitaţia să venim aici ne-a luat prin suprindere; câţiva dintre oamenii mei erau băgaţi, deja, în alte proiecte. Aşa că îmi lipsesc unii dintre colegii mai vechi, dar pe Jack îl ştiu dintotdeauna şi mă bucur să-l am în echipă.

— Jack are mai multă experienţă decât noi toţi la un loc.

— Ar trebui să mergem, spuse Thor uitându-se la ceas. Aş vrea să mă scufund până la ora nouă, ca să profit de vizibilitate înainte ca vârtejurile furtunii să tulbure nisipul.

Şi fluieră, atrăgându-le atenţia celor din echipa lui, care se grăbiră să-şi termine cafelele.

Genevieve Wallace trecu pe lângă el, cu ochii ca nişte cristale ascuţite studiindu-l fără să-i adreseze nici un cuvânt.

— Domnişoară Wallace, ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa?

— Da, o dimineaţă perfectă, îi răspunse ea politicoasă şi se grăbi să o ia înaintea lui.

Era o dimineaţă perfectă, într-adevăr, iar ziua trecu fără evenimente. Trei scufundări diferite, ore întregi petrecute sub apă. Şi, exact înainte de ora trei, cu regularitatea unei sirene de fabrică, furtuna îşi porni vârtejurile.

Thor văzuse cerul schimbându-se la orizont, văzuse ploaia începând departe în largul mării. Când scufundătorii se întoarseră a treia oară, îi făcu semn lui Marshall că era timpul să se retragă. Uitându-se la bărcile care pluteau pe valuri legate una de cealaltă, îi putu auzi pe oamenii lui Marshall vorbind, în timp ce el îi aştepta pe ai lui să-şi aranjeze echipamentele.

— Cred că astăzi am fost mai aproape, spunea Genevieve.

— De ce? Din cauza femeii pe care ai văzut-o? o necăji Alex.

Ea îl plesni peste braț:

— Pentru că am o bănuială. Marshall, cred că trebuie să ne întoarcem un pic. În locația de ieri n-am făcut o cercetare completă. La urma urmei, o relicvă n-o să sară din nisip direct în mâinile noastre.

— O să mai vorbim despre asta, o asigură Marshall.

Motoarele începuseră deja să turuie, îşi aruncară frânghiile, ridicară ancorele şi se îndepărtară.

— Crezi că Genevieve are dreptate? Ar trebui să ne întoarcem? întrebă Lizzie din spatele lui.

Ridică din umeri, deşi în sinea lui recunoştea că ar trebui să cerceteze din nou acea zonă. Ieri fusese prea multă dezordine — se irosise prea mult timp pentru căutarea corpului femeii, dar există indicii suficiente că în preajmă s-ar afla vreo epavă.

— O să vedem, spuse el. O să vorbesc, diseară, cu Marshall.

Tresări când începu să-i sune celularul.

— Scuzați-mă, le spuse colegilor. Se depărtă puțin de ei și răspunse. Dădu din cap când recunoscu vocea profesorului Sheridan: Mda, ar fi bine.

Închise telefonul și trase o înjurătură. Preliminariile se încheiaseră. Dar acum... în fine, la naiba. Doar nu era pe banii lui. Dacă Sheridan voia să vină din nou la el, ca să mai stea de vorbă, atunci asta este.

— Ne vedem la bar, mâine-dimineață — la șapte treizeci fix! le strigă celorlalți.

Se simți dintr-odată iritat. Nu știa exact de ce, dar Sheridan îl călca pe nervi. Îndrăznise chiar să-i sugereze să-și găsească un alt scafandru. Nu-i plăcea să aducă pe cineva pe care nu-l cunoștea prea bine, dar poate că ar fi mai bine să angajeze pe altcineva, se hotărî el. Căutau ace în carul cu fân, un car gigantic, iar el voia să participe direct la scufundări. În fine, bine cel puțin că mâine vor avea un om în plus, la nevoie, dacă va veni Sheridan. O să fie suficient, pentru moment, deși nu era sigur că are chef să-l țină prea multă vreme pe barca lui. Poate că se va rezolva totul fără să mai fie nevoie să aducă vreun începător necunoscut.

Ziua nu aduse nimic nou, dar Genevieve tot se simțea în al nouălea cer.

Dormise în bungalou cu toate luminile aprinse, îi era groază de întuneric. Dar, la un moment dat, a ațipit și a dormit destul de bine.

Încercase să se poarte cât mai calm, degajat și rațional, de-a lungul întregii dimineți, lăsându-i chiar pe ceilalți să facă glume pe socoteala ei. Pur și simplu, nu

avea cum să facă uitată povestea asta, cel puțin pentru o vreme de acum înainte. Şi totuşi, în ciuda calmului ei aparent, fusese îngrozită toată dimineața, rugându-se în sinea ei să nu mai aibă vedenii de data asta, să nu mai vadă nici o femeie moartă care să-i spună să fie atentă.

Toată ziua se ținu aproape de Victor, mai mult decât de obicei, străduindu-se însă, în acelaşi timp, să nu-i dea de înțeles ce avea de gând să facă. Dar se hotărâse că, dacă avea să mai vadă ceva, atunci şi el trebuia să fie de față.

Nu găsi absolut nimic. Dar nu fură găsite nici cadavre. Asta făcea ca ziua să fie un mare succes, cel puțin din punctul ei de vedere.

Până la ora cinci, reuşi să-şi spele echipamentul, ajută la pregătirea bărcii, îşi făcu un duş şi se schimbă. Nu-i plăcea să stea de una singură, aşa că se grăbi să ajungă la băruleţul *tiki*.

Fu prima sosită din ambele echipe. Clint o văzu şi îi aduse o Miller Lite.

— Vrei o bere, nu?

— Da. Mulțumesc.

El zâmbi.

— Este cea mai bună băutură pentru femeile curajoase.

— Lui Bethany îi place *piña colada*, îi aminti ea.

— În fine, unele fete mai fac excepție, o asigură el. A, iată-l şi pe uriaşul nostru.

Genevieve crezu că se referă la Zach — unul dintre cei mai înalți oameni pe care îi văzuse vreodată. Dar

când se întoarse îşi dădu seama că, de fapt, Clint nu se referise la Zach. Ci la bărbatul pe care ea îl numise în faţă „cretin".

Spre nenorocul ei, Thor se îndrepta exact către bar. Iar singurii oaspeţi care se bucurau, în acest moment, de umbra stufărişului ce acoperea localul *tiki* erau un cuplu de bătrâni care îi spuseseră, mai devreme, că tocmai sosiseră din Ohio. Un cuplu drăguţ, dar nu exact genul de oameni cu care să vrei să faci cunoştinţă.

„De parcă el mă cunoaşte", se gândi Genevieve, privindu-l cum se apropie.

Bărbatul n-a întrebat-o dacă îi permite să stea alături de ea, doar a clătinat din cap — cu ochii umbriţi, din nou, de ochelarii de soare — şi s-a aşezat pe unul dintre scaune. Înainte să se instaleze bine, Clint se ivi, cu încă o bere.

— Ce-ar fi să mă luaţi cu voi, într-una din zilele astea? îi propuse Clint.

Thor ridică din umeri, acceptând berea cu un „Mersi" rapid. Îşi ridică privirea spre barman.

— Tu ce fel de scufundător eşti?

— Unul bun. Am şi diplomă.

Thor îl privi lung, fără să i se clintească nici un muşchi pe faţă.

— Bine. Să-ţi iei liber săptămâna viitoare. Dar cât timp suntem în larg, nu-ţi sunt doar căpitan, ci şi Dumnezeu. Dacă îţi convine aşa...

— Rahat, normal că da, spuse Clint, apoi îşi dădu seama că vorbise urât de faţă cu o doamnă. Scuze, Genevieve.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Thor, zâmbind. În mod evident, nu uitase nici un cuvințel din jignirile de seara trecută.

— Nu face nimic, Clint, replică ea. Şi, dacă vrei, sunt sigură că poți să ieşi şi cu noi, într-una din zilele astea.

Spera ca ochelarii ei de soare să fie cel puțin la fel de opaci ca ai lui Thor, iar zâmbetul ei cel puțin la fel de plăcut.

— Super.

Clint continua să se uite la Thor, ca şi cum ar fi aşteptat aprobarea lui. După un moment, se clinti cu greu, făcând un semn de apreciere cu degetul mare ridicat.

— Deci, cum a fost ziua? o întrebă Thor, când Clint se îndepărtase suficient.

— Bună, destul de bună.

— Nimic, acolo jos?

— Dacă ar fi fost, aş fi raportat.

— Nimic straniu, am vrut să spun.

Ea se forță cu încă un zâmbet.

— Ştii, eu de fapt nu ştiu: cine te crezi? Mi-am petrecut toată viața printre recifurile astea. Cunosc fiecare baliză. Şi pun pariu că o să descopăr ceva înaintea ta.

Thor se lăsă pe spătar şi un zâmbet ironic îi arcui buzele.

— Domnişoară Wallace, crezi că te poți pune cu mine?

— *Ştiu* că pot.

Bărbatul clătină din cap, amuzat. Pentru un scurt moment, ea se întrebă ce naiba o fi apucat-o. El avea un al

şaselea simţ când era de găsit ceva pierdut pe fundul mării.

— Interesant, spuse Thor. Tu chiar vrei să arunci mănuşa.

Da, exact. Iar asta, îşi dădu ea seama, avea să-l facă pe el s-o considere nebună, într-un alt fel, mai *sănătos*.

— Deci? îl întrebă glacial.

El ridică din umeri.

— E un pariu? E adevărat?

— Normal.

— Bine, atunci punem pariu.

— Bine.

— Pe o relicvă adevărată — nu una imaginară, spuse Thor.

— Absolut, fu ea de acord.

— Bun. Pe ce să punem pariu?

Ridică din umeri. Nu se gândise la miză.

— Pe un rând de bere? sugeră Genevieve.

El scutură din cap.

— E mult prea ieftin.

Ea ridică din sprâncene:

— Mă gândisem să facem un pariu prietenesc.

— Un pariu *prietenesc?*

— În fine. Ştiu că nu suntem prieteni.

— Ai atât de puţină încredere în tine?

— Aş putea paria pe casa mea? îl întrebă ea cu seninătate, deşi simţea un uşor nod în stomac.

El clătină din cap, zâmbind şi mai tare.

— Nici nu mă gândesc să-ţi iau casa.

— Şi ce te face să crezi că ai câştiga-o? Dar eu ce obţin — când o să câştig?

El izbucni în râs, părea să se distreze de minune.

— Am o casă drăguţă în Jacksonville.

— Dar eu n-am nici cea mai mică intenţie să părăsesc Keys.

— Cum spuneam, nici eu n-am nici cea mai mică intenţie să-ţi iau casa.

Era hotărât să câştige, ştia — în ciuda faptului că nu-i putea vedea ochii. Ci doar o încordare, abia vizibilă, a muşchilor. Egoul lui masculin preluase controlul. Testosteronul pusese stăpânire pe el. „Ce imatur, patetic de imatur", se gândi Genevieve.

Dar ea declanşase totul.

— N-ai nici o şansă să-mi iei casa, îl asigură ea, rece.

— În fine, un rând de bere este prea puţin, prea meschin, iar casa este ceva prea serios. Noaptea e un sfetnic bun. Ce-ar fi să ne gândim până mâine la miză? sugeră el.

— Cum doriţi, domnule Thompson, spuse, pe un ton înţepat.

— Nu, cum doriţi *dumneavoastră*, domnişoară Wallace, îi replică el, sfidător.

— Bine, aşadar, mâine-seară, hotărâm miza pariului.

— Am o idee, murmură el, părând amuzat. Dar n-o să-ţi placă.

Era aproape sigură că ştie care era natura mizei pe care voia să i-o propună el. Ar fi trebuit s-o înfurie. Dar, dimpotrivă, ea făcea provocarea şi mai interesantă.

— Pe bune? murmură ea, dându-şi seama că propriii muşchi începeau să se încordeze din cauza aceleiaşi tensiuni, din cauza sentimentului provocării şi a încăpățânării nemiloase, la fel ca în cazul lui.

Mai rău, sugestia lui sexuală reuşi să-i stârnească şi mai mult spiritul combativ.

— Chiar nu vrei să ştii. A fost doar o idee trăsnită.

— Domnule Thompson, cred că ştiu deja. Problema este... eu ce primesc atunci când o să pierzi? Pentru că mie nu-mi convine o noapte romantică drept premiu.

El râse cu blândeţe.

— La asta ai crezut că mă gândesc?

Se luptă cu roşeaţa care ameninţa să-i coloreze obrajii şi încercă să scape basma curată.

— Atunci ce fel de premiu ţi se pare ţie că ar fi trăsnit? îl întrebă ea, dulce.

El zâmbi, pentru prima oară simplu şi profund, şi Gen fu nevoită să recunoască: avea un zâmbet foarte frumos.

— Trăsnit nu înseamnă neapărat... *Exploratorul,* spuse el, brusc.

— Poftim?

— *Exploratorul.* O să primeşti *Exploratorul.*

Ea se încruntă.

— Barca este a ta?

— Da, de la prova până la pupa.

— Dar... cu ea îţi câştigi existenţa.

— N-o să pierd.

Genevieve se lăsă pe spătar, total buimacă.

— Pui pariu pe barca ta de scufundări? Şi ce vrei la schimb?

Bărbatul zâmbi din nou, de data asta mult prea sexy şi seducător.

— În fine, a fost ideea *ta*.

— Niciodată!

— Nici nu mă gândisem la aşa ceva, până nu mi-ai dat chiar tu ideea.

— Minți de-ngheață apele.

— Nu ți-aş fi propus niciodată aşa ceva dacă n-ai fi venit tu cu ideea.

Nu era sigură ce simte în acel moment.

— Glumeşti, nu? întrebă ea, încet.

Thor se aplecă înainte; se trezi că face şi ea acelaşi lucru. Pariul era între ei; nimeni altcineva nu avea să fie implicat.

— Nu glumesc. Dacă o să pierd, o să plătesc. Tu?

— Ți-ai risca barca pentru o femeie pe care o socoteşti nebună? întrebă ea. Înseamnă că eşti mai nebun decât credeam.

El izbucni în râs.

— Nu prea. N-o să pierd.

— Mai vedem noi, mumură Gen.

— Deci pui pariu?

Observă că îşi făcuse apariția Jack, care trăgea, deja, alături, o altă masă. Îşi dădu seama că, în câteva minute, barul *tiki* o să fie plin, pe măsură ce vor apărea şi ceilalți membri ai celor două echipe. De fapt, îi şi văzu pe Lizzie şi pe Zach apropiindu-se. Fără îndoială că Bethany,

Alex, Victor şi Marshall aveau să apară şi ei, peste numai câteva minute.

— Se adună oamenii, murmură ea.

El o apucă de încheietura mâinii aşezate pe masă.

— Pui pariu?

— Da, şopti ea, repede.

— Unul din noi va pierde, spuse el ceva evident.

— Nu eu, îl asigură. Dar nu-ţi face griji. O să am multă grijă de barca *mea*.

În ochii lui licări o sclipire de amuzament sec; se aplecă mai aproape de ea.

— Nici *tu* să nu-ţi faci griji. Şi eu o să am foarte multă grijă de *tine*.

Ceilalţi erau, deja, mult prea aproape ca ea să-i mai poată replica. Se ridică să-i întâmpine pe Elisabeth şi pe Zach.

Poate că era doar paranoică, dar parcă Elisabeth şi Zach se uitau ciudat la ea. S-ar putea să fie însă doar un pic de paranoia. La urma urmei, arăta destul de aiurea, ieri, când s-a întors la suprafaţă. Însă Elisabeth o privea cu simpatie şi cu acea uitătură scrutătoare pe care o avea, de obicei, şi Thor Thompson.

— Ce mai faci? Ai avut o zi bună? o întrebă Elisabeth, aşezându-se pe scaunul ţinut de soţul ei şi trăgându-şi-l mai aproape de Genevieve.

— Da. Îmi pare tare rău că am încurcat, ieri, tot programul.

— Nu-i nimic, spuse Elisabeth. Şi eu am avut destule experienţe ciudate în apă.

— Lizzie a descoperit, odată, un cap, spuse Zach.

— Ne scufundam în locul unde se prăbuşise un avion, prin Everglades. A fost destul de scârbos.

Genevieve clătină din cap, privindu-l peste masă pe Thor, care îi zâmbea lui Bethany. „Cretinul!"

— Şi eu am făcut nişte recuperări în Everglades, a fost destul de nasol, spuse ea.

— Mizeria, noroiul... nu poţi să vezi nimic până nu e în faţa ta — şi brusc dai peste o bucată din corpul unui om, fu de acord Elisabeth. Dar... în fine, trebuie să fi văzut ceva. Poate că, în următoarele câteva zile, o să aflăm ce a fost.

— Sper, spuse Genevieve. Se uită din nou la Thor, strângând din dinţi. N-am lucrat foarte mult la salvări şi recuperări, dar am fost de câteva ori până la Glades. Nu ştiu ce a fost asta. Flutură o mână în aer: Se poate să fi fost modul de a glumi al cuiva. Un manechin sau ceva de genul ăsta.

Nu credea nici o clipă în ce spunea, însă i se făcuse o greaţă de moarte de povestea asta.

— Hei, vrea cineva să meargă la masă? întrebă Bethany în timp ce se apropia cu restul echipei.

— Mă gândeam să mâncăm aici, spuse Alex. Am plănuit să ne trezim mai devreme mâine, să facem cel puţin trei scufundări. După berea asta, eu nu mai iau decât apă plată.

— Tu? întrebă Genevieve cu scepticism.

— Ar fi trebuit să ne culcăm mai devreme, spuse Thor. Mâine trebuie să ne întâlnim în curte, la şapte şi jumătate.

— Şapte şi jumătate? spuse Genevieve. Am crezut că la opt şi jumătate? Tot ce trebuie să facem e să ne sculăm şi să mergem afară la bărci.

— Consilierii noştri o să fie acolo, mâine-dimineaţă, spuse Marshall. Preston de la Paza de Coastă şi profesorul Sheridan de la universitate.

— Serios? spuse Genevieve.

— Thor a fost anunţat abia azi, când eram în larg. Scuze, cred că am uitat să-ţi spun, zise Marshall.

„Oare chiar şi şeful meu mă consideră mult prea dusă cu pluta ca să mă mai informeze ca şi pe ceilalţi? se întrebă ea. Sau nu vrea să contacteze autorităţile superioare?"

— Minunat, spuse. Atunci, presupun că ar trebui să ne culcăm devreme.

Dădu să se ridice, dar Marshall zâmbi şi îi puse o mână pe umăr ca s-o oprească.

— Eu zic să lăsăm echipajul de pe *Explorator* să ne facă totuşi cinste cu cina în seara asta.

— Sigur, zise Elisabeth înveselită. Hamburgherii sunt suficient de ieftini. Iar voi o să ne faceţi cinste cu fripturi după prima noastră mare descoperire.

— Mă duc să-i dau lui Clint comanda, spuse Thor, ridicându-se. Cred că Marshall nu v-a spus, dar toate mesele noastre sunt decontate dintr-un fond de cheltuieli. Deci, hamburgheri, cheeseburgheri? Avem vreun vegetarian în grup? se uită la Genevieve.

Normal, se gândi ea. Deja o considera destul de ţăcănită, aşa că bineînţeles trebuia să fie şi vegetariană, în viziunea lui de bărbat american tipic, pur şi dur, şi

cu sânge fierbinte în vene. Brusc, îşi dori să fi fost vegetariană numai ca să-i vadă mutra când îi spune.

Dar se decise să nu-i răspundă. În loc de asta, se ridică hotărâtă de la masă.

— Cred că o să sar peste cină. Ne vedem mâine la şapte şi jumătate. Noapte bună!

Elisabeth o privi îngrijorată.

— Chiar ar trebui să mănânci ceva.

— Mda, spuse Bethany, încruntându-se.

„O să vă fie mai uşor să mă bârfiţi dacă plec", se gândi, forţându-se să le zâmbească amabil.

— Am nişte snacks-uri în bungalou, spuse. Mersi.

Apoi plecă. Thor, care îi comanda cina lui Clint, nu-i aruncă nici măcar o privire când trecu pe lângă el.

Bungalourile erau dispuse la mai puţin de zece metri distanţă unul de altul, dar reuşeau să fie destul de intime. Erau protejate de o pădurice de struguri de mare, pini şi stejari ţepoşi care le izolau de traficul intens de pe strada Duval şi de restul oraşului. O fâşie de plajă se aşternea în faţa unora dintre ele, în timp ce apa adâncă şi docurile le flancau pe celelalte. Domeniul nu era prea mare; doar trei pontoane, unul cu bărci locale şi două pentru oaspeţi. Gen putea vedea barca de pescuit şubredă a lui Jack şi vasul de croazieră a lui Jay plutind, încet, în dreptul unui pilon, bărcile lor legate de un altul, aşteptând dimineaţa.

Intră în bungaloul ei, simţindu-se fără astâmpăr şi tânjind după o voce de om. Din fericire, televizorul nu avea cum s-o necăjească, aşa cum făceau prietenii ei trădători.

Avea o pungă cu crochete lângă chiuvetă şi se gândi că îi vor ajunge pentru masa de seară. Putea fi văzută dacă încerca să iasă din complexul turistic şi nu voia să afle cineva că n-avea chef de compania nimănui — în fine, de compania lor.

Ronţăi un baton cu cereale şi miere, în timp ce se uita la televizor, apoi începu să butoneze telecomanda. Nici un canal nu-i capta atenţia. Sunetul râsetelor de la bar se strecura până la ea şi descoperise că o enervează faptul că toţi par a se simţi atât de bine. Parcă nu era suficient de necăjită pentru că propriii prieteni se distrau pe seama ei. Iar acum chestia cu Thor Thompson, care era mai mult decât putea suporta. Omul era de o aroganţă dincolo de orice închipuire.

Se aruncă pe pat, fixând cu privirea tavanul. Trebuia să facă prima descoperire chiar *acum*.

Pariul a fost ridicol. Total imatur. Ar trebui să-i spună, mâine-dimineaţă, că a anulat totul. Exceptând faptul că ea pornise toată povestea.

Poate că extenuarea din timpul zilei o făcuse să-şi piardă judecata. Lăsă televizorul aprins ca să-i ţină de urât, stinse luminile şi încercă să doarmă un pic. La început, putu încă să audă zgomotele conversaţiilor şi ale râsetelor, la fel de enervante ca şi înainte.

Dar avea nevoie de odihnă. Noaptea trecută reuşise să adoarmă într-un târziu, dar nu se odihnise suficient. Bine cel puţin că astăzi n-a văzut nimic altceva în apă, decât peşti şi corali.

„Lumea este frumoasă", îşi spuse.

Dar o voce se insinuă: „Pe naiba!"

În cele din urmă, adormi.

În visele ei se scufunda din nou. Sunetul respirației ei prin tubul de aer era liniştitor. Apa era limpede. Peşti sanitari şi peşti-clown înotau în jurul ei. Un Epinephelus gigantic, de cel puțin doi metri, plutea lângă recif. Soarele pătrundea prin apă, cu razele săgetând în jos. Anemonele unduiau în curent.

Şi atunci...

Văzu femeia. Păr plutind în bucle aurii. Cap aplecat, brațe ridicate de curentul slab. Pânză albă vălurind de-a lungul trupului. Picioare legate de greutatea care o ține la fund.

Capul i se ridică. Ochii se deschiseră. Gura i se mişcă. Nu ieşi nici un sunet, dar ochii ei o implorau, plini de o tristețe infinită.

Apoi, din spatele ei, se ridicară ei...

Forme scheletice cu carne putredă atârnându-le de oase. Forme scheletice agitând, amenințător, cuțite şi săbii, trupuri descărnate, cârpe atârnând pe ele în zdrențe colorate ciudat.

Mărşăluiau. Mărşăluiau pe fundul apei, țintuind-o cu orbitele lipsite de ochi şi de vedere, cu fălci osoase, încordate de furie.

La început, simți că îngheață, incapabilă să se mişte.

Îşi dădu seama că descoperise ceva. Ceva ce nu ar fi trebuit să afle.

Iar acum...

Sunetul respirației i se opri.

Armata de schelete ajunse aproape deasupra ei. Se întoarse ca să se îndepărteze de ele, dar descoperi că au înconjurat-o. Nu avea cum să scape.

Un braț putrezind într-o haină zdrențuită o apucă. Apoi, imediat, zeci de brațe scheletice se ridicară înspre ea, cu degetele osoase aproape atingându-i carnea.

Simți avertismentul mut al fetei. *Atenție!*

Aproape că reuşea să simtă parfumul copleşitor al descompunerii.

Carne putrezind. Fără respirație...

„E imposibil, îşi spuse ea, în gând. E imposibil să miroşi moartea şi putreziciunea, sub apă, respirând printr-un tub."

Se trezi, sărind din pat, plină de groază şi de panică. Se chinui să respire adânc.

„A fost doar un vis, doar un vis. Inspiră, expiră."

Strânse din dinți. Ridicol! Ea nu era aşa fricoasă!

Se simți însetată, tânjind după un pahar de apă, după ceva tangibil. Ceai. Ar putea să facă un ceai. Poate că mai era puțin până dimineață şi ar putea rămâne trează.

Televizorul era încă deschis. Teleshopping. Un individ caraghios vorbind despre noua lui maşinărie cardiacă. Îl putea vedea prin paravanul care împărțea camera.

Îl lăsă să vorbească, în continuare. Îi plăcea vocea şi lumina emanată de televizor. De fapt, avea nevoie de mai multă lumină. Aprinse lampa de la căpătâiul patului.

De-abia când se ridică îşi dădu seama că este udă. Şi sărată. Ca şi cum chiar ar fi fost cu adevărat în mare. Îşi înghiți, cu greu, saliva şi fugi în baie, aprinzând din mers, pe drumul până acolo, toate luminile. În baie, se

spălă pe față, cu apă rece, apoi se uită în oglinda dulăpiorului de deasupra chiuvetei.

Și inima i se opri; respirația îi încetă.

Avea alge în păr!

Capitolul 3

Zgomotul ciudat de zăngăneală continuă, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu oale şi tigăi sau ca şi cum nişte lanţuri ar fi fost scuturate violent.

Marshall Miro auzi zgomotul, cufundat adânc în ceaţa somnului. Se chirci şi se întoarse pe cealaltă parte. Fu cât pe ce să se trezească. Zgomotul era neliniştitor. Îi aducea aminte de...

Ce?

De ceva... neplăcut.

Se luptă cu ciudata senzaţie şi cu zgomotul. Ceasul lui biologic îl informă că era prea devreme ca să se trezească.

Aşa că nu se trezi.

Jack Payne era doar vag conştient de zgomot. Se potrivea la fix cu jocul video pe care îl juca în vis. Jocul se numea Karena Bătăuşa şi, da, chiar despre bătăi fusese vorba. Superbe femei animate se luptau una cu alta şi cu jucătorul pentru supremaţie. Şi, când câştiga jucătorul, totul era al lui: băutura, femeile şi victoria, fierbinte şi nemiloasă.

Zgomotul părea că face parte din joc.

Victor auzi un zgomot şi se trezi imediat. Rămase câteva secunde în pat, aşezat în fund, întrebându-se ce naiba l-o fi trezit din somn.

Nu auzi nimic. Absolut nimic.

Se culcă la loc mormăind, rugându-se să mai poată dormi încă puţin.

Jay Gonzalez nu izbutea nicicum să înţeleagă pe deplin. Zgomotul părea a veni de la distanţă. Ar fi vrut să se scoale. Să-l oprească. Dar de multe ori adormea cu lumina sau televizorul aprins, apoi ar fi vrut să le oprească, dar nu se putea mobiliza suficient cât s-o facă.

Nici măcar nu-şi deschise ochii, în ciuda faptului că zgomotul îl deranja destul de profund. Îi aducea aminte de lucruri... neplăcute. Dureroase. Îi stârnea amintiri care...

Care ar fi vrut să rămână pierdute.

„Ignoră-l, îşi spuse. Dormi.

Zgomotul o să dispară, până mâine-dimineaţă."

Thor sări ca ars. În numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Îşi lăsă picioarele pe marginea patului. Nu aprinse nici o lumină, deoarece învăţase că este mai bine să spionezi, învăluit de întuneric, ceea ce se întâmplă la lumină. Merse încet, cu picioarele goale până la uşă şi privi afară.

O lună benignă se aşternea peste nisipuri, peste apă şi bungalourile din apropiere. Un tablou senin. O noapte semitropicală în paradis, aşa cum şi trebuia să fie.

Atunci, de unde naiba venise zgomotul?

Privind la bungaloul de alături, văzu că era plin de lumină. Era bungaloul lui Genevieve, era sigur. E-n regulă dacă îi plac luminile aprinse. Nu puteau s-o spânzure pentru asta.

Nu pentru că ar fi vrut s-o spânzure. Doar...

De ce naiba nu putea femeia asta să fie şi ea normală?

Tresări, fiind sigur, dintr-odată, că auzise un strigăt.

Sau nu.

Părea aproape ca şi cum ţipătul ar fi venit din interiorul capului lui. Cercetă căbănuţa de alături. Dacă era ceva în neregulă...

Înjură şi se îndreptă către fereastra ei luminată.

Genevieve se uita îngrozită, paralizată la imaginea ei din oglindă.

Bun, de data asta fusese înfricoşător. Una era să visezi... Dar să ieşi din pat, la miezul nopţii, ca să intri în apă, era cu totul altceva. Ce naiba se întâmplase cu ea?

Fu cât pe ce să facă infarct când auzi ciocănituri la uşă. Se uită la ceas. Cinci şi treizeci şi cinci. Nu dormise atât de mult cât sperase, dar suficient cât să se poată trezi deja. Dar era destul de târziu cât să-i ciocănească cineva la uşă?

Apoi, îşi auzi numele strigat, blând, dar imperios.

— Genevieve?

Recunoscând vocea, îngheţă.

— Eşti bine?

Merse cu paşi mari până la uşă şi o deschise. Era Thor Thompson, aşa cum se aşteptase.

Dar de data asta nu mai râdea de ea. Arăta îngrijorat de-a binelea.

— Ăă, bună dimineaţa, murmură ea, ţinându-se strâns de uşă. Sigur că sunt bine. De ce întrebi?

El o privea de parcă ar fi suferit de ceva contagios. Gen îşi dădu seama că mai are încă alge în păr şi începu să le culeagă, aparent indiferentă.

— N-ai auzit o... zornăială? o întrebă.

— O ce?

Bărbatul oftă, după care arătă către cabana de alături.

— Eu sunt cazat acolo, lângă tine. Am auzit un fel de... zăngănit, venind dinspre bungaloul tău, apoi un strigăt.

— Zăngănit? repetă ea inexpresiv.

Thor ridică din umeri, părând uşurat. Pentru ea — sau pentru el?

— Da, un zăngănit... ca de lanţuri. Doar nu vrei să spui că tu n-ai auzit nimic?

— Îmi pare rău. Probabil că dormeam, murmură.

— Sau înotai.

— Pardon?

— Înotai. Eşti udă din cap până-n picioare şi plină de... alge.

— A... Păi, îmi place, câteodată, să intru în mare, dimineaţa.

— Aha, spuse el sec. Te trezeşti, simţi nevoia şi te arunci imediat în apă, cam aşa, nu? Pe întuneric?

— Cam aşa, şopti Genevieve.

„Îmi pierd mințile", își spuse. Dar el era ultima persoană din lume căreia i-ar fi mărturisit așa ceva.

— Interesant, zise el. Bine, dacă ești sigură că te simți bine, atunci mă duc înapoi la culcare.

Dar ea nu se simțea deloc bine. Însă, în nici un caz, nu i-ar fi spus lui așa ceva.

— Sunt bine, zise apoi și zâmbi. Dar tu te simți bine? Se pare că tu ai început să auzi „chestii". Ce bizar! Eu *văd* lucruri care nu există, tu le *auzi*.

— Lucrul care a provocat zgomotul, zornăitul există, îi spuse el inflexibil.

Femeia ridică din umeri:

— În fine, nu de la mine.

— Nici n-aveai cum. Doar înotai.

— Voiam să fac o cafea. Dacă vrei și tu...? adăugă, sperând ca vorbele ei să pară normale. Indiferente.

Cu mâinile în șolduri, el o privi ca și cum i-ar fi făcut din nou o propunere țicnită, dar apoi ridică din umeri.

— La naiba, de ce nu, și-așa nu cred că mai adorm.

O urmă înăuntru. Ea se duse direct la cafetieră, apoi la chiuvetă, umplu cana cu apă și fixă filtrul la locul lui. Între timp, Thor se așeză pe divanul care servea drept canapea — sau pat pentru oaspeți. Ea își dădu seama că o studiază și era sigură că arată complet aiurea, îmbrăcată în tricoul lung și ud, cu algele încă în păr.

„Poartă-te ca și cum totul ar fi perfect normal", se atenționă singură.

— Cum bei cafeaua?

— Amară.

— Ca un adevărat *macho*, murmură ea.

— Deloc. Mai bine te înveți s-o bei așa când ești plecat într-o misiune și laptele se acrește, iar vreun membru al echipei a uitat să cumpere zahăr.

— Corect. Absolut logic.

Îl simți că nu-i pasă.

— Nouă, țicniților, ne place mai dulce, murmură ea.

— Hai, las-o baltă, spuse Thor politicos.

Cafetiera sună. Turnă în două căni, îi întinse lui una, și-o pregăti pe a ei cum îi plăcea și se așeză în fața lui pe unul din cele două fotolii de răchită din fața divanului.

— Chiar am văzut ceva acolo jos, spuse ea neutru. Azi o să verific singură ce a fost — în timp ce voi descoperi și prima relicvă.

— Nu vrei doar s-o descoperi, dar vrei s-o și găsești chiar astăzi?

Ea ridică din umeri, cu nonșalanță.

— Și mă mai crezi pe *mine* arogant, murmură Thor.

— Tu ai spus-o...

Bărbatul se pregăti să se ridice. Dar spre enervarea ei profundă, își dădu seama că de fapt nu vrea să rămână singură:

— Despre ce vor să ne vorbească în dimineața asta? îl întrebă repede.

— Ca de obicei, îmi imaginez. Chestii pe care le-am mai auzit deja, despre protejarea recifului atunci când excavăm.

— Dar lucrăm cât se poate de atent.

— Vor şi ei să-şi facă treaba, spuse el, zâmbind. Şi trebuie să-i recunosc meritele lui Preston — cercetarea lui pare să fie excelentă, la fel şi argumentele.

— Ştiu. Am citit scrisorile de la Antoine D'Mas, piratul care a văzut cum se scufundă *Marie Josephine*. Şi mie mi se pare logic.

— Vezi. Suntem şi noi de acord odată, mormăi Thor.

Auziră amândoi de afară sunetul de paşi gonind pe nisip, apoi ciocănitul în uşă.

— Gen, eşti aici? strigă Bethany.

Gen se ridică şi deschise uşa. După cum se vedea, Bethany era deja pregătită să-şi înceapă ziua. Peste costumul de baie Speedo dintr-o singură bucată purta blugi tăiaţi scurt. Părul îl avea legat la spate.

— Ce bine că şi tu te-ai trezit devreme! exclamă ea. M-am săturat să tot stau singură. Nu mai este nimic la televizor... hei! spuse uimită când îl văzu pe Thor pe divan.

— „Hei" şi ţie! o salută el, ridicându-se politicos în picioare.

Bethany se uită imediat la Genevieve, ca şi cum de-abia acum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Eşti udă. Şi ai alge în păr. Ce naiba...?

Genevieve se uită cu subînţeles la prietena ei, cu spatele încă la Thor.

— Doar mă ştii. Mă trezesc devreme şi nu pot rezista tentaţiei mării.

— Ai sărit de pe ponton? spuse Bethany mirată.

Genevieve îşi înăspri privirea.

— De pe plajă, izbucni. Ştii prea bine, câteodată nu pot rezista tentaţiei de a face o baie matinală.

— Ăă... aha. Da, exact, murmură Bethany.

— Vrei nişte cafea? o întrebă repede, schimbând subiectul.

— Da, sigur, mersi.

Bethany se trânti pe divan, iar Thor se aşeză lângă ea.

— Te-ai răzgândit pentru diseară?

Genevieve era cât pe ce să verse cafeaua.

— Deloc, răspunse el.

— Mergem prin baruri, îi explică Bethany lui Genevieve. Mergem cu toţii.

— Avem voie să mergem prin baruri? întrebă ea.

— Doar nu trebuie să bem ceva în fiecare bar. Dar Thor, Lizzie şi Zach n-au petrecut prea mult timp pe aici. Vrem să le arătăm frumuseţile oraşului şi locurile care ne plac nouă cel mai mult. Oricum, ne întoarcem mereu din larg pe la patru. Facem un duş, mâncăm în vreun local mai cu moţ, le arătăm nişte chestii ca lumea şi ne întoarcem până la unş'pe jumate. Vine şi Marshall, iar cum Thor este şeful echipei lui, atunci... mai zise ea şi ridică din umeri. O să fie super.

— Nu sunt sigură, murmură Genevieve.

— Da' de când ai devenit aşa băţoasă? întrebă Bethany.

— Poftim, cafeaua ta. Simţiţi-vă ca acasă. Eu mă duc să fac un duş.

— Îţi faci duş acum — înainte de scufundare? întrebă Bethany.

— Mda. Vreau să am alge proaspete în păr, spuse ea şi îi lăsă singuri pe divan.

Intră în baie şi încuie uşa. Îşi studie din nou imaginea din oglindă. Observă că arată profund iritată şi nu ştia de ce.

Şi nici nu voia ca ei să plece.

Se hotărî să nu se mai gândească la nimic şi intră sub duş, îşi spălă părul, apoi ieşi repede. Costumul de baie de ieri era pe cuier la uscat, şi-l puse, apoi găsi nişte pantaloni scurţi şi o cămaşă de denim, şi le trase peste costum. Când ieşi, ei continuau să stea de vorbă.

— Complet aiurea! Şi eu am crezut că vine de aici, spunea Bethany.

— Despre ce vorbiţi? îi întrebă iritată.

— Despre zgomote ciudate, râse Bethany. Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi putut să jur că te-am auzit gătind!

— Şi tu ai auzit zgomote ciudate?

— Da, un zăngănit în toată regula. De obicei, nu mă trezesc mai devreme decât este cazul — mai ales când trebuie să-mi păstrez energia pentru diseară, îi spuse Bethany. Ce naiba făceai?

— Nimic. Înotam, nu-ţi aduci aminte? îi spuse Genevieve repezit.

Era suficient cât s-o facă s-o ia razna. Când ea vede un cadavru, nu-l mai vede nimeni altcineva şi nici nu este crezută. Dar când Thor aude zgomote, le aud şi ceilalţi.

Simţi cum o cuprinde supărarea. Ba nu, cum îi îngheaţă sângele în vene. Mai conta, oare, că s-a trezit

murată în apă de mare? Şi că nu-şi amintea totuşi să fi părăsit bungaloul?

— Probabil că au deschis barul *tiki* până acum. Mi-e foame, le spuse.

Thor şi Bethany se ridicară la sugestia ei evidentă că vrea să scape de ei. El se îndreptă spre cabana de alături, fluturând din mână fără să se mai întoarcă spre ele.

— Ne vedem peste câteva minute.

Bethany rămase cu privirea după el.

— Super, murmură ea.

— Da, un om minunat.

Bethany o privi surprinsă.

— Care-i problema? Are o reputaţie de invidiat, spuse chicotind. Şi nişte fese al naibii de irezistibile. Şi pectoralii... Şi bicepşii... Şi ochii ăia...

— Bethany!

— Ce?

— Ce mai aştepţi?

— O, nu. N-am de gând să flirtez cu el. Oricum, nu se combină niciodată când se află într-o misiune.

— Şi cine naiba ţi-a spus ţie aşa ceva?

— Am citit. Un articol într-o revistă, destul de recent. E genul de bărbat care se însoară cu munca lui. A crescut în partea nasoală a oraşului. Tatăl a părăsit-o pe maică-sa, care a mierlit-o la patruzeci de ani, atac de cord, după ce s-a chinuit toată viaţa să-şi crească singură copiii. Aşa că este logic că el n-are chef să-şi întemeieze o familie.

— Ce nobil din partea lui! bombăni Genevieve.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Credeam că o să-ți convină să lucrezi cu cineva care nu se dă tot timpul la tine. În ceea ce-l privește, afacerile sunt cele mai importante. Deși cred că a fost puțin cam dur cu tine când cu... cu ce crezi tu că ai văzut în apă.

— Puțin cam dur? Mă crede nebună de legat.

Bethany chicoti, dar se opri repede și-și ceru scuze.

— Genevieve... toți vedem la un moment dat, în apă, chestii care nu sunt de fapt acolo.

„Da, dar toți ne trezim în pat la un moment dat, uzi leoarcă de la apa mării și plini de alge?" îi venea să urle, cât mai tare.

— Hai să luăm ceva de mâncare. Trebuie să facem noi prima descoperire. Și trebuie s-o facem chiar azi, spuse ea, prinzându-și prietena de braț și împingând-o către barul *tiki*.

Thor știa povestea; nu se apuca de nimic până nu verifica fiecare informație, oricât de insignifiantă, despre proiect. Cu toate astea — poate pentru a sublinia convingerea lor că nu doresc să afecteze cu nimic recifele — stăteau acum cu toții pe sau în jurul meselor de picnic și pe băncile așezate pe docuri, ascultând lucruri pe care le știau deja.

Henry Sheridan arăta ca un profesor tipic de istorie. Purta genul acela de ochelari cu lentile ca fundul unui borcan, rame negre și, bineînțeles, trebuie să și-i fi rupt cumva pentru că deaspura nasului erau lipiți cu leucoplast. Părul lui — o combinație de maro-șobolan și gri — i se ridica în smocuri pe cap, fără ajutorul vreunui

fixativ. Chipul îi era foarte ascuțit, ca de ascet, la fel și restul corpului. Thor avea sentimentul că acest om își aduce aminte foarte rar să se hrănească, atât trebuie să fi fost de absorbit de preocupările lui intelectuale.

Ofițerul de la Paza de Coastă, Larry Preston, era opusul lui Sheridan. Era masiv, înalt și plinuț. Putea să înoate și să se scufunde la fel de bine precum cei mai buni dintre ei și, deși treaba lui era să-i verifice dacă respectă hotărârile statului, Thor era sigur că istoria îl cam plictisea. Lui Preston îi plăcea acțiunea. Purta ochelari de soare și chipiul de la uniforma cu pantaloni scurți și cămașă cu mânecă scurtă și, în spatele acelor ochelari, Thor avea impresia că Preston își ține ochii închiși.

Măcar membrii celor două echipe făceau ceva eforturi să se arate captivați și interesați, spre meritul lor.

— După cum știți cu toții, sunt sigur, estimăm că în aceste ape, în jurul statului Florida se află cel puțin două mii de epave nedescoperite. Dar marea este nemiloasă. Vasele nu se scufundă pur și simplu intacte. Vânturile și ploile sparg catargele și spintecă lemnul. În timp ce se scufundă, navele sunt la discreția curenților și mareelor, în funcție și de greutatea lor și de felul în care au fost construite. Câteodată, se întâmplă ca vasele mai mici să reziste mai bine, dar navele imense — chiar și sfărâmate — pot fi găsite mai ușor. Un vas ca *Marie Josephine* s-ar putea să-și fi lăsat rămășițele pe o suprafață de cel puțin un kilometru pătrat. Doar a fost lovită de pirați în timpul unei furtuni. Este mai mult decât posibil ca resturile ei să fie în cel puțin două sau trei locuri. Cu toate astea, după cum sunt sigur că știți,

nu avem de gând să coborâm în adânc cu nici un dispozitiv cu vacuum. Mai ales că în momentul ăsta ne bazăm mai mult pe speculații. Este posibil ca, în cazul în care găsiți locul de „odihnă" al vasului, să începeți să găsiți mici relicve. Monede, bineînțeles. Vase, porțelanuri. Anul trecut, vă poate spune și Thor, am dezgropat o barjă din timpul Războiului Civil pe râul St. John doar pentru că a fost găsită o lamă de ras din anii 1860. Thor a găsit-o.

Sheridan clătină din cap, mulțumit. Lizzie aplaudă, iar Alex Mathews fluieră admirativ.

— Super, murmură Bethany, oferindu-i lui Thor zâmbetul ei generos.

Thor simțea că n-are stare, era nerăbdător să ajungă în apă. Se trezi că o studiază pe Genevieve Wallace care se uita drept înainte, la Sheridan, fără ca pe chip să i se poată citi vreun licăr de emoție. Femeia asta era al naibii de ciudată! Ieșise din casă în cămașă de noapte și se aruncase în mare?

În timp ce tot felul de zgomote veneau dinspre cabana ei?

— Ratoni, auzi pe cineva șoptind.

Victor Damon se sprijinea degajat de marginea mesei lângă el. Nu era atent la discurs; rânjea în timp ce o privea pe Bethany.

— Poftim? sări locotenentul Preston.

— Scuze, domnule, spuse Victor. Bethany a auzit ceva agitație azi-noapte. A uitat câte pisici și ratoni trăiesc prin zona asta.

— În fine, doar n-or fi și sub apă! îi reaminti Preston.

— Exact, domnule, absolut deloc, fu Victor de acord.

Sheridan îşi drese glasul.

— Cred că este important să cunoaşteţi cu toţii întreaga poveste a acestei epave. Spaniolii s-au stabilit în Florida pe la începutul anilor 1500 — St. Augustine este cea mai veche aşezare locuită încontinuu de pe teritoriul Statelor Unite. Englezii s-au enervat că spaniolii s-au stabilit atât de aproape, iar francezii au încercat şi ei să se bage pe fir. În 1763, regatul britanic a câştigat controlul asupra Floridei în schimbul Cubei. Apoi a început Revoluţia*, iar Florida a rămas fidelă ţării mamă. În 1784, spaniolii au câştigat din nou controlul, în urma tratatului de pace care a încheiat Revoluţia americană, dar în 1821 au cedat Florida Statelor Unite.

Alex căscă. Îşi dădu seama că toţi ceilalţi îl privesc şi-şi corectă ţinuta.

— Scuzaţi-mă, dar eu am crescut aici. Am învăţat la şcoală toate lucrurile astea, explică el.

— Ai fost atent atunci ca şi acum? îl întrebă Victor.

— Este foarte important, spuse Sheridan nerăbdător. Asta explică de ce vasul vostru se află acolo unde se află. În timpul Revoluţiei americane, francezii au ajutat neoficial Statele Unite, iar spaniolii i-au ajutat pe francezi să ne ajute. Înainte de a fi pirat, José Gasparilla a fost în Marina Regală a Spaniei. Cunoştea apele astea din experienţa lui militară şi şi-a continuat cariera de pirat

* Războiul de Independenţă (1775–1783), războiul dintre 13 state americane, „colonii unite" şi Regatul Marii Britanii pentru obţinerea independenţei. (n.tr.)

până la moarte, în 1821. Există zvonuri cum că, înainte ca vasul lui să fie capturat, el s-ar fi aruncat peste bord cu o greutate legată de picioare — una dintre metodele lui favorite de a scăpa de prizonieri. Dar, cu ceva vreme înainte să moară, a auzit de *Marie Josephine*.

Făcu o pauză dramatică.

— Un vas englez, în ciuda numelui, sparse Genevieve tăcerea.

— Da, iar Gasparilla era loial Spaniei. Asta dacă nu exista, bineînțeles, vreo corabie spaniolă mai bună de atacat, râse el. Apoi continuă, văzând că nu-i gustă nimeni gluma: În fine, a auzit că *Marie Josephine* se află în apropiere, că era în întârziere după ce făcuse un schimb de prizonieri în Cuba și că se îndrepta către buna și bătrâna Anglie, încărcată cu răscumpărarea care fusese plătită, mai spuse Sheridan.

— Probabil că s-a simțit dator s-o fure, spuse Marshall, ridicând din umeri.

— Exact! fu Sheridan de acord.

Genevieve nu era însă de acord, fu uimit Thor să afle.

— Eu nu cred că așa au stat lucrurile. Gasparilla se îndrăgostise de fata căpitanului, Anne, care reușise să ajungă, cu tatăl ei și cu prizonierii, în Cuba pentru că voia să fie alături de un tânăr nobil spaniol care trebuia răscumpărat. El și cu Anne mai fuseseră prizonierii lui Gasparilla înainte — căci așa s-au întâlnit — și fuseseră răscumpărați împreună de către englezi, care în felul acesta l-au făcut prizonierul lor pe tânărul spaniol, Aldo Verdugo. Zvonurile spun că Anne l-ar fi păcălit pe tatăl

ei şi ar fi reuşit să se îmbarce pe corabie încă o dată, ca să rămână alături de Aldo. Iar Aldo, care ar fi trebuit să rămână bine mersi în Cuba, s-a îmbarcat, pe ascuns şi el, ca să rămână cu preaiubita lui Anne. Dar şi Gasparilla se îndrăgostise de Anne când aceasta i-a fost prizonieră. A dat-o înapoi englezilor doar de dragul răscumpărării, căci colegii lui piraţi voiau banii. Dar el o voia înapoi. *Din cauza asta* s-a dus după *Marie Josephine.*

Alex chicoti.

— Gen, e o tâmpenie. Să vedem... ori banii de răscumpărare — în aur —, ori femeia. Să fim serioşi! Femeile nu valorau nimic pentru un pirat.

Genevieve îl expedie cu o fluturare din mână.

— Dar a scris scrisori despre iubirea lui pentru ea, replică ea.

— Unde sunt scrisorile astea? întrebă, încruntat, Sheridan.

— La universitatea *dumneavoastră*, spuse Genevieve şi toate privirile se îndreptară uluite către ea. Da, am făcut o mică excursie până acolo şi am studiat tot ce aveaţi în bibliotecă despre *Marie Josephine,* despre Gasparilla, despre furtună, despre tot. Am cercetat şi probleme înrudite şi aşa am dat peste scrisori.

— Pe bune acum, nu e cazul să-i bănuieşti pe piraţi de slăbiciuni romanţioase, o tachină Victor. Erau nişte nespălaţi, nişte hoţi nenorociţi.

— Mai bine citeşte scrisorile, spuse ea. Chiar şi un pirat nespălat şi nenorocit se poate îndrăgosti.

— Dar ar fi putut avea sute de femei! insistă Victor.

— Da, dar o voia pe ea. Cine poate şti din ce cauză se îndrăgostesc oamenii? Sau poate era numai infatuare. Să pună mâna pe o femeie inaccesibilă. În fine, a scris despre ea în acele scrisori şi spune acolo că este îndrăgostit.

— Of, fetele astea... contraatacă Victor, dându-şi ochii peste cap şi suspinând.

— „Fetele astea" sunt în stare să te snopească în bătaie, replică ea senină.

Thor simţi afecţiunea prietenească din tachinările lor. După cum se vedea, cei din echipa lui Marshall se cunoşteau foate bine unul pe celălalt, exista o prietenie statornică şi profundă la baza legăturilor dintre ei. Îşi dădu seama că îi invidiază. Şi el avea o echipă al naibii de bună, dar nu lucrau tot timpul împreună. În Zach şi Lizzie avea o încredere absolută, dar ei erau căsătoriţi, deci prea apropiaţi unul de altul ca să se mai lege şi de altcineva, aşa cum făceau toţi cei din grupul lui Marshall, chiar dacă se mai tachinau şi se mai necăjeau câteodată. Se gândi că lui îi place ca munca să fie muncă, dar între scafandrii lui Marshall exista o legătură aproape familială şi treaba asta nu era doar distractivă, ci şi productivă, dădea roade foarte bune, în nici un caz nu le afecta munca.

— Haide, iubito, nu mă snopi în bătaie! spuse Victor, mimând teama. Hei, Alex, fii atent, Gen a noastră este o dură! Se opri, zâmbi şi se strecură mai aproape de ea ca să-şi treacă un braţ în jurul umerilor ei, şi continuă: Este o dură, mai puţin atunci când vede chestii ciudate sub apă.

Genevieve îi respinse mâna şi-i zâmbi maliţios.

— Du-te dracu', Victor!

— Hei, hei! Terminaţi odată, toţi trei. Asta este o treabă foarte serioasă, spuse Marshall.

— Pe bune, vorbesc serios, protestă Victor, cu inocenţă. Este cea mai bună. Au, Gen, mă doare! Nu-i frumos din partea ta.

— Da, da, da, spuse ea, privindu-l fioros cu ochii aceia schimbători, care puteau trece atât de uşor de la seninătatea râsului la seriozitatea provocării. Mi-am făcut bine temele.

— Normal. Evident... N-am reuşit să citesc totul din arhivele noastre, spuse Sheridan.

Thor fu sigur că primul lucru pe care îl va face profesorul, imediat ce se va întoarce la universitate, va fi să caute acele scrisori.

— Dacă Gen a spus că există, atunci există, spuse Victor, dintr-o dată foarte serios.

— Hai să continuăm, spuse Marshall, plictisit. Nu mai contează *de ce* a atacat Gasparilla vasul, contează numai că a făcut-o. Şi că, exact atunci când o prăda, a început furtuna. Gasparilla a scăpat, dar *Marie Josephine* s-a scufundat. El s-a întors intenţionat înapoi, ca să găsească comoara, dar furtuna răscolise nisipul, iar el n-a mai găsit-o, aşa că vasul a rămas pe fundul mării şi comoara intactă sau cel puţin aşa credem noi.

— Da, în fine, cam asta este totul, spuse Sheridan, părând oarecum ofensat.

Fusese, întotdeauna, un om destul de drăguț, chiar dacă puțin cam pisălog și plictisitor, dar era clar că nu-i făcea plăcere că a fost discreditat de un scufundător.

— Scrisorile pe care le cunosc au fost lăsate de unul dintre oamenii lui și din descrierea pe care o face poziției pe care au avut-o în timp ce o așteptau pe *Marie Josephine* și luând în calcul și curenții, efectele furtunii și modificările naturale datorate timpului, sunt convins că v-am adus în zona potrivită. Dar trebuie să găsiți dovezi solide privind locul în care se află vasul înainte să lăsăm să fie afectat în vreun fel reciful.

— De câte ori trebuie să mai ascultăm discursul ăsta? murmură încet cineva.

Thor privi împrejur. Jack Payne clătina din cap.

— De câte ori vrea profesorul Sheridan, spuse Marshall, privindu-i pe rând. Suntem plătiți de stat, le reaminti el. Cu bani adunați mai ales datorită eforturilor domnului profesor Sheridan.

Thor se aplecă în față, vrând să ia ultimul cuvântul.

— Când ne stabilim coordonatele, noi luăm în considerație mult mai multe decât poveștile piraților. Când s-a scufundat vasul, nu uitați, jumătate din ce este acum pământ nu exista. Zona a fost dragată, umplută cu pământ, aruncată în aer și refăcută practic de către armată, forțele maritime... și Henry Flagler. Când și-a construit calea ferată, n-a avut spațiu pentru un depou, așa că le-a comandat să creeze un astfel de loc, smulgând pământ din mare. Am luat toate acestea în considerație, plus hărțile cu temperaturile precipitațiile și mareele de-a lungul anilor. Lucrul pe care trebuie neapărat să-l

avem mereu în vedere este că vasul nostru s-ar putea să fie spart în mai multe bucăți, multe dintre ele poate de nerecunoscut fără o cercetare atentă. Și s-ar putea să fie împrăștiate pe o suprafață cam mare pe fundul oceanului.

Observă uluit că le captase întreaga atenție. Și rămaseră atenți și când Sheridan luă, din nou, cuvântul.

— Iar statul va lua în posesie tot ce se va descoperi, din care voi veți primi un procentaj, le reaminti el.

Marshall se ridică brusc, privindu-l întrebător pe Thor care clătină din cap, știind ce avea de gând să spună Marshall. Sheridan îi consiliase pe amândoi în conceperea planului. Din anumite motive, omul părea indiferent față de scafandrii aleși. El voia să fie amestecate cele două echipaje pentru ca nici unul din grupuri să nu poată să ascundă ceva de celălalt. Sheridan nu era un credul. Numele fuseseră deja amestecate aseară într-o veche găleată pentru momeală, ca să fie trase la sorți în această dimineață, înainte de întâlnire.

— Azi vom amesteca echipele. Am tras la sorți, ca să nu existe nici un fel de comentarii — deși oricum n-ar trebui să existe. Doar suntem cu toții băgați în același proiect. Așa că lăsați deoparte sistemul vostru de amiciții, pentru că azi veți primi noi prieteni. Iată meniul zilei. Bethany, tu ești cu Zach. Vic cu Lizzie, iar eu o să stau pe punte. Alex, tu faci echipă cu Jack Payne, iar tu, Gen, cu Thor. Preston va sta sus.

Avea să lucreze cu Genevieve?

Asta nu știuse Thor. Minunat! Absolut minunat!

Bine cel puțin că în felul ăsta ea nu avea cum să mai pretindă că vede cadavre sub apă. Care mai și zâmbesc, pe deasupra.

— O să refacem drumul, pentru că sonarul a indicat că există metal undeva sub apă. Este posibil să găsim doar un simplu ceas de scufundare, care să fi fost pierdut în weekendul trecut, dar oricum căutăm acul în carul cu fân, așa că... Sunteți gata? întrebă Marshall.

Dacă el era nemulțumit, în mod sigur nici Genevieve Wallace nu era deloc încântată de schimbările din ziua respectivă, observă Thor.

Dar când plecară, îndreptându-se către bărci, Jack Payne își strecură un braț în jurul umerilor ei.

— Vrei să-ți duc eu echipamentul? se oferi el.

— Jack, întotdeauna mi-am dus singură lucrurile, doar știi bine, spuse ea, dar îi zâmbi oricum în timp ce-și luă singură geanta și îi însoți pe ceilalți spre docuri.

„Deci, o să fim parteneri", se gândi Thor.

Tot mai simțea senzația apăsătoare de dimineață devreme, când, vrând să știe de unde proveneau zgomotele stranii, o găsise udă leoarcă de apă sărată și cu alge în păr.

Îi lipsea o doagă, asta era sigur.

Atunci, de ce naiba era atât de fascinat de ea?

Pe țărm, era bine.

Dar în apă?

Scutură din cap.

Avea să fie o zi al naibii de interesantă!

Capitolul 4

Nici Genevieve, nici Alex nu mai fuseseră la bordul *Exploratorului* până atunci, iar Thor nu-şi putu reţine sentimentul, efemer de altfel, de mândrie când îi văzu cum îi studiază barca. Era frumoasă, cu o cabină mare, motoare puternice şi o platformă spaţioasă pentru scufundări, permiţând accesul şi lansări uşoare.

Preluă totuşi el cârma când ieşiră în larg. Locotenentul Preston era lângă el.

— Sheridan este un nemernic, spuse acesta tare, peste uruitul motorului.

Thor ridică din umeri.

— Este un om bun. Pasionat pe bune de istorie, cred.

Preston pufni.

— Da, sigur, dar i-ai văzut faţa când Genevieve a spus ceva ce el nu ştia? Am crezut c-o să facă infarct. Îţi garantez că, exact în momentul ăsta, vorbeşte la telefon cu vreun student de-al lui şi-i zbiară în creieri că a scăpat ceva din vedere.

Thor ridică din nou din umeri.

— Hai, la urma urmei, contează să găsim vasul, nu-i aşa?

— Doamne, ce drăguță e! murmură Preston, studiind consola. Ai o a doua cârmă în cabină?

— Îhî.

— Radar, sonar, GPS... se conduce singură, nu?

Thor se întoarse, dându-şi seama că nu mai sunt singuri. Genevieve stătea în spatele lui, deja echipată. În urma ei, ceilalți scufundători îşi ataşaseră deja vestele de salvare la rezervoarele de oxigen şi-şi testau regulatoarele şi aerul, gata să intre în apă când aveau să ajungă la recif.

Gen avea ceva provocator în gesturi.

— Frumoasă barcă, îi spuse ea, serioasă. Chiar o să mă bucur din plin de ea.

El trebui să zâmbească, apoi privi în jos la instrumente, pentru a-şi ascunde mândria de pe chip. Marshall era înaintea lor, iar peste vreo cincisprezece minute aveau să coboare ancora şi să arboreze steguleţele de scufundare.

— Tu rămâi de veghe pe punte, îi spuse lui Preston, care dădu din cap aprobator.

Apoi Thor se duse în spate ca să-şi pună şi el echipamentul. Cineva dintre scafandri îi pusese la punct deja rezervorul de oxigen şi tuburile. Îşi verifică totuşi cadranele şi aerul, precum şi sistemul de siguranță al rezervorului.

— N-ai încredere în mine, hm? spuse Genevieve încet lângă el, strecurându-se pe scaun ca să-şi ataşeze vesta.

— Nu trebuie să ai încredere în nimeni atunci când mergi sub apă, îi replică Thor.

— Nu-ți face griji. Nici eu nu am. Dar, cu oricare dintre noi ai fi în echipă, poți să fii sigur că nu ai de făcut decât atât: ultimele verificări. Să știi că noi avem grijă unul de altul.

Thor simți că scrâșnește din dinți. Oare sugera, cumva, că el nu s-a mai scufundat cu nimeni de încredere, până acum?

O văzu cum se ridică, balansându-se ușor sub greutatea rezervorului de oxigen de pe spatele ei. Preston se repezi s-o ajute, dar ea se mișca deja singură.

— Hei, așteaptă, doar suntem parteneri! îi strigă din urmă Thor.

Ea îi făcu semn cu mâna.

— O să stau la suprafață. Te aștept. Nu te grăbi, adăugă ea dulce.

Dulce? Pe naiba!

Thor fu repede gata, păși pe platforma de scufundare și plonjă lângă ea, înainte de a începe să se scufunde încet.

De la trei metri distanță, Alex și Jack le făcură semn cu mâna, indicându-le traseele lor paralele.

Thor credea cu putere în metodele pe care le folosiseră până acum în această cercetare, dar acolo jos, la o adâncime cu puțin peste cincisprezece metri, nu mai era la fel de sigur că vor putea face vreo descoperire. Se aflau puțin mai la vest și sud față de zonele obișnuite și bine cunoscute de scufundare, dar ar fi putut foarte bine să fie socotiți și scufundători amatori ieșiți puțin de pe vreo rută turistică. Recifele erau maiestuoase aici, periculoase pentru oricine n-ar fi cunoscut traseele ca

să poată naviga printre ele — altfel s-ar fi izbit de ele în timpul vreunei furtuni cumplite. Erau zone unde coralii țâșneau la înălțime — cu abundența lor de forme de viață — după care făceau brusc loc unor abisuri fără fund, și apoi din nou coralilor-evantai, care izbucneau către suprafață. Culorile erau strălucitoare. Evantaie violacee, apoi o vâlvătaie de coral-de-foc. Pești-sanitari, albastru cu galben. Pești-clown. Un Epinephelus imens... o baracudă singuratică. Ceva parcă sclipea în adânc, pe nisip și se propulsă dincolo de coral, în jos. Obiectul era acoperit cu nisip. Săpă în jurul lui, simțind cum adrenalina îi gonește prin vine. Degetele i se curbară în jurul obiectului, după care îl cuprinse dezamăgirea. În jurul obiectului nu erau suficiente forme de viață marină care să ateste ca acesta se afla sub ape de suficient de mult timp.

Găsise un cuțit, cel mai probabil pierdut de vreun scufundător de ocazie. Unul destul de drăguț. Dar nou-nouț, în mod evident.

Se uită în urma lui, vrând să-și anunțe partenerul de scufundare că nu este mare lucru. Dar ea era exact în spatele lui, ca întotdeauna, fără să se abată de la traseu, înotând desăvârșit. Îi făcea semn cu capul că înțelege ce vrea să-i spună.

El se îndepărtă înotând.

Nu! Dumnezeule, nu!

Ea era acolo. Thor se afla în fața ei, dar și *ea* era acolo. Ea — femeia cu părul lung și blond.

„Nu te văd!" urlă Genevieve în sinea ei.

Capul femeii se ridică. Femeia îi zâmbi cu o dulceață amară, dureroasă.

„E o fantomă, își spuse Gen. Nu e cu adevărat."

Dar *era*. Îi întindea mâna... dar n-o atinse pe Genevieve. Apoi i se păru că o fantomă a fantomei, o imagine a femeii, dar încă și mai palidă se ridică din creatura țintuită de fundul mării. Se ridică și... înălță degetul arătător.

Thor se uită înapoi. Genevieve încercă să-l privească liniștită. Îi arătă ceva.

El părea să nu fi văzut nimic. Se încruntă și privi în direcția femeii, apoi înotă până în zona de lângă coral pe care i-o indicase Gen. Se opri exact lângă fantomă și începu să scurme ușor prin nisip.

Așadar, *era* nebună.

Dar spectrul sau aura fantomei — sau ce era ea — continua să arate cu degetul. Genevieve se forță să respire, ascultând sunetul liniștitor al regulatorului de aer. Bun, o luase razna. Dar fantoma voia ca ea să meargă într-o anumită direcție.

Și Gen se duse într-acolo.

Nimic. Absolut nimic. Nisip, fără nici cel mai mic indiciu că ar putea fi ceva sub el. Thor privi din nou înapoi. Partenera lui se deplasase. Se uita înapoi la el și îi făcea semn că ar trebui s-o urmeze.

Avea o expresie tare ciudată pe chip.

La naiba! Femeia asta vedea din nou ceva. Era sigur de asta.

Îi făcu şi el cu mâna, hotărât să-i atragă atenţia, s-o trezească din halucinaţia care o cuprinsese. Nu avea nici o idee încotro mergea, nici de ce.

Ea încuviinţă din cap, dar îi ignoră semnalul, indicându-i că ar trebui să dea ocol coralului, în loc să meargă înainte.

Nu părea să fie îngrozită; poate că se grăbise cu concluziile. Dar nici nu părea dornică să-l lase pe el să preia conducerea. Cu o mişcare expertă a aripioarelor de la picioare, ţîşni rapid undeva spre sud-est.

Thor o urmă. Ea se opri din nou, ca şi cum ar fi urmat un ghid invizibil.

Se scufundă mai adânc, trecu peste un strat înalt de corali-evantai, apoi coborî până pe fund, încă vreo cinci metri. O urmă, fiindcă părea sigură că ştie unde trebuie să ajungă. Nu exista nici cea mai mică ezitare în mişcările ei.

Ajunsă la fund, se opri şi se uită la nisip, după care începu să caute.

„Şi-a pierdut minţile, se gândi el. Complet."

Era numai nisip acolo. Exact la fel ca nisipul spre care arătase, cu puţin timp înainte, cu degetul.

Bun. Ar trebui s-o lase baltă. Căutau acul în carul cu fân într-o căpiţă imensă, aşa că nu mai conta.

Începu şi el să caute, încet, cu grijă ca să nu tulbure nisipul. Săpă nisipul pe un mic perimetru.

Îndurerată, creatura dispăru.

Gen începu să cearnă şi ea nisipul. Săpă calm la început, după care începu să caute înnebunită.

Thor o privi, pregătit s-o tragă în sus şi, odată ajunşi la suprafaţă, să „explodeze" furios. La dracu'! Nu avea de gând să se mai scufunde cu ea.

Se întinse după ea şi o apucă de braţ. Era puternică; nu se gândise la asta. Ea îşi smulse braţul din strânsoare. Mâna i se izbi tare de nisip. Granulele dansară puţin în apă, tulburând-o. Thor era gata să se repeadă ca s-o apuce şi mai strâns, de data asta, când observă ceva ce nu-şi găsea locul acolo. Ceva care arăta ca o pată neagră, grunjoasă.

Aşa că se întinse după obiect, nu după ea.

Când obiectul îi ajunse în mâini, simţi valul familiar — şi atât de plăcut — de adrenalină. Nu era absolut sigur, dar...

Întinse mâna după cuţitul de scufundător din teaca de la gleznă, îl scoase şi curăţă cu el, uşor, suprafaţa piesei. Îşi ridică privirea spre ea, în timp ce haina neagră a timpului şi a oxidării, şi a depunerilor marine ceda uşor sub cuţit.

Ea îl privea, aşteptând. Calmă ca un mort, plutind inertă, ca şi cum ar fi plutit în aer. Ochii ei, dincolo de mască...

Ştia.

O privi şi îi dădu din cap că da.

Aur.

— Nu înţeleg, spuse Bethany, buimacă de-a binelea. Îşi descurcă o şuviţă din părul proaspăt spălat: Ar trebui să fii în al nouălea cer de fericire. Doar ai găsit o monedă spaniolă de aur. Marshall crede că a fost emisă în Cuba,

deşi recunoaşte că nu este absolut sigur, deocamdată. Dar dacă da... atunci e clar că provine de pe *Marie Josephine*.

Genevieve clătină din cap, periindu-şi părul în faţa oglinzii.

— Dar sunt încântată.

Încântată? Are sau nu curajul să-i spună adevărul, mai ales lui Bethany?

— Păi, doar Thor a cules-o, nu?

— Poftim?

— De fapt, el este cel care a găsit-o, propriu-zis.

— Pe naiba!

— Nu-i cazul să mă jupoi de vie. Voi doi aţi fost împreună. Prima descoperire se datorează echipei pe care aţi format-o voi doi. Aşa că n-o să mai râdă nimeni de tine! Cum au putut să creadă că ai luat-o razna? Să vezi ce rău o să le pară, chicoti Bethany. Pun pariu că Victor moare de ciudă. Doar *tu* erai partenera lui de scufundare. Pun pariu că-şi pune cenuşă în cap pentru toate câte ţi le-a zis.

Genevieve se opri din periat. Se întoarse şi-şi privi în ochi prietena.

— Şi dacă ţi-aş spune că am văzut-o din nou?

Bethany râse, lăsându-se să cadă pe spate în pat. Apoi îşi dădu seama că Genevieve nu glumeşte şi se ridică serioasă.

— Glumeşti, Te implor, spune-mi că glumeşti.

— Dacă mai zici cuiva, o să le spun că eşti cea mai mare mincinoasă de pe pământ, spuse Genevieve grav, aşezându-se pe marginea patului.

Bethany o privi îngrijorată.

— Haide, Gen... îți bați joc de mine, nu-i așa?

— Nu.

Bethany închise ochii.

— Cred că nu vreau să aud urmarea.

— Atunci... atunci nu-ți mai spun nimic.

— Nu! Trebuie să stăm de vorbă... pur și simplu, cred că nu vreau să aflu. Ezită, apoi: Te rog, Gen, continuă.

Genevieve oftă.

— Eram acolo jos, cu Thor. El se afla ceva mai în față. M-am simțit ca și cum m-ar fi strigat cineva, așa că m-am uitat înapoi și... ea era acolo. Exact acolo unde am văzut-o prima oară.

Bethany se încruntă.

— Ăă... uau. Nu știu ce să spun.

— Uite ce e. Ai văzut vreodată vreun film dintr-ăla cu... proiecții astrale? Numai că nu este exact ca în filme... Sau ai auzit de oameni care au murit pe masa de operație și au plutit deasupra corpului lor, privindu-se de sus?

— Acum, chiar că bagi groaza în mine. Ce naiba vrei să spui?

— E ca și cum *ea*... în fine, fantoma ei a lăsat-o acolo unde a fost țintuită pe fundul apei. Și m-a condus — mi-a arătat exact locul în care trebuie să caut.

Bethany o urmărea șocată.

— A văzut-o și Thor?

— Nu.

— Gen...

— Jur pe Dumnezeu că spun adevărul.

— Vasăzică, ai văzut-o din nou? Pe femeia moartă? Apoi ea... sau fantoma ei ți-a arătat locul exact unde ai găsit moneda.

— Exact.

Bethany o privi înmărmurită.

— Spune ceva.

— Of, Dumnezeule, ce vrei să spun?

— Că mă crezi!

— Ăă...

— Bine, nu mai contează. Dar să nu mai spui nimănui. E în stare să mă interneze la nebuni.

— Cine?

— Ştii bine cine. Thor Thompson.

— Of, Gen, nu cred că...

— E în stare să mă scoată din proiect, îți garantez.

Bethany se duse spre ea şi îi puse o mână pe braț:

— Cred că ai dreptate. Cred că... ar fi mai bine să nu mai vorbeşti cu nimeni despre asta.

— Îți jur, tot ce ți-am spus este adevărat.

— Adevărat numai în mintea ta, îi şopti Bethany, cu delicatețe.

— Am văzut-o. Îți jur, ce am văzut era absolut real.

— Dar Thor...?

— Da, ai dreptate. Thor n-a văzut-o.

— Iar azi nu te-ai mai... speriat? o întrebă prietena ei.

— Nu. Ba da. La început, am fost îngrozită. Apoi, am încercat să mă prefac că nu văd nimic neobişnuit.

— Nu mai înțeleg nimic. Prima oară, era cât pe ce să te îneci, atât de tare te-a șocat. Iar acum... astăzi... ați devenit prietene?

— Nu prea înțeleg nici eu. Poate că azi i-am dat o șansă, pentru că mi-era teamă mai mult de Thor decât de faptul că văd fantome. Bethany, știu că sună cam aiurea, dar cred că ea vrea ca noi să găsim vasul.

— Minunat, murmură Bethany. Și *eu* vreau să găsim corabia, mai zise ea, apoi se uită nerăbdătoare la Genevieve. Deci este...

— Da, cred că da.

Genevieve ezită. Încă se mai temea. Și nu doar de ce se întâmplase sub apă.

Se temea de ce se întâmplase azi-dimineață.

Când se trezise udă din cap până-n picioare, plină de alge.

— O să sar peste cină ca să mă văd cu Jay Gonzalez.

Bethany oftă.

— Mda, bună mișcare. De parcă Jay nu te consideră și el nebună. Doar ați mai vorbit, nu mai ții minte? A vrut să te ajute. Dar n-a găsit nimic.

— Poate să mai încerce o dată. În fiecare săptămână, poate chiar în fiecare zi este omorâtă câte o femeie, undeva în lumea asta. Și există mereu fete care fug de acasă și care sunt omorâte, și imposibil de identificat.

— Genevieve... dacă vezi un cadavru, o... fantomă care se pare că vrea să te ajute să găsești corabia pierdută, atunci nu crezi că fantoma ar trebui să fie cineva din epoca aia? Doar e o fantomă. Presupunând că este... reală.

— Dar ea *este* reală, spuse Genevieve, cutremurându-se. Îți jur, Bethany. Nu cred că Thor Thompson ar recunoaşte că a văzut o fantomă — nici măcar în sinea lui — nici dacă-l pici cu ceară. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă şi de ce tocmai *eu* trebuie să văd asta... pe *ea*, dar am văzut-o. Şi... chestia asta trebuie să aibă o semnificație.

— De fapt, acum ştiu cu cine ar trebui să stai de vorbă, murmură gânditoare Bethany.

— Cu cine?

— Cu Audrey Lynley.

— Audrey? Audrey Lynley cu care am fost colege de şcoală? fu rândul lui Genevieve să-şi privească, şocată, prietena, de parcă *ea* ar fi fost complet țicnită.

— Da, îi răspunse ferm Bethany.

Genevieve scutură din cap.

— Pe bune, Bethany! Ea nici măcar nu se mai preface că prezicerile ei sunt reale.

— Scuză-mă, dar nu tu pretinzi că vezi o fantomă? o întrebă enervată Bethany.

— Bethany, fii serioasă, Audrey citeşte în palmă. De fapt, *pretinde* că citeşte în palmă. Şi în cărțile de tarot. Pun pariu că are şi un glob de cristal ca să mai vadă, din când în când, viitorul.

— Vorbeşti de parcă n-ai putea s-o suferi, spuse Bethany.

— N-am nimic cu ea — mai ales că joacă teatrul ăsta doar pentru turişti, ca să-i distreze. N-a pretins niciodată, că se pricepe cu adevărat.

— Atunci, ce pierzi dacă stai de vorbă cu ea?

Genevieve suspină.

— Dacă băieții află că am vorbit cu Audrey...

— Și ce dacă, doar este o veche cunoștință. Nu-ți interzice nimeni să te vezi cu foștii colegi de școală.

Genevieve ridică din umeri și vru să mai spună ceva, dar auzi o voce strigându-le de afară.

— Hei, sunteți acolo? Era Victor: Sunteți gata, fetelor? Mor de foame. Hai să mergem!

— Suntem gata, îi răspunse Bethany. Apoi se întoarse spre Genevieve și-i vorbi în șoaptă: Am numărul lui Audrey, dacă vrei. Oricum, îl are afișat în tot orașul. Dacă...

— Am și eu numărul ei. Doar trăim într-un orășel minuscul, spuse cu blândețe Genevieve, urmându-și prietena către ușă. Și să nu îndrăznești să sufli vreun cuvințel despre ce am vorbit.

— Normal că nu, spuse Bethany.

— Thor, dar măcar crezi în fantome? întrebă Bethany, așezată în fața lui, într-unul dintre restaurantele favorite ale grupului lor, unul cu specific pescăresc, de pe strada Whitehead.

E drăguță, se gândi el, și, după cum se pare, o scufundătoare excelentă. Cu o față rotundă și drăgălașă care o făcea să pară și mai tânără decât cei douăzeci și ceva de ani ai ei. Avea un fel de inteligență și sinceritate simple, care o făceau să fie foarte atrăgătoare. Diferită, firește, de felul în care era atrăgătoare Genevieve Wallace care părea să degajeze, fără să fie deloc conștientă de asta, valuri de senzualitate, rămânând totuși o femeie

complexă, rafinată. Bethany era ca un cățeluș, mereu dornică să fie mângâiată.

— Au! strigă Bethany din senin, aplecându-se spre unul din picioarele ei.

Thor simțise lovitura. Genevieve era așezată lângă el, așa că nu avea cum să nu-și dea seama că ea o lovise pe Bethany pe sub masă.

— Este doar o întrebare nevinovată, spuse aceasta.

O privi pe Genevieve. Se uita la el cu o expresie de nepătruns. Stătea aproape. *Foarte* aproape, în separeul strâmt. Încă o dată ajunseseră să fie împreună din întâmplare. Nu că el s-ar fi plâns de asta. Parfumul ei era subtil, vag, dar atrăgător. Era îmbrăcată în galben, o rochie cu bretele contrastând perfect cu părul ei negru și pielea bronzată, și punându-i în evidență verdele lunecos al ochilor. Fiecare gest al femeii îi stârnea lui Thor instinctele primare, efect față de care ea părea indiferentă, poate chiar inconștientă. Era obișnuită să-și petreacă timpul cu prietenii. Era evident că se mândrește cu înfățișarea ei, dar nu făcea nimic ca să-și sublinieze trăsăturile cu care o înzestrase natura. El purta un tricou polo și pantaloni scurți. Atingerea fină a piciorului ei — întinzându-se ca s-o lovească pe Bethany — se simți pe piciorul lui ca atingerea mătăsii.

— Scuze. După ziua de ieri... înțelegi, zise ea, zâmbind, după care se uită încruntată la Bethany. Nu avem de gând să vorbim despre fantome.

— Dar am întrebat doar dacă Thor crede în ele, se scuză Bethany.

— Nu, răspunse el sec şi se uită din nou fix la Genevieve.

— Dă-mi pâinea, te rog, spuse ea.

— Ai vizitat cimitirul nostru? insistă Bethany.

— Bethany, las-o baltă, o avertiză Genevieve. Tocmai ţi-a spus că nu crede în fantome.

— Dar n-am spus că el crede. Dacă nu l-a vizitat încă, voiam să-i spun că este un loc superb, doar atât, spuse ea.

— Obişnuiam să le ducem pe fete acolo noaptea târziu, ca să le speriem, adăugă Victor, aflat în cealaltă parte a mesei, lângă Bethany. Chiar este un loc superb. A fost înfiinţat în anii 1840, după ce un uragan a dezgropat o grămadă de sicrie vechi. Merită să-l vezi. Mormintele nu sunt aşezate ca în New Orleans, deşi există şi nişte mausolee. Au fost înălţate unul peste altul. Are şi un momument pentru *Maine*. Şi dacă te duci noaptea... este destul de sinistru. Acolo am încercat, prima oară, să mă sărut cu Gen.

Genevieve scoase un sunet de exasperare.

— Prima oară?

— Bine, singura oară, râse el. A fost deprimant. Pe atunci, ea era cu un metru mai înaltă decât mine. Aveam nevoie de o scară.

— Foarte amuzant, spuse ea, acru.

El îi trimise o bezea.

— Am putea să facem un tur al fantomelor, propuse Bethany.

Genevieve mârâi zgomotos.

— *Nu* am chef să fac „turul fantomelor". Parcă vorbisem că mergem prin baruri?

— Dar tocmai asta facem, spuse Alex de la capătul mesei.

— De fapt, în condițiile astea încep oamenii să vadă fantome, se amestecă Jack în discuție.

— Îhî, se pare că Hard Rock Cafe este bântuită, spuse Bethany.

— Nu mergem la Hard Rock, insistă Genevieve, puțin îngrijorată. Se uită la Thor, cerându-și scuze parcă, și continuă: Hard Rock este un local fain și se presupune că e bântuit. Un membru al familiei Curry s-a sinucis la etaj, iar unul dintre cetățenii de vază ai orașului s-a împușcat în fața șemineului. Personalul este super amabil, iar mâncarea destul de bună. Iar tu oricum nu crezi în fantome. Și este un local destul de drăguț. Numai că... noi vrem să mergem în barurile noastre favorite. Apropo, Clint o să cânte în seara asta, știați, nu? Ar trebui să ne ducem oaspeții să-l asculte pe Clint. Se uită din nou la Thor și adăugă: Dar el poate să aleagă orice. Să asculte ce îi place, Country-western, Buffett, formația Eagles... U2.

— Apropo, și fata care cântă la Duffy's este destul de bună, strigă Marshall.

— Da, este foarte bună, fu Genevieve de acord.

Sosiră felurile principale, pește, pui, fripturi. Delicioase ca și aperitivele.

Apoi sosi nota de plată, pe care o luă Thor.

Genevieve se întoarse către el.

— Vrei să plătești cu cardul? Îți dau bani gheață.

— Nu trebuie să-mi dai nimic.

— Doar nu suntem toți la o întâlnire amoroasă cu tine.

— Doar nu plătesc din buzunarul meu. Mesele nu se decontează, spuse el.

— O să împărțim totul mai târziu? îl întrebă Marshall.

— Oricum nu contează. O să le trec pe lista cu cheltuieli.

Marshall îi făcu un semn că e de acord. Genevieve roși încurcată și speră ca nimeni să nu fi observat.

Când Thor se întoarse la masă, după ce achitase, grupul se ridicase deja și cu toții se îngrămădeau spre ieșire. Orașul nu mai era atât de murdar ca în timpul Festivalului Fanteziei sau ca în miezul iernii, când dădeau aici năvală turiștii din nord, înnebuniți după soare, deși se putea spune că străzile din Key West erau aglomerate tot timpul anului. Vizitatorilor le plăcea enorm „plimbarea pe Duval" — cutreierau prin magazinele sau barurile de pe strada Duval, în orele serii. În Orașul Vechi, magazinele, restaurantele și barurile își lăsau ușile deschise, aerul condiționat ieșea pe stradă. Cu valuri de oameni în jurul lor, în timp ce se îndreptau către primul bar, Thor nu și-a dat seama decât târziu că Bethany și Genevieve dispăruseră de lângă ei.

În bar, găsiră mese lângă ușa dinspre stradă, suficient de departe de scenă ca să poată sta de vorbă, dar suficient de înăuntru cât să nu fie asurziți de mulțimea de pe stradă.

— Un rând de şampanie, spuse Marshall. Să sărbătorim prima noastră descoperire.

— Minunat. Dar unde sunt ceilalţi invitaţi? întrebă Alex. Genevieve şi Bethany au dispărut. De ce să dispară tocmai Genevieve? Doar ea şi cu Thor au făcut descoperirea.

— O să se întoarcă imediat, spuse Victor.

— Dar unde s-au dus? întrebă Alex.

Victor ridică din umeri.

— Nişte drumuri, facturi... habar n-am. Dar ele ştiu ce traseu avem. O să ne găsească.

— Bun, atunci eu zic să închinăm fără ele, spuse Alex, privindu-i pe rând.

— Mai bine aşteptăm, spuse Lizzie politicos.

— Un toast, spuse Marshall, clătinând din cap. Cine ştie când se vor întoarce.

— Şampania o să-mi dea dureri de cap mâine — vă deranjează dacă dau noroc cu bere?

Gândul îi străbătu pe toţi. Marshall ridică din umeri.

— Berea ar fi mult mai ieftină. Bine, atunci luăm cu toţii bere.

— Comandă două în plus — dacă delincventele noastre nu apar mai repede, o să le bem noi oricum, sunt sigur, spuse Victor.

Thor privea spre uşa deschisă, lăsând conversaţia să „curgă" pe lângă el.

Şi deodată, fu sigur că o vede, da, era ea, o trăda înălţimea.

Tocmai intra pe o alee la capătul clădirii.

— Mă întorc repede, spuse el şi plecă s-o urmă rească.

— E o nebunie, îi spuse Genevieve lui Bethany.

Bethany se opri din mers şi se uită fix la ea. Genevieve îi povestise cam tot ce i se întâmplase. Fusese nevoită, pentru că Bethany ştia că ei nu-i stă în fire să iasă, pur şi simplu, să facă o baie în mare în cămaşa de noapte. La început, Bethany încercă să gândească pozitiv.

— Imposibil, nici un os de pirat n-are cum să iasă şi să vină după tine, spuse ea îngrijorată. Gândeşte-te un pic la timp şi la circumstanţe. Marea, furtunile, nisipul... scheletele alea nu mai sunt intacte. Doar dacă, firește, piraţii n-au fost înmormântaţi. Dar atunci, de ce să vină la tine, din mare? Apropo, îţi imaginezi cum era aici când furtuna aia a dezgropat toate cadavrele? Câââh!

— Sunt sigură că scheletele apăreau doar în vis.

— Dar erai plină de apă de mare. Şi de alge, adăugă Bethany. Şi după aceea, ai văzut din nou fantome.

— Dar ea încerca să mă ajute. Tocmai de asta este atât de ciudat.

— Şi tocmai de asta trebuie să stai de vorbă cu Audrey. Am sunat-o şi i-am spus că nu avem mai mult de zece minute. Ne aşteaptă. Se documentează foarte bine — aşa îi vin toate ideile despre fantome despre care le vorbeşte turiştilor care le vânează pe strada Duval — aşa că nu este exclus să mai ştie şi ea câte ceva. La urma urmei, n-avem ce pierde.

Ajunseră la o mică poartă de fier forjat care conducea spre o alee mărginită de două clădiri. O căsuță de secol XIX era înghesuită la capătul aleii. Pe semnul de deasupra porții erau scrise cuvintele: „Oracol, Tarot și Citit în palmă. Preferăm programările, acceptăm și neanunțați".

Genevieve oftă și deschise poarta. Bethany o urmă.

Audrey le aștepta, așa cum promisese. Stătea în ușa de lemn a căsuței, deschizând-o larg când le zări venind.

— Salut, fetelor! Uimitor, trăim și lucrăm în același oraș și ne vedem atât de rar! Dar cred că noul vostru proiect este foarte captivant, nu? Bine ați venit! Intrați, intrați.

Audrey nu era înaltă cât Genevieve, dar măsura un respectabil metru și șaptezeci și cinci și se aplecă puțin ca s-o îmbrățișeze pe Bethany, după care se ridică pe vârfuri pentru Genevieve. Era o femeie frumoasă, cu păr închis la culoare și ochi negri sclipitori. Genevieve se temuse că avea s-o întâlnească pe prietena lor îmbrăcată într-un șal sau cu eșarfe, autointitulându-se Madam Zena sau ceva de genul ăsta. Audrey era îmbrăcată însă într-o fustă simplă, dar la modă, din bumbac și cu un maieu și sandale.

— Mă bucur să te revăd, Audrey, spuse Genevieve.

Se simțea vinovată față de ea. Chiar că trăiau într-o comunitate incredibil de mică. De ce naiba nu păstraseră legătura?

— Arăți nemaipomenit, îi spuse Bethany.

— Și voi două. Dar, la urma urmei, sunteți atlete, nu? Trăiți în costume de baie și vă scufundați, și tot scufundați toată ziulica. Așadar, care-i treaba? Fiindcă

nu-mi pot imagina că ați venit să vă citesc viitorul în cărțile de tarot, spuse ea, uitându-se întrebătoare la Genevieve. Bethany mi-a spus că nu puteți sta decât vreo zece minute.

— Vede fantome, o anunță Bethany, veselă.

Sprâncenele lui Audrey se ridicară, în timp ce o privi pe Genevieve.

— Tu? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, nu tocmai...

— Of, la naiba, spune-i odată adevărul! explodă Bethany.

— Bine, bine. Cred că văd o fantomă în zona unde bănuim că s-ar afla o epavă. Dar s-a dovedit a fi o fantomă prietenoasă, spuse Genevieve, simțindu-se ridicolă.

— Pot să fac niște cercetări istorice pentru voi, să văd ce pot găsi. Ridică din umeri și zâmbi ironic în direcția lui Genevieve. Eu n-am văzut niciodată, ăăă, o fantomă. Adică, este super să trăiești de pe urma lor, dar... Ridică din umeri, fără să mai poată spune nimic, apoi, după câteva secunde, adăugă: În fine... Sunt sigură că o să găsesc ceva dacă cercetez mai adânc după epava voastră.

— Am făcut și eu tot felul de cercetări, mai spuse Genevieve. Dar nu sunt încă sigură cine ar putea fi această femeie.

— Stai, protestă Bethany. Spuneai că Gasparilla era îndrăgostit de fata căpitanului. Poate că pe ea o vezi. Poată că l-a respins, iar el a înecat-o.

Genevieve se holbă, impresionată, la Bethany. Cum de nu se gândise, de la început, la varianta asta?

Ba se gândise. Prima oară, nici ea nu a crezut că vede o fantomă. Îşi imagina că este o farsă — sau victima unei crime recente.

— Nu ştiu, murmură ea. Dar este o idee bună, sigur.

Tresări, apoi se uită înapoi la Audrey.

— A doua oară nu m-am mai speriat când am văzut-o, şi probabil de aceea m-a condus spre prima noastră descoperire.

— Serios? zise Audrey, mirată, încă nevenindu-i să creadă.

— Să nu îndrăzneşti să spui ceva cuiva. Te implor, o rugă Genevieve.

Audrey scutură din cap:

— Nu-ţi face griji, nu spun nimănui. Dar dacă iese ceva până la urmă... tocmai lucrez la o carte despre poveştile cu fantome din Key West. Dacă este vreo legătură cu Gasparilla, îmi dai voie să pomenesc în carte câte ceva?

— Sigur. Dar pentru moment, dacă află colegii mei că mă folosesc de un medium ca să comunic cu morţii, n-o să mai lucrez deloc la proiectul ăsta, spuse Genevieve.

Audrey zâmbi şi zise blând:

— Eu nu-mi trădez prietenii. Apropo, ia dă-mi palma să ţi-o văd.

Genevieve fu tentată să-şi ascundă mâinile la spate ca un copil speriat.

— Haide, dă-i palma, spuse şi Bethany nerăbdătoare.

Aşa că Gen se conformă, după care simţi că o cuprinde ameţeala.

Pentru că o văzu pe Audrey tulburată de ce vede. Încruntată, cu gura pungită.

— Interesant, spuse aceasta, în cele din urmă.

— Ce-i? întrebă enervată Genevieve.

— Ăă, nimic, de fapt. Eu mă iau doar după cărţi. Sunt pline de tâmpenii.

— Audrey, spune-ne odată ce naiba vezi! insistă Genevieve.

Audrey îşi îndreptă ochii spre ea şi o privi un moment, după care ridică din umeri.

— Vezi linia vieţii? Nu se opreşte aici... şi devine foarte întretăiată.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Bethany.

— Ăă. În fine... o întrerupere teribilă.

— Cum ar fi...? vru Bethany să ştie.

— Pe bune, v-am mai spus, sunt multe tâmpenii.

— Cum ar fi...? insistă Genevieve.

Audrey arăta jalnic.

— O întrerupere în viaţă... o boală devastatoare — sau un pericol mortal. Palma ta spune că vei întâlni un pericol incredibil. Şi mai este şi o întrerupere care poate însemna că s-ar putea să supravieţuieşti acestui pericol sau că...

— Sau că? întrebă Genevieve.

— Sau că nu.

Capitolul 5

— A, continuă Audrey, stai, nu este... nu este chiar atât de nasol. Se pare că linia continuă, totuşi.

— Minunat, murmură Genevieve.

— Înseamnă că o să moară şi o să învie? întrebă Bethany.

— Bet, încetează! o certă Genevieve.

— Scuze. Încerc să ajut.

— Dar nu eşti de nici un folos.

— Nu, nu o să devii o *zombie*, spuse Audrey. Dar... în fine, n-am mai văzut niciodată o astfel de linie.

— E din ce în ce mai bine, zise Genevieve.

— S-ar putea să nu însemne nimic, spuse Audrey, ridicând din umeri şi zâmbind. Ţi-am mai zis — aşa îmi câştig existenţa. Avem şi trasee cu fantome. Voi chiar vă închipuiaţi că ghizii noştri cred de-adevăratelea în ele? Suntem cu toţii slabi în faţa puterii sugestiei. Iar eu mă folosesc de slăbiciunea asta ca să-i conving pe turişti să revină. Şi nu care cumva să spuneţi cuiva... încercă ea — şi nu reuşi — să pară ameninţătoare.

— Eu propun să luăm masa împreună zilele astea, sugeră Bethany. Sâmbătă nu ne scufundăm. Ce-ai zice să ne vedem atunci?

— Sigur. Hai să rămână stabilit pentru după-amiază. Sâmbăta nu deschid înainte de cinci, când încep turiştii să umple barurile, spuse Audrey. Beţivilor le fac cele mai bune predicţii, le asigură ea amuzată.

— Atunci rămâne pe sâmbătă, confirmă Genevieve. A, Audrey... mersi.

— Pentru nimic. Ne vedem sâmbătă.

Rămase în cadrul uşii privindu-le cum se îndepărtează.

— Ce tâmpenie! murmură Genevieve.

— Că ne-am întâlnit cu Audrey? întrebă Bethany.

— Că am stat cu Audrey doar cinci minute. Mă simt vinovată.

— Şi îngrozită, adăugă Bethany.

— Nu sunt deloc îngrozită, protestă Genevieve.

— Păi, a spus nişte chestii destul de...

— A spus nişte chestii false, o întrerupse Genevieve cu severitate. Şi mă simt vinovată că nu am păstrat legătura cu ea şi n-am dat nici un semn de viaţă până acum.

— Stai liniştită, o să luăm prânzul împreună. Dar să ştii că sunt din ce în ce mai îngrijorată, chiar dacă tu nu eşti deloc, zise prietena ei, în timp ce-i ţinu deschisă poarta din fier forjat, astfel încât Genevieve s-o urmeze.

— Îngrijorată că o s-o iau razna — sau pentru că mă urmăreşte o fantomă? o întrebă plictisită, închizând poarta după ea şi ieşind în stradă.

Apoi înlemni.

El era acolo.

Thor Thompson! Sprijinit ca din întâmplare de zid. Îi zâmbi când îl zăriră, privind nonşalant la firma care anunța mica afacere a lui Audrey.

„Aş fi putut să mă abțin, avea să spună ea mai târziu. *Ar fi trebuit* să mă abțin. La urma urmei, el nu scosese nici un cuvânt."

Nici nu trebuia să spună ceva. Dar ei i-a fost de ajuns să observe felul în care se uita la firmă, apoi la ea.

Se duse furioasă la el.

— M-ai urmărit, îl acuză.

Părea mult mai înalt. Ea nu era scundă, mai ales pe locuri, dar el tot o privea de sus.

— Am comandat de băut pentru voi două. Nu ştiam unde sunteți. Nimic nu este mai rău decât o bere caldă şi răsuflată.

— M-ai urmărit, repetă ea. Ticălosule! N-ai nici un drept.

El ridică din sprâncene.

— Poate că am urmărit-o pe Bethany.

— Cred că Bethany o să dispară chiar acum, spuse aceasta, încurcată. Vă rog să mă scuzați...

Se întoarseră amândoi simultan către ea.

— Ba nu!

— Bine, spuse Bethany, evident stânjenită.

— Dacă tot vreți să știți, domnule Thompson, am trecut să salutăm o prietenă, o fostă colegă de școală, îl puse Genevieve la curent. Nu că ar fi treaba ta.

El se uită, din nou, la firmă, apoi îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Tot ce faci mă privește. Am nevoie să fii lucidă și pe față.

— *Tu* ai nevoie să fiu lucidă și pe față? Cine te crezi? Doar nu lucrez pentru tine. Lucrez pentru Marshall.

— Vasăzică nu știi? întrebă el.

— Ce să știu?

— Echipa voastră a fost angajată pentru că v-a recomandat subsemnatul, spuse liniștit. Sigur, eu și cu Marshall luăm împreună deciziile. Treaba merge mai bine așa. Dar *eu* am ultimul cuvânt. În legătură cu orice.

Genevieve își îngustă ochii și-i aruncă o privire furioasă.

— Mă amenințI?

— Eu nu amenințI niciodată. Acționez.

— Ai avut vreo problemă cu mine, astăzi? îl întrebă ea.

— Nu, deloc.

— Atunci, de ce m-ai urmărit? Nu mai contează. Dar să nu mă mai urmărești niciodată. Mai bine îmi dau demisia decât să fiu tratată ca un prizonier.

Pe chipul lui nu se clinti nici un mușchi. Gen se temu că el poate chiar vrea ca ea să renunțe.

— Nu fi melodramatică! Mi-e indiferent dacă rămâi sau nu, dar dacă rămâi... atunci este important să trăiești pe lumea asta.

— Nenoroci...

— Hei, Genevieve! Haideți, terminați! Să mergem, ne așteaptă ceilalți, spuse Bethany împăciuitoare. A fost o zi nemaipomenită. De ce s-o stricăm?

— Pentru moment, spuse Thor, fără să-și dezlipească ochii de pe Genevieve.

— Da. Bine, spuse ea încordată.

Reuși să meargă doar câțiva metri înainte, dar nu mai rezistă și se întoarse spre el, cu un deget ridicat amenințător:

— Termină! M-ai auzit? Termină!

— Ce să termin? se miră el.

— Să mă judeci, să mă studiezi, să mă urmărești. Să crezi că sunt nebună și periculoasă, și că n-am ce căuta în proiectul ăsta.

El își puse mâinile pe șolduri, își înclină capul și păru că strânge din dinți.

— Deocamdată merg după tine, doar atât. Dacă *asta* te deranjează atât de mult, atunci poate că într-adevăr n-ai ce căuta în acest proiect.

— Sunt mai bună decât tine. Ți-am dovedit-o chiar azi.

El ridică din sprâncene.

— Dar eu am găsit aurul, spuse el încet.

— Ce mizerabil și ticălos! izbucni ea. Eu te-am condus la el! Eu am știut unde trebuia să săpăm. Eu am făcut descoperirea.

— Încă o dată, repet, eu l-am luat.

— Ești un mizerabil. Un om cu reputația ta, să te cobori la nivelul ăsta, ahtiat după glorie.

— Eu l-am luat. Asta e adevărul.

— Scuzați-mă, dar vă scapă ceva din vedere. Doar lucrăm cu toții în aceeași echipă. Mai contează cine a pus primul mâna pe aur? întrebă Bethany.

„Contează. Oho, da, contează enorm!", se gândi Genevieve.

— Chiar ar trebui să mergem la ceilalți, continuă Bethany. Poate că astăzi am făcut primul pas către o descoperire istorică. Hai să sărbătorim cu un pahar. Voi doi puteți să vă păruiți și mai târziu, dacă trebuie neapărat.

— Ai dreptate. Pot să mă cert cu ticălosul ăsta și mai târziu, răbufni Genevieve.

Spre onoarea lui, Thor își ținu gura, făcând-o pe Genevieve să-și dorească să se controleze la fel de bine ca el.

De data asta Bethany se postă între ei, luându-i de braț și pornind, hotărâtă pe stradă. Genevieve intră repede în bar. Muzicanții luaseră o pauză; sistemul de sonorizare emana ceva ritmic, iar câteva cupluri umplură ringul. Fără ezitare, se îndreptă direct către Victor și-l trase după ea pe ring.

— Unde ați fost? o întrebă el.

— Pe stradă, spuse ea, încolăcindu-se pe sub brațele lui.

Ce bine că îl avea pe Victor: se cunoșteau dintotdeauna și, în plus, dansau bine împreună. Nu se simțea prost pentru că se folosește de el în seara asta; doar și el o târâse pe ringul de dans, de câte ori voia să-i demonstreze vreunei femei frumoase că știe să se miște

bine pe muzică. Dar acum, piruetele amețitoare pe ring i se păreau cea mai bună metodă de a se elibera de energia vulcanică pe care o simțea. Și de furie.

— Ce naiba ai în seara asta? o întrebă Victor ironic. Eu ar trebui să fiu arțăgos. Doar eu sunt partenerul tău, iar tu m-ai trădat și ai așteptat să te scufunzi cu armăsarul ăla, ca să te întorci la suprafață cu toate bunătățurile.

Gen făcu o piruetă pe sub brațul lui și ajunse, din nou, cu fața lângă el.

— Crede-mă, prefer să mă scufund cu tine, îl asigură ea.

— Atunci, cum de n-am găsit nimic, înainte? A, uitasem. Pentru că erai prea ocupată să te uiți la cadavre țintuite sub apă.

— Scuteşte-mă.

El rânji sarcastic.

— Bau!

— Victor...

— Haide, Gen, ce naiba! Relaxează-te!

Să se relaxeze? Da, avea nevoie. Nu voia să renunțe. O fi el șeful, dar aici este casa ei. Voia — merita — să ia parte la proiectul ăsta.

Plus că *ea* a fost cea care a găsit relicva!

— Gen? spuse Victor, întrerupându-i gândurile.

— Da.

— Ceilalți sunt gata să mergem mai departe.

— Atunci să mergem.

Din nefericire, fură nevoiți să treacă pe lângă firma lui Audrey, pentru a ajunge la următoarea destinație.

Genevieve o ignoră ostentativ şi merse drept înainte. Se prinsese de braţul lui Marshall, străduindu-se să ţină pasul cu el, în faţa lui Thor Thompson. Încercă să discute cu Marshall, la fel de degajat ca de obicei, dar îşi dădu seama că vorbeşte prea mult. Încercă să se mai domolească.

Nici nu avusese timp să se atingă de berea din primul bar. Când intrară în al doilea, chemă ea însăşi barmanul şi făcu apoi cinste cu primul rând, chiar îi servi singură, pe toţi colegii — inclusiv pe Thor.

Nu voia să rămână la masă, dar Victor îi făcu semn că „nu" când ea încercă să-l invite din nou pe ring. Mai încercă o dată, iar el îi zise că e frânt de oboseală.

— Te însoţesc eu pe ring, spuse Thor ridicându-se.

— O, nu este nevoie.

— Nu mă deranjează.

— Nu vreau să oblig pe nimeni să danseze, spuse ea.

— Nu zău, mârâi Victor.

Gen se îmbujoră şi se trezi pe ring. Formaţia cânta o rumba. N-avea nici cea mai mică idee ce să facă, dar se pare că Thor Thompson — nu se ştie când şi cum — învăţase acest dans. Ştia exact ce trebuie să facă, o conducea fără s-o bruscheze. În alte condiţii, ar fi fost un partener excepţional, mai ales că avea înălţimea perfectă pentru ea.

— Nu eşti obligat s-o faci, murmură ea.

— Este o muzică frumoasă. Un loc drăguţ.

— Este un loc minunat în care să-ţi petreci viaţa.

— Te cred.

— Ciudat. Tu nu prea crezi în nimic.

— Pentru că tu nu spui tot timpul adevărul.

— Poate că avem concepții diferite despre ceea ce este adevărat.

— Atunci n-ai decât să-mi spui ce consideri tu că este adevărat, o informă el.

— Tu nu vrei adevărul, spuse ea repede, privind în jos, după care se uită din nou în ochii lui. Și nici tu nu te prea pricepi să spui adevăruri.

El se trase puțin înapoi, privind-o, schițând un zâmbet reținut.

— Serios?

— *Eu* am făcut prima descoperire. Ai pierdut pariul, dar, cum nu vrei să renunți la barcă, ai început să crezi ce vrei *tu* să crezi.

Thor râse:

— Eu am făcut prima descoperire, iar tu nu vrei să faci sex, așa că ai început să crezi ce îți convine să crezi.

Gen își dădu seama îngrozită că se înroșise din cap până-n picioare.

— Nu despre asta era vorba.

— Poate despre asta este vorba pentru mine, spuse el, după care izbucni în râs. Bine. Hai să declarăm remiză în privința asta.

— Pentru că am câștigat eu? spuse ea ridicând din sprâncene.

— Pentru că *eu* am câștigat.

Femeia clătină din cap nervoasă.

— Uite ce e...

— Am declarat-o remiză, spuse el hotărât.

Gen nu înțelegea de ce, dar i se păru că e mai bine așa. Oricum, n-ar fi vrut să-i ia barca.

Și nici sex nu voia — sau da? Nu cu el!

De ce nu? o necăji o voce din străfunduri.

Pentru că era un imbecil. Pentru că o privea mereu de sus, o umilea.

Totuși... sex, doar sex... Arăta bine când te uitai la el, ar fi amețitor să-l atingă...

— Remiză, reuși ea să spună. Minunat. Încerci să mă faci să renunț.

— Genevieve, mă îngrijorezi. Te consider excepțională, dar... nu ești în apele tale.

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt om mare. Mă descurc și singură. Întotdeauna m-am descurcat singură.

— Serios?

Se răsuci pe sub brațul lui.

— Părinții mei au murit într-un accident de mașină când aveam nouăsprezece ani. Sunt singurul lor copil, explică ea.

— Îmi pare rău.

— A trecut mult timp de atunci.

— Lucrurile dureroase și nefericite nu se uită niciodată.

— Dar am învățat să supraviețuiesc cu ele.

Gen își dădu, brusc, seama că muzica se oprise și că se opriseră și ei doi din dansat, dar ea continua să se sprijine de Thor.

Se trase înapoi.

— Facem pace. Dar te rog să nu mă mai urmărești și să nu-ți mai faci griji pentru mine. Doar dacă fac ceva

îngrozitor, şi crede-mă că n-o să fac. Promit, o să fiu mai politicoasă, o să muncesc bine şi absolut profesionist.

— Când muncim? spuse el.

Ea nu înţelese.

— Bineînţeles că atunci când muncim, spuse ea clătinând din cap.

Se întoarseră la masă. Ea se aşeză între Victor şi Alex. Bethany, în faţa ei, zâmbea cu subînţeles.

— Vă stă bine împreună.

— Hei! protestă Victor. Şi cu mine face pereche bună.

— Încep şi ei să se înţeleagă mai bine, mai zise Bethany.

— Dar ce, nu se înţelegeau? întrebă Alex.

Genevieve luă o înghiţitură mare din bere.

— Ne înţelegem bine, răspunse ea, încruntându-se la Bethany.

— Fireşte, zise aceasta.

— Fireşte, se auzi şi vocea, ca un ecou a lui Jack, care îşi ridică berea. Pentru noi toţi! O familie mare şi fericită, spuse el zâmbind.

Ciocniră cu toţii şi Genevieve cedă, în cele din urmă, şi se relaxă. Mai dansă cu Jack, apoi cu Marshall. Lizzie şi Zach merseră şi ei pe ring.

În cele din urmă, Marshall sparse petrecerea.

— Haideţi, e timpul să mergem la culcare. Mâine avem o zi plină.

Străzile erau ceva mai liniştite când se întoarseră la complex. Undeva pe drum, Genevieve şi-a scos pantofii.

Când au ajuns la nisipul răcoros dintre bungalouri, îl simți plăcut sub picioare.

Noaptea era minunată. Căldura copleşitoare a soarelui dispăruse, dar nu erau semne că va ploua. O briză blândă venea dinspre apă.

— Noapte bună. Ne vedem mâine, la opt fix, le strigă Marshall.

— La opt? protestă Victor. Oh, Dumnezeule, încă o lecție de istorie!

— Deloc, o să vizionăm nişte scheme făcute pe computer despre cum ar fi putut să se sfărâme corabia, îi informă Thor.

— Dar nu le-a spus nimeni că am făcut, cu toții, milioane de scufundări pe epave? bombăni Alex.

— Lasă, spuse Marshall. O să ne fie de folos. O să vedeți.

— Da, da, spuse Victor fluturând din mână şi îndreptându-se spre cabana lui. Ceilalți făcură acelaşi lucru. Genevieve se grăbi şi ea.

Era, brusc, nerăbdătoare să ajungă înăuntru.

Înainte să fie lăsată singură, în urmă.

Ajunsă înăuntru, îşi dădu seama că nu se simte mai bine. Îi era teamă să se culce.

Dar, pentru că era bungaloul ei şi era singură, putea să facă orice voia, aşa că aprinse toate luminile şi televizorul, şi se chinui să se spele pe dinți, apoi pe față şi să se pregătească de culcare.

Îşi dădu seama că oricine poate observa că bungaloul ei este luminat puternic toată noaptea, dar avea să ră-

mână în continuare la premisa că nu era treaba nimănui ce face în propria locuință. Se gândi s-o sune pe Bethany şi să-i propună să doarmă la ea, dar îi era groază să facă asta, mai ales că nu era chiar atât de panicată. Şi chiar nu era — cel puțin deocamdată.

Găsi un film bun pe canalul cu SF-uri. Nu credea în extratereştri, aşa că n-o speriau creaturile care cotropeau Pământul. Păstră totuşi telecomanda în mână, în caz că ațipea şi se trezea că se uită la ceva cu fantome.

Se rugă să poată avea un somn suficient de bun. Avea o nevoie disperată de aşa ceva, dacă mai voia să fie cel mai bun scafandru profesionist implicat în proiectul ăsta.

— Ar fi o mare ticăloşie, spuse Alex legănând în mână o sticlă de bere.

El, Jack şi Victor se hotărâseră să mai zăbovească lângă băruleţul *tiki*, la un rând de bere. Nu era târziu, nici măcar unsprezece, şi nici unul dintre ei nu băuse mai mult de două beri, în timpul presupusei nopți sălbatice de umblat prin baruri.

Noaptea era chiar frumoasă. O briză răcoroasă, fără țânțari. Era plăcut să te mai răcoreşti puțin, la băruleț. Nu mai era nimeni prin preajmă, doar ei trei.

Jack se holba la Victor de parcă şi-ar fi pierdut de tot mințile.

— Vrei să ce...? mai întrebă o dată.

— Uite ce-i, spuse Victor cu o sclipire răutăcioasă în privire. Gen are impresia că a văzut ceva, aşa că îi montăm şi noi ceva care s-o sperie, ea vede că nu este

real, apoi râdem cu toții, iar ea o să se simtă mai bine. Nu e deloc o ticăloşie.

— Victor, eşti un mare mincinos, spuse Alex clătinând din cap. Tu vrei s-o sperii. Recunoaşte. Eşti căzut în cap după Gen, de când vă ştiți. Iar acum, ea e moartă după Thor şi tu te-ai supărat.

Victor se încruntă şi se lăsă pe spătar.

— Prostii. Este cea mai bună prietenă a mea. Nu ne-am stricat, niciodată, prietenia. Iar ea îl urăşte pe Thompson. Nu-l suportă. Nu v-ați dat seama? Bine, Jack, nu mai este nevoie să repeți. Uit mereu că eşti din echipa lui.

— Nu v-ați obişnuit până acum? zise Jack. Chiar nu înțelegeți? Nu mai suntem două echipe. Suntem doar una. O familie mare şi fericită. Dar am noutăți pentru tine, Victor. Noi, ceilalți, nu vedem ură între cei doi porumbei.

— Atunci ce?

— Pasiune, băiatule, spuse Jack rânjind. Ascultă-mă pe mine — se petrece ceva între ei.

— Dar el o consideră nebună, replică Victor acru.

— Iar tu n-ai vrut niciodată să te culci cu o femeie pe care o credeai sărită de pe fix? întrebă Jack. Ce bărbat îi poate rezista unei femei superbe, indiferent ce crede despre sănătatea ei mintală sau psihică, sau cum s-o numi?

— Îl urăşte. Din toată inima, mai spuse Victor mimând indiferența. Şi nu e genul de femeie care să se culce cu oricine.

— Tu te auzi ce spui? îl tachină Alex râzând. Te porți ca un frate mai mare. Şi tu ai impresia că vrei să-i joci ei feste?

— Te bagi sau nu? repetă Victor.

— Şi ce naiba ai de gând să faci? întrebă Jack.

— Nimic impresionant. O să-i pun un manechin blond pe verandă înainte să se trezească. Acum, sincer, nu credeţi că o să râdă şi ea şi că o să-i treacă toată panica aia de alaltăieri?

— Şi tu de unde crezi că poţi să faci rost de un manechin la ora asta? vru Jack să ştie.

— Aici m-am născut şi am crescut. Îi cunosc pe aproape toţi proprietarii magazinelor de pe strada Duval, spuse Victor rânjind.

La un moment dat, exact când extratereştrii reuşeau să evolueze de la stadiul de păstăi, Genevieve reuşi şi ea să adoarmă.

Nici nu-şi dădu seama când se sfârşi somnul odihnitor şi începu visul. Nu vedea nimic decât întuneric.

Şi din întuneric ieşi femeia.

Înainta cu un scop anume. În vis Genevieve gemu.

„Pleacă", o imploră ea.

Femeia se mişca într-un nor alburiu. Un fel de voal frumos, plutitor. Părul îi era lung şi blond, fluturând, în timp ce ea înainta de parcă ar fi fost atinsă permanent de curenţii marini sau de briza ţărmului. Ochii îi erau mari şi trişti într-un mod tragic.

— *Atenţie!* rosti ea.

— *Te implor, pleacă! Oh, Dumnezeule, te implor, pleacă. Nu pot să te ajut, nu înţeleg. De ce mă chinui?* o imploră Genevieve în tăcere.

— *Atenţie...*

— *Atenție la ce?*

Nu urmă nici un răspuns. Fu trezită de un zgomot care i se păru suficient de real ca s-o smulgă din coşmar.

Trezită din somn, se ridică în fund şi rămase nemişcată, clipind ameţită. Luminile rămăseseră aprinse, ca şi până atunci. La televizor o navă spaţială vâjâia printre planete şi stele. Gen clipi şi privi împrejur. Nu-şi putea da seama ce o trezise.

Se întoarse ca să se uite la ceasul de pe noptieră. Cinci şi treizeci. Suficient de târziu ca să se trezească.

Se dădu jos pe cealaltă parte a patului şi se îndreptă către baie. Îi era groază să se uite în oglindă — groază că va găsi din nou alge în păr. Dar constată că nu era nimic neobişnuit în înfăţişarea ei, în afară de starea părului, care era destul de încurcat. Respiră uşurată şi se aplecă să se spele pe dinţi şi pe faţă. Se întinse după prosop, se şterse, apoi ezită fiindu-i din nou frică să se uite în oglindă, întrebându-se dacă nu va apărea o siluetă în spatele ei.

Dar nu era nimic. Gen se întoarse în living şi porni cafetiera, încă întrebându-se ce oare o fi sculat-o din somn. Mai avea timp până se făcea cafeaua, aşa că se duse din nou în baie, găsi unul dintre costumele de baie, şi-l puse, apoi se îmbrăcă într-un halat de baie. Cafeaua era gata.

Afară, razele roz şi aurii care anunţau dimineaţa începeau să brăzdeze plăcut cerul.

Deschise uşa de la intrare ca să vadă cum va fi vremea.

Şi o cuprinse instantaneu panica.

În fața ei se afla un chip. O femeie de aceeași înălțime cu a ei. Îi veni să țipe din rărunchi.

Dar reuși să se abțină. Apoi strânse din dinți, furia luând locul fricii demne de milă.

Peruca blondă era puțin strâmbă, undeva deaspura urechii. Păpușa era așezată într-o poziție neobișnuită, cu un braț ridicat amenințător.

— Ticăloșilor, murmură ea.

Apoi repetă cuvântul cu voce tare, în caz că vinovații erau ascunși prin apropiere ca să-i vadă reacția. Era aproape sigură că stau pitiți undeva, ca o gașcă de adolescenți, așteptând ca ea să țipe.

Înjură și apoi târî manechinul în colțul îndepărtat al verandei.

— Sper că l-am stricat și sper, din toată inima, să vă jumulească de bani cel care vi l-a împrumutat, spuse ea și mai tare. Sunteți acolo? strigă ea. Foarte, foarte amuzant, ha-ha-ha.

Rămase neclintită, încordată și fierbând de furie, timp de câteva secunde, după care se hotărî că Victor — trebuia să fi fost Victor — și oricine l-ar fi ajutat cu farsa asta trebuiau să plătească. Trase păpușa de pe verandă și prin nisip și o aruncă în apă. Își scutură mâinile și se întoarse la bungaloul ei, iritată că nimeni nu păruse să fi așteptat să-i vadă reacția. Sperase să-l vadă pe Victor părăsindu-și ascunzătoarea și venind în fugă către ea, cu figura alarmată de faptul că se pregătește să distrugă manechinul.

Ajunse în cabană cu un sentiment de satisfacție, își turnă o cană de cafea și se întoarse în dormitor, gândindu-se să mai prindă ceva din știrile de dimineață.

Când ajunse lângă pat, se opri brusc. Teama începu din nou să i se strecoare încet în vine.

Se uită jos la covorașul așternut lângă pat, în fața picioarelor ei goale.

Era ud. O străbătu un fior violent de gheață. Închise ochii. „Nu intra în panică, își spuse. Unul dintre idioții ăia a intrat și aici. Asta este explicația."

Ba nu. Ei n-aveau de unde să știe de visul ei. N-aveau de unde să știe că o văzuse pe femeia moartă mergând, că-i auzise avertismentul.

Atenție!

Gemu și se așeză pe pat.

Atunci auzi strigătele și țipetele care îi înghețară sângele în vine. Fugi afară, cu degetele încă încleștate pe cana cu cafea.

De lângă bungaloul vecin tocmai ieșea Thor Thompson.

Se uita spre plajă, cu o privire fioroasă.

— Ce naiba...? spuse el gâfâind.

Se uită la el, apoi la grupul de oameni de pe mal, aplecați deasupra unui lucru pe care ea nu-l putea vedea.

Inima i se opri. Bethany era jos, lângă apă. La fel și Marshall și Bert, proprietarul hotelului. Și Lizzie și Zach, uitându-se fix la obiectul misterios.

— Suna la 911! îl auzi pe Thor, în spatele ei.

— Ce...?

— Un cadavru, adăugă el, continuând să privească țărmul, fără să se uite la ea. Au găsit un cadavru.

— A, nu. Dumnezeule! Nu, nu este un cadavru adevărat. Unul dintre idioții ăştia mi-a jucat o farsă cu un manechin. Eu l-am aruncat în apă.

Dar el o privea şi mai încruntat.

— Nu. Este un cadavru.

— Ba nu, crede-mă!

Bărbatul scutură din cap ca şi cum ar fi trebuit să nu uite că vorbeşte cu o nebună. După care începu să meargă grăbit către grupul de lângă apă.

Genevieve puse cana pe balustrada verandei şi se duse şi ea într-acolo, gata să le demonstreze că sunt cu toții victima unei glume proaste — aşa cum fusese şi ea.

— Nu vedeți... începu, împingându-se înainte, nerăbdătoare.

Dar apoi văzu şi ea.

Pe țărm, drapat în alge şi străbătut de crabi minusculi, nu zăcea un manechin.

Ci trupul unei femei.

Gri, acoperit cu pete şi răni... ros pe alocuri. Zăcea cu fața în sus, cu ochii orbi întorşi către bungalouri.

Capitolul 6

Timp de ore întregi, nu mai fu vorba despre altceva decât despre cadavrul găsit pe plajă. Erau cu toții îngroziți, deprimați — și mulțumiți. Că femeia era o necunoscută. Fusese adusă în calea lor de moarte, dar bine cel puțin că n-o cunoscuseră în timpul vieții.

Până la ora zece, corpul fu ridicat. În ciuda entuziasmului provocat până atunci de descoperirea monedei, anulară operațiunile din acea zi. Descoperirea identității cadavrului era acum treaba poliției. Nici unul dintre ei n-o cunoștea pe femeie și, bineînțeles, nu știau cine putea să fie. Însă, cu toți detectivii și criminaliștii care pieptănau plaja, cu banda galbenă atârnând peste tot și cu polițiștii chinuindu-se să-i țină la distanță pe turiștii curioși și pe localnici, era prea multă agitație și nu mai avea sens să-și continue munca.

Orele trecură. Nici unul dintre ei nu părăsi bărulețul decât dacă erau chemați să stea de vorbă cu Jay sau cu vreun alt ofițer de poliție.

Jack — care fusese, de fapt, cel care descoperise cadavrul — vorbise cel mai mult cu Jay Gonzalez, în timp

ce restul ajutară şi ei cum putură, adică, de fapt, cu mai nimic.

Femeia stătuse în apă mai multe zile înainte să fi fost adusă de valuri pe țărm. Nimeni nu putea şti unde fusese aruncată în apă. În următoarele zile, criminaliştii şi legiştii vor examina probele de pe şi din corp, ca şi traseele curenților şi mareelor, încercând să afle unde intrase în apă ca să ajungă exact pe această plajă.

O imagine pe computer fusese, deja, creată după o fotografie a feței victimei. Avea să fie arătată la ştirile de seară, nu doar în oraş, ci în toată Florida şi, dacă era necesar, în toată țara şi, cu puțin noroc, aveau să-i afle în curând identitatea.

Deşi poliția nu făcuse încă nici un anunț, Thor era aproape sigur că ştie deja câte ceva din ce i se întâmplase victimei. Urmele roşietice de pe glezne indicau faptul că fusese legată de un fel de greutate — cât mai era vie sau poate deja moartă, nu putea să-şi dea seama. Oricum, un medic legist putea să dea un răspuns la întrebarea asta.

— Doamne, şi noi toți credeam că ai vedenii, spuse Jack, dintr-odată, uitându-se la Genevieve.

Era adâncită în gânduri şi tresări când îşi dădu seama că Jack îi vorbeşte.

— Poftim?

— Păi, tu ziceai că ai văzut o femeie în apă. Şi chiar *era* o femeie în apă, spuse Jack.

Thor se gândi la început că ea va aproba din cap — nu mulțumită, cum ai putea să fii mulțumit în astfel

de circumstanțe? — însă cel puțin pentru că nu este nebună.

Dar ea se uită la Jack tăcută și nemișcată.

— Deși, numai Dumnezeu știe, am căutat exact în locul unde ai fost și n-am găsit-o, mai spuse Jack.

— Poate că s-a înțepenit undeva în coral, spuse Victor posomorât. Dar nu înțeleg cum.

Genevieve nu-și spuse părerea. Se întoarse cu fața spre plajă, unde încă se mai îngrămădeau poliția și câțiva gură-cască. Numai micul petic de nisip unde se aflase trupul mai era încă izolat.

— Incredibil, murmură Lizzie.

Genevieve își îndrepta atenția spre grup.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu manechinul, spuse ea privindu-l pe Victor, care roși încruntat.

— Cine ne-a dat de gol? întrebă el, uitându-se acuzator la Jack.

— Hei! Eu n-am spus nici un cuvânt, protestă acesta, aranjându-și cercelul cu țeasta și oasele încrucișate. Am rămas cu impresia că am căzut de acord să n-o mai facem.

— Exact, zise Alex.

— Deci, de unde știai ce am pus la cale? întrebă Victor.

Thor începu să se simtă aiurea. Așadar, despre asta îi vorbise ea, perorând despre un manechin în timp ce pe țărm se afla o biată femeie moartă.

Genevieve se uita fix la el, cu capul înclinat.

— Victor, ești un nesimțit! Când m-am trezit, am găsit un manechin pe verandă la mine, exact în fața ușii, așteptându-mă. L-am aruncat în apă.

Era clar că se simte jenată.

— A devenit reală, şopti Bethany.

— Of, Doamne Dumnezeule, mormăi Marshall. Ce naiba aveţi cu toţii? Victor, chiar ai pus un manechin pe veranda lui Genevieve?

— Jur pe ce am mai sfânt că nu, protestă Victor.

— Nu zău? Ei bine, am găsit-o, spuse Genevieve fără chef.

— Dar nu eu am pus-o, insistă Victor, privind-o fix. Alex a spus că ar fi o ticăloşie prea mare. M-am gândit doar că o să te mai scuture, o să te mai distreze, ca să treci peste toată chestia asta.

— Nu zău. Şi pe ea cum ai de gând s-o faci să treacă peste toată chestia asta? spuse Zach zâmbindu-i sever în timp ce îşi strângea soţia de mână.

— La naiba, spuse Victor scuturând din cap. Şi eu m-am scufundat cu ea, şi n-am văzut-o.

— Toţi ne-am scufundat în locul ăla şi n-am găsit-o... pe femeie.

— Eu în orice caz n-am văzut absolut nimic, fu de acord Bethany.

— Marea este uimitoare, le reaminti Lizzie. Poate ascunde multe secrete — atunci când vrea. Dar ar fi trebuit s-o găsim totuşi.

— Dar şi scafandrii poliţiei au fost pe acolo, le aduse Zach aminte. De fapt, indiferent cât de bine ne imaginăm noi că o cunoaştem, marea este imensă, reciful de coral este înşelător... Lucrurile apar şi dispar. La naiba, noi căutăm *o corabie* pe care n-a mai văzut-o nimeni de două sute de ani.

— Ai avut dreptate, îi spuse Jack lui Genevieve. Iar noi am râs de tine.

Ea îi răspunse cu o umbră de zâmbet.

— Scuzați-mă, vă rog. Se pare că jurnalistul ăla, pe care l-am tot evitat toată dimineața, se îndreaptă iar către noi. O șterg de aici. Dacă tot avem ziua liberă, mai am niște drumuri de făcut.

Se îndreptă către cabana ei. Thor se ridică și el imediat.

— Mda. Este o zi bună pentru treburi personale.

Marshall mormăi ceva, frecându-și capul chel, semn că era iritat.

— Poate că a fost o greșeală. Poate ar fi mai bine să ieșim totuși în larg.

— N-ar fi trebuit să mai ascultăm încă un discurs de-al lui Sheridan? întrebă Alex rânjind. Despre corăbii. Și cum se frâng ele în apă. De parcă am fi copii de grădiniță.

— Dar când furați un manechin și-l puneți pe veranda lui Genevieve, nu mai sunteți copii de grădiniță? îi dojeni Marshall.

— Hei, nu noi am făcut-o! protestă Victor.

— Thor, ce crezi, ar trebui să continuăm? Sheridan a zis că amână prelegerea de azi, când a văzut mașinile de poliție, dar noi am putea continua scufundările, spuse Marshall.

— Nu! protestă Alex. Nu poți să le dai oamenilor zi liberă și apoi să-i chemi înapoi la muncă, argumentă el.

— Mda, poate că ai dreptate, fu Marshall de acord, posomorât. Mai bine reîncepem luni. Așa cred.

— Luni, spuse Thor şi îi părăsi. Se îndreptă cu paşi mari spre bungaloul lui, sigur că Genevieve avea să şi-l părăsească repede pe al ei. Nu putea să-şi facă duş şi să se schimbe şi, în acelaşi timp, să rămână cu un ochi pe cabana ei, dar avea să facă măcar un duş mai rapid.

La naiba! Iar o spiona. Devenise obsedat. De ce?

Pentru moment, îşi spuse, face asta pentru că ea s-a purtat atât de straniu când Jack a făcut legătura dintre femeia pe care a văzut-o în apă şi cadavrul de pe ţărm. Ar fi trebuit să fie mulţumită că viziunea îi fusese confirmată.

Se îmbrăcă şi se duse în living ca să se uite din nou pe geam.

La naiba, nu doar o spiona. Devenise de-a dreptul un nenorocit care hărţuieşte femeile.

O văzu ieşind din cabană. Purta o rochie galben pal, cu bretele, care îi scotea în evidenţă culoarea aurie a pielii şi întunecimea bogată şi strălucitoare a părului. Părăsi complexul turistic pe jos.

Thor ezită, strânse din dinţi şi porni după ea.

Unul câte unul, se îndepărtară şi ceilalţi. Victor observă, încruntat, că numai Bethany a rămas. Dar nu era un lucru neobişnuit ca Genevieve să dispară fără să mai aştepte să vadă dacă ceilalţi au alte planuri sau dacă nu cumva ar dori s-o însoţească, indiferent de drumul ales de ea.

„Ce zi aiurită", se gândi.

În cele din urmă, se ridică şi se îndreptă către cabana lui.

Intră şi se opri, uimit că podeaua în dreptul intrării părea a fi udă. Dâra de apă conducea către dormitor. O urmă.

Când văzu patul fu cât pe ce să urle. Reuşi să se abţină.

De-a curmezişul patului lui zăcea un manechin, ud.

Ochii pictaţi, albaştri şi orbi ai acestuia se uitau la el. Peruca blondă, încâlcită, era plină de apă şi aşezată strâmb pe cap. Braţele de plastic erau îndreptate către el, ca şi cum l-ar fi implorat s-o ajute.

Ce dracu'...?

Victor simţi o panică stranie. Dacă era prins în cabană cu chestia asta... când tocmai fusese găsită o femeie moartă pe plajă... La dracu'!

Trebuia să scape de blestemăţia asta, cât mai repede.

Dar cum? În ce mod s-o scoată de aici fără să fie văzut?

Se întrebă cine şi cum naiba o fi reuşit să intre în cabana lui.

Cine o adusese aici?

Şi de ce?

Se îndrepta înspre sud, pe strada Duval.

Cât timp merse fără să fie atentă împrejurul ei, lui Thor nu-i fu greu s-o urmărească. O văzu cum îi salută pe unii dintre proprietarii de magazine când trecu pe lângă ei, dar nu se opri din drum ca să se uite la ceva. În dreptul hotelului La Concha, se opri şi intră în cafeneaua Starbucks. El se trase înapoi, lipindu-se de clădire.

— Este bântuită, spuse o femeie cu o pălărie imensă de pai pe cap, cu ochelarii de soare negri şi un ghid de

călătorie în mână. Herb, este bântuită. Este cea mai înaltă clădire din oraş. Au sărit oameni de pe acoperişul ei.

— Bine, bine, este bântuită. Putem să ne înregistrăm la hotel? întrebă Herb.

Căra două valize mari pe role şi un rucsac imens. Îi făcu semn cu ochiul lui Thor. Părea un tip cumsecade.

— Of, Herb, îmi pare rău, spuse soţia, iar bărbatul ridică debusolat din umeri, părând încă amuzat.

Cei doi arătau de parcă ar fi fost dintotdeuna împreună. Fericiţi. Ce frumos!

Îi făcu un semn de OK lui Herb, iar acesta îi zâmbi şi îşi urmă soţia.

Genevieve reapăru, cu un pahar de carton plin cu cafea. Porni din nou către sud. El o urmă.

La doar câteva străzi distanţă, ea făcu brusc un viraj. Thor o urmă. Intrară pe o străduţă de clădiri vechi, toate bine întreţinute. Pe câteva erau anunţuri de camere de închiriat sau de pensiuni. Unul dintre ele îndrăznea să proclame că serveşte „Cel mai bun mic dejun din Key West". Genevieve trecu de ele, apoi vră către una dintre case. Trei trepte conduceau către o verandă frumoasă şi o uşă care se putea mândri cu o minunată fereastră ornamentată în jumătatea de sus.

Ea scoase un lanţ cu chei din buzunar, deschise uşa şi o lasă să se închidă în urma ei.

Thor rămase pe stradă să supravegheze casa, apropiindu-se încet de ea. Era o vilă în stil colonial clasic. Avea două niveluri cu un pod arcuit şi verande acoperite şi la primul, şi la al doilea nivel. Era ca o căsuţă de turtă dulce pe piloni, în stil victorian, şi se părea că Genevieve

avea grijă de ea cu mult drag — vopseaua era proaspătă, gazonul tuns şi nici un cusur la vedere. Când uşa se deschise din nou, fu luat prin surprindere.

Ea ieşi pe verandă, cu mâinile în sân, privindu-l furioasă. Minunat! Acum nu mai era doar urmăritor. Ci unul care fusese prins în flagrant, ca prostul.

— Ai venit doar ca să te holbezi la casă sau aveai de gând să intri? îl întrebă ea.

— Ăăă...

— Ştiu. Făceai turul oraşului, doar atât, nu? spuse ea sec.

Thor scutură din cap spăşit.

— Nu. Te-am urmărit.

— De ce?

— Eram îngrijorat.

Ea îşi ridică mâinile furioasă.

— De ce? Nu sunt nebună. Chiar *era* un cadavru în apă.

— Eram doar îngrijorat, spuse el şi adăugă sincer: din cauza reacţiei tale.

— Doar suntem oameni, ce naiba, nu roboţi. Chestiile de genul ăsta sunt destul de... oribile. Nu contează dacă ai fost în sute de misiuni de salvare de vieţi omeneşti sau de recuperare de cadavre; nu mai contează că am văzut cu toţii până acum, destule cadavre într-o stare groaznică. Este la fel de oribil.

— Da, aşa este. Doar că mi s-a părut că eşti puţin cam... tulburată, dincolo de... Nu mai contează. Ai dreptate. A fost o descoperire tragică.

Ea îl privi timp de câteva secunde, apoi ridică din umeri şi-i făcu semn către casă.

— Vrei s-o vezi? Deşi nu te credeam genul de bărbat interesat de arhitectură sau case vechi.

Thor parcurse zâmbind aleea către casă.

— Îmi pare rău, dar te înşeli. Îmi place istoria. Iar casa asta pare a fi printre cele mai vechi din Key West.

— În mod clar, nu cea mai veche — cea mai veche este muzeu acum. Muzeul Naufragiaţilor. Casa mea a fost construită în 1858. Stră-stră-stră-al-nu-ştiu-câtelea-străbunic al meu a construit-o. Şi el a fost un fel de naufragiat, adăugă ea zâmbind. Era cât pe ce să-şi piardă casa şi toată averea, când Războiul Civil a ajuns până aici. Fortul Taylor a rămas în mâinile Unioniştilor, dar cei mai mulţi dintre localnici erau simpatizanţi ai Confederaţilor. Străbunicul Wallace s-a gândit că-şi poate servi cel mai bine patria spărgând blocada prin contrabandă. În cele din urmă, a fost prins de un prieten, un yankeu cazat la Fortul Zachary Taylor. Din fericire, şi prietenul lui avea ceva spirit negustoresc. Cei doi au împărţit câştigurile, bunicul meu a scăpat de spânzurătoare şi aşa am ajuns să am acum această casă.

El se uită în jur, prin salon. Casa avea coridorul tipic sudist pentru curenţii răcoroşi de aer — un hol care ţinea de la intrare până la uşa din dos, permiţând aerului să circule şi să răcorească încăperile. Holul de la intrare şi salonul ocupau partea din faţă a parterului; sub fereastră se afla o canapea Duncan Phyfe, un clavecin, în faţa şemineului, fotolii tapiţate pe un covoraş ţesut. La stânga holului o scară ducea la etaj.

— Aici, spuse ea mergând pe hol, este biblioteca — pe timpuri a fost birou, când Gramps se ocupa de afacerea cu epavele. Aici e bucătăria. La origini, a fost dormitorul de jos, pentru că bucătăria era afară. Dar bucătăria a ars pe la sfârşitul anilor 1800. A mai rămas din ea doar o anexă. Bunica mea a transformat-o în coteţ de păsări, continuă ea.

„Vorbeşte cam agitat, se gândi el. Blând, fermecător — dar agitat."

— S-ar putea să fac un comentariu nepoliticos, spuse el urmând-o, dar locul ăsta trebuie să valoreze o avere, pe piaţa zilelor noastre.

— Aşa este, fu ea de acord.

— Şi nu eşti fericită că nu te-am lăsat să faci pariu pe ea?

Îi văzu genele coborând ruşinate şi un zâmbet curbându-i buzele.

— Ştii că, de fapt, *eu* am câştigat acel pariu, îi spuse Gen încet. Oricum, ţi-am văzut *Exploratorul.* Şi el trebuie să valoreze o avere. Se întoarse din drum şi se îndreptă către scară: Sus sunt patru camere şi un pod. Pe insulă există case cu mult mai mari. Ai fost vreodată în Casa Artiştilor? Acum este o pensiune absolut superbă. Acolo a locuit, demult, Robert, păpuşa noastră magică. La început a luat asupra sa toate necazurile abătute asupra proprietarului, iar acum îşi asumă toate nenorocirile care se întâmplă în întregul Key West. L-au cazat la Muzeul Martobello, unde le strică turiştilor aparatele de fotografiat.

Ajunseră la capătul de sus al scării.

— Biroul meu, spuse ea împingând o uşă care era întredeschisă.

Draperii albe, cu ochiuri largi, umbreau fereastra. Până şi biroul computerului era o piesă de anticariat. Pe pereţi atârnau tablouri şi fotografii, acoperindu-i aproape în întregime. Lui Thor nu mai fu nevoie să i se spună care dintre ele erau portrete ale lui Genevieve de când era mai mică, cu părinţii ei. Şi înaintaşii familiei Wallace fuseseră oameni înalţi; iar părul bogat şi roşcovan îl moştenea de la mama ei.

— Ia te uite, ăsta este Jack, spuse el studiind o fotografie cu un grup de copii în echipamente de scufundare, adunaţi în jurul unui bărbat mai în vârstă.

— Da, e Jack. Acum vreo cincisprezece ani. Era nemaipomenit. Părinţii şi profesorii îl preferau pe el pentru excursiile mai speciale. Noi credeam că este pirat adevărat. Îi plăcea la nebunie să ne spună poveşti.

Thor se apropie mai mult de una dintre fotografiile de pe pereţi. Era cu Genevieve şi grupul de la Deep Down Salvage. În centru se afla Marshall, cu capul chel acoperit cu o pălărie din paie. Îl flancau Bethany şi Alex, într-o parte, Genevieve şi Victor, în cealaltă. Genevieve îşi ţinea un braţ în jurul lui Marshall, iar Victor o ţinea pe ea de umeri. Arătau ca un grup de prieteni foarte apropiaţi, fericiţi, ceea ce cu siguranţă că şi erau în realitate. Doar că...

Victor era doar un prieten foarte apropiat? Sau, aşa cum i se părea lui Thor, arăta puţin cam prea posesiv?

Dar Alex? Era un străin pentru ei, doar se născuse în Key Largo. Oare chiar era un băiat bun şi sufletist, aşa cum dădea de înţeles?

Şi de ce naiba se gândea la astfel de lucruri acum? Pentru că fusese descoperit un cadavru pe plajă, îşi răspunse singur.

— De fapt, ăsta este locul meu favorit din toată casa, spuse Genevieve arătând către un divan vechi acoperit cu brocart. Bunica îl numea „canapea pentru leşinat". Îmi tot povestea cum se purtau pe timpuri domnişoarele. Nu şi bunica; ea a fost cea mai puternică persoană pe care am întâlnit-o în toată viaţa mea.

Se îndreptă către ieşirea din încăpere şi-i arătă o alta, continuând cu explicaţiile:

— Am transformat camera asta într-un centru media. Sunt foarte mândră de ce am aici, pentru că îmi plac toate operele de ultimă oră.

El îşi vârî capul înăuntru. Văzu nişte boxe imense şi un sistem stereo de excepţie, un televizor cu ecran imens, un DVD player şi mobilă confortabilă. Rafturile găzduiau sute de cărţi, reviste, CD-uri şi DVD-uri.

— Grozav loc, spuse el admirativ.

— Cum arată casa ta din Jacksonville? îl întrebă Genevieve din senin. Stai, nu-mi spune. Ultramodernă. Toate dotările.

— Nu. Cred că locuinţa mea are chiar câţiva ani mai mult decât a ta. Dar, din nefericire, n-am avut niciodată timp s-o repar, cum ai făcut tu.

— *Tu* ţi-ai cumpărat o casă veche?

— Am tot vrut s-o repar. Doar că nu stau mai niciodată pe acolo. Poate că nici n-ar fi trebuit s-o cumpăr. Dacă ar afla istoricii, probabil că m-ar spânzura.

Ea zâmbi vag şi se îndreptă din nou către scară. O urmă. Ajunşi jos, continuară să meargă de-a lungul holului, după care ieşiră în curtea din spate. Câteva plante cu flori, nu multe, se iţeau pe ici, pe colo. Simplu şi atractiv.

Îi arătă un strat mai înalt, înveselit de un pâlc dezordonat de bougainvillea.

— Acolo, săpând pentru flori, am dat peste nişte oase, îi spuse ea.

— Serios?

Ea se întoarse şi îl privi nemiloasă.

— Nişte oase foarte vechi. Am sunat la toate instituţiile statului care ar fi putut fi interesate. Au venit nişte antropologi criminalişti. Au stabilit că oasele aparţin unui indian Calusa, un trib care a dispărut cu sute de ani în urmă. Nimeni n-a fost prea surprins. Când au venit prima oară spaniolii, erau oase peste tot.

— Exact. *Cayo Hueso*. „Insula Oaselor", spuse el indiferent.

Dar pe Thor îl tulbura în continuare privirea ei stranie, neliniştită parcă, şi vocea ei, parcă nesigură. Nu părea să fie deranjată de prezenţa lui. Dimpotrivă, parcă era recunoscătoare, mulţumită că-i este în preajmă.

Nu pentru că ar fi fost el, în mod special. Ci ca şi cum n-ar fi avut chef să mai stea cu ceilalţi din grup, dar nici să rămână singură de-a binelea.

— Tu vrei să-mi spui ceva, îi zise el, în cele din urmă. Nu sunt încă sigur ce. Dar să ştii că poți să-mi spui oricând, adăugă el, întrebându-se dacă folosise tonul potrivit.

Se pare că nu. Sau, pur şi simplu, ea n-avea de gând să divulge lucrul care o tulbura în mod evident.

— Spui prostii. Vrei nişte cafea? îl întrebă ea.

— Am băut destulă cafea la barul *tiki* încât să-mi ajungă până la adânci bătrâneți, răspunse Gen, zâmbind.

— Atunci suc, bere, altceva?

Ezită o clipă.

— Ce-ar fi să te invit la masă?

O văzu cum îşi înclină capul, ca şi cum i-ar fi cântărit oferta, apoi hotărându-se că prânzul se potriveşte perfect cu planurile ei.

— Bine, dar fac eu cinste.

— Eşti cam sensibilă când vine vorba de mâncare. Doar nu ți-am dat întâlnire. Şi nu uita, pot să decontez mesele.

Ea clătină din cap, amuzată.

— Dar eu voiam doar să aleg locul.

— Atunci alege-l.

— Bine. Mersi.

Gen încuie în spate şi se îndreptă din nou către uşa din față, oprindu-se doar ca să se uite prin plicurile aflate pe măsuța victoriană de lângă uşă.

— Nimic urgent, murmură ea. Să mergem.

Încuie şi uşa de la intrare şi o porniră pe strada Duval.

— Unde mergem? o întrebă.

— La Hard Rock Cafe, îi răspunse ea, înveselindu-se din senin.

— Şi eu care mă gândeam că mă duci în vreun loc secret, cunoscut doar de Conch.

— Avem un Hard Rock Cafe super.

Nu fu surprins să vadă, când au ajuns acolo, că ea se cunoaşte cu tinerii care păreau gazde şi care îi întâmpinară. Nu fu mirat nici când ea optă să rămână în interior — locuitorii din sudul extrem preferă oricând aerul condiţionat ideii fermecătoare de a servi masa afară, în soare şi în atmosfera de grădină a unei cafenele în aer liber.

Restaurantul se afla într-o casă frumoasă, veche, de la sfârşitul anilor 1800, cu elemente vechi incorporate în decorul standard al lanţurilor de cafenele Hard Rock. După ce urcară treptele, ea îi arătă o chitară semnată de Jimmy Buffet şi câteva suveniruri de la Elvis Presley şi Beatles.

După ce comandară de băut — ea alese ceva alcoolic pentru acea după-amiază, un cocteil de cocos, specialitatea insulei, cu umbreluţă — apoi îi spuse că se bănuieşte că localul ar fi bântuit.

— Este vreun loc pe aici care să *nu* fie bântuit? o întrebă el, ironic.

— Întreab-o pe chelneriţa noastră, îi răspunse ea ridicând din umeri dezarmată.

Şi o întrebă. Chelneriţa lor, o studentă frumuşică, fu şocată când Genevieve o încurajă să-i spună lui Thor despre fantome.

— Locul ăsta chiar este bântuit, îl asigură ea.

— Serios?

— Aici s-a sinucis un om, iar sinucigaşii se întorc întotdeauna ca să bântuie locul în care au murit.

— Înțeleg.

— Serios. A mai murit un om şi sus... dar eu cred că domnul Curry bântuie încă prin zonă. Tatăl lui a fost milionar, dar domnul Curry a reuşit să rămână falit într-un singur an. Apoi l-a părăsit nevasta.

— Asta înseamnă să adaugi insulta pagubei, remarcă Thor, amuzat.

— Eram singură aici, când am văzut un fel de umbră neagră alunecând... s-au mişcat prosoapele. Iar Brett, după ce a aranjat odată, o masă, a observat că toate furculițele şi şervețelele fuseseră mutate pe altă masă, continuă ea, cu ochii măriți. Credeți-mă — eu una nu mai rămân singură pe aici, după ce se lasă seara.

Thor îi mulțumi că şi-a făcut timp să-i spună povestea. După ce fata plecă, îşi ridică ochelarii şi o privi ironic pe Gen.

— Aşadar, crezi că locul ăsta este bântuit? Ai văzut şi tu umbre şi lucruri care îşi schimbă locul?

— Nu. N-am văzut niciodată nimic, răspunse ea clătinând din cap, dezamăgită de reacția lui.

— Atunci?

— Te-am adus aici pentru că este o poveste frumoasă. Dar mulți oameni cred în fantome.

Thor se întinse peste masă, încruntându-se, abia conştient că îşi aşezase mâinile peste ale ei.

— Este absolut normal ca seara să apară umbre. Pentru că apusul schimbă luminile şi culorile. Iar oamenii

mai şi uită ce masă au aranjat — poate că altcineva a schimbat aranjamentul.

Gen îşi trase mâna şi îşi scoase şi ochelarii de soare.

— Perfect logic, îi replică.

După ce prânzul le fu servit, Genevieve schimbă intenționat subiectul, întrebându-l pe Thor când s-a scufundat prima oară.

— Când eram copil, am primit o carte minunată, îi spuse. O poveste despre un feribot scufundat, care a fost găsit exact în râul St. John, aproape de casa mea. Am fost vrăjit. Dar tu?

— Moştenire de familie. Bunicul a fost soldat scafandru în al Doilea Război Mondial. Cred că am fost aruncată în ocean înainte să învăț să merg.

— Deci aşa se petrec lucrurile, aşa sunt crescuți Conch-ii?

— Cei mai mulți dintre ei. Am prieteni care urăsc apa. Dar le place în continuare oraşul ăsta. Le plac străzile, atmosfera, apusurile de soare. Mulți oameni tânjesc după un loc precum Key West. Şi, când ajung aici, nu mai pleacă toată viața.

Îşi înclină capul zâmbind amar şi continuă:

— Nu ştiu dacă ai aflat, dar suntem aproape un stat federal, Republica Conch. În 1982, a fost un mare scandal din cauza emigranților legali şi a traficului cu droguri, care se pare că venea din Miami înspre arhipelagul Keys. Patrula de graniță a pus blocadă pe US1 în Florida City, încercând să stopeze, cumva, problema. Traficul a fost dat peste cap, oamenii n-au mai putut să intre sau să iasă. Primarul din Key West s-a dus la

tribunal în Miami ca să obțină o hotărâre judecătorească de anulare a blocajului, dar nu s-a rezolvat nimic. Drept urmare, Key West s-a separat de Statele Unite. După câteva minute de revoltă, „prim-ministrul" s-a predat amiralului la baza navală și a cerut un miliard de dolari în ajutor străin și scutire de război. Și-a impus punctul de vedere, iar acum comerțul local este înfloritor. Poți să cumperi pașapoarte cu Republica Conch, tricouri, pixuri... tot ce vrei, spuse ea, zâmbind.

Thor zâmbi și el, mulțumit că o vede mai bine-dispusă.

Apoi veni nota de plată, iar ea se întinse s-o ia.

— O decontez, îi reaminti el, luându-i-o din mână.

Femeia se ridică în timp ce el punea banii pe chitanță.

— Atunci vino cu mine. Îți fac cinste cu un pahar, după-masă. Și plătesc *eu*, de data asta.

Câteva minute mai târziu, Thor se trezi în Captain Tony's Saloon.

— Îmi faci turul orașului? o întrebă.

— Aici a fost inițial barul Sloppy Joe's, deși pe atunci nu se numea așa. Dacă îmi aduc bine aminte povestea, Joe Russell a refuzat să plătească un dolar în plus pe săptămână, atunci când au crescut chiriile, prin anii '30. Toți clienții săi și-au luat, pur și simplu, băuturile și mobila, și s-au mai mutat mai jos pe stradă, unde este acum Sloppy Joe's.

— Aha.

— Ce vrei să bei? întrebă ea, arătându-i o masă lângă un trunchi de copac. Copacul creștea exact lângă bar și dispărea prin tavan.

— Rămân la bere, spuse el.

Se aşeză la masa de lângă trunchi, în timp ce ea aştepta băuturile la bar. Privind în sus la grinzi, văzu că sunt acoperite cu sute de sutiene, unele semnate.

La o masă alăturată, erau aşezate două femei cu doi copii, un băiat de vreo şase ani şi o fetiţă care avea probabil cinci ani. Copiii beau ceva care arăta ca un cocteil Shirley Temple, în timp ce femeile savurau nişte preparate ceva mai exotice. Una din ele îl observă şi roşi — probabil jenându-se că este văzută într-un bar cu copiii după ea.

— Încercăm să vizităm toate punctele de interes turistic, îi explică ea.

El îi zâmbi şi îi arătă, la o masă aflată mai spre ieşire, un bărbat cu doi băieţi de vreo unsprezece sau doisprezece ani.

— Cred că nu e nici o problemă, îi zise.

Femeia păru uşurată. Prietena ei se întoarse către Thor şi îi zâmbi, la rândul ei:

— Şi eu îi tot spun că nu este nici o problemă, zise, apoi îl privi fix câteva secunde, după care ochii i se măriră ca şi cum l-ar fi recunoscut.

O văzu cum se apleacă şi îi şopteşte ceva prietenei, cum se uită amândouă la el, roşind, apoi se privesc din nou una pe alta şi se reapucă de şuşotit.

După care, îl privesc din nou, zâmbindu-i galeş. O auzi pe mamă şoptind:

— ...Arată tare bine...

Era suficient de mândru de sine încât să-şi permită un moment de satisfacţie — şi de apreciere profundă.

Dar de unde naiba îl cunoşteau? Doar nu erau genul de persoane care să citească reviste dedicate scufundătorilor.

Dar nu se ştie niciodată...

Nu înțelegea pe deplin de ce, dar simți că îl cuprinde neliniştea. Dimineață, pe plajă, sosiseră şi numeroase echipe de jurnalişti. Cei mai mulți din echipă refuzaseră politicos să fie intervievați — nici el, nici Marshall nu voiau ca proiectul să fie asociat cu tragedia morții tinerei femei. Dar era aproape sigur că îi văzuse pe Alex şi pe Lizzie răspunzând la câteva întrebări, înainte să reuşească să scape de reporteri.

În acel moment sosi şi Genevieve. Thor arătă sutienele.

— Ai şi tu unul pe aici? o întrebă.

— Nu.

— Interesant.

— Am venit aici pentru copac, explică ea zâmbind.

— Da?

— Există o legendă, cum că în acest copac a fost spânzurată o femeie.

— Doar o legendă?

— Se pare că femeia bântuie locul ăsta, continuă ea ignorându-i remarca ironică.

— Normal, peste tot, numai fantome!

— Key West este plin cu fantome, spuse ea sec. Aşa se spune.

— Dar tu nu ai crezut niciodată în ele?

— Nu.

Între timp, fetița de la masa alăturată începuse să se scâncească.

— Nu! Nu, mami, nu! Este o doamnă acolo!

— Ashley, liniştește-te, iubito. Este doar o poveste, spuse mama tulburată. Ashley, te rog, merg şi eu cu tine. Doar nu vrei să faci pe tine.

— Scuză-mă, îi spuse Genèvieve lui Thor, apoi se duse la cealaltă masă şi se aplecă zâmbind în dreptul fetiței: Trebuie să mergi la toaletă, nu? Şi ai auzit povestea cu doamna fantomă care bântuie la toaletă, nu-i aşa?

— Doamna care a încercat mai demult să-l bată pe un băiețel, îi spuse fetița cu ochii lărgiți de spaimă. Ne-a spus un domn povestea, iar acum femeia mai este încă la toaletă.

— Dar ia gândeşte-te, spuse Genevieve. Dacă tu ai fi o fantomă, chiar ai vrea să te întorci din morți şi să-ți petreci timpul într-o toaletă? Câh! Există locuri mult mai potrivite pentru bântuit. Eu trăiesc în oraşul ăsta de când m-am născut şi am venit de multe ori cu mama şi cu tata aici când eram copil. Am folosit şi eu toaleta şi nu e nici o fantomă acolo. Mama ta o să vină cu tine. O să fie bine, îți promit.

— N-ar trebui să-i lăsăm să audă atâtea poveşti, spuse mama jenată, privind-o cu recunoştință.

Genevieve râse.

— O să fii cuminte, da? o întrebă ea pe fetiță.

Ashley începu şi ea să râdă.

— Câh! Cine să vrea să bântuie în toaletă?

Genevieve se ridică.

Se ridică şi femeia, luând-o pe fetiţă de mână.

— Vă mulţumesc foarte mult, îi mai spuse ea, apoi făcu o pauză. Sunteţi scafandri profesionişti, nu-i aşa? Iar dumneavoastră sunteţi scufundătoarea aceea.

Genevieve se încruntă.

— Da, sunt scufundătoare, murmură.

— Aţi fost la televizor, continuă femeia cu vocea coborâtă. V-am văzut.

— Poftim?

— Dumneavoastră aţi văzut prima cadavrul pe care l-au descoperit azi-dimineaţă. L-aţi văzut acum câteva zile, dar scafandrii de la poliţie nu l-au putut găsi — şi apoi a ieşit la suprafaţă azi-dimineaţă, mai spuse femeia încet.

— Mami, haide!

Ashley o trăgea de mână, nerăbdătoare să ajungă la toaletă, indiferent de fantome.

— Ăă... vă doresc vacanţă plăcută aici în Key West, zise Genevieve.

Se întoarse la Thor, palidă. Nu se atinsese încă de băutură şi nici acum nu se întinse după ea.

— Hai să plecăm, îi spuse. Te rog.

Ajunsese destul de departe când el o prinse din urmă, chiar dacă paşii lui erau mai mari şi mergea mai repede.

— Genevieve!

Ea se opri, se întoarse şi îl privi fix.

— Hei, spuse el, luând-o de umeri. Doar ştiai că sunt jurnalişti peste tot, azi-dimineaţă!

— N-am dat nimănui nici un interviu în care să declar că am văzut-o pe femeie în apă, protestă ea.

— Atunci le-a spus altcineva. De ce te-ai supărat atât de tare? La urma urmei, chiar ai văzut-o acolo jos. Deci, care-i problema?

Gen nu-i răspunse imediat. Își mută privirea asupra unui bărbat între două vârste, care își plimba cățelul pe trotuar.

— Eu... n-ar trebui să se facă atâta tam-tam, zise ea, în cele din urmă.

— A fost omorâtă o femeie, spuse Thor calm. Este o știre importantă. Mai ales într-un loc în care nu este — din fericire — un eveniment obișnuit. Oamenii o să vorbească multă vreme despre asta.

— N-ar trebui să fim implicați și noi, murmură Gen.

Apoi clătină din cap. El își păstra mâinile ferm pe umerii ei, forțând-o să-l privească.

— Genevieve, este tragic, cumplit, dar totul se leagă, iar tu ai avut tot timpul dreptate. Chiar *era* o femeie sub apă.

Ea se uită direct în ochii lui, cu privirea brusc acoperită de un văl de amărăciune. Lăsă să-i scape un icnet sec, aproape ca un râs amar.

— Nu înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Am văzut o femeie sub apă.

— Exact.

— Nu, *greșit*. Am văzut o femeie sub apă. *Dar nu aceeași cu femeia găsită!*

O privi rece. Ea se smulse de lângă el și, aproape fugind, dispăru în mulțimea de pe strada Duval.

Capitolul 7

Jay era polițist de multă vreme.

Văzuse chestii destul de nasoale în cariera lui. Şi nu multe dintre ele se puteau compara cu victimele accidentelor de maşină de pe autostrada US1.

Dar în după-amiaza asta...

S-a nimerit ca el să fie reprezentatul poliției trimis la fața locului; din partea procuraturii, norocul a căzut pe Charlie Grimson. Stăteau amândoi acum în morga rece şi aseptică, lângă medicul legist, dr. Freeland, care, repezit şi indiferent, ca de obicei, le arăta ce probe a găsit pe cadavru.

Gleznelor — ce mai rămăsese din ele — li se acordase cea mai mare atenție. În ciuda lucrurilor la care fusese martor în ultimii ani, lui Jay îi era rău. Poate din cauza mirosului de morgă. Era curată, dar duhnea a chimicale şi mortăciune. Poate din cauza faptului că trupul umflat era plin cu aer care ieşea din el acum şi nu exista nici un dezinfectant pe pământ care să poată anula acest miros.

Poate din cauza feței, care era mai mult o caricatură de formă de viață. Nimic nu părea real şi cu toate astea era dureros de real, în acelaşi timp.

— Când a ajuns în apă, era vie, le spuse Freeland. A murit prin înecare. Asta este cauza morții. S-a luptat cu frânghiile care o țineau legată. Dacă vă uitați cu atenție, vedeți că pielea de pe glezne este sfâșiată în multe locuri. Plus degetele. A încercat cu disperare să se elibereze. Am pus frânghia deoparte. Sunt sigur că cei de la laboratorul de criminalistică o să descopere chestii interesante pe ea. Iar aici — le arătă carnea sfâșiată pe osul alb al gleznei — aici a reușit în sfârșit să se elibereze, le mai spuse el strâmbându-se scârbit. Știm cu toții că marea poate fi un loc destul de brutal. Peștii au mâncat carnea și fibra, și... așa a ajuns la suprafață.

Se uită în sus la cei doi bărbați și adăugă:

— Domnilor, având în vedere și curenții, cred că a ajuns în apă din partea de sud-est a Key West-ului. Probabil că a fost aruncată în ape adânci. Acum vreo cinci, maximum șapte zile.

Freeland mai avu câteva observații pentru ei. Luaseră probe de sub unghii, dar trebuiau să mai aștepte după rezultatele de la laborator. Avusese contact sexual cu puțin înainte de moarte, cu consimțământul ei sau nu, nu putea încă preciza, dar el era înclinat să creadă că mai degrabă *nu* consimțise. Oricum, omul lor folosise prezervativ, așa că nu aveau cum să-i afle astfel ADN-ul.

Freeland își ridică din nou privirea către ei.

— Dragii mei, o să am mai multe pentru voi în următoarele zile. Îmi pare rău, dar se pare că aveți de-a face cu un criminal.

Jack urmări cu plăcere toate programele de ştiri. I se părea că arată destul de bine la televizor. Şi acum, după atâtea ore, continua să privească ecranul suspendat în bar. Toate canalele imaginabile arătau scene cu descoperirea de dimineaţă a cadavrului — nu şi cadavrul. Arătau plaja, oamenii şerifului, unităţile de criminalişti şi gură-cască mişunând împrejur. Înregistraseră reacţiile câtorva turişti, cele câteva secunde pe care le oferise Marshall presei, apoi îl arătau pe el. Era super. Le spunea cum unul dintre scafandrii lor profesionişti a găsit primul cadavrul, apoi arătau o imagine scurtă cu Genevieve, cu părul roşcat fluturând în urma ei din cauza brizei, cu ochii trişti, *bântuiţi*, în timp ce se uita fix la apă. Editorul care tăiase fragmentul se folosise din plin de el pe post de logo. În timp ce Jack explica, pe fundalul sonor, că marea este un loc de odihnă necruţător, astfel încât intenţia criminalului de a-şi ascunde victima era zadarnică, era arătată din nou Genevieve, sprijinită de una dintre grinzile de susţinere la barul tiki, părând a fi o zeiţă a mării — sau cel puţin efigia unei corăbii vechi, temându-se parcă şi ea de o astfel de soartă.

Şi el, Jack, arăta teribil de bine, iar cei de la ştiri se dăduseră peste cap să transforme totul în ceva mai mult decât o simplă ştire. Nu că o crimă ar fi fost un lucru simplu. Scufundările lor chiar n-aveau nici o legătură cu crima. Şi, deşi sună dur, în fiecare zi mor oameni. Chiar şi aşa, crimele generează întotdeauna agitaţie. Iar el nu s-a putut abţine — era o bună ocazie pentru publicitate. Şi îi plăcea la nebunie să se dea în spectacol.

Nici nu îşi dădu seama că Bethany se strecurase pe scaunul de lângă el. Şi că altcineva din grup ar mai putea fi prin preajmă.

— Salut, Jack, îi spuse ea încet la un moment dat.

Se întoarse tresărind. Şi ea se uita la ecranul televizorului.

— Ce trist! Avea toată viaţa înainte şi a avut ghinion să dea peste omul nepotrivit. Nu sunt sigură, dar am impresia că era foarte tânără.

El privi în sus şi simţi un uşor ghimpe în inimă. Femeia care îl privea de pe ecran era frumoasă, cu o expresie visătoare.

— Între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani... cred, spuse el.

Bethany se cutremură şi îl privi şocată.

— Jack, crezi că a fost omorâtă aici? În Key West?

— Orice este posibil, spuse el. Dar cel mai probabil a fost omorâtă undeva pe coastă. Poate că era una dintre frumoasele care frecventează barurile de pe Miami Beach. Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji. Ai în jurul tău o haită de bărbaţi care să te apere tot timpul, bine?

— Da, sper, spuse ea râzând.

Se uită din nou la televizor şi adăugă grav:

— O să stau lipită de voi în următoarele câteva zile.

Jack o cuprinse de umeri şi o îmbrăţişă.

— Drăguţo, poţi să stai lângă mine cât timp vrei.

Bethany chiar era drăguţă. Ea şi cu Genevieve se completau de minune. Una era înaltă şi sexy, cealaltă scundă şi dulce. Cel puţin în aparenţă. O privi pe Bethany cu un amuzament plin de afecţiune. Şi ea fusese

sălbatică în timpul liceului, ca mai toți copiii. Dar devenise o femeie straşnică şi lui îi plăcea compania ei.

— Mersi, îi mulțumi ea lui Bruce, barmanul de seară, care tocmai îi adusese berea. Apoi se întoarse către Jack: Tu ce-ai făcut toată ziua?

Jack rămase pe gânduri câteva momente.

— Hmm... Am servit prânzul, am băut o bere. Am venit aici, am băut o bere. Am servit cina, am băut o bere. Dar tu?

— O, eu am dat fuga acasă. Locuiesc lângă Roosevelt, în colțul de nord-est al insulei. Nu stau chiar atât de aproape, ca Genevieve, spuse ea zâmbind. De fapt, cei mai mulți dintre noi am putea să dormim în fiecare noapte la noi acasă, dar este mult mai uşor şi mai super să stăm aici, la hotel. Tu locuieşti în continuare pe Insula Stock, nu? Stai mult mai departe decât mine.

— Mda, tot pe Insula Stock, răspunse Jack. Şi mie mi-ar plăcea să stau într-una dintre casele alea vechi victoriene, dar cine naiba îşi mai permite aşa ceva în ziua de azi?

— Poate că o să ne putem permite cu toții — dacă găsim corabia, zise Bethany.

— Da, poate.

Jack tresări speriat simțind o mână pe spate.

— Jack, prietene! Îmi faci cinste cu o bere?

Se întoarse. Era Victor. În cursul serii, urmau să sosească toți la bar, unul câte unul. Aşa îşi încheiau seara mai toți localnicii din Key West, la bar.

Victor vorbise degajat, dar părea încordat. Chiar avea nevoie de o bere.

— Sigur. Trage-ți un scaun.

Bruce aduse imediat o bere, fără să mai fie rugat, și le spuse:

— Primul rând este din partea casei în seara asta. După cum se vede la știri, aveți mare nevoie.

— Mersi, spuse Victor și bău câteva înghițituri bune din sticlă.

— Dar tu ce ai făcut toată ziua? îl întrebă Bethany.

Victor ridică din umeri, prost dispus.

— Mai nimic. Am mai rezolvat niște chestii — știți cum e.

Se uitară din nou tăcuți la televizor. Alex sosi chiar atunci când era prezentată o reconstituire artistică a chipului femeii. Se așeză lângă ei și luă berea pe care i-o întinse Bruce.

— Cu fotografia asta, spuse el, ar putea afla cine este. Poate o caută cineva, totuși, pe biata femeie.

— Uite-l pe Jack, zise Victor, când interviul fu reluat.

Jack nu mai simți aceeași plăcere ca mai devreme. Nu-i plăcuse felul în care vorbise Victor. Cuvintele lui i se păruseră cu două tăișuri.

— Jack, ești o vedetă, comentă o altă voce.

Privi în spate și văzu că sosise și Marshall. Avea brațele împreunate la piept și părea plictisit.

— M-am gândit că este mai bine să-i răspund la întrebări, ca să scap mai repede de ea, se justifică Jack.

— Nu sunt sigur că trebuia să-i spunem că Genevieve a văzut cadavrul mai devreme și că nici unul dintre noi nu l-a putut găsi, comentă Marshall.

— Nu mai fi amărât. Nici măcar scufundătorii poliției nu l-au găsit în ziua aceea, se apără Jack. Bruce, adu-i, te rog, o bere lui Marshall.

Se uitau cu toții la televizor, chiar dacă la știri se prezenta acum un accident din Florida City care blocase traficul înspre și dinspre Key West, când în bar își făcu apariția Jay. Se așeză lângă Jack și rămase acolo câteva secunde bune până să-l observe ceilalți.

— Tristă zi, nu? spuse Jay, după o vreme.

— Ați mai aflat ceva? întrebă Bethany.

— Rapoarte preliminare. Medicul legist spune că a stat în apă între cinci și șapte zile.

— A fost... înecată? Sau... mai întâi, omorâtă, apoi aruncată în apă cu greutatea legată de picioare? îl întrebă ea tuburată.

Jay clipi încurcat, apoi reuși s-o privească în ochi.

— Mai întâi legată de greutate... apoi aruncată în apă.

Bethany își duse mâna la gură îndurerată.

— Sărăcuța de ea, cred că a fost îngrozită. Adică, precis știa ce o să i se întâmple... disperată după aer...

— Au idee unde a fost ucisă? întrebă Victor.

— În apă, spuse Jay sec.

În acel moment intră Genevieve și toți se întoarseră spre ea.

— Gen! o întâmpină Victor, ridicându-și sticla de bere.

Jack o privi cum intră. Dumnezeule, arăta trăsnet! Elegantă și nepretențioasă, în același timp. Gen se sui pe un scaun de bar lângă Jay.

— Ceva noutăți? îl întrebă ea.

Jack nu-i mai auzi replica pentru că Jay își înclină capul spre ea și-i răspunse la ureche. Îi spuse și ea ceva, cu o expresie nerăbdătoare, dar Jack nu auzi nici cuvintele ei.

— O să mai vorbim. Poate luăm cina împreună cândva, săptămâna asta, spuse Jay pe tonul lui normal. Doar nu trebuie să stai cu gașca asta de rataţi în fiecare seară, nu? îi tachină el.

— Nu. Și chiar trebuie să stăm de vorbă.

Deși vorbise foarte încet, Jack reuși să înțeleagă totul de data asta.

Exact atunci sosi și Thor Thompson. Jack își studie șeful. Thor nu era cel mai înalt om pe care îl întâlnise, nici cel mai masiv. Dar avea un stil al lui. O prezență impunătoare. Un fel de a merge sau poate doar de *a fi*. Când intra Thor într-o încăpere, indiferent cât de încet mergea sau vorbea, nu aveai cum să nu-l remarci.

— Salut, le spuse el simplu, așezându-se la bar.

— Bruce, încă o bere pentru tovarășul nostru din nord! strigă Alex.

— Din nord? spuse Thor.

— Din Jacksonville. Practic, ești yankeu.

Thor izbucni în râs. Dar lui Jack îi păru mai degrabă neatent. Îl surprinsese privind în urmă după Genevieve, părând ușurat că o vede așezată lângă Jay. Era clar că fusese nerăbdător s-o vadă. Iar Jack se întreba de ce oare. Thor nu mai avea motive s-o considere nebună, mai ales după descoperirea sinistră de azi-dimineață.

La televizor se transmitea din nou imaginea victimei şi li se cerea telespectatorilor ajutorul pentru identificarea femeii.

— Ce ți-e şi cu soarta asta... spuse Alex meditativ. Şi eu, care nu ştiam cum să scap de predicile lui Sheridan... Dar în nici un caz nu voiam să scap în felul ăsta.

— O să ascultați oricum predica lui Sheridan, le spuse Marshall sec. Luni dimineață.

— N-o să fie chiar atât de rău, îi informă Thor, cu ochii încă pe televizor. A realizat o machetă a corabiei. Sună interesant.

— Hei, i-a văzut cineva pe Zach şi pe Lizzie? întrebă Marshall.

— S-au hotărât să viziteze oraşul, îi informă Victor. Să vadă trenul Conch, casa Audubon, casa lui Hemingway — chestii de genul ăsta. Şi au de gând să ia cina pe un vas.

— Ce romantic! spuse Bethany.

— Bethany, dacă pe tine te-ar invita cineva la o cină pe vaporaş, l-ai trimite urgent la plimbare, îi reteză Victor elanul.

— Nu-i adevărat. Şi ce dacă am trăit toată viața aici? O cină pe vaporaş tot mi se pare foarte romantică.

— Mă bucur să aflu asta, pentru că luni s-ar putea să stăm pe mare mai mult, ca să recuperăm ziua de azi, spuse Marshall. O să avem parte de un apus minunat, când o să ne întoarcem aici.

Jack o văzu pe Genevieve cum alunecă de pe scaunul ei şi îi spune ceva lui Bethany, care dădu din cap. Apoi îi salută pe toți, spunându-le că ea mai are nişte treabă.

Jack mai observă şi că toţi cei din grup o privesc cum pleacă. Ciudat! Cu toţii par încă îngrijoraţi în privinţa ei sau...

Sau suspicioşi.

Scutură din cap şi-şi bău toată berea. Genevieve... Ce naiba se întâmpla cu ea?

Thor nu se mai deranjă să pretindă că are treabă. O urmă imediat.

Bine, bine, era un spion. Era în mod clar, un nenorocit de spion. Însă acum îşi făcea griji pentru ea mai mult ca oricând.

O văzu cum se opreşte la mică distanţă de bar, cum se întoarce şi îl aşteaptă.

— Nu mă mai urmări, mă simt foarte bine!

— Îmi fac griji pentru tine, pe bune, îi spuse el fără nici o urmă de emoţie.

— Nu este nevoie.

Ciudat, după o zi petrecută împreună, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca acest om *să-şi facă griji* pentru ea. Nu voia să-l placă, dar îl plăcea. Tânjea după admiraţia şi respectul lui. Trebuia să recunoască, măcar faţă de ea însăşi, că voia ca Thor s-o considere superbă, inteligentă şi sexi. Dar în nici un caz să-şi facă griji pentru ea.

— M-ai lăsat baltă din senin, îi reaminti el. Ai fugit. Aşa se termină o întâlnire romantică?

— Nu ne-am dat întâlnire.

— Bine, atunci aşa se termină întâlnirea cu un prieten?

Genevieve roşi.

— Îmi pare rău. Doar că... în fine, ziua de azi n-a fost tocmai una minunată.

Începu din nou să meargă, nu că ar fi ştiut exact unde voia să ajungă, ci pentru că i se părea ciudat să stea aşa, pur şi simplu, pe trotuar. El o urmă, amândoi rămânând tăcuţi câteva minute.

— Genevieve, cum adică... femeia pe care ai văzut-o în apă nu este aceeaşi cu femeia pe care au găsit-o azi?

— Probabil că m-am înşelat.

— Probabil, spuse el blând.

— Te rog să nu te mai porţi condescendent cu mine, de parcă sunt numai bună de internat la nebuni.

Îl văzu cum clatină din cap uşor amuzat.

— În momentul ăsta, poţi să fii sigură că nu te menajez. Dar când eşti sub apă rişti în orice secundă să fii luată prin surprindere. Apa joacă feste, iar femeia era, în fine, *nu* era într-o formă foarte bună. Probabil că ai văzut alge sau peşti plutind în jurul ei şi poate din cauza asta ţi s-o fi părut că este vie şi ţi-a fost greu s-o recunoşti când ai văzut-o azi.

— S-ar putea, murmură ea.

— Dar nu eşti convinsă.

— Am spus că s-ar putea să ai dreptate.

— Dar este posibil să fi văzut altă femeie, iar gândul ăsta este cu mult mai înfricoşător şi mai serios.

Ea îl scrută cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Că s-ar putea să existe mai multe victime, ale aceluiaşi criminal, răspunse el oftând.

O văzu cum tresare speriată şi atunci adăugă repede în şoaptă:

— Scuze, n-ar fi trebuit să...

— Nu, nu... ai dreptate.

— De fapt, în momentul ăsta ai zice că localnicii nu par deloc impresionaţi, dărmite panicaţi. Din păcate. Li se pare ceva îndepărtat care nu-i poate afecta. Nici mie nu-mi place panica generalizată, dar cred că femeile ar trebui să fie mai atente, murmură Thor. Ăă, unde mergem? o întrebă.

Ea se opri, zâmbind.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Voiam doar să scap de acolo.

— Ce zi ciudată! Iar tu tot intri în baruri, pentru ca apoi să ieşi imediat din ele. Ca şi cum nici n-ai vrea să rămâi de una singură, dar nici nu eşti convinsă că vrei compania altora.

— Ai dreptate. Nici eu nu mai ştiu ce vreau, îi spuse ea, după care ezită. Dar sunt sigură că Alex sau Victor mi-a jucat festa de azi-dimineaţă, şi chestia asta încă mă mai scoate din minţi. Când m-a trezit aveam un manechin pe verandă şi l-am aruncat în apă. Apoi manechinul dispare şi apare adevăratul cadavru.

— Nu te mai lăsa afectată. Azi-dimineaţă s-a tot vorbit despre subiectul ăsta. Victor a negat orice contribuţie, dar, după toate câte s-au întâmplat, cine ar mai vrea să recunoască? Genevieve, important este să nu te laşi dusă de val. Există câte o explicaţie pentru fiecare lucru care s-a întâmplat. Trebuie doar să aşteptăm şi o să afli care sunt acestea.

— Hei! îi strigă cineva din spate.

Se întoarseră. Era Bethany. Mergea repede către ei, urmată de ceilalți. Era și Jay cu ei, vorbind din mers cu Jack.

— Mergem să servim cina în altă parte, le spuse Bethany, când îi prinse din urmă. Vreți să veniți cu noi?

— Abia am servit masa de prânz, spuse Genevieve.

Thor își privi ceasul.

— Au trecut șase ore de atunci.

— Voi doi ați servit prânzul... împreună? zise Bethany perplexă.

Genevieve simți cum roșeața amenință să-i invadeze obrajii.

— L-am găsit bântuind pe străzile orașului, îi răspunse ea mimând indiferența. Doar e nordic, probabil că s-a rătăcit.

— Vă place mâncarea italiană? îi întrebă Marshall, întrerupând strania conversație. S-a deschis un restaurant nou al cărui proprietar, care este și bucătar, este fiul unuia dintre primii mei instructori de scufundare. Simt nevoia să-l încurajez. Plus că, din câte am auzit, se pricepe foarte bine la gătit.

— Proprietarul chiar este italian? întrebă Alex.

— Nu, dar îi place foarte mult mâncarea italiană, îi asigură Marshall.

— Pare un factor destul de important, spuse Victor. Gen? Ce zici, e o idee bună?

Bethany merse alături de ei, în drum spre restaurant. Când Thor încetini să-i spună ceva lui Marshall, o prinse pe Genevieve de braț și-i șopti:

— Rămâne valabil şi pentru mâine?

— A, întâlnirea cu Audrey?

— Da.

— Normal. De ce să nu mai fie valabil?

— M-am gândit că ţi-ai făcut alte planuri. Ceea ce ar fi nemaipomenit.

Genevieve îşi privi încruntată prietena.

— De ce să-mi fac alte planuri când am hotărât deja că mergem acolo?

— În fine, azi ai dispărut fără să spui nimic. Am fost tare îngrijorată pentru tine. Şi încă mai sunt. M-am gândit că o să fii fericită — în fine, nu fericită, uşurată — să afli că nu te-ai ţăcănit. Sau că nu ai avut vedenii.

Genevieve ezită. Ceilalţi erau acum prea aproape ca să mai vrea să continue această conversaţie.

— Vorbim mâine, bine?

— Sigur. Dar... nu eram sigură că mai este nevoie să ne vedem cu Audrey.

— Ne vedem cu Audrey pentru că este o veche prietenă.

În acel moment le ajunseră din urmă Thor şi Marshall.

— Restaurantul este exact aici, după colţ.

Imediat ce intrară, Victor făcu tot posibilul ca să ocupe scaunul de lângă Genevieve. De cealaltă parte a mesei se instalase deja Jack. După ce se aşezară cu toţii, începu să sune telefonul mobil al lui Thor. Genevieve îl auzi vorbind cu Lizzie, care-i spunea unde sunt şi că ea şi cu Zach vor să li se alăture. Probabil că nu fuseseră prea departe pentru că sosiră aproape imediat,

hotărându-se, se pare, să-şi amâne cina romantică pe mare. În timp ce se instalau şi ei la capătul mesei, Jay îi puse la curent cu noutăţile despre crimă, până când Marshall îi opri, zicându-le că sunt la masă şi că ar fi cazul să vorbească despre chestii mai vesele.

Tânărul Bill Breton, proprietarul, veni să le mulţumească pentru prezenţa lor şi se oferi să le pregătească nişte aperitive şi feluri de mâncare ca la mama acasă, iar ei fură de acord. Alex, care se dădea mare cunoscător de vinuri, alese un Bordeaux pentru toţi. După asta, conversaţia fu deturnată înspre felul în care Zach şi Lizzie îşi petrecuseră ziua.

— L-am văzut pe Robert, păpuşa aia, anunţă Lizzie. Ce jucărie sinistră! Ce părinte i-ar lua aşa ceva copilului său? Erau tot felul de scrisori pe perete pentru el — una era de la primar, care îi mulţumea.

— Îi mulţumea? Pentru ce? Pentru că este o jucărie sinistră? întrebă Alex.

— Pentru că-şi ia asupra lui toată vina pentru tot ce se întâmplă rău pe insulă, de două secole încoace.

— Şi noi aveam ceva de genul ăsta acasă, spuse Bethany. Am fost cinci fraţi, le explică ea. Nu recunoşteam nici unul niciodată de câte ori făceam vreo prostie. Iar când mama nu-şi dădea seama care dintre noi era făptaşul, se uita la toţi pe rând şi ne întreba dacă noi chiar avem impresia că locuim în casă cu un ticălos invizibil şi că el face toate prostiile.

— Se pare că mereu este prin preajmă câte un ticălos invizibil, spuse Genevieve, uitându-se crunt la Victor.

O privi şi el. Părea rănit, furios şi, se gândi ea, ciudat de înspăimântat.

— Eu măcar recunosc de câte ori sunt ticălos, spuse el încet.

— Dar chiar era un manechin azi-dimineaţă pe veranda mea.

— Te cred. Dar nu *eu* l-am pus acolo.

— Hei, ia uitaţi-vă ce minunăţie! spuse Jack spărgând tensiunea şi arătând spre platourile imense care erau depuse în faţa lor. Uau, Marshall, ai avut o idee strălucită. Ia uită-te aici!

— Calamari, spuse Bethany. Asta este pentru mine.

— Ardeii aştia arată minunat, anunţă Lizzie.

Platourile făcură înconjurul mesei; sosiră şi sticlele de vin.

Genevieve se gândi că oricine i-ar vedea împreună ar putea să jure că sunt un grup de prieteni foarte buni. Şi de ce nu? Ea, cel puţin, lucrase dintotdeauna cu ei. Şi Jack făcea parte din vieţile lor, şi era grozav că îl aveau alături de ei şi pe Jay. Lizzie şi Zach erau nişte oameni minunaţi.

Iar în privinţa lui Thor Thompson descoperise nu doar că nu îl mai urăşte, dar şi că este dureros de atrasă de el. Numai că...

Numai că simţi prezenţa lui Victor lângă ea tot timpul mesei. Şi nu ca de obicei. Într-un fel, Victor era cel mai bun prieten al ei, în alt fel decât Bethany. Chiar dacă nici el, nici ea n-au mai pomenit nimic altceva despre manechin, acesta parcă rămăsese tot timpul între ei. *Cineva* îl pusese pe veranda ei, şi dacă nu fusese Victor...

— Alex, spuse Victor încet.

— Poftim? şopti ea.

— Cred că a fost Alex. Cu el am vorbit despre farsă. Şi Jack a fost de faţă.

— Victor, ştii ceva? Nu mai contează. Nu m-am speriat atunci şi nici acum nu mă mai sperie. Bun, cineva mi-a jucat o frasă. Apoi a apărut cadavrul şi farsa n-a mai fost amuzantă. Dar s-a terminat, iar tâmpenia aia de manechin a dispărut, aşa că nu mai contează, bine?

Victor răsuflă uşurat şi adăugă încet, privind-o temător:

— *Nu* mai contează... dacă mă crezi.

— Te cred.

— Vrei să mă faci să cred că mă crezi, şopti el.

— Victor, te rog, crede-mă, nu-mi mai pasă.

— Dar nu vreau să nu-ţi mai pese. Nu înţelegi?

Îşi duse braţul peste umărul lui şi îl îmbrăţişă.

— Eşti ca un frate pentru mine. Ţin la tine foarte mult. Bine?

Îl simţi încordându-se. Dar nu ştia ce altceva să-i mai zică. Vizavi de ea, Marshall şi Thor erau adânciţi într-o discuţie, dacă să arunce ancora în acelaşi loc sau să meargă mai departe. Jay vorbea cu Bethany, observă ea, surprinsă să-i vadă cât deveniseră de apropiaţi. La capătul îndepărtat al mesei, Lizzie povestea entuziasmată despre arhitectura oraşului Key West.

— Ar trebui să vezi casa lui Genevieve, o sfătui Jack.

— Locuieşti într-o casă veche? o întrebă Lizzie încântată.

— Da, îi răspunse Genevieve. Se întoarse, sprijinindu-se în cot, spre Marshall, căutându-i privirea, după care îi spuse: Ce-ar fi ca sâmbătă să veniți la mine, poate facem ceva pe grătar?

— Ai nevoie de binecuvântarea mea? îi spuse Marshall zâmbind.

— Opinia ta ar fi de ajuns.

— Atunci spun că ar fi minunat.

— Super, aplaudă Lizzie.

Apoi sosiră pastele, *lasagna*, tăiteii cu creveți și sos *pesto*, și macaroanele cu sos *marinara*.

Genevieve îi întinse platoul lui Alex. Îl surprinse de mai multe ori că o studiază într-un fel ciudat.

Deci *el* îi jucase festa cu manechinul? Era îngrijorat că ea n-o să-l lase să scape atât de ușor?

Dar ei îi trecuse deja.

La un moment dat, în timpul mesei, își dădu seama că toți se uită cam ciudat la ea.

Și în seara asta, seara răzbunării ei? Dar nu se convinseseră că nu e nebună, că pe fundul apei chiar fusese trupul unei femei?

Chiar dacă nu cea pe care o văzuse ea.

Se hotărî să se ducă acasă. Nu la bungalou, ci direct *acasă*. Nu voia să mai doarmă în locuri unde pot apărea manechine pe verandă și cadavre pe plajă — și unde veneau fantome la ea, ude leoarcă, dându-i avertismente cumplite în mijlocul nopții.

Era deja târziu când terminară masa. După paste, urmaseră platourile cu carne de pește și pui, apoi desertul, cafeaua și lichiorurile. În cele din urmă, ieșiră înviorați

pe stradă. Când toți cotiră spre mare, Genevieve rămase în urmă.

— Hei, ne vedem mâine. Și, nu uitați, sâmbătă vă invit la un grătar la mine acasă.

Thor o privea încruntat.

— Gen, te duci acasă? întrebă Victor. Părea îngrijorat.

— Da, acasă, spuse ea indiferentă.

— Nu te simți bine? o întrebă și Marshall, parcă un pic preocupat, parcă nesigur dacă ar trebui să-și facă griji.

— Mă simt foarte bine. Casa mea este foarte aproape, la capătul străzii.

— Ar trebui să te conducem până acolo, spuse Alex din senin.

— Da, este o idee foarte bună, fu Jay de acord.

— Dar sunt încă turiști peste tot, zise Genevieve râzând. E bine. Noapte bună. Haideți, plecați!

Dar Thor îi depășise pe Bethany, Marshall și Jay, și i se alătură.

— Te conduc eu până acasă, îi spuse el. Gata, puteți să plecați, le zise celorlalți. Ar fi ridicol s-o conducem cu toții.

— Exact. De parcă n-am mai fost ridicoli și în alte ocazii, replică Victor acru.

— Of, Doamne, n-am vrut să provoc atâtea probleme. Îmi pare rău, spuse Genevieve. Locuiesc aici dintotdeauna. La doar câteva străzi distanță. Mă descurc și singură.

— N-ar fi o idee rea să-l laşi pe Thor să te însoţească, interveni Jay. Pot să vin eu cu tine, dacă Thor vrea să se întoarcă.

— Gata, am plecat. Pe mâine! repetă ea, clătinând din cap.

Şi o porni pe stradă. Dar îi auzi vorbind în urma ei.

— Nu-i nevoie. O conduc eu, îl auzi pe Thor şi simţi că o ajunge din urmă într-o fracţiune de secundă.

Îi aruncă o privire iritată.

— Mă simt foarte bine. Pe cuvânt.

— Nu-ţi face griji. Nu te mai urmăresc. Te duc doar până la uşă. La urma urmei, există un criminal în libertate.

Ştia că ar trebui s-o preocupe mai mult adevăratele pericole, cele din lumea reală. Dar nu-i păsa. Pur şi simplu nu voia să mai vadă fantome.

— Străzile sunt pline de oameni. Nu trebuie să mă conduci. Ezită, după care adăugă: Din păcate, dar cel mai posibil, o să aflăm că era prostituată sau că a fugit de acasă cu nişte drogaţi. Sau că era vreo soţie întreţinută, care a vrut şi ea să se distreze pe coastă. În orice caz, n-am nimic în comun cu ea, pentru că nu ne învârtim în aceleaşi cercuri, deci n-am de ce să mă simt în pericol.

— Continuă să mergi. O să ajungem înainte să terminăm de dezbătut această problemă.

O conduse exact până la uşă. Ea descuie, apoi se întoarse şi îl privi. Era foarte aproape. Înalt, puternic. Simţi că sunt cât pe ce să se atingă. Îi simţea parfumul, o apă de colonie plăcută, ceva marin, un parfum de piele

bronzată. Inima îi bătea mult prea repede. Parcă era ceva magnetic, electric în spațiul dintre ei. Era aproape sigură că el o s-o atingă și dacă avea s-o atingă...

— Încuie ușa când ajungi înăuntru, spuse el aspru, făcând un pas înapoi. Haide, intră.

— Mersi, îi zise după ce deschise ușa.

Și atât. El plecă, iar ea fu surprinsă că simte că a pierdut ceva, că este dezamăgită. Nu voia să-și studieze prea mult sentimentele. Îi fusese mult mai confortabil să-l urască. Iar el nu se implicase; nu amesteca munca și plăcerea. Așa spusese Bethany. Așa citise în interviu, negru pe alb. Dar de ce a făcut pariu pe barca lui contra unei nopți de amor? A fost un capriciu? Sau e un înfumurat? Însemna că măcar o consideră atrăgătoare...

Există o diferență între sex și dragoste. Ea nu voia să devină doar un nume pe o listă de cuceriri. Strânse din dinți. Nu avea de gând să se mai chinuie atât, pentru un bărbat, așa cum nu avea de gând să se mai lase afectată de...

Fantome.

Verifică ușile, dar își scoase mai întâi unul dintre cuțitele de scufundare, după care căută în toată casa, chiar și în dulapuri. Se simți puțin cam ridicolă, dar voia să se convingă că este singură. Se simți oarecum scârbită; nu-i mai fusese frică niciodată până acum, în propria casă. Odată, demult, chiar își dorise să *existe* fantome, ca să îi poată apărea părinții ei, să vină la ea și să îi vorbească în șoaptă că le este bine acolo unde sunt, că sunt împreună și că au grijă de ea.

Dar astfel de fantome n-au vizitat-o niciodată.

După o vreme se simți mai confortabil că este acasă, deşi lăsă aprinse cele mai multe lumini. Era acasă. Totul era real şi familiar. Nici o fantomă, era sigură, nu avea cum să-i treacă pragul.

Îşi verifică facturile şi corespondența, apoi studie câteva copii pe care le făcuse după documentele despre *Marie Josephine*. Interesul îi era atras nu atât de corabia scufundată, cât de piratul Gasparilla. Părea să aibă o adevărată pasiune pentru cruzime.

Oare chiar se îndrăgostise, fusese respins... şi o omorâse pe frumoasa care era obiectul dragostei lui? A aruncat-o în apă, cu o greutate legată de picioare...

La fel cum procedase, se pare, şi actualul criminal?

Dacă da, atunci care era legătura cu ce se întâmpla acum?

„Coincidență, îşi spuse ea. Sau psihoză."

Nu voia să se mai gândească la asta, aşa că dădu la o parte hârtiile. Plecă de la birou, apoi se întoarse şi le băgă într-un sertar. Îşi făcu o cană de ceai şi se îndreptă spre living. Lăsase intenționat televizorul deschis. Ştia de crimă. Se îndoia că avea să mai afle noutăți de la ştiri.

În cele din urmă, se duse la culcare. Îşi dădu seama că se gândeşte suspect de mult la ce ținută să-şi aleagă pentru dormit. Un tricou larg. Din bumbac, foarte comod. Cu piticul Mutulică ținând în mâini o cană. În nici un caz o vestimentație de femeie fatală.

Purta acelaşi lucru ca de obicei, îşi reaminti. Şi, oricum, dormea singură.

Dar, ajunsă în pat, nu reuşi, la fel ca în ultimele seri, să se convingă să stingă lumina. Şi avea nevoie şi de

zgomotul televizorului. Îl deschise din nou şi alese un canal care să nu conţină programe de ştiri.

Dorea cu disperare să doarmă, dar, în acelaşi timp, era înspăimântată că va adormi.

În cele din urmă aţipi.

Şi piraţii reveniră. Zdrenţăroşi şi scârboşi, mergând pe fundul apei. Cu cârpe sfâşiate curgându-le pe braţele scheletice. Agitând arme strălucitoare. Rânjind cu dinţi stricaţi şi arătând limbi putrede.

O încercuiră. Privind-o fix, apropiindu-se...

Apoi veni femeia. Cu părul ei unduind, cu rochia ei lungă şi albă. Zâmbetul trist. Vocea şoptită.

Atenţie...

O cuprinse din nou panica absolută, trezindu-i un fel de instinct prin care conştiinţa căuta să se salveze.

Se trezi gâfâind. Se ridică în capul oaselor.

Camera era pustie. Luminile, încă aprinse.

La televizor se transmitea un serial vechi.

Tremura violent. Se forţă să respire regulat. Apoi să se ridice din pat.

Iar când se ridică, văzu apa.

Tone de apă, înconjurându-i patul.

Capitolul 8

Thor nu se duse direct la culcare. Pe drumul spre hotel, descoperi că Jay rămăsese cu grupul care mai făcuse o escală la bărulețul *tiki* înainte să se ducă fiecare la bungalourile lor.

Iar Thor voia să vorbească cu Jay.

Reuşi să ocupe un loc lângă el şi îl întrebă:

— Aşadar, ce părere ai?

Jay îl privi mirat şi apoi sorbi din bere, deşi ştia foarte bine la ce se referise.

— Ce părere am? murmură el. Cred că avem un nebun în libertate. Normal, întotdeauna există cel puțin un nebun în libertate, dar ăsta este cam aproape de casă.

— Crezi că este un localnic?

— Nu, nu cred. De fapt, nu *vreau* să fie localnic. Dar nici nu există motive să cred că asasinul este de pe-aici. Apele astea spală tot sudul Floridei. Ezită, după care îşi ridică iar berea: Dacă a fost ucisă în zonă? Da. Pentru că trupul a ieşit la suprafață acum. Înseamnă că a fost omorâtă undeva în larg, în dreptul insulelor, aproape de Key West. Dar este evident că a fost aruncată de pe o barcă, iar o barcă putea veni de oriunde.

— A fost legată de o greutate. Cu siguranță puteți scoate ceva de aici.

— Bucăți de frânghie. Dar am sentimentul că o să descoperim că este genul de frânghie pe care o găsești la orice magazin de unelte sau de ambarcațiuni, de oriunde din țară. N-avem nici cea mai mică idee ce greutate a folosit, continuă Jay privindu-l concentrat. O să trimit din nou scafandrii poliției la coordonatele unde a văzut Genevieve prima oară cadavrul. Dacă putem găsi greutatea folosită, mai adăugăm o piesă la puzzle. Sigur, o să ne fie de mare ajutor să aflăm și cine este fata.

Thor păstră pentru sine convingerea lui Genevieve că acest cadavru nu era al femeii pe care ea o văzuse în apă.

— O să fim și noi atenți, îl asigură preocupat pe Jay. După care ezită câteva secunde înainte de a adăuga: Este vreo șansă să văd din nou cadavrul, să vorbesc cu medicul legist?

Jay păru surprins și îl studie câteva secunde bune. Și apoi se strâmbă.

— Cred că pot să aranjez. Din moment ce tu te ocupi cu găsirea corabiei *Marie Josephine,* orice descoperiți sub apă poate fi la fel de important pentru crima noastră ca și pentru cercetarea voastră. O să te anunț mâine, mai zise el și îi dădu cartea lui de vizită, iar Thor făcu același lucru cu a lui.

În acel moment, Bethany se dădu jos de pe scaunul de la bar și le spuse tuturor noapte bună. O urmară Alex și Victor, și apoi Zach și Lizzie. Marshall căscă și el și

plecă, rămaseră doar Jack, Jay şi Thor. Jack se plânse că preaiubita lui patrie era dezonorată de acest criminal nemilos şi apoi, clătinând din cap, plecă şi el. Barul era pustiu — chiar şi Clint plecase la culcare — când Jay şi Thor îşi luară rămas-bun.

Thor se întoarse în cabana lui şi reuşi să-şi facă un duş după care auzi o ciocănitură în uşă.

Era ora două dimineaţa. Nu era o oră târzie pentru petrecăreţi, şi totuşi...

Îşi înfăşură un prosop în jurul corpului şi se duse să vadă cine era.

— Thor?

Vocea lui Genevieve!

Deschise uşa. Ea intră repede înăuntru, parcă fără să observe că el nu este tocmai îmbrăcat.

Dar nici ea nu arăta mai bine. Părul îi era vâlvoi, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Părul ei, părul roşcat şi lung, sexy... sugerând că tocmai s-a dat jos din pat. Îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte din bumbac, un fel de tricou mai lung, asemănător cu cel în care o văzuse îmbărcată noaptea trecută. Purta sandale cu tocuri joase şi o geantă oarecare.

— Ăă... da? răspunse el.

Ea trecu mai departe şi nu se opri decât în faţa divanului, unde se aşeză, şi abia atunci îl privi drept în ochi.

— Ăă... nu puteam să dorm. Mă gândeam că poate nu te-ai culcat.

— Te-a speriat ceva? o întrebă el.

— Nu, minţi ea cu un zâmbet forţat.

— Înțeleg. Ai plecat din casa ta, unde erai în siguranță, apoi ai bătut tot orașul — oraș în care a fost găsită recent victima unei crime sălbatice — doar pentru că aveai chef de vorbă la miezul nopții?

Ea își coborî privirea, după care și-o ridică din nou.

— Da.

— Bine.

Încercă s-o intimideze, privind-o și el fix.

— Bine, spuse el după câteva secunde, mă simt flatat.

Ea păru șocată, ca și cum de-abia acum își dădea seama cât de aiurea a fost să vină direct acolo, tocmai la Thor, dintre toți colegii.

Era speriată, își dădu el seama, indiferent ce ar fi spus.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă din nou.

Genevieve scuturǎ încet din cap, ca și cum ar fi stat pe gânduri.

— Nu.

— Înțeleg.

Se așeză și el pe divan, la câțiva centimetri de ea, împreunându-și mâinile agitate.

— Pur și simplu nu mai rezistai fără mine?

Ochii ei se îngustară.

— Ești un om fain, murmură ea, atunci când nu ești nesuferit.

— Uau. Mersi.

— Cu plăcere.

— Și tu ești fainǎ.

Ea îl străpunse cu privirea.

— Când nu sunt nebună, nu?

— Eşti chiar mai mult decât faină, dar sunt sigur că ştii deja, spuse Thor zâmbind. Arăţi de parcă ai ieşit din visul erotic al unui adolescent, şi mai ai şi un zâmbet care luminează încăperea, eşti inteligentă, curioasă şi — zâmbi din nou — şi o scufundătoare excelentă.

Ochii ei se măreau pe măsură ce el vorbea, ca şi cum ar fi fost sincer şi plăcut surprinsă că îi face complimente.

— De ce te miri? Doar ştii că sunt atras de tine, foarte atras. Doar nu mi-aş paria barca pentru o noapte cu o femeie oarecare, îi mai spuse cu un zâmbet cinic.

„Poate că nu ar fi trebuit să-i vorbesc atât de sincer, mai ales că nu am decât un prosop pe mine", se gândi bărbatul.

Genevieve se îmbujoră şi privi în altă parte.

— De parcă ai avea probleme cu femeile, şopti ea. Revistele te numesc... cum era? Un zeu de bronz. Un aventurier viking. Un Indiana Jones al mării.

— Am grijă să nu cred niciodată ce spune presa, o asigură el.

Ea zâmbi.

— Dar n-ai venit aici ca să te culci cu mine, nu-i aşa? o întrebă blând. Sau poate că da. Numai că eu nu vreau să te hotărăşti să te culci cu mine doar pentru că îţi este frică şi pentru că este o soluţie mai bună decât să dormi singură.

De data asta Gen se îmbujoră şi mai tare şi nu mai îndrăzni să-l privească.

— Adevărul este că am cam pierdut pariul, murmură ea.

— Recunosc că nu este ceva sigur. Şi nu-mi e uşor să recunosc, pentru că nu-mi place să recunosc când sunt înfrânt, o asigură Thor.

— Şi dacă recunosc şi eu că te consider atrăgător? zise întorcându-se către el în cele din urmă.

„Sunt nebun", se gândi.

Ce scuză jalnică pentru toţi masculii speciei! Iat-o chiar aici... mirosind divin, singură cu el, la doar câţiva centimetri. Cu trupul înfierbântat şi parfumul acela care l-a cucerit cu totul, care îi atacă simţurile. Dar, dintr-un anume motiv, cretin, n-o voia în condiţiile acestea. Deşi o dorea. Simţi sângele zvâcnind în erecţia de sub prosop.

Se înjură în gând. Pielea ei atât de aurie... La fel de fină ca bumbacul tricoului subţire care îi acoperea trupul, fără să poată deghiza sau ascunde formele şi curbele ei ispititoare. Ce naiba se întâmpla cu el? Doar nu-şi mai impusese până acum astfel de reguli ridicole. Dacă îl dorea o femeie pe care o dorea şi el, era de ajuns.

— Poţi să rămâni aici, să dormi aici, spuse încet, fără să fie nevoie să te culci cu mine.

Aproape că îi simţi inima bătând. Câţiva centimetri şi putea s-o atingă. Câteva minute şi putea s-o aibă, putea s-o posede cu felul acela de euforie care şterge timpul şi circumstanţele, care zvâcneşte şi pulsează în plăcerea pur carnală. Oare chiar îşi pierduse minţile?

Ea îşi ridică privirea către el, cu un zâmbet care putea fi considerat plin de dorinţă, chiar aţâţător.

— Credeam că mă consideri atrăgătoare, spuse încet, aproape şoptind, de parcă el n-ar fi fost deja în agonie.

Sunetul vocii ei parcă îl atingea fizic. Îl pătrundea, i se scurgea odată cu sângele prin vene, îl freca înăuntrul cărnii.

— Nu cred în sexul din alte motive decât dorința pură, îi spuse Thor.

— Şi nu mă doreşti? întrebă ea.

Din nou, felul acela de a vorbi. Puțin gutural, aproape ca un tors de pisică.

— Prefer să fiu dorit doar pentru mine însumi.

— Cine să dorească un zeu de bronz?

— Încerc şi eu să fiu un om normal, care acum nu este chiar foarte accesibil, îi spuse.

O urmări şocat cum, deodată, se ridică şi-şi trage tricoul peste cap. Purta un slip delicat din dantelă, pe dedesubt — şi sandalele cu curele, cu tocuri joase. Părul roşcat, ca o cascadă de foc în noapte, îi cădea pe umerii goi şi se curba peste rotunjimea sânilor. Era înaltă şi zveltă, cu coapse curbate, avea abdomenul plat şi urme de la bronzare, care păreau la fel de provocatoare ca şi restul.

„Din cauza sandalelor, cedez, se hotărî el, pentru că acestea îi subliniază lungimea picioarelor şi... zona dintre ele."

— De obicei, o femeie face pariu cu un bărbat pe o noapte de sex, doar dacă se consideră atrăgătoare, îl informă ea serioasă după care îi zâmbi, un zâmbet complice care îi stârni şi mai mult dorința şi-i străpunse inima.

O urmări perplex cum se duce spre dormitor, lăsând ca silueta ei conturată diafan să-i cheme complet în minte nebunia nestăvilită.

Lui Thor nu-i venea să creadă că mai este în stare să rămână pe loc. Sări în picioare şi o urmă.

Lampa de pe noptieră lumina încăperea blând. Se aflau de o parte şi de cealaltă a patului, în picioare. Genevieve îşi scoase sandalele şi ocoli patul spre el, după care îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, plimbându-şi degetele prin părul bărbatului. Prosopul căzu de pe el. Nu-şi manifesta nici o intenţie să-l recupereze.

Ea nu trebui să se înalţe decât puţin pe vârfurile picioarelor pentru a-i găsi buzele. Dar el îşi înclină capul, ca ea să nu fie nevoită să se înalţe. Era clar că Gen îi simţise dorinţa, membrul dur vibrând pe trupul ei fierbinte, când se lipiră unul de altul. Îi prinse bărbia, îşi lipi buzele de ale ei, pătrunse adânc cu limba în gura ei şi simţi urcând în spirală în el duritatea erecţiei. Senzaţii pur sexuale îl străpungeau cu violenţa unei furtuni dezlănţuite pe mare. Simţea nevoia să-i devoreze gura, simţea cum îl străbate un fior electric în tot corpul, ca răspuns la gustul, la mirosul, la atingerea ei... Era irezistibilă, atât de dulce, era tot ceea ce-şi dorise în cele mai intime vise ale lui şi fusese atât de hotărât să respingă. Corpul ei plin de viaţă şi pasional era încarnarea păcatului.

O sărută apăsat, simţind că moare ceva din el, odată cu dorinţa, o cuprinse strâns cu mâinile. O simţi tremurând şi-şi retrase buzele.

— Ţi-e teamă? o întrebă tandru.

— De tine? şopti ea. Da.

Era o tachinare, dar şi adevărul adevărat, deşi nu putea fi sigur de asta.

— Ţi-e teamă de... noapte? insistă el.

— Şi de noapte, recunoscu ea.

Ar fi vrut să ştie de ce. Să descopere demonul care o tortura. Dar dorinţa absolută îi învinse raţiunea. Nu-i mai păsa. În momentul ăsta... la naiba cu raţiunea! Îi căută din nou gura şi-i simţi degetele coborând-i pe spate, peste fese. O luă în braţe şi o culcă pe pat. Se aşeză deasupra ei şi îi auzi respiraţia întretăiată, îi zări ochii strălucitori privindu-l. Iar zâmbetul acela îi curba din nou buzele, într-o expresie pur senzuală, în timp ce îl lua de gât, apoi îşi cobora încet degetele pe pieptul lui, zăbovind puţin pe abdomen, continuând apoi alunecarea şi sfârşind prin a se încolăci în jurul penisului erect. Thor gemu, se lipi din nou de ea şi-i prinse gura în timp ce mâinile începură să-i dezmierde pielea. O mângâie fascinat, găsi linia claviculei, o atinse uşor cu un deget, şi apoi cu limba. Mâinile i se curbară pe sâni şi fură imediat urmate de gură, care se grăbi către unul dintre sfârcuri, încercuindu-l cu buzele. Palma alunecă spre mijloc, simţind duritatea abdomenului, coborî spre bazin până la dantela delicată a slipului. Trupul lui se freca erotic de al ei, în timp ce cobora şi mai mult, strecurându-şi degetele pe sub dantelă, mişcându-şi limba senzual peste fâşia subţire de pânză care îi mai despărţea pielea de gura lui.

O simţi cum se arcuieşte. Prinse fâşia elastică de dantelă, o scoase şi o regăsi. O mângâie pierdut... simţi fiorul de excitare care o străbătea din cap până-n picioare, care

se mişca stârnindu-i o dorinţă şi mai fierbinte, mai disperată. Ea gemu şi se ridică, îl întâlni, şi se prăbuşi în braţele lui căutându-i gura. Se strânseră în braţe în timp ce totul în jurul lor părea zguduit de ecoul pasiunii. Îi prinse coapsele şi le înfăşură în jurul lui şi o penetră cu o patimă şovăitoare. Blocat în ea, îi simţi pulsul atingând cota extazului, se luptă cu propria dorinţă de a exploda, simţi, delicioasă ascensiunea fantasticei agonii, o simţi pe ea încordată, înfiorată, tremurând în braţele lui şi îşi dădu voie să se elibereze în climaxul final. Nu-i putea da drumul şi nici ea nu părea că vrea să fie lăsată. Era scuturată de fiori în timp ce el o îmbrăţişă din nou şi se aşeză lângă ea fără să iasă, ca să se liniştească în ea, încă înfometat s-o atingă, să păstreze legătura. Trupul i se linişti, în cele din urmă, simţi vaporii fierbinţelii acoperindu-i pe amândoi şi făcând-o pe ea să se cuibărească şi mai aproape.

Ascultă cum ritmurile inimilor încep să revină la normal, simţi fiecare tremur şi mişcare din interiorul ei, îşi îngropă faţa în bogăţia părului ei.

Apoi ieşi din ea şi o privi. Ochii ei rămaseră larg deschişi şi atenţi la el.

— A fost... începu el şoptit, dar rămase fără cuvinte.

— Destul de bine, îl tachină ea zâmbind.

— *Destul* de bine?

— Ca şi cum aş fi fost pe bune cu un zeu nordic.

— Răspunsul ăsta îmi place mai mult.

— Cu tunete şi fulgere, şi tot tacâmul, şopti ea şi întinse mâna să-i mângâie faţa. Poate că semeni prea mult cu un zeu...

— Niciodată suficient de mult, o asigură el, iar Gen închise ochii, vrând parcă să-şi ascundă gândurile. Dar să nu pui niciodată un bărbat pe un piedestal, o avertiză.

— Nu vrei să stai pe un piedestal? întrebă ea încet, întâlnindu-i privirea.

— Nu, pentru că n-aş vrea să cad de acolo. Apoi o întrebă serios: De ce ți-e teamă de mine?

— Nu mă tem de tine, murmură ea.

— Atunci de *cine?*

— De mine însămi, şopti ea şi-şi feri din nou privirea; după câteva secunde de ezitare, îl privi iarăşi şi-l întrebă, pe un ton politicos, aproape timid, ciudat în orice caz — date fiind circumstanțele: Pot să mai stau?

— Glumeşti?

— Eu...

— Sunt în stare să convoc toată violența strămoşilor mei, să-ți fac farmece şi să te rețin cu forța, dacă vei încerca să pleci, o asigură el solemn.

Gratitudinea din privirea ei îl săgetă până în inimă, străpungându-i-o profund, la fel de profund cum senzualitatea ei îi stârnise dorința fizică. Chiar mai profund, dacă mai era posibil aşa ceva.

— Mulțumesc.

— Cu mare plăcere.

Genevieve se cuibări, chicotind, în brațele lui. Thor rămase sprijinit în cot, atât de fascinat încât nu mai fu în stare decât să-şi plimbe degetele de-a lungul spatelui ei.

— Presupun că tot nu vrei să-mi explici ce ai vrut să spui mai devreme.

— Ce spuneam mai devreme?

— Că te temi de tine însăți.

O simți încordându-se, simți tensiunea subtilă provocată de întrebarea lui.

— Nimic, şopti ea.

Ar fi vrut să insiste, dar n-o făcu. În acest moment o voia relaxată şi liniştită lângă el, mai mult decât îşi dorea adevărul. Îşi aşeză capul lângă al ei, continuând să-i mângâie linia lungă şi elegantă a spatelui. Îşi dădu seama după câteva minute că ea adormise. Nu era tocmai lămurit ce fel de comentariu făcuse ea în legătură cu vigoarea lui sexuală, dar era mulțumit că se simțise suficient de senină încât să adoarmă lângă el.

Mai târziu în noapte, se trezi simțind-o cum se foieşte lângă el. De data asta preludiul începu cu degetele ei plimbându-se pe abdomenul lui, şi apoi cu fuziunea scurtă a trupurilor. El se trezi imediat, complet, la fel de aţâţat, de disperat, de nesigur, ca şi mai devreme. Apogeul fu la fel de zguduitor, iar postludiul la fel de dulce, de alene, de fără cuvinte — doar trupul ei încolăcit încrezător în jurul corpului lui, în timp ce adormea din nou.

Thor nu mai putu să doarmă. O găsea incredibilă. Fierbinte, strălucitoare, electrizantă. Iar el era un nebun că se lăsase atras în relația asta. Pentru că Genevieve era...

Vedea fantome. Şi îl absorbea în lumea ei, ca într-un vârtej. Era nebun că se lasă, pentru că...

Pentru că era o nebunie să se îndrăgostească de o femeie care s-ar putea să fie complet nebună.

Genevieve nu avea de gând, în nici un caz să regrete ce a făcut. Nu se combinase niciodată cu cineva doar de dragul sexului. De fiecare dată se implicase emoțional — cu excepția momentului când făcuse acel pariu stupid cu Thor. Dar chiar şi atunci... Oricât de incredibil de arogant şi de nesuferit îl socotea pe atunci, îl considera, în acelaşi timp, şi incredibil de sexy într-un fel sălbatic, primar, pur sexual. „Ce trist", medită ea, când se trezi, dimineață, simțindu-se, în continuare, confortabil şi în siguranță în brațele lui. Descoperi că îl considera în continuare la fel de fascinant, dar nu la fel de arogant pe cât a presupus, şi în nici un caz atât de nesuferit. Ținea la el. Mai rău, chiar *îl plăcea* şi îl admira.

Fusese drăguț cu ea, noaptea trecută.

Drăguț? Nu avea nevoie de amabilitate. „Deşi, se gândi ea, există o chimie incredibilă între noi." Asta nu excludea posibilitatea ca el să mai aibă încă îndoieli în privința sănătății ei mintale. La urma urmei, practic *ea* s-a dezbrăcat pentru el şi l-a invitat în pat. Chiar dacă nu mulți bărbați i-ar fi refuzat oferta.

Şi, la urma urmei, doar nu şi-au făcut jurăminte veşnice. Oricum nu-şi dorea o astfel de relație. O relație mai serioasă implica mult mai multe decât sex, trebuiau să se cunoască mult mai bine. Dar... ținea la el. Nu voia să fie o situație gen „Mi-e frică să dorm singură, iar tu eşti grozav la pat".

Plus că nici o fantomă nu-i întunecase visele cât timp a stat cu el. Se implicase complet, se simțise complet protejată, chiar şi în somn.

Îl simți cum se ridică şi se duce la baie, auzi cum porneşte duşul. Câteva minute mai târziu, îl văzu ieşind înfăşurat în prosop — la naiba, ce bine îi stătea doar în prosop! — şi îndreptându-se spre chicinetă pentru cafea.

Se dădu şi ea jos din pat, îşi făcu duş şi ieşi, înfăşurată în prosop, exact la timp pentru a primi o cană de cafea.

— Bună dimineața. Îți pare rău că te afli aici? o întrebă.

— Am venit aici din proprie inițiativă, nu-ți aduci aminte?

Fu tentată să-l întrebe dacă mai contează atât de mult. Se abținu.

— Bună cafeaua, spuse ea.

— Este greu să nu-ți iasă bine pentru că este instant, spuse el studiind-o. Îşi aşeză cana pe masă şi-şi puse mâna pe umărul ei: Credeam că o să dispari odată cu prima rază de soare, îi spuse.

— Nu, zise blând.

— Vrei să te strecor cumva afară, să ne prefacem că nu ai fost aici? o întrebă cu o voce plăcută şi blândă, puțin amuzată.

— Nu. Doar dacă nu vrei tu ca toți ceilalți să ştie că am fost aici.

Remarca ei îl făcu să zâmbească larg. Ea nu înțelese pe deplin ce înseamnă acest zâmbet.

— Dar am o întâlnire, la prânz. Cu Bethany. Ne vedem cu o veche prietenă.

— A, da. Vrăjitoarea, spuse el, pronunțând ultimul cuvânt pe un ton sinistru.

Genevieve speră să-şi păstreze vocea indiferentă:

— Nu mai spune nimănui, dar Audrey recunoaşte şi singură că nu vede nimic. Se preface doar pentru bani şi, după cum se pare, îi reuşeşte destul de bine. Nu este o afacere rea într-un oraş ca al nostru.

El dădu din cap aprobator, dar aşteptând ca ea să spună şi restul.

— Deşi, recunoscu Gen pe un ton trist, nu prea vreau să fiu văzută îmbrăcată astfel şi presupun că toţi ceilalţi sunt deja în picioare. Dar, la urma urmei, am străbătut tot oraşul îmbrăcată doar în tricou şi sandale.

— Scapă de sandalele. Iar tricoul poate să fie foarte bine unul de zi, îi spuse el serios. O să arate foarte bine. Sau, dacă vrei, poţi să-mi dai cheia şi mă duc eu în bungaloul tău să-ţi aduc altceva. Dar, înainte de toate, cred că ar fi cazul să-mi spui acum de ce a trebuit să ieşi pe străzile oraşului doar în tricou şi sandale.

Ea ignoră ultima lui remarcă. La lumina zilei, i se părea că el este mai înalt, mai robust şi mai serios — lucid, grav, trăind în lumea reală —, acum parcă mai mult ca oricând. Şi, stând acolo în faţa lui şi simţindu-i privirea cum o studiază, ţinându-şi mâinile pe umerii ei, mult mai stăruitor, se simţea năucită, tulburată de el şi de micul ghimpe care îi necăjea nu doar simţurile, ci şi inima. Era bărbatul perfect. Îi plăceau lucrurile care îi plăceau şi ei. Părea să fie un om de onoare, aşa cum nu şi-l imaginase. Ar fi vrut să....

Da, să se culce din nou cu el. Dar şi să servească micul dejun împreună, să se plimbe pe plajă, să se uite împreună la un film, îmbrăţişaţi, să călărească... să-şi petreacă tot timpul cu el.

— Ar fi grozav dacă te-ai duce în căbănuța mea după haine, îi spuse, în cele din urmă.

— Bine.

Dar nu se clinti, continuă s-o privească. După care începu să zâmbească. Iar ea își dădu seama din acel zâmbet la ce se gândește Thor. Fierbințeala excitării o cuprinse ca un curent violent, încordându-i toți mușchii.

El îi luă cana din mână și ea se trezi din nou în brațele lui. Prosoapele se pierdură undeva înainte ca ei să ajungă în pat. Fiecare șoaptă, fiecare gest al lui erau erotice. Pentru că era un amant incredibil sau doar pentru că așa era *el?* se gândi Gen, o fracțiune de secundă. Îi simți respirația pe piele și simți cum excitarea crește ca un foc. Atingerea degetelor lui... săruturile lui umede. Și atingându-l... atingându-i fiecare fibră, stârnindu-i pulsul și încordarea, adâncindu-i și mai mult sentimentul de plăcere și dorință. Apoi urmă focul sălbatic, excitarea dulce, agonia, dorința, climaxul, violent și devastator... și felul în care îi simțea brațele pe mijlocul ei, de parcă ar fi fost cea mai minunată femeie de pe pământ, cea mai importantă.

Apoi un geamăt ușor de regret.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la cafea, șopti el și se ridică.

Auzi din nou dușul. Fu tentată să se ridice și să se strecoare lângă el.

Dar avea alte planuri pentru restul zilei, care erau chiar importante.

Chiar disperate.

Fu oarecum suprinsă, puțin dezamăgită, când îl văzu ieşind îmbrăcat deja ca pentru o întâlnire de afaceri, cu pantaloni negri şi o cămaşă cu mâneci scurte. Dar, cum el se abținuse mai devreme s-o mai preseze pentru un răspuns, se hotărî că nu-i treaba ei să-l întrebe ce planuri avea.

— Dă-mi cheia şi spune-mi ce vrei să-ți aduc, o să încerc să le găsesc, îi spuse el.

Treizeci de minute mai târziu, el se întoarse cu hainele alese. Îi mulțumi, îşi făcu un duş şi se îmbrăcă. Când ieşi, îl găsi pe verandă, sorbind ultimele picături de cafea.

— Bănuiesc că acum toată lumea o să ştie că suntem împreună, îi spuse el, privind spre plajă. Am dat peste Jack şi Alex, când am fost mai devreme la cabana ta. Îi zâmbi: O să vorbească toată ziua despre noi.

— Nu-mi pasă dacă nici ție nu-ți pasă.

Observă surprinsă că el o studiază gânditor.

— Nu fac mai niciodată lucruri pe care să vreau să le ascund. Numai dacă sunt rugat. Apoi zâmbetul îi reveni: Deci, suntem, în mod oficial, împreună?

Din anumite motive, simpla întrebare îi stârni din nou fiorul de mai devreme, reactivând freamătul şi fierbințeala de mai devreme.

— În mod sigur, nu mi-ar plăcea să ştiu că nu vom mai fi împreună, spuse ea încet.

— Atunci ne vedem mai târziu.

Îi zâmbi şi începu să traverseze fâşia de nisip spre bungaloul ei. Apoi se opri şi se întoarse.

— Mai târziu cred că o să fiu la bărulețul *tiki*.

— Am nişte lucruri de rezolvat astăzi. Dar în mod sigur voi fi şi eu pe aici mai târziu.

Simți, aproape îngrozită, un şuvoi de fericire când îi auzi cuvintele. Dar îi făcu un semn voit indiferent, cu mâna şi se îndreptă către bungaloul lui Bethany.

Probabil că Bethany îi urmărise, pentru că uşa ei se deschise înainte ca Genevieve să ajungă pe verandă.

— Salut, spuse prietena ei, zâmbind cu gura până la urechi.

— Salut.

— Asta-i tot? Bethany o apucă de mână, trăgând-o înăuntru. Doar „salut"? Se opri şi se uită atentă în ochii ei. Oh, Dumnezeule — te-ai culcat cu el!

— Bethany...

— Spune-mi tot!

— În nici un caz.

— Eram sigură. Am fost sigură din prima clipă când v-am văzut împreună. Se simțea de la o poştă. Eu m-am excitat doar privindu-vă cum vă uitați unul la altul.

— Bine, bine.

— Şi a fost la înălțime? întrebă Bethany nerăbdătoare.

— Bethany!

— Zi-mi, a fost?

— Da. Acum putem să mergem la masă?

— La masă? Ai trăit în cabana lui o noapte de abandon total şi ți-e gândul numai la *masă*? Nici nu-mi vine să cred că ai plecat de acolo.

— Bethany... bombăni Genevieve, şi apoi ezită. Tot mai am nevoie de ajutor, spuse încet, întristată.

Bethany redeveni subit serioasă şi-şi strânse prietena în braţe.

— O să fie bine. Serios. Dar... ia stai, spuse ea şi o eliberă din strânsoare ca să-i studieze privirea. S-a întâmplat altceva. Oh, Doamne Dumnezeule! De asta ai ajuns în cabana lui. Doar te-ai dus acasă aseară. Ce s-a întâmplat de te-ai întors?

— Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu aveam chef de compania cuiva.

— Mincinoaso.

— Nu voiam să rămân singură.

Bethany o privi cu subînţeles.

— Ia stai puţin. Pe mine mă cunoşti dintotdeauna. Şi pe Victor la fel. Iar Alex este colegul nostru de atâta timp. Marshall este ca un... unchi pentru noi. La naiba, şi pe Jack îl cunoşti de când erai copil. Şi când colo, tu la cine dai fuga? La Thor Thompson.

— Bethany, trebuie să plecăm.

— Bine, plecăm. Dar îmi dai toate detaliile pe drum.

— Deci până la urmă ai reuşit s-o atragi pe Gen în bârlogul tău, hă? spuse Jack rânjind. Ar trebui să te consideri privilegiat. Fata asta este greu de cucerit. Îşi alege cu grijă partenerii. Doar este în postura să aleagă pe cine doreşte. E grozavă, nu? Scuze, nu că aş vorbi din experienţă. Dar am văzut-o cum creşte sub ochii mei. De mică promitea că va fi o persoană deosebită.

— Este o femeie frumoasă, spuse Thor, regretând acum că s-a oprit la barul *tiki* înainte să plece în oraş.

Jay îl sunase la nici zece minute după plecarea lui Genevieve. Urma să-l întâlnească la debarcader pe Insula Stock, peste o oră. Se oprise aici doar pentru că ştia că poate primi repede un mic dejun. Dar Jack era deja acolo, savurând o omletă. Iar Victor apăru exact când Jack termină de vorbit.

Şi îi era greu să mai scape acum comandase deja mâncarea.

— Hei, hei, hei... Aşadar, cei care fac descoperiri împreună se şi culcă împreună, nu? îl tachină Victor, aşezându-se lângă el.

Thor era deja suficient de enervat că fuseseră văzuţi de Jack. Era ca şi cum s-ar difuza la ştiri că ea a venit în cabana lui noaptea trecută şi n-a mai ieşit decât azi-dimineaţă.

— Nu contează, atâta timp cât draga noastră Gen este fericită, spuse Jack, continuând să rânjească, dar în cuvintele lui se citea un fel de avertisment patern, în ciuda faptului că lucra pentru Thor.

— Dacă este fericită, atunci şi eu sunt fericit, replică el încet.

— Zău? Victor acceptă cana de cafea întinsă de barmanul de dimineaţă şi se întoarse spre Thor: Dar n-o credeai nebună? La naiba, ce mai contează! Dacă aş întâlni o femeie care arată ca Gen şi mă doreşte, şi eu aş ceda — chiar dacă i-aş pune la îndoială sănătatea mintală. La urma urmei, în pat nu ai nevoie de sănătate mintală. De fapt, cred că este chiar mai bine cu puţină nebunie.

La naiba cu micul dejun! Thor se ridică, încercând să-şi aducă aminte că aceşti oameni sunt prietenii ei, că ţin la ea. Şi, trebuia să recunoască, se simţea chiar puţin vinovat.

O parte din el îi cerea să păstreze distanţa. Nu voia să se combine iremediabil cu cineva care are în mod frecvent halucinaţii.

— Trebuie să ajung la o întâlnire. Cred că o să sar peste micul dejun, le spuse el.

Exact când părăsea barul se întâlni cu Alex.

— Salutare, salutare. Am auzit că ai avut parte de ceva distracţie azi-noapte.

— Alex, îţi doresc o zi al dracului de bună, mormăi Thor şi se îndreptă spre parcare.

Capitolul 9

Audrey era veselă şi absolut normală — la fel ca întotdeauna — când se întâlniră. Aleseseră să meargă la Pierre's, un local retras din cartierul emigranților din Bahamas.

— Anthony, proprietarul restaurantului, crede în puterile mele, le informă Audrey în timp ce-l aşteptau pe acesta să le aranjeze o masă specială.

— Care puteri? întrebă Bethany. A, da.

— Puterile pe care nu le am, le explică Audrey amărâtă. A, uite că este pregătită — masa de lângă fântână.

Se aşezară, apoi Audrey îl prezentă pe tânărul din Bahamas, înalt şi subțire, care era proprietarul localului.

Acesta le zâmbi şi îi strânse mâna lui Bethany mai întâi, dar, când o luă pe a lui Genevieve, zâmbetul îi dispăru şi deveni îngrijorat.

— Ai venit pentru ajutor, îi spuse el solemn.

— Am venit doar ca să iau masa cu prietenele mele, spuse ea cât mai inexpresiv, deşi se simțea jenată. Şi ce loc minunat! Nu-mi vine să cred că n-am mai fost pe aici.

Tânărul nu-i acceptă comentariul cu amabilitate. Nici măcar nu-i mulțumi pentru compliment. Clătină din cap încruntat, murmurând ceva într-o limbă pe care ea n-o înțelegea, după care spuse:

— O să mă rog pentru voi, rugăciunile noastre speciale. Noi știm că morții sunt printre noi. Ceilalți oameni sunt orbi. Se tem. Ei cred că, dacă se prefac că nu văd „lucruri", atunci o să le facă să dispară. Dar se înșală. Morții se întorc pentru că au motive s-o facă.

Clătină sumbru din cap în direcția ei, apoi se scuturâ ca de un fior și le oferi un zâmbet larg și strălucitor.

— Vă doresc poftă bună.

Și plecă, lăsându-le tăcute, năucite.

După câteva minute, Bethany se întinse peste masă și-și așeză mâna peste a lui Genevieve.

— N-avea de unde să știe, și-a încercat și el norocul. Trebuia să spună așa ceva uneia din noi. Și te-a ales pe tine, din întâmplare.

— Aiurea! izbucni Audrey. Anthony știe niște chestii.

Bethany o privi cu ochii holbați.

— Dar tu te prefaci. Chiar tu ne-ai spus.

— Da, *eu* mă prefac, zise Audrey suspinând. Dar asta nu înseamnă că nu cunosc oameni care nu se prefac. Există oameni care... știu chestii.

— Și ce naiba înseamnă asta? o întrebă Bethany.

Audrey se uită la Genevieve.

— Mi-am permis să chem pe cineva.

— O, nu, protestă slab Genevieve.

— Stai, nu intra în panică! Am numărul lui de la o prietenă care îl are de la o prietenă... Face investigații pentru guvern, ce naiba. El chiar „vede" cu adevărat.

Genevieve oftă.

— Şi tu de unde ştii?

— Pentru că i-am citit toate articolele, am fost şi la nişte conferințe şi... Ai încredere în mine, mă descurc în branşa asta doar pentru că ştiu tot ce se întâmplă în domeniu. Îmi dau seama când am de-a face cu falsuri — ca mine — şi când am în față chestii reale. N-ai decât să-l verifici şi tu. Îl cheamă Adam Harrison, de la Harrison Investigations. E o companie nonprofit. Nu-l interesează banii.

— Atunci de ce...? întrebă sceptică Bethany.

— A pierdut pe cineva, acum câțiva ani. În fine, ce contează este că el simte când cineva chiar vede, când primeşte vreun mesaj de dincolo de mormânt. El însuşi nu are darul ăsta, dar îl poate recunoaşte la ceilalți. Nu este orb, chiar dacă nu vede el însuşi, cum ar spune Anthony. El *ştie*.

Îşi băgă mâna în poşetă şi îi întinse lui Genevieve o bucată de hârtie împăturită, care fusese probabil ruptă din vreo revistă despre fenomene paranormale.

— O să te convingi după ce citeşti. Uite ce e, ție ți se întâmplă chestii ciudate, da?

Dar sosi ospătărița, aşa că Genevieve nu răspunse decât după ce comandară.

— Da, mie mi se întâmplă chestii ciudate, murmură ea după ce femeia se îndepărtă.

— Atât de ciudate, încât s-a trezit implicată într-o relație pasională cu Thor, spuse Bethany complice.

Audrey se holbă la Genevieve.

— Cu Thor Thompson? Super. Numai că... în fine, poate că va fi altfel cu tine.

— Ce să fie altfel? întrebă Genevieve alarmată.

— În fine, toată lumea știe că lui nu prea îi place să stea locului, murmură Audrey. Dar tu ești altfel.

Da, era altfel. Adică mai rău. Mult mai rău. Era nebună.

— Mersi, murmură Genevieve.

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune chiar așa. Dar știi ce este cel mai sinistru?

— Ce?

— V-am tot spus că eu mă prefac, vă aduceți aminte? Nici măcar nu știu tot ce ți s-a întâmplat, dar tot am un fel de... un sentiment cam ciudat. De parcă ai avea o aură în jurul tău. De fapt, când ați plecat de la mine în noaptea aceea, mi s-a făcut frică. Mi s-a părut că văd o umbră neagră rămânând în urma voastră.

— De la ea, nu de la mine, spuse repede Bethany.

— Bethany! izbucni Genevieve.

— Scuze.

— În fine, nu-ți mai face griji. Cum spuneam, Adam Harrison o să vină și el. O să stea de vorbă cu tine, poate că o să aducă și câțiva cercetători.

— A, nu! Asta nu! O să fiu dată afară din proiect cât ai zice pește, protestă Genevieve.

— Dar nu sunt genul de oameni care-ți întorc casa cu susul în jos și pun capcane peste tot. Ai încredere în mine. Adam o să fie discret.

— Te porți de parcă l-ai cunoaște foarte bine, dar nu-l cunoști. Ai numărul lui de la o prietenă, care îl are de la un alt șir de prietene și tot așa, replică Genevieve pierzându-i răbdarea.

— Genevieve, te rog, ai puțină încredere în mine, o imploră Audrey.

— Dar am. Însă aș prefera să nu mai inviți pe altcineva înainte să-mi ceri părerea.

— Atunci vrei să fii în continuare nefericită și speriată?

— O să fie bine, zise repede Bethany. Haide, atâta timp cât oamenii sunt discreți, cine să afle cu ce se ocupă?

— Nu sunt foarte convinsă, spuse nesigură Genevieve.

— Cei mai mulți oameni au impresia că este haios să vezi fantome, zise meditativ Audrey. Chiar le place să fie puțin speriați.

— Asta pentru că în realitate nu văd fantome, o completă Genevieve.

— Fii puțin mai receptivă. Probabil că fantoma aceea încearcă să te ajute, zise Audrey, după care oftă. Ce n-aș da să mă ajute și pe mine fantomele să găsesc o comoară.

— Am găsit doar o monedă. Nu este chiar o comoară.

— Dar ea te conduce la comoară. Las-o să te conducă, spuse Audrey, apoi, ca și când și-ar fi adus aminte

de ceva, îşi băgă din nou mâna în geantă şi scoase un teanc de hârtii. M-am uitat după corabia pe care încercaţi voi s-o găsiţi. Ştiu că v-aţi făcut deja temele şi aţi citit tot ce era de citit, dar am avut motive serioase să mai fac ceva săpături.

Se uită iscoditor la Genevieve şi adăugă cu blândeţe:

— Femeia pe care ai văzut-o în apă nu este aceeaşi cu biata fată găsită pe plajă, nu-i aşa?

Gen o privi şocată.

— De unde ştii...? Nu, nu mai contează. Nici nu vreau să ştiu.

— Eram sigură! Deci, ascultaţi aici, Gasparilla a fost destul de căzut în cap după femeia asta. Interesant, pentru că el putea să prade şi să jefuiască, şi să violeze după placul inimii. Poate că toţi bărbaţii îşi doresc femeia pe care n-o pot avea. În fine, se pare că era îndrăgostit sincer de fata căpitanului, de Anne. Dar, când a reuşit să pună mâna pe ea, Anne l-a respins pentru tânărul ei spaniol, Aldo. Gasparilla era renumit pentru temperamentul lui violent, mai ales în nişte vremuri în care oamenii erau spânzuraţi pentru tot felul de nimicuri. Viaţa nu valora prea mult. Gasparilla s-o fi gândit că modul cel mai potrivit de a pedepsi o femeie care l-a respins era să o omoare. Aşa că s-ar putea ca fantoma ta să fie Anne, fiica căpitanului.

— Poate, se auzi Genevieve că spune.

— Recunoşti şi tu că are logică. Femeia te place. Poate a simţit că te interesează ceva mai mult decât comoara. În fine, sunt sigură că, imediat ce Adam va ajunge aici, va găsi el o cale să-ţi explice cum stau

lucrurile. O să te facă să te simți mai bine în legătură cu chestiile pe care le vezi. În doar câteva zile o să te simți infinit mai bine.

— Și cu nopțile cum rămâne? întrebă amar Genevieve.

— Simplu, zâmbi Audrey. Continuă să te culci cu Făt-Frumos.

În ciuda deteriorării avansate a corpului produse de apă, sare și de creaturile înfometate ale oceanului, încă mai era posibil să-ți dai seama că tânăra fusese frumoasă. Chiar și după tăieturile și cusăturile autopsiei, era încă evident că fusese binecuvântată cu un trup minunat. Părul fusese blond natural și mătăsos. În timp ce medicul legist explica felul în care urmele de pe glezne dovedesc eforturile ei disperate de a se elibera, sună telefonul lui Jay. Medicul continuă să vorbească netulburat cu Thor, dându-i detalii despre apa din plămâni și urmele de sânge din ochi. Din cauza tonului indiferent al medicului, Thor fu surprins când îi observă privirea deasupra târgii și-i văzu tristețea profundă din ochi.

— Biata de ea, spuse medicul. Tot potențialul ăsta, irosit. A vrut să trăiască, adăugă el blând. Își ridică privirea spre Thor și îi mărturisi: Am o fată, cam de vârsta ei. Chiar dacă mă ocup de așa ceva de o groază de vreme, tot mă mai șochează cât de inumani pot fi oamenii cu semenii lor.

Jay se întoarse în încăpere.

— I-am aflat numele. Amanda Worth, le spuse el.

— Familia? întrebă medicul legist.

— Nimeni cunoscut, răspunse Jay clătinând din cap. I-am aflat numele pentru că a sunat un tip, anonim, şi ne-a spus cine este. Cine era.

— Şi cine *era?* întrebă Thor.

Jay îl privi tulburat.

— O prostituată din Miami. Dusă spre sud de curenți, de undeva din nord. Probabil că a debutat ca barmaniță pe plajă. O fi aflat mai târziu că poate face bani mai mulți în anumite cluburi, dacă este un pic mai prietenoasă. Au trecut anii. Au venit fete mai tinere. Apoi băieții cu bani n-au mai fost interesați de ea. A început să piardă, mai spuse el, clătinând întristat din cap. Bătrână şi consumată — la doar treizeci de ani. Obişnuia să consume cocaină, a început să facă trotuarul.

— Nimic nu pare surprinzător, chiar dacă este trist, spuse Thor. Probabil că s-a combinat cu cine nu trebuie acolo, în Miami. El a luat-o într-o croazieră şi... la naiba. Sunt mii de ambarcațiuni în Miami. Căutăm acul în carul cu fân.

— Se pare că acela care ne-a sunat o cunoştea destul de bine, adăugă Jay. Spunea că acum vreo săptămână sau două ea era foarte entuziasmată pentru că urma să agațe pe cineva cu adevărat important.

— Şi...? îl zori Thor.

Jay îl privi, apoi oftă.

— Tipul care ne-a sunat ne-a zis că aveau de gând să meargă spre sud. Că individul voia s-o ducă să-i arate casa lui. În Key West. La naiba, aici trebuie să-l caut pe criminal. E unul dintre noi.

— Atunci oamenii ar trebui să fie foarte atenți, spuse gânditor Thor; începea să simtă o neliniște din ce în ce mai profundă.

Încercă să se convingă că nu trebuie să-i fie teamă. La urma urmei, oamenii pe care îi cunoștea, oamenii cu care lucra nu erau tocmai prostituate și dependenți de droguri. Chiar și așa, își dădu seama că se simte ușurat că fata moartă este blondă, nu roșcată, ca Genevieve, dar asta nu însemna mare lucru, putea să nu fie un factor decisiv. Și Bethany era blondă, așa că poate ar trebui să fie în mod special mai atentă.

Era deranjat de întorsăturile bizare pe care le luau gândurile lui. Înțelese că se implică din ce în ce mai mult, un lucru pe care nu era sigur că vrea să-l trăiască și care îl făcea să se simtă... tulburat. Singurul cuvânt la care se putuse gândi. Se îndrăgostea de o femeie care vedea fantome. În timp ce, pe străzi, umbla liber un criminal.

„Dar n-au nici o legătură una cu alta", își spuse.

Îi mulțumiră medicului legist și plecară. Pe drum îl întrebă pe Jay:

— Crezi că superiorii tăi m-ar lăsa să intru pe un computer al poliției?

— Sigur, răspunse acesta după câteva secunde de ezitare. Cu relațiile tale.. Nu văd de ce nu. Dar ce cauți, mai precis?

— Dispariții... crime.

— Nu avem o rată prea mare a criminalității pe aici, îi spuse Jay, pe un ton ușor defensiv.

— Atunci o să-mi fie foarte ușor, îi răspunse Thor.

Marshall nu înțelegea ce îl neliniștea astăzi. Se simțea... obsedat, posedat. Știa că orice descoperire semnificativă poate apărea după multe zile, chiar săptămâni și luni întregi. Sigur, aveau deja o monedă, dar suprafața pe care erau împrăștiate rămășițele se putea întinde pe o rază de mai bine de un kilometru, având în vedere că bătălia se dăduse exact atunci când furtuna își executase lovitura de grație.

Nu credea că este bine să te scufunzi de unul singur. Chiar și cei mai buni scafandri puteau să moară, în felul ăsta. Iar el chiar avea echipă, o echipă foarte bună.

O echipă din care făcea parte și Genevieve Wallace, care, deși o luase razna din senin, făcuse prima descoperire. Așa că...

Aveau cu toții sâmbăta liberă. Și numai Dumnezeu știa cu ce se ocupau ceilalți. Probabil că încercau să se gândească la altceva. Doar nu apare în fiecare zi câte un cadavru pe plajă.

Nu se afla într-o pasă prea bună, dar simțea nevoia imperioasă să se scufunde. Era ca o dorință irezistibilă, insesizabilă, ca și cum cineva l-ar fi împins să facă un lucru pe care știa că nu trebuie să facă și nici nu voia să-l facă. Se luptă o vreme cu acest sentiment. Apoi, imediat după prânz, ieși în larg de unul singur. Își găsi coordonatele, ridică stegulețul de scufundare și plonjă în apă.

Cunoștea foarte bine recifele de aici, ca pe propriul buzunar. Pentru oameni ca el, care își petrec mai toată viața studiind fundul mărilor, există tot felul de semne orientative, așa cum clădirile înalte, statuile, chiar și

curbele drumurilor constituie repere utile într-un oraş. Ştia unde găsiseră Genevieve şi Thor moneda; lăsaseră un indicator albastru fluorescent ca să găsească mai uşor locul.

Văzu pe fund corali coarne-de-cerb. Cuiburi de corali-creier îşi găsiseră şi ei loc în zonă. Zeci de feluri de peşti. Bogăţie şi varietate. Peşti în miliarde de culori şi nuanţe ţâşnind peste tot în jurul lui. Se menţinu aproape de fund, căutând prin nisip după orice umflătură sau ciudăţenie.

Cercetase cu hărnicie cam vreo şase metri pătraţi, când simţi prima împunsătură în coapsa dreaptă.

Se încordă instantaneu, întinzându-se spre gleznă după cuţitul de scafandru.

Rechin — a fost primul lui gând.

Nu-l speria ideea; mai fusese şi altă dată în compania rechinilor — rechini lămâie, ciocan, albaştri, rechini cu înotătoare albe. Era în ocean; aici era casa lor. De cele mai multe ori, rechinii preferau să se ţină departe de scafandri. Din când în când, câte un rechin mai curios se apropia de oameni. Se mai întâmpla, rar, să şi lovească vreun scufundător. Dar era adevărat, din experienţa lui cel puţin, că, dacă loveşti cu cuţitul în butelia de oxigen sau dacă pur şi simplu îl loveşti pe rechin peste bot, este suficient să-l faci să plece, chiar dacă este unul destul de mare.

S-ar putea să fie un Epinephelus, care poate atinge dimensiuni colosale. De obicei, reprezentanţii acestei rase erau prietenoşi. De multe ori scafandrii găseau câte un Epinephelus care zăbovea pe acelaşi recif mai multe

zile la rând; îl botezau şi, câteodată, veneau şi turişti să mângâie blestematul ăsta de peşte.

Dar când se uită împrejur nu văzu nimic. Nici un Epinephelus de trei sute de kilograme, care să-i fi dat ghiontul prietenos. Şi, dacă a fost totuşi un rechin, atunci a dispărut al naibii de repede.

Îşi păstră răbdarea, supraveghe din nou împrejurimile în toate direcţiile. *Nimic.* Se întoarse să studieze fundul oceanului. Mai parcurse alţi câţiva metri.

După care se întâmplă din nou.

Sentimentul că este...

Împins. Lovit.

Şi că prezenţa lui nu este bine-venită acolo.

Ceea ce era absurd. Era prea bătrân, prea experimentat şi prea echilibrat ca să mai creadă în astfel de tâmpenii.

Dar sentimentul de nelinişte se cuibări în el, exact ca dorinţa irezistibilă de mai devreme de a se scufunda. Îşi repetă că este un om raţional. Rămase nemişcat, ascultând zgomotul propriei respiraţii prin regulatorul de aer.

După câteva clipe, porni din nou.

Următoarea împunsătură veni aproape instantaneu. Şi fu mai dură. Îl făcu să zboare prin apă.

Marshall nu mai făcu nici o pauză de gândire. Nici nu se mai uită împrejur. Ţâşni spre suprafaţă, şi apoi înotă din toate puterile până ajunse la barcă. Exact când îşi arunca labele înotătoare pe platforma de scufundare şi îşi scotea masca, simţi că este tras. De picior. Puternic, ameninţându-l să ajungă în adâncuri...

Nu, se gândi. *Nu așa.*

Simți, încă o dată, că e smucit, puternic, de gleznă...

— Doamne, nu!

Auzi un strigăt, un sunet ascuțit care păru că sfâșie cerul albastru, că împrăștie norii pufoși...

Strigătul acela venea de la el.

Când Genevieve și Bethany se întoarseră de la masa de prânz nu era nimeni la barul *tiki*. Bethany căscă.

— Cred că mă duc să trag un pui de somn, spuse ea, după care se uită la Genevieve. Ba nu, nu. Nu mă duc. Nu te las singură.

— Bethany, mă simt bine. Doar n-o să-mi petrec tot restul vieții lipită de câte cineva.

— Bine, dar hai să mai așteptăm până ne vedem cu tipul ăla, Adam, bine?

Genevieve privi gânditoare spre chei. Observă imediat că lipsește barca lui Marshall. Se întoarse către Bethany, ignorându-i ultimul comentariu.

— Marshall a ieșit în larg.

— N-o mai fi avut răbdare.

— Dar el spunea că trebuie s-o lăsăm mai moale, că treaba asta o să ne ia mult timp și că nu trebuie să uităm să mai și trăim, ca să nu ne săturăm de muncă, îi reaminti Genevieve.

— Poate că s-a dus la pescuit, sugeră Bethany.

— Singur?

— De unde știi că este singur?

— Ai dreptate. Nu știu.

Bethany căscă din nou.

— La naiba. Du-te şi te culcă, îi spuse Genevieve.

— Nu, hai să lenevim, să ne uităm la un DVD.

Privind împrejur, Genevieve observă că uşa de la bungaloul lui Victor era întredeschisă.

— Nu, spuse ea fără şovăială. Uită-te acolo. Îşi puse mâinile pe umerii prietenei şi o răsuci ca să privească spre uşa deschisă a lui Victor: N-o să fiu singură. O să-i fac o vizită lui Victor. Să-l iau la întrebări despre ultimele lui cuceriri. O să-i facă plăcere. O să-mi fie bine. Tu du-te şi trage un pui de somn.

— Şi de unde ştii că nu este chiar acum cu una dintre cuceririle lui?

— Pentru că uşa este deschisă, îi zise Genevieve.

— Bine, de data asta tu ai dreptate. Dar dacă ai nevoie de mine...

— Dacă o să am nevoie de tine, îţi jur că [illegible] te chem. Promit.

Bethany o îmbrăţişă, apoi se îndreptă căscând spre cabana ei, iar Genevieve, către cea a lui Victor.

Traversă porţiunea de nisip şi se opri pe verandă. Din interior, se auzeau o groază de trosnete şi bubuituri. Rămase pe loc, gândindu-se dacă să bată sau nu în uşă.

— Victor, strigă ea şi intră.

Apoi gemu.

Victor era înăuntru cu un cap în mâini. Capul unui manechin. Părul era ţepăn şi lipit pe craniu. Ochii orbi, mari şi albaştri se holbau la Genevieve.

Gen îşi privi prietenul cu ochii îngustaţi de dezgust. Îl văzu speriat că fusese prins.

— Genevieve...

— Ticălosule, spuse ea încet şi se întoarse ca să plece.

— Nu! strigă el.

Încercă s-o prindă de umeri, dar ea se scuturã. Fugi până în fața ei, cu capul incriminator încă în mâini.

— Nu înțelegi, îi spuse el îndurerat.

Se opri şi îi spuse glacial:

— Nu înțeleg? Exact. Pleacă de lângă mine, ticălosule.

— Genevieve, te rog, îți jur. Nu eu am făcut-o, o imploră el.

Îl studie, cu dinții încleştați de furie. Îl cunoştea dintotdeauna, nu-l credea în stare de o glumă atât de proastă, atât de sinistră. Părea destul de logic ca el să fi pescuit manechinul din apă, după ce apăruse adevăratul cadavru.

Plus că o privea cu o sinceră părere de rău.

— Înțeleg, spuse ea încercând să se stăpânească. Iar manechinul a apărut din senin în bungaloul tău.

— Îți jur, ăsta e adevărul. Dacă vrei, mergem la biserică şi îți jur în fața altarului că nu eu am făcut-o.

Era absurd să-l creadă? În timp ce el stătea în fața ei cu un cap în mâini?

— Recunosc că am vrut să-ți joc o farsă. Am crezut că o să fie amuzant să-ți punem un manechin pe verandă. Dar n-am vrut să te rănesc. Doar eşti cea mai bună prietenă a mea, dintotdeauna. Niciodată nu mi-ar trece prin cap să-ți fac vreun rău. Oricât de mic. Am vrut doar să te ajut să-ți treacă. Să te trezeşti la realitate, doar atât. *Dar nu eu am făcut-o.* Sincer.

— Atunci cine? întrebă ea blând. Şi cum a ajuns din nou în bungaloul tău?

El clătina din cap neputincios. „Ori a devenit al naibii de priceput să joace teatru, se gândi ea, ori spune adevărul."

— Nu ştiu.

— De ce ţii capul în mâini?

El roşi, îşi feri privirea câteva secunde, înainte de a o privi din nou cu ochii ficşi, cu obrajii îmbujoraţi.

— Nu voiam să fiu prins cu el în cameră. Îl dezmembram ca să-l arunc la gunoi, bucată cu bucată.

— Înţeleg.

— Genevieve, poţi să întrebi la orice magazin. N-am fost la nimeni să cer împrumut sau să cumpăr un manechin.

— O să verific, fii sigur, îl preveni.

— Nu eu am făcut-o, repetă el, implorând-o să-l creadă.

Genevieve cercetă rapid plaja şi spaţiile dintre bungalouri. Îl văzu pe Alex mergând către barul *tiki*. Liz şi Zach erau deja acolo, nu-i observase când sosiseră.

— Atunci poate ar fi mai bine să ascunzi probele, îi spuse ea blând.

El îi urmă privirea către barul *tiki*, apoi dădu din cap, spăşit.

— Gen, îţi jur că...

— Bine, te cred. Dar dacă aflu vreodată că m-ai mințit... În fine, un prieten nu face chestii dintr-astea unui alt prieten. Una e să glumeşti, alta ea să faci o astfel

de tâmpenie, care nu mi se pare deloc amuzantă. Dar dacă minți...

— Îți spun adevărul.

— Atunci ascunde capul. Mai ales în condițiile astea.

— Da.

Se întoarse în cabana lui, încercând să îndese nonșalant capul sub braț. Ajuns înăuntru, se întoarse spre ea.

— Vii și tu? o întrebă ezitant.

— Mda, spuse ea și îl urmă.

Încăperea arăta de parcă fusese scena unui ciudat masacru. Brațe aruncate pe pat, picioare împrăștiate pe podea. Torsoul pe divan. Rochia albă zăcea sfâșiată și mototolită lângă el.

— Dumnezeule, gemu Genevieve.

— Hei, este doar un manechin. Nu e real, îi reaminti el.

Clătină din cap, dezgustată. Lângă cafetieră se afla o cutie plină cu saci de gunoi. Rămase lângă ușă și îl privi cum îndesă într-unul dintre ei o mână.

— Nu mă ajuți și tu?

— Victor, n-ar trebui să-l arunci. Trebuie să aflăm cine a făcut chestia asta.

— De ce?

— De ce? Ca să știm!

El scutură din cap hotărât.

— Dacă îl arăt cuiva, toată vina o să cadă pe mine. Știi bine.

— Dar *mie* mi s-a jucat festa. Dacă eu nu m-am supărat, ce mai contează?

— Tu mă crezi, dar ceilalți? În nici un caz Făt-Frumos al tău, sunt sigur!

— Dar...

— Mă ajuți sau nu?

— Nu. Victor, ești prietenul meu și eu te cred. Tocmai de asta este foarte important să aflăm cine a făcut-o.

El clătină din nou din cap, încăpățânat.

— A fost o glumă proastă. Cineva l-a pus aici ca să cadă toată vina pe mine. Trebuie să-l facem să dispară. Cine a făcut-o o să se enerveze până la urmă și o să vrea să știe ce s-a întâmplat. O să ne dăm seama cine a fost când el — sau ea — o să înceapă să pună întrebări.

Genevieve își încrucișă brațele pe sâni.

— *Ea?* Ce femeie ar fi în stare să facă așa ceva? Bethany, în nici un caz, te asigur.

— Am zis și *ea* ca să fiu echidistant, spuse el indignat. Dar nu știm mare lucru despre Lizzie sau soțul ei.

— A, te rog, nu începe!

— Bine, deci renunțăm la „ea". Și la Zach. Nici eu nu cred că ei ar fi putut face așa ceva. Nu prea au simțul umorului.

— Nu zău, și chestia asta ți s-a părut amuzantă?

— Te rog, lasă vorba și ajută-mă. Înainte să apară cineva.

Îl privi fix. A greșit că l-a crezut?

— Bine. Dar, ți-am mai zis, dacă aflu vreodată că tu ai făcut-o...

— N-o să afli, spuse el sec.

— Bun, și după ce punem totul în pungi, ce facem?

— Facem o mică plimbare şi începem să scăpăm de ele. O să-ţi fac chiar cinste cu ceva de băut pe drum.

— Halal afacere! mormăi ea.

Ridică un picior demontat şi simţi că i se face rău şi greaţă.

„Nu este adevărat", îşi spuse, în gând.

Dar fantomele erau adevărate?

Jay îl instală pe Thor la computer şi îi arătă cum să lucreze cu programul. Nu întâmpinase nici o opreliştе în obţinerea autorizaţiei. Superiorii lui cunoşteau legăturile lui Thor cu guvernul şi, în calitate de şef al proiectului de cercetare, scafandrul putea avea acces la informaţii legate de activitatea criminală din zonă.

Thor nu era tocmai sigur de ce, dar îşi începu căutarea în urmă cu douăzeci de ani.

Unele fişiere conţineau crime din ambele ţinuturi ale statului Florida, Miami-Dade şi Monroe. Frecvenţa crimelor violente în Miami era înspăimântătoare, dar îndreptându-se către sud, spre Jimmy Buffettville, violenţa descreştea. Trăieşte şi lasă-l şi pe altul să trăiască, părea a fi dictonul sudiştilor. Erau înregistrate totuşi câteva crime, cele mai multe dintre ele soluţionate. Soţi care îşi uciseseră soţiile. Neveste care îşi omorâseră bărbaţii. Tranzacţii de droguri care o luau razna. Omoruri accidentale.

Găsi fişierele cu crimele nesoluţionate sau ale căror rezolvări erau îndoielnice. Un copil de doi ani, înecat în piscină. Se născuse cu malformaţii grave. Oare mama îndurerată se hotărâse că moartea este preferabilă unei

vieți pline de suferință? Poliția era suspicioasă, dar nu găsiseră nici o probă, iar mama n-a ajuns niciodată la proces, pentru că moartea a fost declarată oficial ca accidentală.

După o vreme, Jay se scuză că mai are de întocmit niște dosare și plecă.

Thor începu să se întrebe ce avea de făcut, după ce anume trebuia să se uite.

Se mută la rapoartele cu persoane dispărute.

Cele mai multe fuseseră găsite. Copii nu erau întotdeauna răpiți. Uneori fugeau de acasă, iar Key West era o destinație minunată. Climă caldă, slujbe ușoare, turiști darnici. Dina Massey, o blondină cu ochi albaștri de șaisprezece ani, ajunsese până aici din Ohio cu autobuzul. După două luni de cerșit, a fost luată la întrebări de un polițist. A cedat și a mărturisit, dornică să se întoarcă acasă, dar se temea de reacția tatălui. O fotografie îi arăta pe părinții în lacrimi veniți după ea, iertându-i totul. Donald Leto, din Fort Lauderdale, n-a fost la fel de norocos. Și el fugise de acasă. O notiță în josul paginii semnala că, întors în Fort Lauderdale, a murit în urma unui accident de mașină.

Tatăl lui conducea mașina care l-a omorât.

Se hotărî să caute victime care aveau cel puțin douăzeci și unu de ani.

Exact înainte să-și tasteze noua opțiune, găsi o persoană dispărută al cărei caz nu fusese soluționat. Informația fusese trimisă din Miami. Fata din imagine, Maria Rico, era o blondă foarte frumoasă. Dispăruse cu un an înainte. Prietenii credeau că ori a omorât-o tatăl ei,

un om violent — deşi poliția nu găsise nici o dovadă care să susțină un astfel de scenariu —, ori a fugit în sud. Un „prieten" întâlnit pe Internet i-a oferit paradisul, scăpând-o de tatăl care abuza de ea, dacă îi acorda această şansă.

Nimeni nu cunoştea identitatea prietenului. Iar ea n-a fost văzută în Key West, deşi fotografia i-a fost afişată în toată insula.

Thor se uită la imaginea fetei. Avea şaptesprezece ani în momentul dispariției. Dar părea femeie în toată regula. Se întrebă de ce oare nu se gândise nimeni că victima găsită pe plajă ar putea fi această fată fugită de acasă. Trebuia să-l întrebe pe Jay. Încercă să rețină toate detaliile, apoi merse mai departe.

Prima dispariție nerezolvată pe care o găsi în directă legătură cu Key West avusese loc în urmă cu aproape opt ani. Numele femeii era Shea Alexandria. Numele de fată era Mary Brown, dar, pentru că îşi pusese în cap să fie supermodel, îşi schimbase în consecință numele. Era blondă şi frumoasă. Imaginea ei părea vie pe pagină, sugerând un temperament vesel şi o ființă cu simțul umorului.

Slujba din New York a introdus-o în zona afacerilor cu costume de baie pe plajele din sudul Floridei. O campanie de promovare pentru o firmă de lichioruri a adus-o până în Key West. A dispărut după o petrecere la care invitații au băut zdravăn. A plecat singură de la petrecere şi n-a mai ajuns în camera de la hotel. Nu s-au găsit urme de violență pe drumul pe care ar fi trebuit să-l parcurgă.

A plecat singură de la petrecere...

Undeva, pe o întindere de câteva străzi, a dispărut pur şi simplu. Cazul a rămas nesoluţionat.

Thor răsfoi paginile. Mai erau încă două cazuri de persoane negăsite, dar nu exista nici o informaţie clară cum că femeile s-ar fi îndreptat către Key West. Dar ambele cazuri erau destul de ciudate — mai ales în lumina descoperirilor de azi-dimineaţă.

Începu să caute din nou prin fişierele cu crime, urmărind cazurile care se refereau în mod special la Key West.

Apoi, se opri.

Hope Gonzalez.

Moartă la treizeci şi doi de ani. Soţul supravieţuitor: Jay Taft Gonzalez.

Soţia lui Jay?

Din cauza împrejurărilor ciudate în care a murit, lui Hope Gonzalez i s-a făcut autopsia. Verdictul final: moarte accidentală prin înecare.

Se sprijini pe spătar, fără să-şi ia ochii de la detalii. Hope şi soţul ei se aflau în larg pe barca lor. Conform declaraţiilor lui Jay, făceau scufundări pe un recif când ea a dispărut brusc sub valuri. El a scos-o din apă şi i-a acordat primele îngrijiri, apoi a chemat cu disperare ajutoare.

Moartea ei a ridicat suspiciuni. Dar Jay Gonzalez n-a ajuns în faţa tribunalului, nici vreo investigaţie internă sau alte repercusiuni nu au decurs din moartea ei. Cel puţin conform dosarului.

Avu sentimentul sinistru că nu mai este singur. Își ridică privirea. Jay era lângă birou.

— Știai că o să dau peste asta, spuse Thor.

— Bineînțeles.

— De ce nu mi-ai spus, pur și simplu?

— Pentru că știam că oricum o să afli. Putea să-ți spună oricine. Hope... Hope nu mai este deja de câțiva ani. Nimeni n-a uitat-o. Nimeni n-ar trebui s-o uite.

— N-a suspectat nimeni că...

— Că mi-am ucis soția?

Urmară câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Am iubit-o, spuse Jay și își suflecă mânecile. Thor văzu cicatricele de pe brațe. Am iubit-o.

— Ai încercat să te sinucizi — și departamentul nu te-a pus pe liber? îl întrebă sceptic.

— Aiurea. Am avut un accident. Am avut concediu medical câteva luni.

Thor clătină din cap.

— Sunt un polițist bun, spuse Jay încet, dar cu convingere.

— Ai terminat tura? întrebă Thor, ridicându-se. Mergem la un pahar? Aș vrea să-ți pun niște întrebări în legătură cu ce am găsit.

— Sigur.

Ieșiră din clădire. Thor se simțea de parcă imaginea lui Hope Gonzalez i-ar fi rămas imprimată în minte.

Pentru că și ea era blondă. Și foarte frumoasă.

Capitolul 10

— Ai suficient ketchup? întrebă Bethany.

Genevieve nu avea nevoie de ajutor la cumpărături, dar, după ce a aruncat toată după-amiaza pe ascuns bucăți de manechin împreună cu Victor, s-a trezit la barul *tiki* unde discuția a deviat către planificarea grătarului de mâine și în felul ăsta a ajuns să-și dea seama că îi trebuie și ceva de pus pe grătar. Ea, Bethany, Victor și Alex au ajuns până la urmă împreună la băcănie.

— Am, răspunse ea.

— Sper că ai destul de mult, spuse Alex, rânjind pofticios. Victor pune ketchup pe tot ce prinde. Inclusiv pe peștele făcut la grătar.

— Doar este o legumă americană, ai uitat? spuse Victor în apărarea lui.

— În fine, am destul ketchup, îi asigură Genevieve, apoi le arătă căruciorul. Bere, vin, sucuri, apă. Costiță, pui, hamburgeri și o să ne oprim la piața de pește să vedem ce au mai proaspăt. Salată de fructe, varză...

— Salată-salată, spuse Victor. Nu verzitura aia ciudată pe care toate restaurantele au început s-o considere delicatesă acum.

— Cartofi prăjiți, porumb pe ştiulete, inele de ceapă, continuă Genevieve. Ce mai trebuie?

— Hei, dar unde este desertul? întrebă Alex. Şi aperitivele?

— Bethany o să gătească o plăcintă cu limone de Key. Şi o să facă scoici prăjite.

— Şi mai avem şi o supă de legume Conch, adăugă Bethany.

— Tu ştii să găteşti? întrebă neîncrezător Victor. Nu vrei să luăm nişte prăjiturele sau înghețată, în caz că nu-ți iese?

Bethany îl înghionti uşor. El zâmbi.

— O să ne oprim şi la patiseria aia nouă, ce ziceți? Doar n-o să aruncăm ce nu mâncăm imediat. Putem să aducem resturile la bungalouri, dacă mai rămâne ceva. Iar luni dimineața ar fi fain să luăm la pachet în larg nişte pungi cu gheață, spuse Genevieve.

— Aoleu, ziua de luni... mormăi Alex.

— Eu chiar mă bucur că o să mă întorc în apă, zise Genevieve.

Şi spunea adevărul, care i se părea surprinzător. Oare fantoma avea să apară din nou? se întrebă. Fantoma care nu aparținea rămăşițelor neînhumate ale femeii descoperite pe plajă.

Era, de asemenea, nerăbdătoare să afle de ce tot vedea acea apariție — şi ce voia aceasta de la ea. Nu îşi dădea seama de unde ştie, dar era sigură că fantoma avea un fel de mesaj pentru ea. Un schimb? Dacă ajută fantoma, atunci fantoma avea s-o ajute, la rându-i, să găsească comoara? Dar nu se băgase în proiectul ăsta

pentru bani, deşi era normal să aibă nevoie de bani pentru a supraviețui, la fel ca toată lumea. Totuşi...

„Sunt bântuită, se gândi. Şi ar fi cazul să mă obişnuiesc cu gândul ăsta decât să... să ce? Să fiu îngrozită, de fiecare dată."

— Şi eu o să fiu fericit să mă întorc în apă, spuse Victor.

— Şi eu, fu Alex de acord, şi apoi se strâmbă dezgustat. Dar mai întâi trebuie să suportăm încă una dintre prelegerile iubitului nostru profesor, chiar luni dimineață, la prima oră. Cea pe care am pierdut-o vineri. Doamne, este atât de pisălog! Cred că studenții lui sar pe geam de plictiseală. Şi, când o să găsim o corabie veche din lemn putred şi acoperit cu nisip şi corali, chiar o să mai conteze că ştiam exact cum arăta în vremurile ei bune? Stai puțin! Dar ştim deja cum arăta. Doar am văzut imaginile.

— Contează, spuse Bethany.

— De ce? vru Alex să ştie.

Victor îi aşează o mână pe umăr.

— Fonduri de la stat, prietene. Fonduri de la stat.

Genevieve se apropie de Alex în timp ce Bethany şi Victor se îndreptau către camioneta lui Victor, ca s-o aducă mai aproape, să poată încărca cumpărăturile. Ea începu să pună totul pe banda rulantă. Se sperie când, întorcându-se, îl observă pe Alex privind-o îngrijorat.

— Ce-i? îl întrebă.

— Te simți bine?

— Da... De ce?

— De fapt, nu e treaba mea, spuse el plecându-şi privirea.

— Ce-i?

— Nu, ni... nimic.

— Bine.

— Dar...

— La naiba, Alex, spune odată!

— Eşti speriată, nu-i aşa? o întrebă el cu blândeţe.

— În ce sens? se încruntă ea.

— În sensul că te-ai speriat nasol în apă. Ştiu că n-ai de ce să mi te confesezi chiar mie, dar vreau să ştii că sunt alături de tine şi că ţin la tine, şi că... În fine, la naiba! Gen, nu te culci cu tipul ăla doar pentru că eşti speriată, nu?

Simţi cum i se încleştează fălcile de furie şi uimire.

— Ştiu că nu este treaba mea, doar că... fir-ar să fie. Este şi treaba mea. Doar suntem ca într-o familie. Poţi să dormi şi la mine pe canapea şi îţi spun şi bancuri, dacă vrei. La naiba, îţi las ţie patul şi dorm eu pe divan.

Nu putea să rămână furioasă. În ochii lui se citea o îngrijorare sinceră.

Fu cât pe ce să-i zâmbească, dar o mai deranja încă un sentiment stăruitor de suspiciune. Excluzând posibilitatea ca Victor să-i fi jucat farsa cu manechinul, atunci următorul suspect era Alex.

— Dacă nu vrei să-mi fie frică, atunci de ce mi-ai pus manechinul pe verandă? îl întrebă ea direct.

El nu roşi şi nu trădă nici cea mai mică urmă de vinovăţie.

— Poftim? întrebă el, părând sincer uimit. Hei, doar am stat de vorbă, dar am abandonat ideea.

Îl scrută, dorindu-şi să aibă darul de a-şi da seama dacă el spune sau nu întregul adevăr.

Casiera îşi drese vocea ca să le atragă atenţia.

— Plătiţi cu cardul de credit, de debit sau cu bani gheaţă?

— Debit, spuse Alex, întinzându-i cardul lui.

— Nu, eu v-am invitat la mine, îi zise Genevieve.

— Tu faci cinste doar cu casa.

— Dar a fost ideea mea.

— Pentru mine nu contează, spuse casiera făcând un balon din guma de mestecat, dar aşteaptă oamenii la rând.

— Lasă-mă pe mine, te rog, insistă Alex.

— Bine. Mulţumesc.

Victor şi Bethany săriră din camionetă exact când Genevieve şi Alex ajungeau pe stradă. Încărcarea cumpărăturilor s-a terminat repede.

Aşa cum plănuiseră, s-au oprit la patiserie pentru desert — în caz că va fi nevoie.

— Chiar dacă fac plăcintă cu limone de Key de când mă ştiu? continuă Bethany indignată.

— Nu strică să avem nişte haleală în plus când ne scufundăm, îi spuse Alex. Deşi eu am, ăă, încredere completă că o să faci cea mai bună plăcintă cu limone din câte am mâncat în toată viaţa mea.

— Tu nu o să primeşti nici o firimitură, îi replică Bethany îmbufnată.

— Ştiai că şi eu mă pricep la gătit? întrebă Victor.

— Nu contează, nu te punem la încercare. Bucătăria este prea mică, iar Bethany a pus deja stăpânire pe aragaz, spuse Genevieve, ridicând două degete ca şi cum ar fi intervenit într-o ceartă frăţească.

Ajunseră acasă la ea şi umplură repede bucătăria cu pungi.

Victor, în calitate de cel mai vechi prieten, se simţea în totalitate ca acasă, aşa că mormăi o scuză şi se tolăni pe canapea, aprinzând televizorul. Se uita după ştiri sportive, era sigură. Alex i se alătură imediat.

— Mâine trebuie să facem rost de gheaţă, comentă Bethany, aliniind sticlele de suc şi bere pe dulap. Chestiile astea n-o să încapă toate în frigider.

— Hei! strigă Alex.

— Ce-i? răspunse Genevieve.

— Veniţi repede. Au identificat cadavrul de pe plajă.

— Unde sunt cu toţii? întrebă Thor.

Se îndreptase direct spre barul *tiki* când se întorsese la hotel.

L-a găsit doar pe Jack acolo, lângă o sticlă de bere, arătând deprimat ca un căţeluş fără stăpân.

— Nu ştiu. M-am gândit că o să găsesc pe cineva pe aici, să stăm de vorbă. Nu e decât cuplul de colo. Abia au sosit. În luna de miere, spuse el arătând spre celelalte mese, apoi continuă în şoaptă: Cred că tipul este un fel de indian.

Thor privi către cei doi tineri frumoşi şi se strecură pe scaunul de lângă Jack. Îi făcu semn lui Clint pentru o bere.

— Tu unde ai fost? îl întrebă Jack.

— Pe ici, pe colo, îi răspunse vag. N-ai văzut pe nimeni?

— Mă întrebi, de fapt, dacă am văzut-o pe Genevieve, nu-i aşa?

— Te întreb, de fapt, dacă ai văzut pe cineva, repetă Thor aspru.

Jack rânji.

— Bine. Cred că Zach şi Lizzie s-au dus la Dolphin Research Center, pe Grassy Key. Ştii că lui Lizzie îi plac delfinii. Oricum voiau s-o facă odată şi-odată. Iar Marshall... barca lui a dispărut, aşa că presupun că a plecat undeva, pe mare. Iar puştii Conch şi Alex? Nu ştiu.

Lui Thor îi sosi berea. Îi zâmbi barmanului drept mulţumire, întrebându-se de ce se simţea atât de agitat. *De ce?* Pentru că pe străzile din Key West era un criminal în libertate.

Abia luă o înghiţitură din bere, când Jack izbi cu pumnul în masă şi începu să râdă.

— La dracu', ce idiot sunt. Ştiu unde s-au dus!

— Unde?

— Acasă la Genevieve. Mâine este grătarul, ai uitat?

Thor se ridică.

— O să încerc.

Jack se ridică şi el.

— Stai. N-am chef să mai rămân pe aici, de unul singur.

Când ajunseseră la Genevieve, le deschise Victor, privindu-i suspicios pe amândoi.

— Ca să vezi, acum jumătate de gaşcă este deja aici, bombăni el, rămânând în cadrul uşii ca şi cum ar fi stat în cumpănă dacă să-i lase sau nu să intre.

Thor era sigur că din cauza lui; la urma urmei Jack era de-al lor, un Conch pur sânge.

— Care-i treaba? întrebă vesel Jack, strecurându-se pe lângă Victor, ca şi cum ar fi avut toate drepturile să se afle şi el acolo.

— Ne uitam la ştiri, spuse Victo r morocănos. Au transmis avertizări pentru femeile singure din Key West, să fie atente. Au identificat victima de pe plajă. Dar n-aţi văzut pe niciunde vreun televizor? Rahat, pun pariu că fiecare bar din oraş difuzează chestia asta.

— Şi ce te face să crezi că eu stau toată ziua prin baruri? se burzului Jack, apoi zâmbi. Deci, aveţi bere?

— Serveşte-te, te rog, îi strigă Genevieve din bucătărie.

Jack se îndreptă către ea. Thor se aşeză pe canapea, uitându-se la televizor. Însă acum se difuzau ştirile despre vreme. În Golf era furtună, dar se îndrepta către vest.

— Sinistru, nu? murmură Victor, aşezându-se lângă Thor.

— Furtuna?

— Poliţia crede că ucigaşul ar fi de prin locurile astea. Dacă mai vorbesc mult despre crimă la televizor, se duce naibii turismul.

— Oamenii se văd rareori în postura de victime potenţiale, îi spuse Thor. Mai ales că femeia moartă era prostituată.

— Sper. Fiindcă depindem de turism, murmură Victor.

— Nici o problemă, spuse vesel Jack, venind dinspre bucătărie şi aruncându-i o bere lui Thor care reuşi s-o prindă, deşi fusese luat prin surprindere. Acum vreo câţiva ani, în Miami, un individ a omorât nişte prostituate în zona Eighth Street. Nu s-a panicat nimeni pentru că nenorocitul ăla nu ucidea decât prostituate. Acum, dacă eram şi eu târfă, găseam de vizitat nişte rude în celălalt capăt al ţării până când avea să fie prins criminalul.

— Jack, cum poţi să fii atât de crud? întrebă Bethany apărând în cadrul uşii cu un cocteil. Doar ai văzut-o şi tu pe biata fată.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar în munca mea am mai văzut destui oameni morţi. Toţi ne jucăm cu vieţile noastre. Iar fetele ca ea se joacă în cel mai periculos chip. Apropo, servim aici cina în seara asta? întrebă el.

— Poftim la el, gata cu compasiunea, spuse Alex.

— Dar mi-e foame şi mă simt singur. Aţi dispărut cu toţii astăzi. M-am întâlnit dimineaţă cu profu' de istorie şi am fost suficient de disperat cât să servesc prânzul cu el.

— Ce răi sunteţi! spuse Genevieve, ieşind din bucătărie. Se opri când dădu cu ochii de Thor, şi apoi continuă: Sheridan nu este un om rău. Dar aşa sunt profesorii.

— Scafandru de birou, pufni Alex. Nu este în stare nici să se lege singur la şireturi şi are impresia că poate să ne spună nouă ce avem de făcut.

— Fii politicos, îl avertiză Genevieve.

— Dar cum rămâne cu mâncarea? insistă Jack, frecându-şi cercelul cu ţeasta şi oasele încrucişate.

— Am cumpărat o groază de mâncare, sugeră Victor.

— Pentru mâine, declară neclintită Bethany.

— Hai să mergem într-un loc cu muzică veselă, spuse Alex gânditor, după care privi împrejur. Jack are dreptate, să ştiţi. Nimeni nu merită o astfel de soartă, dar... era prostituată.

— N-ai dreptate decât pe jumătate, zise Genevieve ultragiată. Nimeni nu merită să treacă prin ce a trecut biata fată.

„Nu. Nimeni nu merită, se gândi şi Thor. Dar cum rămâne cu fata fugară şi cu fotomodelul? Şi cu soţia lui Jay?"

— Thor, ce e? îl întrebă Bethany văzându-l căzut pe gânduri.

— Sunt de acord cu Alex, răspunse el forţând un zâmbet. Haideţi să mergem într-un loc cu mâncare şi muzică bună.

— Bine. Atunci în seara asta mergem la Hog's Breath, îi anunţă Bethany. O priviră cu toţii şocaţi, aşa că le explică: Vă convine sau nu, cineva trebuie să ia decizii dacă voi nu vă hotărâţi mai repede.

Thor se ridică primul.

— Bine, mergem la Hog's Breath.

Aleseră o masă lângă cântăreţ, care se acompania singur cu chitara. Thor văzuse destui muzicieni talentaţi cu sintetizatoarele lângă ei, dar tipul ăsta îi depăşea de departe. Între cântece, glumea cu spectatorii. Nu era

Conch, le spuse, ar fi vrut el să fie. La sfârşitul primei părţi din program, s-a dovedit a fi şi o persoană destul de cumsecade pentru că le spuse pe un ton sobru:

— Doamnelor, domnilor, bine aţi venit în Key West. Şi, Dumnezeu mi-e martor, ne bucurăm că sunteţi aici. Ne bucurăm când cumpăraţi multă băutură — şi CD-ul meu cu cântecele originale —, dar vă rugăm să rămâneţi suficient de lucizi şi de atenţi. Doamnelor şi domnişoarelor, fiţi atente cu cine vă împrieteniţi. Ajutaţi-ne. Dacă auziţi sau vedeţi ceva care ar putea fi de ajutor poliţiei, anunţaţi-i. Vreau să mai veniţi să mă vedeţi. Şi vă doresc să-mi cumpăraţi cât mai multe dintre CD-urile mele şi să mâncaţi cât mai multă plăcintă cu lime. Vă mulţumesc tuturor.

Thor se ridică. Simţi mâna lui Genevieve pe a lui — de data asta se asigurase că va sta el lângă ea când se aşezaseră, cu toţii la masă. Îl privea încruntată şi întrebătoare. Îi zâmbi.

— Îmi place de tipul ăsta, vreau să cumpăr nişte CD-uri de-ale lui.

Îi zâmbi şi ea. În el tresări ceva. Se prăbuşea mult prea repede, prea adânc. Se îneca, de-a dreptul. Dar îi plăcea şi nu se mai putea abţine.

— Mă întorc repede.

Când cumpără CD-urile — alese trei: unul pentru secretara lui din Jacksonville, unul pentru el şi unul pentru Lizzie şi Zach, gândindu-se că o să le placă — află că acest cântăreţ ştia totul despre scufundări.

— Lucrezi cu echipa lui Marshall, nu? Şi cu Gen? întrebă el pronunţând cu afecţiune numele lui Genevieve.

Să ai grijă de ea. Este o comoară, o atracție turistică în Key West, ca apusul soarelui.

Când se întoarse la masă, Bethany tocmai spunea:

— Sper să-l prindă cât mai repede pe individul ăsta. Oamenii trebuie avertizați, chiar dacă toată economia noastră depinde de turism.

— Mai avem și comerțul maritim, adăugă Victor fără convingere.

— Gândiți-vă puțin, continuă Bethany, preocupată și îngrijorată. Există un criminal în acest oraș. Ar putea fi chiar aici, în curtea interioară, ascultând muzica și servind masa, cot la cot cu noi. Ar putea fi chiar lângă noi, când mergem pe stradă.

Exact când rostea aceste ultime cuvinte, Thor își ridică privirea și îl zări pe Jay Gonzalez intrând, îmbrăcat în civil, cu o cămașă sport cu mâneci lungi și blugi.

Oare el...?

Nu, doar el fusese cel care îl ajutase să participe la autopsie. Îi aranjase să aibă acces la dosarele poliției.

Ca să se acopere mai bine?

Nu știa decât că trebuie să fie atent la acest om până... până când?

Mai existau criminali în lumea largă care să nu fi fost încă prinși.

Își dădu seama că se uită cam insistent la Jay de-abia când îi atrase Genevieve atenția.

— Gata?

— Poftim?

— Am terminat, îi zise ea nedumerită.

— Nota de plată?

Victor își drese glasul.

— Fac eu cinste. Deja am luat-o.

— Pot să decontez mesele, îi reaminti Thor.

— Da, dar încep să mă simt ca o femeie întreținută, spuse el zâmbind. Și probabil că în seara asta este cea mai ieftină șansă pe care o pot avea. Localul a fost fain și suntem cu trei oameni în minus, Lizzie, Zach și Marshall.

Când plecară, Jay Gonzalez le făcu semn cu mâna. Genevieve se desprinse de lângă Thor și se duse la Jay, îl îmbrățișă și schimbară câteva cuvinte. Thor își dădu seama că nu-i place chestia asta. Se abținu și încercă să-și canalizeze încordarea spre întețirea atenției.

Când Genevieve se întoarse, Jay Gonzalez îi zâmbi și lui și îi făcu cu mâna. Thor se trezi că ticluiește un zâmbet drept răspuns. În mod evident, era mai bine să nu-i dea de înțeles polițistului local că îl consideră suspect de crimă, poate chiar de crime în serie. Tipul se purtase frumos cu el, îl luase să vadă cadavrul, îl lăsase să scotocească prin rapoartele poliției. Îi era dator.

Dar...

Devenea ridicol. Începea să-i suspecteze pe toți.

Poate că nu era un lucru rău. Pentru că, de fapt, *cineva* tot trebuia să fie criminalul.

Poate cineva pe care îl cunoșteau cu toții foarte bine.

— Ne vedem mâine, Jay, îi strigă Genevieve.

— Da, pe mâine, repetă Thor.

— Bine, le răspunse Jay.

Thor își menținu zâmbetul lipit pe chip. Bine. Jay era mereu bine-venit să se vadă cu ei. Și cu Genevieve. Dar numai atâta timp cât era și *el* în preajmă.

Când plecară, Genevieve îl luă de braț.

— Mă gândeam să merg acasă în noaptea asta, spuse ea. Ca să mă pregătesc din timp pentru grătarul de mâine.

— Este o invitație?

— Da.

— Bine. Se întoarse spre ea și îi zâmbi ușor: Dar îți dai seama că tocmai ne îndreptăm cu ceilalți spre complex?

— Da, îmi dau seama, chicoti ea. Vreau doar să mă asigur că barca lui Marshall este la locul ei, adăugă ea, dintr-odată serioasă.

— Bine.

Ajunseră la complexul hotelier și văzură că barca lui Marshall nu era la locul ei.

Genevieve nu-și mai ascunse îngrijorarea.

— Doar îl știi pe Marshall. A avut și el niște timp liber, așa că s-o fi dus pe undeva. Asta-i tot, spuse Victor. Uite, dacă vrei, hai să-l sunăm pe telefonul mobil, bine?

Dar Marshall nu răspunse la telefon.

— Ar trebui să raportăm că a dispărut, zise Genevieve.

— Scumpo, dar este om mare, bombăni Victor. Nici măcar nu lipsește de douăzeci și patru de ore. Știe să-și poarte și singur de grijă. Și are rezervorul plin. S-ar putea, pur și simplu, să se fi dus pe continent.

— Tot nu-mi miroase a bine, spuse Genevieve.

— Gen... zise Victor, punându-și mâinile pe umerii ei. Marshall este un bărbat mare și puternic. O să vezi că n-a pățit nimic. Doar nu este o blondă frumușică,

aşa cum caută criminalul ăsta. O să ne vedem mâine cu el. Bine?

— Nu, nu e bine, spuse Genevieve, după care oftă. Dar se pare că n-avem încotro.

— Scumpo, o să vezi că va fi bine. Victor are dreptate. Doar cadavrul era al unei femei, îi reaminti Jack aspru. Nu al unui bărbat, în nici un caz nu al unuia a Marshall. Poate să-şi poarte singur de grijă. Individului care a omorât-o pe biata femeie... îi plac femeile, nu gorilele ca Marshall care pot să se apere singure.

Rămaseră cu toţii tăcuţi preţ de câteva minute. Şi apoi Bethany sparse tăcerea:

— Victor, azi dorm la tine pe canapea.

— Poţi veni la mine acasă, se oferi Genevieve.

Păruse puţin cam emoţionată? se gândi Thor sau îşi imagina el? Şi, dacă era *emoţionată*, atunci era din cauză că optase să fie singură cu *el* sau pentru că Bethany avea să rămână singură cu Victor?

— Cu voi doi? Nu, mersi! râse Bethany, apoi căscă. Hai, Victor, să mergem la culcare. Stai numai să-mi iau câteva lucruşoare pentru mâine-dimineaţă.

— Dar cabana ta nu este departe de a mea, mormăi Victor.

— Dar am nevoie de periuţa de dinţi, insistă Bethany.

— Bine, bine, mai bombăni el.

— Hei, este şi în interesul tău să am cu mine periuţa de dinţi.

— Serios? O să devenim atât de apropiaţi? o tachină Victor.

Bethany îi aruncă o privire cruntă. Victor râse.

— Nu-ți face griji. Ar fi prea scârbos, ca şi cum m-aş culca cu propria soră.

— Vasăzică, sunt scârboasă?

— Se pare că nu pot avea eu ultimul cuvânt, nu-i aşa? întrebă el, privindu-i pe ceilalți.

Toți râseră, dar Thor continua să se întrebe de ce Genevieve părea neliniştită.

Îşi spuseră cu toții noapte bună. Genevieve rămase tăcută pe drumul către casă.

— Ce este? o întrebă.

Îl privi speriată, tresărind.

— Nimic — în fine, în afară de faptul că poliția crede că ucigaşul este din Keys.

— Îți faci griji pentru Bethany?

— Nu, deloc! Doar o să fie cu Victor, răspunse ea repede.

— Îl suspectezi pe Victor? întrebă el cât de delicat fu în stare.

— Aiurea! Doar îl cunosc dintotdeauna, îi răspunse ea zâmbind.

Cuvintele ei erau sincere dar, cumva, şi un pic nesigure.

— Dacă ai şi cea mai mică fărâmă de îndoială... spuse el oprindu-se din mers.

— Nu, insistă ea, scuturând din cap, după care privi zâmbind. Pe bune, n-am nici cea mai mică îndoială. Plus că ştim cu toții unde se află Bethany.

Îşi continuară drumul.

— Aş vrea numai să ştiu unde este Marshall, spuse ea încet după câteva secunde.

— Marshall este om în toată firea. Sunt sigur că n-a pățit nimic.

Ea rămase tăcută încă vreo câteva secunde, şi apoi îl privi. Thor îşi dădu seama că îşi face griji şi pentru el, nu doar pentru Marshall.

— Chiar şi cel mai mare, mai puternic şi mai dur bărbat din lume poate să fie doborât... dacă este luat prin surprindere.

— Marshall n-a pățit nimic, repetă el.

Şi era convins de asta, nu? Dar unde naiba era Marshall, totuşi?

Şi ce naiba făcea?

Strânse încet din dinți, forțându-se să-şi compună o expresie calmă şi degajată. Îşi strecură un braț în jurul umerilor ei.

— Marshall o să apară mâine-dimineață. Îți promit.

— Ştia de grătar, aşa că, dacă nu avea de gând să vină, ne-ar fi anunțat, fu ea de acord. Nu-i aşa?

În ciuda cuvintelor, se vedea că este încă neliniştită. Când au ajuns în fața casei, Thor încercă din nou s-o liniştească.

— Marshall se simte foarte bine, la fel şi noi.

— Thor, dacă nu apare mâine-dimineață, vreau să mă duc să-l caut, bine? Şi îl sunăm şi pe Jay. Nu pot să mă abțin. Sunt îngrijorată. Marshall este o perosană sociabilă. Nu-i place să plece de unul singur.

— Bine, spuse el blând. Sunteți cu toții prieteni, ca o gaşcă de frați — dar nu sunteți şi iubiți. Marshall este un bărbat atrăgător. Poate că are şi el o aventură amoroasă.

Cel puțin o făcu să zâmbească.

— Da, nu este exclus.

— Ți-ai mai face griji dacă — își cântări cuvintele înainte de a continua — nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat?

— Nu, admise ea.

— Bine. Mâine, dacă nu apare la grătar, anunțăm poliția și mergem să-l căutăm. O să vezi când o să-l găsim ce mirat, poate chiar supărat, o să fie, că doar are și el dreptul la o viață privată, și ar trebui să-i respectăm intimitatea. Așa că hai acum, să verificăm din nou casa — chiar și de mai multe ori, dacă te face mai fericită —, și apoi să ne asigurăm că am încuiat totul și că suntem singuri și în siguranță, bine?

Cuvintele lui părură s-o ajute. Și, imediat ce ajunseră înăuntru, el chiar verifică de două ori toată casa, cu ea urmându-l îndeaproape.

— Nu e nimic în dulapuri sau pe sub paturi, o liniști el. Ești sigilată din toate părțile. Ești în siguranță. Cu excepția mea, o tachină.

— Încă mai crezi că sunt nebună, îi zise trist.

Thor se opri în fața ei și o apucă de umeri.

— Cred că ești foarte frumoasă, îi spuse el încet.

Cuvintele erau potrivite. Și adevărate.

Nu observă când reușiră să urce treptele și să ajungă în dormitor. Ea ajunse aproape instantaneu în brațele lui, hainele lor mai degrabă se topiră decât fură smulse. Se lipiră unul de altul, complet, umed, fierbinte, primar. La un moment dat lui Thor luciditatea îi reveni și murmură:

— Știu că ești îngrijorată. Nu trebuie să ne... nu trebuie să...

Dar ea îl privi cu un zâmbet uşor lasciv în colţul buzelor.

— Dacă aş putea, m-aş strecura pe sub pielea ta, spuse ea şi îl sărută apăsat în timp ce trupurile lor ardeau împreună, cu pântecele împreunate.

Nu pricepea întru totul cum de alte gânduri reuşiră să-i rămână totuşi în minte, în ciuda faptului că dorinţa sexuală creştea cu o viteză năucitoare, frizând nebunia. Dar ea era atât de frumosă, în atâtea privinţe, trupul, mintea, sufletul ei. Înaltă, plină de viaţă, cu muşchii bine lucraţi, serioasă, mândră, unică... cu buzele pline şi senzuale, cu şoldurile capabile de mişcări atât de extraordinare... Thor îi savura întreg trupul, gustându-i fiecare centimetru de piele, stârnind-o şi mai mult, în timp ce propriul trup şi inima, şi capul îi pulsau...

I se păru că a atins climaxul într-un milion de feluri, că a revenit la viaţă când ar fi trebuit să fie istovit. Gesturile ei îi treziseră fiecare impuls erotic. Timpul i se părea fără sfârşit. După care ea se încolăci în jurul lui. Şi amândoi adormiră.

Nu avea să înţeleagă niciodată ce s-a întâmplat după aceea, în mijlocul nopţii. Se mândrea cu spiritul lui de observaţie. Şi-l formase în marina militară, când făcea de gardă în Middle East. Devenise pentru el un mod de viaţă atunci când făcea scufundări în porturi străine, unde siguranţa nici nu intra în discuţie. De obicei se trezea la cel mai insesizabil sunet.

Dar de data asta se trezi greu, de-abia atunci când o simţi tremurându-i în braţe. Parcă avea mintea în

ceață. Își dădu seama doar treptat că era înconjurat de o umiditate inexplicabilă, stranie.

Parcă simțea marea, mirosul sărat al acesteia.

În cele din urmă, reuși să-și învingă amețeala și să se ridice suficient de mult de pe pernă ca să-și dea seama că n-o ținea, de fapt, în brațe, și că ea era la câțiva centimetri de el. O îmbrățișă, încercând să înțeleagă, să se lupte cu ceața din minte.

— Genevieve?

Ea nu îi răspunse, dar se trase mai aproape de el, lipindu-se atât de strâns, de parcă ar fi vrut să-i intre pe sub piele.

— Ce este?

— Nimic, șopti ea.

— Ce...?

— Un coșmar. Dar ești aici. Nimic... e bine. Sunt bine.

La prima propoziție încă mai tremura. La a doua era deja mai stăpână pe sine.

O îmbrățișă mai strâns, convins că ea vorbește sincer.

— Sunt cu tine, îi spuse.

— Știu, murmură ea, și apoi rămase tăcută, lipită de el.

Se simțea incredibil, doar pentru că era alături de ea.

Pentru că putea să-i vorbească.

Îi sărută fruntea, o trase mai aproape de el.

Era încă obosit. Și istovit într-un mod plăcut. Și gata să readoarmă.

Ceața reveni. Întuneric. Epuizare. Thor se luptă cu epuizarea, așteptând ca tremurul lui Genevieve să înceteze. Și, când tremurul ei se opri, își dădu voie să readoarmă.

O simți când ea se trezi dimineață. Exact așa cum și trebuia, intră în alertă de la prima ei mișcare, când ea alunecă din brațele lui și se ridică.

Genevieve știa că el s-a trezit. Îi depuse un sărut pe buze.

Thor se întinse după Gen, dar ea îi „scăpă".

— Este târziu, se justifică ea. Aproape prânzul. În curând o să avem musafiri.

El mai rămase câteva minute în pat, închizând ochii, ciudat de obosit. Adevărat, petrecuseră mai toată noaptea treji.

Dar se simțea de parcă s-ar fi... *luptat* toată noaptea. Era normal ca după sex să urmeze o senzație de epuizare, dar aceea era o senzație plăcută, de sațietate...

La naiba, ce ciudat!

În cele din urmă, Thor începu să se ridice.

Dar se opri. În aer se simțea un miros slab de ceva. Un miros neplăcut. Se opri, o clipă. După care, își dădu seama ce este.

Apă de mare. Mirosul specific oceanului.

Se uită la pat. Era încă... umed. Încercă să-și spună că poate îi apucase vreun fel mai exotic de a face dragoste, care se termină cu cearșafurile umede.

Ocoli patul.

Pe partea unde dormise Genevieve podeaua era udă. Se aplecă și atinse covorul persan. Mirosul devenea din ce în ce mai puternic în jurul lui.

Apă de mare.

Capitolul 11

— Vi-l prezint pe Adam, unchiul meu, anunță Audrey intrând în casa lui Genevieve. Unchiule Adam, ți-i prezint pe... toți.

Sosiseră practic ultimii. Jay Gonzalez a fost primul, urmat imediat de Bethany și Victor. Apoi au venit Zach și Liz. Apoi Jack, mândru ca un păun pentru că a adus un Epinephelus perfect, proaspăt prins de dimineață. Alex a sosit cu doar câteva secunde înainte de Audrey și unchiul ei.

Numai Marshall lipsea.

Iar pe unchiul Adam Thor l-a privit cu neîncredere încă de la început, mai ales, trebuia să recunoască, pentru că venise cu Audrey.

De ce îl irita atât de mult prezența lui Audrey, nu putea să-și dea seama. Poate doar din cauza ideii că ea este medium sau prezicătoare, sau ghicitoare în tarot, sau cum s-o mai fi numit.

Unchiul Adam era înalt, slab, aproape uscățiv, un bărbat de șaizeci, poate chiar șaptezeci de ani. Dar continua să fie un bărbat frumos, cu trăsături puternice și

nişte ochi cenuşii, fascinanți. Vorbea blând, politicos, atent cu fiecare persoană care îi fu prezentată.

Numai că, se gândi Thor, tipul ăsta îl privise cam lung pe el. Îl făcuse să se simtă incomod. Nu mai simțise până acum că este *citit*, dar asta fu impresia pe care i-o dădu Adam. Nu-i plăcea. Şi nu-i plăcu deloc când îl văzu pe bătrân vorbind cu Genevieve, care îi zâmbea şi îl privea de parcă ar fi fost unchiul *ei*.

— Hei, Thor, vrei să-mi dai o mână de ajutor cu peştele? îl întrebă Jack.

— Da. Sigur.

Bineînțeles că nu avea chef. Voia să spioneze ce se petrecea între Audrey, minunatul unchi Adam şi Genevieve.

La naiba, era nevoit să plece.

Se duse după Jack. Genevieve avea în curte un loc amenajat pentru spălarea şi prepararea peştelui. Cuțitul pe care i-l înmână Jack era bine ascuțit, aşa că reuşi să curețe şi să taie peştele de parcă ar fi fost făcut din unt.

— Tu unde crezi că a plecat Marshall? întrebă Jack.

— Poftim?

— Marshall, ai uitat de el? Colegul tău. Şi şeful nostru în acest proiect. Nu e stilul lui să facă aşa ceva. Îi place carnea pe grătar şi îi place şi casa lui Gen.

— Nu ştiu. Dar avem cu noi un ofițer de poliție. Poate că ar fi timpul să raportăm că a dispărut, spuse Thor.

— Da sau poate că o să ne castreze dacă îl dăm dispărut, replică Jack sec. Poate că a plecat după vreo fustă, adăugă el rânjind. Poate că din cauza asta nu

răspunde la telefon. Cine ar vrea să fie întrerupt din „lucru", dacă înțelegi ce vreau să spun.

Thor nu răspunse. Era nerăbdător să termine cu peștele.

Victor, legănând o sticlă cu bere, ieși afară și veni la ei.

— Aveți nevoie de ajutor?

Jack îi arăta grămada de fileuri care tocmai fuseseră tăiate.

— Ai venit prea târziu.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic, spuse Jack. Eu sunt în stare să tai un pește și în somn.

Dar Victor își pierdu buna-dispoziție și solicitudinea, când Jack scoase o cutie cu folie de aluminiu.

— Ai încredere în mine, fileurile astea o să fie minunate. Înfășoară-le în folie fără să le strângi prea tare, adaugă un pic de unt, o picătură de chitră, un praf de sare și piper, și un cățel de usturoi... Delicios. O să iasă ceva nemaipomenit.

— Bine, bine, mormăi Victor.

— Care-i problema? îl întrebă Thor.

— Ăă, nimic, răspunse Victor privindu-l speriat.

Thor îl lăsă în pace și începu să înfășoare feliile de pește conform instrucțiunilor lui Jack.

— Tipul ăla, izbucni Victor.

— Care tip? întrebă Jack. Unchiul lui Audrey?

— Care-i problema cu el? îl iscodi Thor, încercând să pară indiferent.

— Este cam... sinistru, spuse Victor.

— Adică are nevoie de o baie sau ce? întrebă Jack.

— Nu. Este... sinistru. Ochii ăia... cam spălăciți. Și pielea aproape albă.

— Pentru că nu se trage din ținuturile astea pline de soare și veselie, murmură Thor.

Dar era și el de aceeași părere. Însă sinistru nu i se părea Adam însuși. Mai degrabă el *emana* ceva sinistru. Ciudat. Cine naiba era?

Dar, la urma urmei, multe lucruri îl făcuseră să se simtă ciudat zilele astea. Și n-avea de gând să dea crezare tuturor acestor senzații bizare. Lumea era plină de pericole cunoscute. E normal să te simți neliniștit când pleci pe mări periculoase. E normal să simți că ți se rupe inima când trebuie să te scufunzi într-o mlaștină căutându-i pe supraviețuitorii unui avion prăbușit.

Dar de data asta...

— Poftim, Victor. Vrei să te faci util? Ajută-l pe Jack. Eu mă duc să văd ce mai face unchiul sinistru, ce părere ai? spuse Thor.

Nu mai aşteptă nici un răspuns şi se duse direct în bucătărie ca să se spele pe mâini. Genevieve apăru din spatele lui. Cu ochii licărind de bucurie. Părea mai plină de viață, mai liniștită, mai *fericită* decât o văzuse până acum. Strălucea. Simți cum i se strânge inima. Ea nu îi spusese toată ziua nimic despre ce se întâmplase azi-noapte și nici el nu avusese ocazia să discute cu ea. Când a coborât sosiseră deja primii oaspeți.

Ea îi zâmbi, strâmbând din nas.

— Gustul e mult mai bun decât mirosul, nu? îl tachină.

Îşi strecură o mână în jurul ei şi o sărută, fără să-i mai pese dacă era cineva prin preajmă şi îi vedea. Nici ei nu părea să-i pese. Îl îmbrăţişă şi ea topită.

— Ce-i cu toată povestea asta? o întrebă.

— Nu ştiu. Mă simt ca şi cum mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri.

Şi vru să se îndepărteze.

O trase înapoi.

— Cine naiba este unchiul Adam?

Ea se eliberă şi îl privi în ochi.

— Un om foarte drăguţ, doar atât.

Îşi uscă mâinile şi se duse în living. Se auzea muzică de la un aparat. Adam era aşezat pe canapea lângă Audrey. Bethany şi Alex încercau un pas de dans. Lizzie râdea de ei, iar Zach se oferea s-o înveţe el cum să danseze. Jay privea doar, cu o bere în mână.

Thor se aşeză lângă Adam.

— Deci, Adam, din ce zonă a ţării eşti? îl întrebă, politicos.

— Din Virginia. Tu?

Adam avea un accent fin, de intelectual, accent în care se simţeau, deopotrivă, rafinamentul conversaţiilor sofisticate de salon şi brizele răcoroase şi pasionale ale Sudului.

— Din Jacksonville, răspunse Thor. Şi ce te aduce pe meleagurile astea? Sau ai venit doar ca să-ţi petreci vacanţa cu Audrey?

De cealaltă parte, Audrey roşi. „Sper că se preface mai bine când face previziuni pentru clienţii ei", se gândi Thor. Pentru că arăta foarte vinovată.

— Key West este un loc minunat de vizitat, zise Adam.

— Adevărat, fu Thor de acord.

Pe naiba! Tipul ăsta nu arăta deloc a pescar sau navigator amator. În nici un caz, a scafandru. Nici măcar nu era genul de om căruia să-i facă plăcere căldura tropicală. Şi era mult prea bătrân pentru şmecheriile obscene pentru care Key West-ul era atât de faimos.

— Mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă singuri, în circumstanţe mai liniştite, spuse Adam din senin.

Thor avu din nou sentimentul că este citit de către Adam. Este *citit?* La naiba, nu se poate. Adam îl privise doar o singură dată şi, cu toate astea, arăta de parcă terminase deja şi ultimul capitol din povestea vieţii lui. *Sinistru.*

— Mâine reluăm scufundările. Din păcate, nu avem pauză de masă pe uscat, la prânz.

— Dar micul dejun? întrebă bătrânul, zâmbind puţin.

— Sigur.

— Atunci, ne vedem dimineaţă devreme, da?

Nu-şi dădu seama că ezită decât atunci când observă că Audrey se uită insistent la el. Cu ochii mari, sinceri.

— Ar fi bine. Ar fi bine să vă cunoaşteţi, spuse ea, cu o urmă de tremur în voce.

Thor hotărî că trebuie neapărat să se vadă cu omul ăsta. Singuri. Era musai să stea de vorbă înainte ca acest om s-o convingă pe Genevieve că trebuie să comunice cu morţii sau altceva la fel de ridicol, ca s-o scape de coşmaruri.

Apa de mare. Era apă de mare lângă pat.

Nu. Ea își făcuse duș, apa s-a scurs de pe ea pe covor, iar mirosul de mare era doar o coincidență. Aerul din Keys mirosea în general a mare, un miros destul de puternic, un miros care se simțea peste tot.

Era ridicol. Îl trăgeau și pe el în lumea asta fantastică și bizară. Dar nu avea de gând să se lase.

— Atunci ne vedem devreme. Trebuie să fiu pe chei la șapte și jumătate, așadar ce părere ai de ora șase?

— Pentru mine e bine. Stau la hotelul La Concha. Hai să servim micul dejun acolo.

Thor aprobă din cap și se ridică, întrebându-se dacă arată la fel de întunecat precum se simte.

Se duse s-o caute pe Genevieve, care era în bucătărie, aranjând legume proaspete pe o tavă.

— Morcovii mai pot să aștepte, îi spuse prinzând-o de mână.

Ea îi zâmbi, amuzată, dar și curioasă, până când o trase în brațele lui pentru un sărut.

Fură întrerupți când Victor anunță că peștele era gata și le sugeră tuturor să-și ia câte o farfurie și să iasă afară, unde îi așteptau deja fripturile de pui și burgerii.

— Ies într-o secundă. Stai să mai arunc din gunoiul ăsta, spuse Genevieve, îndreptându-se către living pentru a strânge paharele și sticlele goale.

Thor o urmă, ca s-o ajute.

Victor își lăsase sticla goală de bere pe măsuța din living.

Thor ridică sticla și o privi șocat.

Eticheta de pe ea fusese smulsă cu sălbăticie, ca și cum ar fi fost sfâșiată de ghearele unei păsări turbate.

Fără îndoială, ziua devenea teribil de interesantă. Genevieve nu prea înțelegea de ce. Nimic nu se schimbase, dar simplul fapt că îl întâlnise pe Adam Harrison o făcea să simtă că lucrurile o iau într-o direcție mai bună.

Se întreba dacă o să mai vadă fantomele în vis.

Piraţii, cu hainele sfâşiate, cu oasele ieşind printre cârpe, cu feţele întunecate şi arme în mâini, mărşăluind silenţios prin ceea ce părea a fi cea mai adâncă porţiune a mării, urmărind-o...

Femeia frumoasă, rochia albă unduind, părul fluturat de un curent de apă invizibil, stând protector între ea şi piraţii descompuşi, şoptindu-şi avertismentul...

Atenţie...

Bântuindu-i mintea, sufletul.

Luptându-se de fiecare dată cu visul, trezindu-se.

Şi apoi, timp de câteva secunde oribile, luptându-se cu frica ce o prindea ca într-o menghină. Puternică şi cumplită, strivindu-i inima. De fiecare dată fusese nevoită să se chinuie să respire. Să creadă din nou în lumina zilei. Nu îndrăznea să spună nimic, îşi punea la îndoială luciditatea de câte ori viziunile se începeţoşau, se estompau şi îşi dădea seama că este de fapt singură. Îi fusese adânc recunoscătoare bărbatului real şi tangibil care îi fusese alături, în această dimineaţă. Faptul că el fusese acolo îi dăduse putere, o făcuse să dorească să descrie fiecare secundă a visului ciudat şi cumplit de real, dar nu îndrăznise.

Ştia că-l va pierde dacă el avea să-i pună în continuare la îndoială sănătatea mintală.

Credea, fără să ştie de ce, că Adam Harisson avea să schimbe ceva... totul. Aşa că se simţea în al nouălea cer.

Cu excepţia unui singur lucru. Crezuse că este singura care îşi mai face griji în această privinţă până când fură servite cafeaua şi plăcinta cu limone a lui Bethany.

— Auzi, Jay, spuse Victor, eu încep să-mi fac griji. Marshall n-a apărut nici astăzi.

Jay îl privi şocat, rămânând cu furculiţa plină de plăcintă la jumătatea drumul către gură.

— Îţi faci griji pentru Marshall?

— Nici unul dintre noi nu l-a mai văzut de două zile, explică Jack.

Jay nu păru îngrijorat în mod special.

— Marshall este... Marshall. Are şi el viaţă privată. Ştiu că voi vă petreceţi mult timp împreună, dar sunt sigur că nu trebuie să se simtă dator să vă spună chiar totul dacă...

— Dacă s-a combinat cu cineva? termină sec Alex.

Jay ridică din umeri şi nu mai spuse nimic.

— Ar trebui să-l declarăm dispărut zise meditativ Genevieve.

— Cred că mai putem aştepta un pic, o linişti Bethany. Dacă nu apare mâine la muncă, atunci putem începe să ne facem griji.

Se auziră murmure de aprobare din partea celorlalţi. Genevieve încercă să-i facă să se răzgândească, dar erau toţi mult prea ocupaţi cu desertul ca să o mai asculte.

În curând după aceea începură să plece, unul câte unul. Jay fu primul, îmbrăţişând-o afectuos pe Genevieve, mulţumindu-i şi atenţionând-o sever să fie atentă.

— Întotdeauna sunt atentă, îl asigură ea.

— În fine, oricum este bine să... cred, murmură el, privind peste umăr spre Thor.

— El se numără printre oamenii buni, îl liniști ea.

— Câteodată, trebuie să ne bazăm și pe logică, și pe credință, nu?

Cum ea era, evident, de acord, îi ură noapte bună, promițându-i că rămâne în continuare stabilit că vor lua împreună cina cândva, săptămâna viitoare.

Audrey și unchiul Adam au fost următorii care au plecat.

La fel ca și Jay, Audrey a îmbrățișat-o, dar mult mai strâns.

— Ai grijă. Și îți mulțumesc. A fost o zi minunată. A trecut multă vreme de când n-am mai petrecut atâta timp împreună.

Genevieve o îmbrățișă și ea, la fel de afectuos.

— Și *eu* îți mulțumesc, îi spuse.

— Plăcerea a fost de partea mea. „Unchiul" Adam e super, nu? zise Audrey zâmbind.

— Absolut.

Unchiul Adam fu următorul care își luă rămas-bun. Simplul fapt că și-au strâns mâinile și l-a privit în ochi a fost de ajuns pentru ca Genevieve să se simtă mai bine.

— Atunci ne vedem mâine-seară. Mai vorbim atunci.

Privi brusc peste umăr, neliniștită, întrebându-se unde o fi Thor.

— Stai liniștită. Mă întâlnesc mâine cu el, servim împreună micul dejun, îi spuse Adam. Apoi, văzându-i privirea alarmată, adăugă zâmbind: Ai încredere în mine.

Şi stai liniştită. Am chemat deja nişte oameni care să ne ajute.

— Da?

— A venit şi fiul meu, iar la complexul vostru hotelier s-au cazat deja Nikki şi Brent Blackhawk. O să-ţi placă de ei. El lucrează pentru mine de foarte mult timp. Iar Nikki... are tot ce-i trebuie. O să-ţi fac cunoştinţă cu ei în curând. Şi, chiar dacă eu nu am darul, am deja o bănuială. O să fie totul bine.

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Era surprinsă şi jenată. El îi strânse mâna, zâmbind.

— Trebuie să învăţăm să ascultăm, îi mai spuse el cu blândeţe. Asta e tot.

Apoi plecă, la braţ cu Audrey.

Urmă imediat o tăcere stranie. Genevieve se întoarse. Toţi oaspeţii rămaşi erau tăcuţi, uitându-se lung după cei doi.

Victor fu cel care a spart tăcerea.

— Individul ăsta este al dracului de ciudat.

— Sunt întru totul de acord, îl secondă Alex.

Îl văzu pe Thor în picioare, întunecat şi tăcut, exact în spatele celor doi.

Şi el era de acord. Îşi dădea singură seama.

— Dar, la urma urmei, spuse Jack, nici Audrey nu este chiar normală.

— Sunteţi cu toţii nebuni, îi informă Genevieve. Vouă vi se pare ciudat şi anormal orice om care nu este scafandru profesionist şi care nu-şi petrece cel puţin jumătate din viaţă sub apă.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Bethany. Cum Gen scutură din cap că nu, adăugă: Atunci cred că ar fi mai bine să ne întoarcem cu toții la hotel. Mâine avem o zi lungă.

— Ziua cu prelegeri, bombăni Alex.

— Da, ziua cu prelegeri și să sperăm că va apărea și Marshall, murmură Genevieve.

— O să vină și el, spuse Victor așezându-și o mână pe umărul ei. O să vină. Știi bine că o să vină.

O îmbrățișă strâns, frățește. Ea îi zâmbi.

— Bine.

— Hei, Victor, să nu îndrăznești să pleci fără mine, spuse Bethany.

— Bineînțeles că nu, zise el, dându-și în glumă ochii peste cap.

Genevieve își dădu seama că, în mod uimitor, își petrecuseră întreaga zi fără să mai aducă aminte că, prin Keys, umblă liber un criminal.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Bun, o întindem și noi doi, spuse hotărât Lizzie. Genevieve, îți mulțumim. A fost nemaipomenit.

Îi plăcea de Lizzie și Zach. Le zâmbi din toată inima.

— Haideți, plecați odată, le spuse ea râzând.

— Vai, ce drăguț, oftă Alex în timp ce se îndreptau cu toții către ușă. Uite ce alai: Lizzie cu Zach, Bethany cu Victor, iar eu... eu cu Jack.

— Hei, amice, nici să nu te gândești că o să dorm cu tine, anunță Jack.

— Haideți, afară cu voi! spuse Genevieve din nou, râzând și mai tare.

În cele din urmă, reuşi să închidă uşa în urma tuturor. Chiar şi fără să se întoarcă pentru a-l privi, simţea prezenţa tăcută a lui Thor, simţea că o studiază.

Se întoarse să-i înfrunte privirea, încrucişându-şi braţele la piept şi sprijinindu-se de uşa închisă.

— Ce-i? întrebă ea defensiv.

El îşi înclină capul într-o parte, privind-o fix şi-i spuse calculat:

— Detest să fiu de acord cu Victor, dar...

Gen se împinse în tocul uşii şi se îndreptă către bucătărie.

— Mie mi-a plăcut de el, replică ea cu indiferenţă.

Se duse la chiuvetă, voia să spele şi ultimele vase. Thor o urmă şi o prinse de umeri.

— Nu înţelegi? o întrebă cu blândeţe. Tipul ăsta este un... un fel de... în fine, hai să fim serioşi. Este un ţicnit, ca şi Audrey. O să-ţi dea apă la moară, o să te facă să crezi şi mai puternic în spaimele şi halucinaţiile pe care le trăieşti deja.

Ea lăsă buretele şi se întoarse.

— Deci asta crezi tu? Că am o imaginaţie fără limite şi că o las să-şi facă de cap.

Ezită. Detesta expresia din ochii lui. Crezuse că ţine la ea şi că tot ce se petrecuse între ei era mai mult decât simplu sex. Dar peste ochii lui se aşternuse parcă o peliculă de gheaţă. Aproape că îl auzea gândind că este nebună de legat şi că n-are de gând să mai stea prin preajma ei, dacă o ţine tot aşa.

Dar nu voia ca el să plece. O durea al naibii de tare să spună cuvintele, dar reuşi totuşi să le pronunțe cu o demnitate înfricoşătoare.

— Nu vreau să te reţin împotriva dorinței tale.

Răspunsul lui veni încet, răspicat:

— Sunt exact acolo unde doresc să fiu, spuse expirând adânc. Haide, suntem amândoi obosiți, iar mâine va fi o zi grea. Şi...

— Şi ce?

— Şi pe străzi umblă un criminal, continuă el precaut.

— Nu vreau să rămâi doar din cauza asta.

Observă că în ochii lui se întoarce căldura pe care o adora şi după care tânjea.

— Sunt cam mare, nu poți să mă dai afară pe uşă, zise depărtându-se de ea ca şi cum, dacă ar fi continuat conversația, ar fi ajuns la argumente care l-ar fi convins să plece. Eu chiar trebuie să mă trezesc *foarte* devreme. Pun ceasul să sune la cinci şi jumătate. Pentru tine o să-l pun să sune la şase şi jumătate. E bine?

— Sigur, spuse ea absentă.

— Trebuie să verific mail-urile. Te superi dacă mă conectez din biroul tău?

— Bineînțeles că nu.

— Nu ai nevoie de ajutor aici, jos? o mai întrebă.

Gen clătină din cap că nu.

— Mă descurc singură. Mersi.

Şi rămase singură. Spălă şi ultimele vase, ezită, apoi le şterse şi le aşeză în dulapuri. Nu-i plăcea să lase lucrurile nereanjate, mai ales că era posibil să-şi petreacă tot restul săptămânii la hotel. Ultimele mici treburi

casnice se dovediră a fi durat mai mult decât anticipase, dar, când urcă spre dormitorul ei, observă că el încă nu-şi terminase treaba. Fu tentată să intre în birou şi să-i citească peste umăr.

Ezită o fracţiune de secundă, după care alese să n-o facă. Se spălă pe dinţi, apoi îşi făcu un duş rapid; simţea că mai poartă în piele mirosul de peşte la grătar. Ieşi, se şterse şi ezită iar. Era prea îndrăzneţ să intre goală în pat? Sau era de-a dreptul ridicol să intre îmbrăcată în pijamale?

Închise ochii şi rămase aşa câteva minute bune, muşcându-şi buza de jos. Îl dorea atât de mult! El avea tot ce-şi putea dori de la un bărbat, era un partener de vis, atent, inteligent, amuzant... era scafandru, deci un iubitor al mării. Plus că arăta ca un zeu, cu trăsături atât de puternice. Iar felul lui de a o atinge, de a face dragoste era excitant peste măsură şi totodată dureros de tandru.

Se strecură în pat, stinse luminile, şi apoi privi prin întuneric. De pe hol se vedea lumină.

Iar el era acolo, la capătul holului. Atât de aproape de ea şi totuşi atât de departe.

Fu cât pe ce să se ridice şi să aprindă din nou luminile când Thor veni în cele din urmă. Se mişca încet pe întuneric, nu voia s-o trezească, socotea că adormise.

Când se strecură şi el pe sub pături, se lipi de el, mângâindu-l uşor pe piept. El o luă în braţe.

Făcură dragoste ca de obicei. Aţâţător, încet, stârnindu-se... cu el provocând-o şi dezmierdând-o până la capăt. În nebunia dorinţei, nu-i mai fu deloc frică de întuneric. Era conştientă doar de buzele lui, apă-

sând-o atât de intim, de puterea copleşitoare a trupului lui, de pulsul frenetic şi din ce în ce mai provocator al atingerilor şi erecţiei, zvâcnind, pătrunzând-o, trimiţând-o pe tărâmurile sublime ale sexului şi senzualităţii. Tânjea după eliberare, tânjea ca el să rămână în ea pentru totdeauna...

Ca de obicei, el o ţinu în braţe după.

Şi totuşi...

Simţea că este ceva diferit. Era tăcut, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri. Şi atunci începu să se teamă. Să se teamă că îl va pierde, că acesta era felul lui de a-şi lua rămas-bun.

Începu să se depărteze de el, descoperind alarmată că sufletul îi era atât de încordat, încât era gata pentru defensivă.

Dar el o trase înapoi şi-i sărută fruntea. Crezu că este gata să-i spună ceva important, dar ce avusese de spus rămase nerostit.

„Un om care chiar ştie nişte chestii."

Aşa îl descrisese pe Adam Harrison, căpitanul Raul Terry, un bun prieten al lui din Agenţia de Informaţii a Marinei Militare. Un om care chiar ştie nişte chestii.

Dar *nu* era nici o chestie adevărată, se gândi Thor.

Însă pe Internet a găsit numele lui Adam Harrison într-o groază de articole despre fenomene neobişnuite. Cu toate astea, nu exista nici un site Web pentru firma Harrison Investigations. Nici o reclamă. De fapt, era chiar imposibil de găsit aşa ceva. Dar articolele aveau toate legătură cu guvernul, aşa că Thor a tot scotocit până

când l-a găsit pe Raul online, iar răspunsul prietenului l-a şocat.

„Un om care chiar ştie nişte chestii." Imposibil! Doar trăiau în lumea reală.

Alături de el, Genevieve alunecă încet. O trase mai aproape, blestemându-se, în noapte. Nu avea să se lase târât în chestia asta.

Şi totuşi...

Îşi dădu seama că se teme. Nu trăise niciodată cu impresia că puterea lui fizică îl face invincibil. Credea, în schimb, în raţiune şi inteligenţă, şi era înfricoşător să simtă, din ce în ce mai mult, odată cu trecerea zilelor, că Gen se pierde.

Că el n-o poate proteja.

Strânse din dinţi, apărat de întuneric. Un criminal umbla liber prin oraş. Acesta era un fapt, solid, puternic. Probabil că individul era un laş, victimiza persoane mai slabe ca el. Nu exista nici un motiv să creadă că Genevieve ar putea fi ameninţată de vreun pericol. Individul ucisese o prostituată.

Dar mai erau şi celelalte dispariţii.

Apa de mare...

Simţi mirosul de apă sărată copleşindu-l din nou.

— Genevieve, şopti el alarmat, trăgând-o mai aproape.

O văzu cum deschide încet ochii şi îl priveşte prin semiîntuneric, zâmbind, încă pe jumătate adormită.

— Rămâi trează, şopti el încă alarmat şi provocându-i o uşoară încruntare.

Cuvintele lui nu aveau nici un sens, ştia. Iar ea, era evident acest lucru, nu avea de gând să ţină cont de ele.

Dar le repetă oricum.

— Rămâi trează.

O luă în braţe. Făcură dragoste din nou, cu o ferocitate care friza violenţa. O ţinu strâns lipită de el.

Îşi dădu seama că ea nu vrea să doarmă, chiar şi atunci când ea aţipi din nou în braţele lui. Dar timpul trecu şi, în ciuda hotărârii de a rămâne treaz, adormi. Complet fermecat de femeia pe care îşi dădea seama că o iubeşte.

Ca şi cum, cu propriul trup, ar fi putut ţine la distanţă demonii în a căror existenţă oricum nu credea.

Reveni.

Mirosul de mare.

Sarea, valurile, vântul.

Iar ea îşi dădu seama că şi ei vor reveni. Bărbaţii, mărşăluind încet, sinistru. Cu redingotele zdrenţuite, multicolore. Cu cămăşi albe de bumbac care atârnau în zdrenţe.

Cu trupurile în stare avansată de descompunere.

Cu carnea putrezind.

Cu oasele albe licărind printre zdrenţe.

Cu orbitele lipsite de ochi, dar care totuşi păreau că privesc.

Mărşăluind. Din ce în ce mai aproape, mai aproape...

Ici, o archebuză, dincolo, o sabie.

Fâşii de păr pe capete chele, cu pălării boţite. Ici-colo, rămăşiţele vreunei urechi cu cercel de aur care abia mai avea de ce să atârne.

Se luptă cu frica. Cu convingerea că ei voiau s-o încercuiască şi s-o prindă în capcană. Dar ei continuau să se apropie, din ce în ce mai mult...

Şi apoi, ca de obicei, femeia. Tânără frumoasă. Cu părul plutind auriu împrejurul ei, ca o aură. Şi cu rochia albă unduindu-se în apa invizibilă.

Cu ochii aceia, atât de trişti. Cu buzele formând cuvântul.

Atenţie...

Genevieve se luptă cu panica din ce în ce mai sufocantă, cu instinctul de supravieţuire care o implora să se trezească. Ştia că trebuie să mai aştepte, să-i lase să intre în subconştientul ei.

Să-i lase să spună ce au de spus.

Să fiu atentă *la ce?* imploră ea în tăcere.

Buzele frumoase, voluptuoase ale femeii, conservate atât de miraculos, în comparaţie cu descompunerea deplină a companionilor ei, începură să se mişte.

Dar cuvintele ei se disipară în urechea agresată de trâmbiţatul alarmei de ceas a lui Genevieve.

Sări din pat gâfâind violent. Trase adânc aer în piept, mai speriată de zgomot decât fusese de vis. Privi împrejur. Camera era în semiîntuneric.

Thor dispăruse.

Nu-şi aducea aminte să fi auzit alarma mai devreme. Probabil că s-a trezit singur şi apoi, aşa cum a promis, a resetat ceasul şi pentru ea. Gen expiră uşurată, închise

ochii strâns şi-şi adună curajul necesar ca să înceapă ziua. Începu să se ridice din pat alene.

Abia după aceea observă că patul este plin de apă. Când păşi pe covoraş, văzu că şi acesta era ud. Rămase acolo, tremurând goală, luptându-se cu lacrimile.

Se aplecă şi mirosi apa.

— Ce? strigă. Ce vrei? Ce vrei să-mi spui? Ce?

Nu primi nici un răspuns de la umbrele începutului de dimineaţă.

Se îndreptă înjurând către duş.

Când sosi Thor, în sala de mese erau aşezaţi doi bărbaţi. Adam purta pantaloni scurţi kaki, o concesie făcută căldurii, şi o cămaşă cu mânecă scurtă, în timp ce tânărul purta blugi şi un tricou cu emblema unei formaţii rock din anii 1990. Înainte ca Thor să-l poată saluta pe Adam, tânărul luă primul cuvântul.

— Salutare. Eu sunt Josh. Băiatul lui Adam. Sunt încântat să te cunosc.

Thor clătină din cap oarecum indispus şi-i făcu semn tânărului că poate să se aşeze, apoi luă şi el loc.

— Domnule Harrison, o să vă spun de la bun început că şi eu am făcut nişte cercetări aseară.

Ochii tânărului se holbară. Adam Harrison zâmbi.

— Bineînţeles. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

— Trebuie să recunosc că foştii mei colegi nu au de spus decât lucruri bune despre dumneavoastră.

Chelneriţa se opri să-i toarne cafea lui Thor şi să le ia comanda. Tânărul clătină din mână, indicându-i că el nu va mânca. Adam comandă o brioşă şi suc de

portocale. Thor optă pentru ouă şi pâine prăjită. Deşi nu era bine să mănânce prea mult înainte de scufundare, dar era mai bine decât să nu mănânce deloc.

Sorbi din cafea continuând să-l studieze pe Adam.

— Ai venit ca să-mi ceri să plec, i-o luă acesta înainte.

Thor îşi aşeză cana pe masă cu precizie, ridicând din sprâncene.

— N-ai cum să mă convingi că proiectul nostru este bântuit de fantome.

— Şi nu te deranjează că un om, la care este evident că ţii, suferă teribil? îl întrebă Adam.

— Cred că insinuarea ta, că ea chiar vede fantome, n-o să uşureze cu nimic problema, spuse Thor liniştit.

— Ştii că am lucrat pentru Guvern? zise Adam.

— O, da.

Îşi dădu seama că încep să se ia la întrecere.

— Şi mai ştiu şi că unii preşedinţi au jurat că Lincoln bântuie Casa Albă.

— Chiar aşa şi este, comentă Josh Harrison.

Thor îi ignoră intervenţia şi continuă:

— Domnule Harrison, pe plajă a fost descoperit cadavrul unei femei. Locuitorii de pe Insulele Keys sunt într-un pericol *real*, venit din partea unui criminal *adevărat*. N-o să ajute la nimic faptul că-i zăpăciţi pe toţi cu poveşti despre fantome şi chestii care bântuie în timpul nopţii.

— Fantomele nu sunt neapărat rele, spuse Josh serios, încruntându-se. Dacă le dai voie, pot să te ajute în viaţa reală, în prezent.

— Mersi, murmură Thor şi se opri din vorbit, pentru că sosea mâncarea. Dar priviţi şi din punctul meu de vedere, continuă el, după ce chelneriţa se îndepărtă.

— Sunt de acord, zise Adam Harrison. Iar eu şi oamenii mei vom încerca să nu vă stăm în cale.

Thor îşi înghiţi mâncarea fără s-o mai mestece.

— Nu-mi deranjaţi scafandrii, spuse el, în cele din urmă.

Adam Harrison se aplecă înainte.

— Uite ce e. M-ai verificat. Ştii că sunt cinstit. Lasă-mă doar să vă stau prin preajmă. Şi nu vorbim despre ceilalţi scafandri, la plural. Ştim amândoi că ne referim la un singur scafandru. Iar pentru tine ea înseamnă mai mult decât un simplu scafandru.

— Te sperie, spuse Josh.

Thor îi aruncă tânărului o privire dispreţuitoare.

— Nu lăsa evenimentele din ultimele zile să te întoarcă împotriva unei femei frumoase, îl sfătui Adam, cu blândeţe.

Thor se întrebă dacă vina, pe care cuvintele lui Adam îl făcură s-o simtă, îi era înscrisă atât de evident pe chip. Da, toată povestea asta îl făcea să se simtă aiurea. Îl făcea să simtă nevoia să-i spună ce crede, s-o protejeze. Dar îl făcea şi să vrea s-o ia la sănătoasa. Să scape înainte să...

— Nu cred în fantome, declară el ferm.

— Dar vei crede, spuse Josh liniştit, aproape trist.

Thor pufni, după care continuă:

— Ştiu că nu vă pot convinge să plecaţi astăzi. Aşa că vreau să fie clar: nu cred nici o secundă în ce faceţi voi. Şi să nu-mi staţi în cale.

Adam clătină aprobator din cap.

— Voi face tot posibilul să nu vă stăm în cale, dar şi eu am o treabă de făcut. Şi cred cu adevărat că o să ajungi să ne fii recunoscător pentru prezenţa noastră aici.

Thor fu surprins să descopere că-şi mâncase deja ouăle, aparent ca un om normal, calm.

— Sperasem să putem ajunge la un fel de acord, spuse el scurt şi se ridică.

Îl văzu pe Adam Harrison zâmbind fin, înţelegător.

— Ba nu, sperai să mă intimidezi ca să plecăm. Dar te înţeleg. Nu-ţi port nici un fel de pică. Îţi doresc o zi bună şi scufundări plăcute.

Întărită de un duş lung şi fierbinte, Genevieve se îmbracă pentru o zi normală de scufundări, cu costumul de baie şi o rochie de plajă.

Jos, descoperi că Thor îi lăsase cafea făcută. Zâmbi, mirându-se că se poate simţi impresionată şi profund tristă în acelaşi timp.

Pentru că el n-ar „sta", niciodată, cu ea.

Pentru că ea chiar îşi pierdea minţile.

Îşi făcu de lucru prin bucătărie, din nou furioasă. Trebuia să reziste, trebuia să se concentreze asupra muncii ei, până când aveau s-o închidă la nebuni.

Îşi strânse câteva lucruri pe care voia să şi le ia la bungalou, şi apoi încuie uşa casei.

În timp ce întorcea cheia în broască, înlemni. O senzaţie furnicătoare, dar rece îi urcă rapid pe şira spinării, până la ceafă.

Privi împrejur. Era încă devreme. Nu se luminase de tot. Umbre peste tot.

Simțea că printre umbre se ascunde un om ai cărui ochi o priveau pe ea cu intensitate.

Înjură cu voce tare. Povestea asta devenea ridicolă.

Începu să parcurgă aleea cu hotărâre. Tufişurile şi copacii foşneau în urma ei. Îşi dădu seama că merge din ce în ce mai repede.

Era singură pe străzi.

Nu se opri din mers, simțind în continuare că este privită. La un moment dat, se opri furioasă şi se răsuci pe călcâie. Nu era nimeni în spatele ei. Şi nu se auzea nici un sunet. Nici măcar un ciripit de pasăre.

Reîncepu să meargă.

Apoi auzi zgomot de paşi. Cineva fugea, alerga peste iarbă şi asfalt.

Se întoarse repede. Da, acolo, lângă tufiş... o umbră.

O luă la goană, prea îngrozită ca să mai privească înapoi. Ajunse în sfârşit pe strada Duval.

Iar acolo fu cât pe ce să se izbească de un curier care ieşea dintr-o pensiune.

— Bună dimineața, o salută acesta vesel.

Se opri, înghițind cu greu, cu inima bubuindu-i. Îndrăzni să se uite înapoi.

Strada era pustie.

Capitolul 12

Genevieve ajunse cu o întârziere de câteva minute — ultima sosită în această dimineață. Curierul pe care îl întâlnise în goana ei şi-a dat seama că ea tremură şi a încercat s-o liniştească. I-a oferit chiar o sticlă cu apă. Ea şi-a recăpătat repede calmul şi, drept mulțumire, i-a cumpărat o cafea cu lapte de la Starbucks.

Totuşi, dimineața ar fi trebuit să fie minunată. Cerul era senin, briza — blândă. Condiții perfecte pentru scufundări.

Totul era deja pregătit, profesorul Henry Sheridan venise cu macheta şi prelegerea.

Cu o singură excepție.

Lipsea Marshall.

Absența lui fusese deja discutată, îşi dădu ea seama dintr-o privire. Thor părea atât de iritat — ori din cauza lui Marshall, ori din altă cauză —, încât se hotărî imediat să păstreze distanța față de el.

— Marshall nu face chestii dintr-astea, insista Victor.

— Deloc, întări Alex.

— S-a întâmplat ceva cu el, spuse şi Bethany.

Marshall lipsea, dar Jay era prezent, la fel şi un cuplu de tineri frumoşi, femeia — o blondă frumoasă, bărbatul — cu trăsături puternice care indicau o descendenţă din nativii americani. Se strecură pe un scaun lângă Bethany şi o întrebă în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat? Cine sunt oamenii aceia veniţi cu Jay? Nu mai înţeleg nimic. Marshall lipseşte, dar a venit Jay. Cu nişte necunoscuţi. Să înţeleg că *ştie* cineva de ce nu este Marshall aici?

— Reţinut inevitabil pe continent. Asta ne-a spus Jay. Evident, Marshall a sunat la secţia de poliţie azi-noapte, prea târziu ca să ne anunţe pe unul dintre noi, oricum nu voia să ne facem griji, şi a rugat să vină cineva aici să ne informeze şi să transmită promisiunea lui că se va întoarce cât mai curând posibil.

— Deci din cauza asta a venit Jay? întrebă ea.

Bethany ridică din umeri nelămurită şi continuă:

— Probabil că din cauza asta Thor arată ca un zeu antic al furtunii. Este dezgustat. Cred. El este obişnuit cu disciplina şi până acum proiectul ăsta a fost oricum, dar nu disciplinat.

— Puteţi să vă liniştiţi odată, vă rog? Nici mie nu-mi convine că lipseşte Marshall ca tuturor de altfel, dar este un om responsabil, aşa că, dacă el spune că este reţinut inevitabil, în fine, atunci noi mergem mai departe, izbucni Thor.

Amuţiră cu toţii.

— Bine, să continuăm, anunţă profesorul Sheridan. Le arătă apoi corabia cu un indicator şi începu: Iat-o pe *Marie Josephine*. Lansată la apă în 1803, cumpărată

de britanici în 1816. Tonaj — 7 800 de kilograme, lungimea — 48 de metri, adâncimea — 32,6 metri în cală. Avea treizeci de tunuri lungi şi două tunuri de prova pentru urmărire, de 104,4 kilograme. Tunurile astea trebuie să fie undeva acolo, jos. Catargele i-au fost spulberate în mici fragmente, carena — găurită. A fost rănită mortal chiar înainte să înceapă furtuna. Folosind descrieri ale dezastrului din jurnalul unuia dintre pirați, i-am reconstituit scufundarea cu ajutorul computerului. Cred că a luat apă, apoi s-a despicat în două şi după aceea a început să se scufunde. Se estimează că furtuna care i-a prins avea o viteză, în momentul maxim, de până la 360 de kilometri pe oră. Asta înseamnă că bucăți mari din ea ar fi putut fi transportate mai mult de doi kilomteri. Prin urmare, avem de căutat pe o suprafață cu adevărat uriaşă. Indiciile voastre trebuie să fie tunurile şi... zise el, scoțând un teanc de hârtii din servietă, după care continuă: Acestea sunt imagini create de computer, indicând cam cum ar trebui să arate acum diferite părți din corabie.

— Arată ca nişte corali, murmură Alex.

— Întocmai. Este posibil să vă uitați exact la un fragment din carenă şi nici să nu vă dați seama. Din această cauză este importantă prelegerea din această dimineață. Trebuie să învățați să vedeți ce se ascunde de ochii voştri. Uitați-vă foarte bine la aceste imagini. Corabia trebuie să fie aici şi, judecând după moneda pe care ați găsit-o, sunteți exact deasupra ei. Trebuie doar s-o găsiți. În fine, asta este tot. Eu am terminat pentru azi.

Se trase un pas înapoi, părând satisfăcut. Scafandrii studiau atenți imaginile. Și nimeni n-a mai căscat în timpul prelegerii.

— Vă mulțumim, domnule profesor, spuse Thor pe un ton oficial.

Ceilalți își ridicară privirea. Ca la comandă, începură cu toții să aplaude. Profesorul se îmbujoră.

— Vă mulțumesc și vă doresc mult noroc.

— Domnule profesor, zise Jack. N-ați vrea să veniți într-una dintre zilele astea cu noi în larg?

Sheridan își pierdu culoarea, virând dinspre roșu spre albul palid.

— Vă mulțumesc, dar las scufundările în seama experților, spuse el modest.

Genevieve observă că Jay vorbește cu Thor, care părea, în continuare, negru de supărare. Apoi îl văzu cum se întoarce către cuplul de necunoscuți, le aruncă vreo câteva întrebări, și după aceea ridică din umeri, ca și cum ar fi fost unul dintre cele mai puțin importante lucruri pentru el în acest moment. Apoi se întoarse brusc, ca și cum ar fi știut că Genevieve stătea exact acolo. Încruntarea i se adânci.

— Tu vii cu mine comandă el.

— Hei, cu mine cine vine? întrebă Victor. Jack?

— Eu. Sper că nu te deranjează, spuse blonda zâmbind și apropiindu-se de el. Salut, eu sunt Nikki.

— Salutare, Nikki.

Victor păru imediat întru totul încântat de situație.

— Scuze, spuse Jay. Ar fi trebuit să fac prezentările mai devreme. Nikki și Brent Blackhawk lucrează pentru

Guvern. Nu vreau să aud nici un fel de comentarii. O să ne ajute la treabă, mai ales că acum avem un om şi o barcă în minus. Jack şi Brent vor sta pe punte pe barca lui Thor, iar eu — pe şalupa poliţiei.

— Putem să luăm barca mea, se oferi Jack.

— Vai, mersi, îl tachină Bethany.

— Hei, nu are nevoie decât de un strat de vopsea.

— Aveţi încredere în mine, şalupa este echipată cu tot ce aveţi nevoie, interveni Jay.

— Da, e bine aşa. Îţi mulţumim pentru ajutor, spuse Thor.

— Perfect, murmură Alex, clătinând din cap. Ce naiba o fi în capul lui Marshall?

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pe ziua de azi, bine? mai zise Thor. Şi acum haideţi să mergem odată.

Îşi luă geanta cu echipamentul de scufundare.

Genevieve îşi dădu seama că Nikki i se alăturase. Îi trimise un zâmbet rapid.

— Salut, eu sunt Genevieve. Îmi pare bine să te cunosc. Deci, eşti scafandru profesionist?

— Mă descurc, îi răspunse ea zâmbind, apoi făcu o pauză. De fapt, aş prefera să mă scufund cu tine, dar... sunt recunoscătoare că am reuşit măcar să intru în echipă.

— Înţeleg, spuse Genevieve, deşi în realitate nu înţelegea nimic. Apropo, Victor este, de obicei, partenerul meu. Nu te lăsa păcălită de aparenţe. Este un scafandru excelent.

— Sunt sigură.

— De ce?

— N-ar fi în acest proiect dacă nu ar corespunde descrierii tale.

Genevieve îşi dădu seama că îi zâmbeşte din nou. Da, era adevărat.

Se împărţiră când ajunseră la ponton, lângă bărci. Genevieve se mai uită o dată la Nikki. Adam Harrison îi spusese că vor veni nişte oameni specializaţi în genul de „dificultăţi" pe care le are ea.

Se temuse atunci că se referă la psihiatri.

Acum îşi dădea seama că se referise la vânătorii de fantome.

Vânători de fantome cu acreditare de la Guvern? Poate că nu era chiar atât de ciudat.

— Stai! o strigă.

Nikki se opri şi o privi nesigură.

— Ştiu că aţi venit cu Adam, îi zise Gen încet. El mi-a spus.

Nikki clătină din cap că da, menţinându-şi privirea asupra lui Thor, care era în faţa lor.

Genevieve fu cât pe ce să izbucnească în râs. Se simţea ridicol de uşurată.

— Nici un cuvânt, jură ea.

În drum spre destinaţiile lor, Thor fu complet necomunicativ cu ea, dar îl auzi vorbind calm cu Brent Blackhawk. Acesta avea o voce remarcabil de blândă şi prietenoasă. Înţelese cum de poate vorbi Thor atât de calm cu el. Brent un om remarcabil de liniştit şi cumpătat, cu o autoritate subtilă. Cu zâmbetul ager. Şi avea înfăţişarea unui om care poate ţine piept oricărei furtuni.

La un moment dat Brent se întoarse către ea, îi zâmbi şi-i făcu semn cu ochiul.

Ea se uită imediat la Thor şi îşi dădu seama că el ştie deja. Ştie ce era cu Nikki şi Brent şi de ce veniseră cu ei. Şi, cu toate astea, continua să se poarte politicos.

De ce? Sau aştepta să-i arunce la rechini?

Motorul se opri din turuit. Brent Blackhawk veni s-o ajute să-şi lege butelia de oxigen. Îl privi. Ochii lui păreau liniştitori, încrezători. Îi mulţumi pentru ajutor, apoi se duse la pupa unde îl întâlni pe Thor. Care o privi îndelung, după care păşi pe platformă şi sări. Gen îl urmă imediat.

El conduse scufundarea până ajunseseră la fund.

În timp ce coborau, Gen îşi privi monitorul de adâncime. 15 metri... 16 metri... 17. La dreapta ei era coralul; la trei metri în stânga era o falie cu o adâncime de încă cinci-şase metri. Privind în jur, îi văzu pe Victor şi pe Nikki, la vreo zece metri distanţă.

Înainta încet. Apa era limpede, curentul slab. Thor se tot uita în spate lui, după ea. Înota cam la trei-patru metri în faţa ei. Sunetul regulatorului de aer era la fel de liniştitor ca şi căldura limpede a apei. Peşti colorați şi fluorescenți ţâşneau în jurul lor. Un Epinephelus imens plutea pe lângă un coral coarne-de-cerb, făcând-o să se simtă puţin vinovată pentru masa de ieri. Era un peşte prietenos. Începu să înoate direct către ea. Gen se întinse şi-i mângâie corpul imens. „Cântăreşte cel puţin jumătate de tonă, se gândi."

Thor se oprise şi se uita înapoi după ea. Părea mulţumit că fusese reţinută de nimic altceva decât un peşte.

Şi-şi continuă drumul.

Genevieve se uită după peşte cum se îndepărtează.

Şi apoi, în locul peştelui, o văzu pe femeie.

Respirația i se opri. Inima îi bătea cu un bubuit lent, estompat.

Reuşi să înghită cu greu. Se forță să respire. Moarta o privea cu ochii ei mari şi trişti. Părul ei blond şi pânza albă vălureau în apă. Prin trupul ei, se vedeau corpurile strălucitoare ale unor peşti tropicali.

Moarta îi făcu semn cu mâna.

Genevieve o urmă.

Era hipnotizată. Uită de Thor — până când îl simți strângând-o de gleznă şi smucind-o înapoi. O privea furios prin lentilele măştii.

Gen îi făcu semn să se uite în spatele ei, dar Thor scutură violent din cap că nu este nimic. Atunci ea îşi împreună mâinile rugându-l s-o lase.

După care, fără a mai aştepta răspunsul lui, se smulse de lângă el.

Moarta o aşteptase, era în față.

Sub ea se vedea o movilă de nisip. Gen începu să sape încet. Îl simți pe Thor în spatele ei. *Simțea* că el nu vrea să creadă.

Dar veni oricum lângă ea şi începu s-o ajute.

Nu ştia de cât timp săpau, ci doar că au reuşit să deplaseze o cantitate foarte mare de nisip. Apa din jurul lor devenise tulbure. Dar el n-o părăsi. Şi nici nu se opri din lucru.

Dădură peste ceva dur. Gen se uită la el. Thor părea uimit.

O cutie!

Era o lădiță din metal. Mică, un fel de cufăr de dimensiuni reduse, de genul acelora în care se păstrează suveniruri, amintiri dragi sau hârtii foarte importante. Era gravată fin; nici marea, nici nisipul, nici însuşi timpul nu reuşiseră să şteargă în întregime dantelăria delicată cu flori şi păsări, vizibile prin vegetația marină care se lipise de cutie.

Observă că Thor o priveşte. Ar fi trebuit să jubileze, dar în privirea lui se citea mai degrabă că o consideră neasemuit de frumoasă, dar şi primejdioasă.

El ridică apoi cufărul şi-i făcu semn că urcă la suprafață. Îl ascultă pentru că era obosită. Dar îşi luă răgazul să se întoarcă, ca să-i mulțumească fantomei, dar aceasta dispăruse deja.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la suprafață. Thor îi înmână comoara lui Jack, apoi îşi scoase înotătoarele şi le aruncă alături de mască, pe punte. Pe platformă, se întoarse s-o ajute pe Genevieve, dar fără s-o privească în ochi.

— A dat din nou lovitura, spuse el sec.

— Uau, chiar că ai dat lovitura de data asta! aplaudă Jay. Gen, apropo, nu te-am întrebat niciodată, îți plac jocurile de noroc? Dacă da, atunci, scumpa mea, vreau neapărat să vii cu mine când o să joc la ruletă într-un cazinou.

Veni şi Brent Blackhawk la pupa. Thor îl privi rece, în timp ce acesta lua cutia de la Jack.

— Ştii deja ce conține? întrebă acru Thor.

Blackhawk ridică din umeri.

— Probabil că îi aparținea Annei, spuse acesta. Cel mai probabil, conține lucruri care să ne spună mai multe despre viața ei.

— Pentru că vrea să ne comunice ceva, înțeleg, comentă Thor.

Brent ridică din nou din umeri.

— Vedem ce vrem să vedem și, în același fel, citim întâmplările vieții, spuse el netulburat.

— Este încuiat, observă Genevieve, scoțându-și costumul de scafandru.

— O să-l ducem la laborator. Nu are sens să distrugem un obiect vechi de sute de ani, zise Thor.

— Glumești? protestă Jack. Cum poți să mai ai răbdare? Și ce dacă spargem încuietoarea?

— Nu suntem vânători de comori. Noi conservăm istoria, îi reaminti Thor.

Lizzie apăru în spatele bărcii, urmată de Zach. Văzându-i, își dădură seama imediat că Gen și Thor mai descoperiseră ceva. Lizzie o privi încurajator pe Genevieve:

— Ești grozavă.

— Mult prea grozavă, murmură blând Thor.

Genevieve trecu pe lângă el și întrebă mimând indiferența:

— Parcă aveam niște sucuri în lada frigorifică, nu?

— Bravo! Să sărbătorim, spuse Lizzie, în timp ce Zach păşea şi el pe platformă. Colega noastră este mai bună decât un sonar. Super!

Entuziasmul ei aduse un zâmbet pe buzele lui Genevieve.

— Mulțumesc, Lizzie, zise ea uitându-se sfidător la Thor.

Dar el îi întoarse spatele şi se duse la radiotransmițător. Îl auzi cum cheamă cealaltă barcă. Se auzi şi vocea lui Jay răspunzându-i, apoi replica lui Thor:

— Mda, este nemaipomenit. Genevieve a mers exact la țintă. O s-o aducem. Hai să terminăm pe ziua de azi. Cu puțin noroc, poate aflăm şi veşti de la Marshall.

Puțin mai târziu, ajunşi la chei, Genevieve fu întâmpinată cu uimire şi felicitări de restul colegilor — şi de Nikki Blackhawk.

Aceasta o îmbrățişă ca să-i poată şopti la ureche:

— Nu fi necăjită. Fă-ți un duş, schimbă-te, apoi ne întâlnim cu Brent în parcare, şi mergem să vorbim cu Adam şi Audrey. O să fie totul bine.

„O să fie totul bine? Nu zău."

Gen se forță să zâmbească.

— Mersi.

Nikki o prinse de umeri şi o privi serios.

— Relaxează-te, îi spuse ea cu blândețe. Fantoma încearcă să te ajute.

— Fantoma mă face să par nebună.

— E adevărat, se mai întâmplă, zise Nikki zâmbind. Aş vrea să facem echipă amândouă, dar trebuie să fim foarte atenți. N-o să fie deloc bine dacă ceilalți află cine suntem şi de ce am venit aici.

Se îndepărtă repede de ea pentru că venea Victor, care o luă în brațe pe Genevieve şi o răsuci prin aer.

— Iubire, trebuie să scapi de zeul ăla nordic al tău şi să redevii partenera mea.

Izbucniră toți în râs, chiar și Thor, semn că luase comentariul drept inofensiv. Chiar îi replică lui Victor că e drăguț din partea lui să-l considere un zeu. Dar după aceea se întoarse și spuse că pleacă la laborator, să-i ducă profesorului lădița.

Genevieve își închise ochii un minut, simțindu-se ametită, după care fu mulțumită că el nu-i ceruse să-l însoțească.

Plecă apoi cât de repede putu de pe chei până în bungalou, făcu un duș și se schimbă, cu mâinile tremurându-i și cu un frison care n-o mai părăsea. Se îmbrăcă repede, temându-se ca Thor să nu apară dintr-un moment în altul ca s-o privească suspicios și să-i sugereze să vină cu el.

Dar el nu apăru.

Paradoxal, simți o frică ametitoare gândindu-se că s-ar putea ca el să nu se mai întoarcă niciodată. Că o consideră un fel de meduză exotică — superbă când înoată în apă, letală atunci când își încolăcește tentaculele în jurul prăzii.

Iar ea nu putea — nu voia — să se mai gândească la asta.

Ieși în goană din bungalou, ocoli hotărâtă barul *tiki* și se îndreptă către parcare. Nu era încă nimeni acolo.

În timp ce aștepta, soarele fu acoperit de un nor de după-amiază târzie. Se lăsă întunericul, coborând, parcă, în vârtejuri prevestitoare de rău. În jurul ei, palmierii începură să foșnească, legănați de briza din ce în ce mai puternică.

Strânse din dinți, împotrivindu-se senzației pe care o avea că este urmărită. Că este pândită de un prădător feroce, din spatele palmierilor prietenoși și a tufelor de struguri-de-mare. Dar imediat auzi ceva.

Un foșnet. Ceva în copaci. Ca și cum ar fi urmărit-o un animal.

Închise ochii pentru o clipă, încercând să-și limpezească mintea.

Era cât pe ce să urle când auzi o voce din senin:

— Salutare, zeiță superbă a adâncurilor.

Se răsuci. Era Jack. Se simți năucitor de ușurată.

— Jack! La naiba, ce m-ai speriat!

— De ce? zise el ridicând nedumerit din umeri. Ar trebui să-ți fac cinste cu o sticlă imensă de șampanie. Sau de bere? sugeră el plin de speranță. Am fost destul de mirat că marele nostru șef ne-a adus la mal mai devreme decât stabilisem. Îmi dăduse impresia că vom avea foarte mult de lucru de acum înainte. Așadar, ce părere ai? Îți fac cinste cu ceva?

— Îmi pare rău, Jack, trebuie să mă întâlnesc cu Audrey. Poate mai târziu, ce zici?

— Cum vrei. O să zac prin locurile obișnuite. Nu trebuie decât să spui cuvântul magic și sosesc imediat.

— Mulțumesc, Jack, îi spuse ea zâmbind.

O salută și traversă parcarea, îndreptându-se către strada de vizavi. În timp ce dispărea în mulțimea de pe trotuar, sosiră Brent și Nikki.

— Salut, zise Nikki binedispusă, petrecându-și brațul pe sub al ei. Fii mai veselă! O să fii bogată și faimoasă.

Pardon, am uitat, lucrați pe fonduri guvernamentale. În fine, o să fii un pic mai bogată şi mai faimoasă.

„Vreau doar să fiu întreagă la minte", se gândi ea. Şi, în ciuda împotrivirii, vocea ei interioară continuă: „Întreagă la minte şi... iubită."

— Există un motiv pentru care vezi ceea ce vezi, o încurajă cu blândeţe Brent.

Genevieve îi aruncă un zâmbet amar.

— Întotdeauna?

El râse:

— Nu. Uneori, oamenii sunt... în fine, nu foarte uşor de abordat. Iar tu eşti deosebită. Adam verifică întotdeauna înainte să-şi cheme echipa.

Simți din nou ceva foarte limpede — luciditate în oceanul de nesiguranță —, un lucru pe care Brent părea să i-l inspire.

Ezită.

— Deci... şi tu vezi fantome? îl întrebă.

— Tot timpul.

Se uită la Nikki.

— Şi tu...?

— Le văd dintotdeauna. Umbre, indicii despre altcineva, spuse ea întristată. Dar de-abia de curând au început să-mi vorbească.

Soarele după-amiezii reapăru, deşi căldura începea să scadă. Strada Duval era plină de turişti şi din baruri se auzea muzică de toate felurile. Conversația lor păru a fi cea mai ridicolă din lume, mai ales în lumina zilei printre atâtea râsete, petreceri, distracții... viață.

Ajunseră la capătul aleii care ducea spre casa lui Audrey. Adam Harrison era deja acolo şi le deschise uşa. Aparent, îşi cunoştea foarte bine oamenii, pentru că îi întâmpină foarte călduros. Încă o dată, Genevieve se simţi mai puternică în prezenţa lui.

— Hei, salutare! îi întâmpină Audrey bucuroasă.

Genevieve văzu din hol printuri de pe Internet, reviste şi cărţi împrăştiate prin toată casa.

— Am căutat prin tot ce am putut găsi, explică Adam. Despre atacarea corăbiei *Marie Josephine*, despre furtună şi scufundare. Audrey mi-a spus tot ce a aflat şi ea. În concluzie, cred că ar trebui să stăm puţin cu toţii de vorbă şi să discutăm ce fapte avem, să adăugăm ce se întâmplă acum şi să vedem ce răspunsuri obţinem.

— Genevieve a găsit o lădiţă astăzi, cufăraşul cu comori al cuiva. Era încuiat, anunţă Brent.

— Serios? zise Adam uimit. Fantoma te-a condus la el?

Ea dădu din cap că da.

— Te place, spuse veselă Nikki.

— Minunat, murmură Genevieve.

— Probabil că te-a ales pe tine pentru că ştie că eşti dispusă s-o ajuţi, încercă Brent să-i explice. Dar se opri şi o privi serios înainte de a continua: Unii oameni au un al şaselea simţ, să zicem, deşi cei mai mulţi oameni s-au obişnuit să nege acest lucru. Cine l-ar considera sănătos mintal pe un om care vede fantome? Probabil că ai avut dintotdeauna abilitatea de a simţi ceva de dincolo de lucrurile obişnuite, dar poate că numai acum

a încercat cineva să intre în contact cu tine. Fantomele te consideră un fel de spirit înfrățit. Este un lucru bun.

— *Un lucru bun?* Era să mor de inimă din cauza ei. De mai multe ori, protestă Genevieve.

— Da, dar acum te-ai obișnuit cu ea.

Brent vorbea mereu atât de uniform, pe un ton calm și liniștit. Inexplicabilul părea să capete logică în cuvintele lui.

— Ce nu înțeleg eu, zise Nikki eliberându-și de hârtii un loc pe canapea, este de ce Genevieve vede și *pirați*. Se presupune că pirații au supraviețuit, că echipajul corabiei s-a scufundat odată cu ea. Tot ceea ce știm provine din scrisorile și jurnalele lor, ale piraților.

— Da, asta este foarte interesant, fu Adam de acord.

— Dar, continuă Nikki, de ce suntem siguri că fantoma este de pe *Marie Josephine?* Pe plajă a fost găsit trupul unei femei, le reaminti ea, apoi ezită câteva clipe. Asta înseamnă că s-ar putea să mai existe și alte victime. Alte fantome.

— Tu ai văzut-o? o întrebă Adam pe Nikki.

— Nu, n-am fost cu Genevieve când am coborât. Am avut și-așa mare noroc că Thor ne-a lăsat să ne scufundăm cu ei. Adam, și-a dat seama că suntem din partea ta.

— În fine, spuse acesta, clătinând grav din cap. Important este că fantoma îi tot arată lui Genevieve comori de-ale piraților. Așa că să presupunem pentru moment că este de pe *Marie Josephine.*

Urmă o tăcere de câteva minute.

— Genevieve, poate că o să ți se pară puțin șocant, dar hai să încercăm o ședință, îi propuse Brent.

— O ședință? protestă slab Genevieve; în realitate, o îngrozea chiar și simpla idee. Ăăă... dar este încă lumină afară, murmură ea.

— Nu este o chestiune de lumină sau întuneric, deși fantomele tind să prefere întunericul și umbra, explică Brent fără nici o urmă de emoție. La urma urmei, umblă pe stradă în amiaza mare. În mod frecvent au tot felul de misiuni, indiferent de momentul zilei.

Genevieve se scutură, înfiorată. Doamne Dumnezeule, conversația asta era, în întregime, absurdă!

Probabil că Brent simțise toate senzațiile care i se învălmășeau în suflet și în minte. Îl văzu că-i zâmbește din nou.

— Eu le văd dintotdeauna. Ți-am mai spus. Din fericire, sunt pe jumătate indian american. Oamenii cred că noi avem o aplecare spre misticism, spuse el amuzat, după care ezită. Uneori fantomele nu pot fi ajutate. Bântuie pe străzi pentru că se pedepsesc singure pentru vreun rău pe care cred că l-au comis și trebuie să se împace în sinea lor, înainte de a merge mai departe. Dar în alte dăți se întâmplă ceva în lumea reală, iar ele se hotărăsc să ajute, să prevină.

Genevieve clătină din cap încruntându-se și mutându-și privirea de la el la Nikki.

— Uneori ajută la găsirea și prinderea criminalilor, rosti Nikki lucrul la care se gândise deja și ea.

— Dar... o ședință? insistă ea neliniștită.

— Nu-ți face griji, nu este ca-n filme, îi spuse Adam.

— Masa asta este cea mai potrivită, se oferi Audrey arătându-le o masă rotundă. Aici mă prefac eu că intru în contact cu morții.

Formară un cerc în jurul mesei. Genevieve se trezi între Brent și Nikki, și fu sigură că nu din întâmplare. Iar când îşi uni mâinile cu ei, fu cât pe ce să sară. Se simțise curentată.

— Audrey, sper că n-ai montat ceva scamatorii pe sub masă, bine?

Audrey o privi rănită.

— Scuze, murmură Genevieve.

— Nu astăzi, admise Audrey cu demnitate.

— Deci... ce avem de făcut? îi întrebă, ezitând încă.

— Doar ne ținem de mâini. Imaginează-ți-o că apare, o instrui Brent.

Le strânse mâinile şi se gândi că era inutil şi că, în ciuda faptului că *ea* era cea care avusese vedenii, toată chestia asta era absolut ridicolă: cinci oameni, adulți responsabili, în jurul unei mese, ținându-se de mâini ca să invoce morții.

— Închide-ți ochii. Limpezeşte-ți mintea, o atenționă Brent cu vocea lui profundă; mai degrabă îi simțise cuvintele, decât le auzise.

Afară se aşternu, în cele din urmă, înserarea. Era momentul zilei pe care îl aşteptau cu toții: faimosul apus al soarelui văzut din Key West. Cerul avea să explodeze în mii de culori minunate. Există puține locuri pe pământ unde apusurile sunt atât de impresionante. Raze de lumină ce se împuținează aşternându-se peste valuri,

şi apoi scufundându-se în ele, schimbând înfăţişarea mării şi a cerului cu viteza luminii. Umbrele aşternându-se pe pământ...

Gen îşi deschise ochii.

În faţa ei se ivise femeia.

Thor fu condus până la laborator de către Jay, aşa că avu şansa să-l ia din nou la întrebări.

— Ai fi putut să mă anunţi că noii tăi amici vin din partea lui Adam Harrison, îi spuse el acru.

Jay îi aruncă o privire mirată.

— Căpitanul mi-a spus că au fost trimişi de FBI. N-a pomenit deloc numele lui Harrison.

— Nu zău. Şi tu n-ai suspectat nimic?

— Ba da. Dar ce mai contează? Doar ştiai deja.

— Mda, ştiam deja. Rămase tăcut câteva secunde, după care continuă: I-am spus lui Harrison să nu ne stea în drum, dar văd că nu mă ascultă.

— Pare un tip cumsecade, comentă Jay.

— Zău? În fine, băiatul lui, cel puţin, se crede mare şmecher.

— Băiatul? spuse Jay, părând sincer uimit.

— Şi-a adus şi băiatul. Josh Harrison. M-am întâlnit azi-dimineaţă cu el şi cu tatăl, am luat împreună micul dejun.

— Imposibil, spuse Jay.

— De ce-o fi atât de imposibil?

— Pentru că Harrison a avut un fiu. Iar numele puştiului era Josh. Nu ştiu pe cine sau ce ai văzut, dar nu era fiul lui. Pentru că Josh a murit într-un accident de maşină în urmă cu zece ani.

Capitolul 13

Femeia o privea. Pentru prima oară părul şi hainele ei păreau că nu mai plutesc în apă, aşa cum se întâmpla când o văzuse în mare sau în vise.

Ochii ei aveau o nuanţă profundă, aproape violetă, de albastru. Părul era de culoarea grâului în bătaia soarelui. Genevieve o vedea clar, mai limpede ca oricând.

Femeia privi prin încăpere.

Genevieve se chinui să respire cât mai regulat, încercă să nu clipească. Nu voia să piardă viziunea.

Îşi dădu seama repede că nu era singura care o vede pe femeie. Brent Blackhawk îi spuse blând:

— Bună. Nu te speria.

Dar fantoma nu-l băgă în seamă. Se întoarse ca să se uite din nou la Genevieve şi îi dădu avertismentul obişnuit.

— Atenţie!

— La ce să fiu atentă? Te rog, ajută-mă!

Braţele femeii se întinseră, acoperite de pânza albă şi mătăsoasă a rochiei.

— Ajută-mă, şopti ea. Ajută-mă. Atenţie.

— Dar vreau să te ajut, o asigură Genevieve. Vreau să te ajut. Spune-mi cum să te ajut.

Fantoma păru, brusc, tulburată. Speriată.

„E posibil ca o fantomă să se teamă?" se gândi Genevieve.

Posibil sau nu, femeia privi îngrozită împrejur, cu ochii măriți de spaimă, și imaginea ei începu să dispară.

— Stai! Te rog! imploră Genevieve.

Dar femeia dispăru cu totul. Și nu lăsă în urmă decât avertismentul șoptit.

— Atenție!

După care nimic. Nimic, își dădu seama Genevieve, sau absența a *ceva*.

Însă cu toții se petrecuse ceva subtil. Se uită la Brent, apoi la Nikki și își dădu seama că aproape le rupsese mâinile, atât de tare îi strânsese. La capătul mesei, Audrey îi privea șocată.

Genevieve înghiți cu greu.

— Brent, ai văzut-o?

— Da.

— Nikki?

— Ceva... Am simțit că a venit, dar n-am văzut-o.

— Audrey?

— Nimic, fir-ar să fie, recunoscu ea întristată. Halal medium mai sunt!

— O faci doar pentru bani, nu uita, îi spuse zâmbind.

— Unii dintre noi au o vedere excelentă, alții se nasc miopi. Unii sunt acrobați desăvârșiți, în timp ce alții sunt matematicieni de excepție, zise amabil Adam.

— Mda, dar... oftă Audrey.

— Mă întreb de ce a dispărut aşa, gândi Brent cu voce tare.

— „Atenţie" şi „ajută-mă". Nu ne dă prea multe informaţii, spuse Genevieve.

Îşi dădea seama, cu uimire, că nu se simte deloc îngrozită. Se simţea... uşurată. Fantoma *exista*.

Audrey se lumină la faţă.

— Ştiu. Biata femeie a fost omorâtă. N-a avut parte de o înmormântare cum se cuvine. Trebuie să ţinem o slujbă.

— Zău, Audrey, spuse Genevieve, dar nici măcar nu ştim cine este.

— Păi, stă o groază de timp în compania piraţilor — apropo, au venit şi ei aici?

Genevieve clătină din cap că nu.

— Iar voi căutaţi corabia *Marie Josephine,* continuă Audrey. A fost atacată de piraţi înainte de furtuna care i-a dat lovitura de graţie. Fantoma trebuie să fie Anne, fata căpitanului. Ar trebui să ţinem o slujbă faină pentru ea, pe mare, s-o ajutăm să-şi găsească odihna veşnică.

— Nu sunt sigură... murmură Genevieve.

— Nu văd cum ar strica, zise Nikki.

— De fapt, s-ar putea să strice, comentă Adam.

— Cum? întrebă Audrey.

— Sunteţi siguri că vreţi ca ea să dispară?

— Normal! Dacă este o fantomă... care bântuie, care suferă din cauza unei traume din trecut, normal că vreau să-şi găsească liniştea! sări Genevieve. De ce să nu vreau?

— Pentru că, încet-încet, te conduce la comoară, îi explică Brent.

Genevive rămase pe gânduri câteva momente.

— Nu vreau să-i dezamăgesc pe ceilalți, dar... în fine, mie mi se pare că suntem deja pe drumul cel bun. Dacă există o cale prin care s-o ajutăm, sunt mai mult decât fericită s-o pot ajuta.

— Aș putea să vorbesc cu părintele Bellamy, se oferi Audrey. Să ținem o slujbă de înmormântare pentru Anne.

— Probabil că va trebui să obținem permisiunea lui Thor, spuse Genevieve neliniștită. Iar dacă documentele ne confirmă teoria, atunci nu sunt sigură că este un lucru bun.

— Nu este adevărat în totalitate. S-ar putea dovedi oricum de interes pentru marele public, este o poveste foarte frumoasă, spuse Nikki.

Tresăriră cu toții când se auzi un ciocănit în ușă. Audrey se ridică repede să adune hârtiile de pe măsuță.

— Deschideți voi, spuse ea, neadresându-se nimănui în particular.

Se duse Genevieve. Deschise și văzu șocată un întreg grup. Bethany, Alex, Victor, Jack, Jay și Thor, erau toți acolo.

Thor, ca de obicei, purta ochelarii de soare. Nu putea să-i citească expresia feței.

— Salutare, le spuse ea, sperând să pară doar surprinsă, nu și enervată.

— Avem voie să intrăm? întrebă Victor.

— Ăă...

— Sigur, anunță Audrey venind la ușă. Salut, Victor. Jack... Jay. Iar tu ești Alex, nu-i așa? Îi îmbrățișă pe toți, dar Thor nu se apropie. Haideți, intrați.

— Este nevoie să facem vreo prezentare? întrebă Adam politicos după ce intrară.

— Nu, spuse Thor. Nu voiam să dăm buzna chiar așa. Eu și cu Jay speram să-l găsim aici pe Adam, dar pe drum ne-am întâlnit cu ceilalți și...

— Serios? zise Adam. Atunci, iată-mă-s.

— Cei de la poliție au niște informații incorecte, așa că am venit la tine să ne lămurești. I-am spus lui Jay că azi-dimineață l-am întâlnit pe fiul tău. El nu m-a crezut.

Adam Harrison se uită la Thor șocat, cu gura deschisă de uimire. După un moment, își recăpătă suflul suficient cât să spună, foarte încet și răspicat:

— Fiul meu a murit acum zece ani.

Genevieve își imagina cum se încordează fiecare mușchi din trupul lui Thor, deși chipul îi era de piatră.

— Atunci cine a fost cu noi azi-dimineață?

Adam se încruntă, părând sincer perplex.

— Domnule Thompson, n-a fost nimeni cu noi, azi-dimineață.

— Nu vă mai jucați, spuse Thor pierzându-și răbdarea. Dumneavoastră ați servit o brioșă, eu am comandat ouă, iar fiul...

— Da?

— El n-a comandat nimic.

Adam privi în jos câteva clipe.

— L-au mai văzut și ceilalți. Și eu îl simt puțin, uneori, dar...

— Despre ce naiba vorbiți? întrebă Victor, dar cei doi nu-i acordară atenție.

Thor rămase nemișcat preț de câteva secunde, apoi se întoarse către Audrey:

— Îți mulțumim că ai deschis ușa unei hoarde întregi de ciudați, spuse el politicos, după care se întoarse și plecă, urmărit de privirile tuturor.

— Despre ce naiba a fost vorba? întrebă Jack.

Genevieve se uită la Adam Harrison, care o privea zâmbind.

— Despre un lucru bun, poate, spuse acesta enigmatic.

— Am luat-o cu toții razna, zise Jack. Ce mă mai mir, doar suntem în Key West, adăugă el mândru.

— Vă e foame? întrebă Victor, uitându-se la ceas.

— Normal, zise Jay, dar chiar atunci îi sună telefonul. Se scuză și ieși afară ca să răspundă.

— Deci? spuse Victor. Vă este foame?

— Sigur, murmură Bethany.

— Nikki? Brent? Audrey? „Unchiule" Adam? spuse el, accentuând intenționat pe „unchiule".

Genevieve își dădu seama că mai toți își dăduseră cumva seama până acum că Adam Harrison nu era, cu adevărat, unchiul lui Audrey.

— În momentul ăsta cina mi se pare cea mai bună idee, răspunse Adam. Audrey, tu ce părere ai?

— Cum să nu?!

Victor își strecură un braț peste umerii ei când plecară.

Bethany se uită la Genevieve şi îşi dădu ochii peste cap. Genevive ridică doar din umeri, indiferentă.

Thor se întoarse la hotelul lui Adam. Se îndoia că personalul care fusese în tura de dimineaţă mai era încă la serviciu, dar putea măcar să afle când şi cum se înregistrase la hotel Adam Harrison.

La recepţie era o tânără. Era deja pregătit, ştia că recepţionerii nu au voie să dezvăluie anumite informaţii. Nu avea acreditări cu care s-o convingă să-i răspundă la întrebări, dar avea o groază de legitimaţii de la diverse asociaţii care aveau să-i confere un aer de persoană importantă.

Dar n-a fost nevoie să se folosească de vreuna dintre ele. Tânăra păruse să-l recunoască şi era dispusă să-l ajute.

— Îmi pare rău, domnule Thompson. Adam Harrison a venit singur. Din câte ştiu eu, n-a mai venit nimeni cu el. Este mai mult decât bine-venit să aducă doi sau trei adulţi în cameră, aşa că nu-mi imaginez de ce s-ar preface că nu este însoţit, spuse ea foarte serios.

Thor îi mulţumi şi ieşi în noapte.

Activitatea obişnuită se derula fără nici o oprelişte. Oamenii se plimbau fără ţintă, oprindu-se să privească, să cumpere, să ia câte un suvenir de ici-colo, de la vânzătorii ambulanţi.

Se opri pentru un moment, privind fără scop înainte. Adam Harrison nu avea nevoie să aibă un coleg de cameră ca să apară însoţit la micul dejun. Poate că a fost pur şi simplu un puşti angajat să joace teatru. Îşi dădea seama iritat acum că se gândea mai bine, că nu

existase nici o interacțiune între cel care pretindea că este Josh Harrison și altcineva în afară de el însuși. Puștiul n-a comandat mâncare. N-a vorbit deloc cu chelnerița sau cu presupusul tată.

A fost o înșelătorie, firește. Chiar una foarte convingătoare. Mai bine ar face o vizită la clubul dramatic al liceului local. Iar mâine-dimineață o va găsi pe chelneriță. Ea va ști sigur dacă Adam a venit singur.

Simți cum îi crește furia și, odată cu ea, și neliniștea. Asta îl deranja cel mai mult. Furia, se gândi, este îndreptățită. Proiectul se ducea de râpă. Mai întâi, Marshall, care i-a lăsat baltă ca un mizerabil de începător. Un adevărat profesionist nu dispare în mijlocul unui proiect, indiferent ce s-ar întâmpla. Un profesionist adevărat nici măcar nu stă acasă, când este bolnav. Singurul fel în care poți să lipsești de la un astfel de proiect este să fii mort.

Strânse din dinți și privi fără țintă înainte. Observă o blondă înaltă ieșind din hotel. Era frumoasă, dar era ceva ciudat în felul ei de a fi. Continuă s-o studieze până când ea îi surprinse privirea. Îi zâmbi și se îndreptă agale către el.

— Bună. Ce seară minunată! Ai o brichetă?

Purta fustă scurtă, tocuri înalte. Bluza avea un decolteu mai mult decât generos.

— Îmi pare rău, nu fumez.

Ea clătină din cap și-și băgă țigara la loc în poșetă, rămânând cu ochii pe el.

— A nevoie de companie? îl întrebă direct.

Deci asta era. Damă de companie.

— Nu, îmi pare rău, spuse el blând. Domnişoară, aveţi grijă. Probabil ştiţi despre femeia care a fost găsită moartă.

O văzu cum zâmbeşte amar.

— Dar eu tot trebuie să fac rost de bani. Bine, frumosule, şi mie îmi pare rău. Îţi doresc o noapte frumoasă.

Şi plecă în josul străzii.

Thor se întoarse şi se îndreptă către plajă, hotărât să se întoarcă la Genevieve. Nu-i plăcuse că o lăsase singură mai devreme, dar, în acelaşi timp, simţea nevoia să ia puţină distanţă. Nu de *ea,* mai exact, ci de toată nebunia, de treaba cu fantomele şi cu visele şi...

Voia să ia distanţă faţă de propriul sentiment al neputinţei, de incapacitatea de a o proteja. Trebuia să oprească toate astea. Dar, părăsind-o după-amiază, a lăsat-o liberă să-şi petreacă ziua cu Audrey şi cu vânătorii ăia de fantome acreditaţi de Guvern.

În timp ce mergea cu pas rapid, fu cât pe ce să se ciocnească de Jay Gonzalez.

— Hei, spuse Jay tresărind, parcă trezit din propriile gânduri.

— Bună. Nu te-ai dus la masă cu ceilalţi? îl întrebă Thor.

Încă nu era sigur dacă Jay Gonzalez mai trebuia sau nu să rămână pe lista lui de suspecţi. Soţia îi murise în circumstanţe misterioase. Şi se aflase în zonă când fuseseră raportate celelalte dispariţii.

— Am fost chemat la datorie, îl informă Jay.

— Serios? întrebă Thor brusc interesat.

— Nu un cadavru. De fapt, nu unul real. Ne-a sunat un gunoier care a luat-o puțin razna. Când și-a golit camionul a crezut că vede fragmente de corp uman. Într-un fel, chiar așa a și fost. Cineva a hăcuit un manechin și l-a aruncat în pubelele de pe toată strada Duval.

— Un manechin? A găsit și capul?

Jay îl privi uimit.

— Da. De ce?

— Avea părul blond?

— Da, avea o perucă blondă.

— Ai găsit ceva pe el? Avem un farseur printre noi.

— Thor, nu este o crimă să arunci la gunoi un manechin, zise Jay clătinând din cap încruntat..

— Genevieve ne-a spus că i-a lăsat cineva în fața ușii un manechin, în dimineața când a fost găsit cadavrul. Ea și-a imaginat atunci că trupul de pe plajă este manechinul ăsta. S-a dovedit de fapt a fi o victimă în carne și oase. Pe tine nu te impresionează povestea asta suficient de mult cât să începi o anchetă?

— Haide, Thor, mormăi Jay. Există o diferență imensă între dezmembrarea unui manechin și omorârea unui om în carne și oase.

Thor îl privi provocator.

— Bine, cedă Jay. O să mă ocup de asta câteva ore mâine. O să încerc să aflu dacă lipsește un manechin din vreun magazin. Și cui l-au vândut sau de ce nu au raportat că lipsește, că a fost furat, cum o fi cazul.

— Mersi. Ceva noutăți despre victimă sau criminal?

Jay îi aruncă o privire plictisită.

— O prostituată găsită moartă, mai toate urmele posibile șterse. Tu ce crezi?

— Cred că vei găsi criminalul, zise Thor.

— De unde știi, ți-a spus o fantomă? îl întrebă Jay nervos.

— De fapt, mergeam pe presupoziția că ești un bun ofițer de poliție. Dacă nu-ți convine varianta asta, atunci du-te dracului.

Jay lăsă să-i scape un oftat.

— Scuze. Apropo, mâine nu vin cu voi în larg. Nu avem suficienți oameni. Dar o să primești oricum barca.

— Ceva noutăți de la Marshall? A mai sunat pe cineva de la secție?

— Nu.

— Și nu-ți faci deloc griji?

— Ba da, recunoscu Jay.

— Își dorea foarte mult acest proiect, îi aminti Thor.

— Știu. Am dat de știre în Miami.

— Și nu știe nimeni unde stă.

— Nu.

— Ai putea să faci rost de înregistrările telefonice, să vezi de unde a sunat.

— Da, dar trebie să completez o groază de hârtii pentru asta, zise Jay plictisit. Am s-o fac, oricum. Cum spuneam, am aranjat să primiți totuși o barcă a poliției.

— Mersi. Nu se putu abține și adăugă: Plus minunații Brent și Nikki, nu-i așa?

Jay ridică din umeri indiferent.

— La dracu', treaba asta a devenit la fel de profesionistă ca o petrecere pe iaht, bombăni Thor.

Jay rânji şi-i spuse:

— Au relaţii puternice. Dar ştii şi tu cum este — şi tu te foloseşti de relaţiile tale.

Adevărat.

— Unu-zero pentru tine, admise Thor.

Jay îi făcu semn de rămas-bun.

— Mergeau undeva pentru cină. Caută-i pe Duval. Îi găseşti tu.

Şi i-a găsit. Până să ajungă el, îi găsiseră şi Lizzie cu Zach.

— Mi se pare o idee absolut încântătoare, spunea Lizzie când Thor se apropie de masă. Văzu un loc liber, între Audrey şi Nikki Blackhawk. Îşi dădu seama că era pentru el, că ei se gândiseră că se va întoarce în cele din urmă.

— Ce este atât de încântător? întrebă el în timp ce se aşeza.

Audrey fu cea care îi răspunse.

— O slujbă de înmormântare.

— Vi se pare încântătoare o slujbă de înmormântare?

— O slujbă pentru biata Anne, îi explică Audrey. Pentru ca fantoma ei să-şi găsească liniştea.

Probabil că faţa lui arăta ca un nor de furtună şi nu se putu abţine să nu se uite fix la Genevieve, aşezată, mai departe, între Victor şi Jack.

— Nu e nimic paranormal, adăugă imediat Audrey. Părintele Bellamy a fost chemat de multe ori să ţină slujbe pentru oameni care au murit mai demult. Ştiu, din întâmplare, că mâine-dimineaţă este liber. Şi am o prietenă la ziar, continuă ea, dar, remarcându-i îngrijorarea

crescândă, adăugă repede: O prietenă care chiar scrie bine. Avem nevoie de permisiunea ta, bineînțeles. Prietenei mele i se pare că este o poveste minunată, o tânără prinsă între piraţi, iubirea vieţii ei şi un tată tiranic. Şi mai moare şi tânără. Are toate ingredientele unei poveşti de succes. Tu nu eşti superstiţios, firește, dar mulți oameni ai mării sunt. Deci, ce părere ai?

Thor privi împrejurul mesei. Jack ridica din umeri, indiferent. Victor rânjea cinic. Genevieve îl studia, impenetrabilă.

— Haide, Thor, îl întrerupse Lizzie. Şi-aşa o să lucrăm din ce în ce mai greu. Hai să fim de acord.

Thor se uită peste masă la Adam Harrison. Bătrânul îl privea impasibil.

— Domnule Harrison, dumneavoastră ce părere aveți?

— Nu văd nimic rău în asta.

— Deci? întrebă Audrey nerăbdătoare.

Thor se mai uită o dată la Genevieve. Ea nu spusese nici un cuvânt, dar îl privea acum plină de speranță.

Se gândi iar cum ajunsese ea direct la țintă, cum găsise primele obiecte. Primise instrucțiuni de la o fantomă?

Dar el nu credea în fantome.

Însă ea se pare că era convinsă de existența lor. Şi poate că se săturase să îi tot apară oameni morți. Se gândi că totul se petrece numai în mintea ei, în visele ei. Dar cum rămânea cu apa de mare...

Iar Adam Harrison s-ar putea să-şi bată joc de el. Îl cercetă atent, dar nu reuşi să-i pătrundă gândurile.

Oricum, nu părea a fi genul de om care dă apă la moară unor farse atât de elaborate.

La naiba, cineva îşi bătea joc de Genevieve — o farsă adevărată, cu un manechin adevărat —, dar Harrison nu fusese aici în acel moment. Din câte ştia el...

Poate că o slujbă de înmormântare avea să pună capăt acestei poveşti.

Un criminal adevărat continua să umble liber prin zonă. Un criminal sălbatic care lăsase o femeie să se înece, fără să-i dea nici o şansă să scape.

Dar de ce naiba credea că are de-a face crima într-un fel cu proiectul lor?

Se uită la Audrey.

— Ar fi bine să nu avem presă nefavorabilă în privinţa asta. Şi, mai spuse el adresându-se celorlalţi, ştiu că astăzi am întrerupt mai devreme munca, însă de acum înainte facem cel puţin trei scufundări pe zi. Ştim că suntem în zona potrivită, dar, înainte să chemăm echipamentul greu, trebuie să găsim cel mai mare câmp cu resturi din cariera noastră. Şi trebuie să-l găsim cu sau fără Marshall.

— Apropo, unde naiba o fi Marshall? Tu ce crezi? îl întrebă Alex supărat.

— Nu ştiu, dar suntem cel puţin siguri că nu i s-a întâmplat nimic rău. Conform spuselor lui Jay, spuse Genevieve.

În vocea ei se simţea îngrijorarea, în ciuda cuvintelor liniştitoare.

— Dar nu e stilul lui să plece aşa, comentă Jack neconvins. Îl ştiu pe Marshall de când era copil. N-ar

fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost un om serios, mai spuse el clătinând din cap.

— Hai să nu ne mai facem griji fără sens, bine? sugeră Alex.

— A sosit mâncarea! anunță Victor, arătând către cei doi ospătari care se apropiau cu tăvi imense pline cu farfurii.

Conversația fu deviată înspre subiecte mai vesele.

— La tine sau la mine? şopti Thor blând, aşternându-şi un braț peste umerii lui Genevieve, când părăsiră restaurantul.

În ciuda cuvintelor şi a atingerii, Genevieve îl simți că mai are totuşi o reținere. Nu ştia exact la ce se gândeşte el şi o durea această excludere, acum mai mult ca niciodată, pentru că voia să fie aproape de el.

— Eşti sigur că vrei să te mai culci cu mine? îl întrebă încet.

— Numai dacă eşti şi tu sigură că vrei să te mai culci cu mine, o asigură el. Apropo, ştii că Jay a fost chemat la secție pentru că un gunoier a găsit un manechin dezmembrat?

Inima începu să-i bată mai tare.

— Ştiu că a fost chemat de urgență, dar nu ştiam de ce. Hm, un manechin! Pe bune?

De ce îl mințea? Ca să-l protejeze pe Victor?

— Ce ciudat — de ce să fie chemat tocmai Jay? Cred că este destul de legal să arunci la gunoi un manechin.

— Da, este legal, fu Thor de acord. Dar faptul că era făcut bucăți l-a cam speriat pe gunoier. Și, având în vedere ultimele evenimente...

— S-a început vreo anchetă? îl întrebă precaută.

— Nu tocmai. Vrea doar să afle dacă și cui i-a fost vândut. Sau dacă a fost furat. Tu ești victima farsei. Nu vrei să afli cine ți-a făcut-o? o întrebă el scrutând-o atent.

— Cred că da. Deși, să fiu sinceră, nu sunt sigură că-mi pasă atât de mult. La urma urmei, cred că le-a trecut cheful de glume, că și-au revenit după ce a fost găsit un cadavru adevărat.

— Corect. Și câți oameni mai știu că trupul pe care l-ai văzut tu în apă nu este același cu cel găsit pe plajă? Să vedem: eu. Și Audrey și Bethany, să nu uităm. Cine altcineva? Nikki și Brent, pun pariu. Și câtor oameni le-o fi spus Bethany? mimă el mirarea, cinic.

— Dar este evident că nu are nici o legătură cu Nikki și Brent. Ei nu erau aici. Iar Bethany chiar este în stare să țină un secret. Oricum, ce mai contează? S-ar putea să fi fost o glumă răutăcioasă, dar cel puțin știu sigur că manechinul chiar *a fost* o glumă. Nimic altceva.

— Știi mai multe decât îmi spui, zise el posomorât.

— Vreau să... vreau doar să uit.

Evită s-o mai privească, se uită drept înainte și adăugă:

— Să vedem dacă este bună de ceva slujba voastră de înmormântare.

— De ce te-ai certat cu Adam? îl întrebă.

— Doar o mică neînțelegere, îi răspunse el repezit.

— Vezi, şi tu ştii mai multe decât îmi spui, îi repetă ea blând cuvintele.

El se strâmbă, amuzat, dar continua să privească drept înainte.

— Nikki şi Brent locuiesc unde suntem şi noi cazaţi. I-am văzut înainte să ştiu cine sunt, zise el după câteva secunde.

— Ne pot fi de ajutor, spuse ea neconvingător.

— Bine măcar că ea ştie să se scufunde, mormăi el.

Ajunseră la parcare şi începură cu toţii să-şi spună noapte bună. Adam se îndreptă către hotelul său, luând-o pe strada Duval. Genevieve observă că Victor dispăruse.

— Unde este scumpul tău coleg de cameră? o întrebă pe Bethany.

— A pus ochii pe o blondă, replică Bethany zâmbind.

— Serios?

— Sper că nu o aduce acasă, spuse Bethany. Poate ar fi mai bine să dorm la mine în noaptea asta.

— Dacă ar fi avut astfel de planuri, te-ar fi rugat politicos să te cari de-acolo, o asigură Alex râzând. Dar poţi să vii la mine, dacă vrei.

— Mersi, Alex, dar o să mă descurc.

— Noapte bună, Bethany, spuse Alex îndepărtându-se. Noapte bună tuturor.

Braţul lui Thor era în continuare pe umărul ei.

— Încotro?

— La tine, cred.

Îl simți cum clatină nehotărât din cap. În ciuda felului în care o ținea, a modului intim în care vorbeau, tot avea senzația înfricoșătoare că îl pierde.

Înăuntru, după ce încuiară ușa, îi atinse delicat fața cu mâna.

— Te rog, fii sincer, nu trebuie să te prefaci sau să simți că, dacă ai început relația asta, trebuie neapărat s-o și continui, că...

O trase lângă el.

— Chiar trebuie să vorbim? o întrebă.

— Nu.

— Atunci, hai să nu mai vorbim.

Brațele lui se încolăciră în jurul ei, fantomele dispărură în realitatea vie a cărnii și a sângelui, și a puterii amețitoare a atingerii lui.

Rataţi. Bărbații erau o adunătură de rataţi.

Ana Maria Strakowsky se gândi că n-ar fi trebuit să vină chiar atât de departe, în sud. Auzise că în insulele din Keys circulă mulți bani. Dar până acum n-a văzut decât pensionari burtoși, murați în bere și bărbați în slip, care n-ar trebui niciodată să se lase văzuți în costume de baie. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat, dar genul ăsta de bărbați erau zgârciți. Și încuiați. Nu-și dădeau seama niciodată că ea n-avea chef de distracție, nici de compania lor, că pur și simplu făcea afaceri. Și mai erau și puștanii. Dumnezeule! Copii peste tot. Și bărbați familiști.

Bărbați cărora le mai fugeau ochii de la nevestele lor, dar care n-aveau niciodată curajul să facă vreun pas.

Mai existau și excepții. Bărbatul acela foarte arătos și cu adevărat inteligent...

Dar era sigură că el n-avea niciodată nevoie să plătească pentru vreo femeie. Ce fain a fost că l-a întâlnit, acum câteva ore. Zâmbi. Fusese drăguț din partea lui s-o atenționeze. Nu-și mai aducea aminte când i-a spus ultima oară cineva să fie atentă, cu grijă sinceră și curată față de ea. Venise în Statele Unite de multă vreme. Și, deși avea doar șaisprezece ani atunci, știa exact de ce „sponsorul" ei a plătit pentru ca ea să ajungă aici. Pe atunci se gândise că o să se folosească de trup doar ca de o trambulină. În satul natal ar fi putut doar să se căsătorească cu un fermier sau să meargă la oraș ca să se vândă, dar acolo bărbații erau oricum urâți și zgârciți.

Ce chestie ciudată și cu „visul american"! N-a fost deloc așa cum se așteptase. Și iat-o aici, îmbătrânind...

Chirurgia cosmetică ar putea s-o ajute. Trebuia să recunoască, arăta al naibii de bine pentru vârsta ei, dar nu mai era o fetișcană. În fiecare zi apăreau fete mai tinere. *Tinere*. Asta era cuvântul cheie. Și ea nu știuse niciodată când să se retragă. Ar fi putut să-și folosească economiile ca să meargă la școală, dar întotdeauna a vrut mai mult...

Și iat-o aici. Căutând noi teritorii. Și negăsind nimic.

Bine măcar că, pe măsură ce se lăsa noaptea, copiii începeau să dispară de pe străzi.

Trecu din bar în bar și, la un moment dat, fu cât pe ce să se ciocnească de un bărbat.

Acesta îşi ceru repede scuze, sprijinind-o să nu se dezechilibreze — zăbovind cu mâinile pe şoldurile ei, în timp ce-i studia faţa.

Fără nici o jenă. Îi zâmbi imediat.

— Ăăă... bună.

Îi zâmbi şi ea. Îl cercetă cum este îmbrăcat. Nu arăta chiar ca un miliardar, dar se vedea că are un venit decent.

— Bună.

— Eşti, ăă, liberă?

— Nu tocmai liberă. Dar negociabilă, îl tachină.

— Super. Îmi place să negociez.

— Am o cameră, îi spuse ea aţâţător şi îi spuse şi unde.

Şi se dovedi că acestui bărbat chiar îi plăcea să negocieze. Vorbea întruna.

Nici nu observă că se îndreptau deja către camera ei.

Genevieve se întrebă dacă gemea prea tare. Era sigură, chiar şi de pe tărâmurile abisale şi îndepărtate ale subconştientului, că trupul ei adormit se lipeşte din ce în ce mai strâns de bărbatul de care era înlănţuită.

Ştia că ei se apropie.

Chiar dacă erau încă la distanţă, ea îi simţea pe piraţi mărşăluind, greu de distins, prin ceaţă parcă. Ca în timpul unei furtuni pe mare.

Mai aproape... mai aproape... Se apropiau, se adunau în jurul ei.

Începea să-i recunoască. Cel fără falcă, într-o cămaşă cu volane, sfâşiată, cu o sabie în mână. Cel cu pălărie

mare, jerpelită, dar cu pana intactă. Un altul cu pantaloni bufanți și cizme tari din piele.

Și femeia. Femeia blondă, frumoasă.

Părând istovită de data asta. Nu îngrozită... doar istovită.

De ce? o imploră în tăcere.

Știa răspunsul.

— Atenție.

La ce să fiu atentă? Te rog, te rog, te rog...

— Adevărul.

Care adevăr?

Fantoma își deschise gura să vorbească, dar fu cuprinsă imediat de o durere ciudată, sfâșietoare, care i se întipări adânc, în privire și pe trup. Părea să se contorsioneze în agonie. În același timp, imaginea ei începu să se piardă, escorta ei de pirați în descompunere dispărând odată cu ea într-un câmp de ceață.

Genevieve chiar avea de ce să-i fie recunoscătoare lui Thor. Era tare încăpățânat. Se prefăcuse din nou că nu observă apa de mare care îi invada cabana, podeaua, așternuturile...

Îl simți că s-a trezit iar devreme. Foarte devreme. Când era încă întuneric.

O sărută pe frunte.

— Am ceva de făcut înainte să plecăm. Ai grijă de echipă până mă întorc. Să te asiguri că preotul lui Audrey și reportera sunt sinceri.

— Bine, murmură ea, trezită doar pe jumătate.

— O să încui ușa. S-o ții încuiată până pleci.

— Da... bine, mormăi ea adormită.

Şi îl urmări cum pleacă. Rămase în pat, doar pe jumătate trează. Şi, spre uimirea ei, încercă să stea de vorbă cu fantoma.

„Te rog, întoarce-te. Vreau să înțeleg. Vreau să ajut. Trebuie să ştiu adevărul."

Thor se aşeză exact pe acelaşi scaun ca şi în dimineața trecută. Aceeaşi chelneriță veni să-l servească.

— Bună dimineața, îl întâmpină ea veselă.

— Bună dimineața.

— Ce mai faceți?

— Îți aduci aminte de mine? o întrebă.

— Ouă, pâine prăjită din cereale integrale şi... am uitat. Frigănele sau pâine prăjită?

— Foarte bine, o felicită el. O să servesc, şi acum, frigănele, te rog. Şi chiar îți aduci aminte de mine, de ieri-dimineață?

Ea zâmbi.

— Am douăzeci şi doi de ani. Nici un semn de senilitate încă. Deşi fratele meu insistă că sunt absolut țăcănită.

— Halal frate! spuse el. Îți mai aduci aminte şi de oamenii cu care am fost ieri?

— Păi. Ați fost doar cu un bătrân.

— Dar mai era şi un tânăr. De vreo şaisprezece... şaptesprezece ani... poate chiar optsprezece sau douăzeci de ani, spuse el.

Ea clătină din cap, zâmbind cu precauție, ca şi cum s-ar fi gândit că el încearcă s-o păcălească.

— Îmi pare rău, eu n-am mai văzut pe nimeni.

— El n-a mâncat. Doar a stat cu noi.

— Încercați să mă păcăliți, nu-i așa?

Zâmbetul fetei dispăru.

— Sigur n-ai mai văzut pe nimeni, în afară de bătrân?

Fata ezită și Thor tresări.

Deci așa simt omenii când văd un nebun...

— Îmi pare rău. N-am văzut decât un singur om. Ăă, voiați și cafea, nu?

— Da, mersi.

Ceva mai târziu, când să plece, se opri puțin la ușă. Întorcându-se, îl văzu pe Adam Harrison intrând în restaurantul hotelului.

Puștiul era cu el, urmându-l îndeaproape. Înalt și slăbuț. Slăbănog, dar frumușel, serios, brunețel, cu trăsături regulate.

— O zi bună, domnule Thompson, îi strigă proprietarul restaurantului.

Thor îi mulțumi, apoi îl întrebă încet:

— Îl cunoașteți pe domnul Harrison?

— Sigur că da. Un om cumsecade, spuse acesta vesel.

— Și puștiul vi se pare la fel de cumsecade? îl întrebă Thor.

— Care puști?

Thor pufni iritat.

— Puștiul ăla, spuse el arătându-i-l.

Din nou, aceeași privire...

— Îmi pare foarte rău, domnule Thompson. Nu înțeleg la cine vă referiți.

Josh Harrison venea direct către el salutându-l cu mâna în aer.

Thor se răsuci pe călcâie şi plecă. Ajunse în stradă. Lumina încă se mai lupta cu întunericul.

Se uită la soarele care încerca să se ridice şi să înceapă ziua.

— Mi-am pierdut minţile, bombăni el cu glas tare şi se îndreptă către hotel, cu paşi lungi şi furioşi.

Capitolul 14

După plecarea lui Thor, Genevieve nu mai primi nici un mesaj, nici de la fantome, nici de la altcineva. Rămase în pat, sperând să adoarmă din nou. Chiar ar fi vrut să mai primească vreun mesaj. Își impusese să nu mai fie atât de fricoasă. Și să nu mai vorbească cu altcineva în afară de Adam, Brent sau Nikki — mai ales nu cu Thor — despre nici unul dintre lucrurile pe care avea să le vadă, audă sau simtă. Și nici să se mai împotrivească atâta spaimei; era hotărâtă să găsească...

Adevărul.

Oricare ar fi fost acesta.

Dar nu putu să mai doarmă. Așa că se ridică, făcu un duș, își bău cafeaua și privi cum începe dimineața.

Părea că se urnește atât de greu, mai ales pentru că ea nu mai putea să doarmă. După ce bău și a doua cană cu cafea, Gen se simți vinovată. Ar fi trebuit să îl sune pe Jay. N-avea nici un rost ca el să piardă din timpul său atât de prețios căutând vinovatul în „cazul manechinului". Își dădu seama, cu surprindere, că nu o mai interesa cine îi jucase farsa. Nu mai conta. Existau alte probleme, mult mai grave.

În cele din urmă, se săturâ să stea singură în cabana lui Thor.

Deschise uşa şi ieşi.

Soarele nu răsărise încă în întregime. Era una dintre acele dimineți noroase, specifice sfârşitului de anotimp. Spera ca norii de furtună să se îndepărteze repede, aşa cum se întâmpla cel mai adesea. Ploile serioase şi furtunile nu veneau, de obicei, decât după-amiaza. Şi atunci ploua cu găleata, timp de o jumătate de oră, după care se oprea din senin. Străzile nu se umpleau cu apă, iar soarele ieşea din nou pe cer, strălucind spectaculos.

Nu mai era nimenila barul *tiki*. Dar Gen se săturase să stea singură în cabană. Se întrebă, încruntându-se, de ce a dispărut Thor atât de devreme dimineața, ca şi ieri. O avea ea multe secrete față de el, dar şi iubitul ei avea destule. Poate că este mai bine că nu comunică. Să se rezume la sex. Numai dacă...

Trebuia să existe o explicație pentru toate lucrurile care se întâmplaseră. Trebuia să aibă încredere că până la urmă totul se va lămuri.

Nu voia să meargă cu gândul prea departe. În dimineața asta o să se țină slujba religioasă. Chiar dacă n-o să fie de prea mare ajutor, cel puțin o să fie un gest frumos.

Gen simți briza venind sub cerul întunecat. Îi zgândărea ceafa, i se strecura şerpeşte pe şira spinării. Tremură înfiorată, dar nu se clinti. Mai simțea ceva neplăcut, o senzație de-a dreptul sinistră.

Dar nu se putu abține. Se uită în jur, după fantome.

Ştia că acum nu există împrejur nici o ființă spirituală care să încerce să o contacteze.

Ştia însă cu certitudine că este supravegheată din nou.

Avea sentimentul neliniştitor că este studiată, că paşii îi sunt urmăriți, că programul zilnic îi este cartografiat, că o urmăreşte cineva cu o intenție rea.

Vru să râdă în gura mare de ea însăşi. Bun, deci în dimineața asta întârziau cu deschiderea barului *tiki*, mai ales că deasupra capului se adunaseră nori atât de grei. Până şi briza avea ceva straniu, ca de gheață. Frunzele foşneau, cele ale palmierilor scoteau şoapte ciudate, ceea ce nu însemna însă că o urmăreşte cineva.

Sau poate că da?

Se ridică în picioare, ridicol de înfricoşată, regretând că ieşise afară.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Se răsuci. Era Thor, cu ochelarii de soare la ochi, în ciuda cerului întunecat.

Dar cuvintele lui îi risipiră neliniştea. Norii părură să se destrame. Lumina străpunse umbrele.

Clătină din cap zâmbind.

— Nu te-am auzit că vii decât în ultima secundă. M-ai cam speriat, atâta tot.

Fu fericită să-l vadă zâmbind, să-l simtă trăgând-o spre el şi lipindu-şi repede buzele de ale ei. Dar aproape imediat îl simți cum se retrage.

— Ia te uită. Vine cavaleria grea, zise el privind spre parcare. A sosit chiar şi Marele Exorcist însuşi.

— Nu este exorcist, murmură Genevieve. Este un om cumsecade. O să vezi.

Îl părăsi şi se duse să-l întâmpine pe părintele Bellamy, simţindu-se puţin vinovată că n-a mai dat de mult timp pe la biserică.

„O să mă duc chiar duminica viitoare", îşi promise ea.

Thor îşi dădu seama cu surprindere că îi place de părintele Bellamy. Preotul purta gulerul preoţesc la un costum uşor de vară şi avea cu el o geantă cu echipament de scufundare. Iar prima lui întrebare, după ce i-a fost prezentat lui Thor, a fost dacă îi permite să se scufunde cu ei promiţând că nu-i va încurca. S-a dovedit până la urmă că era preot protestant şi că Helen Martin, reportera, era iubita lui şi îşi adusese şi ea costumul de scafandru. Aveau amândoi vreo patruzeci şi ceva de ani, păreau nişte oameni cu picioarele pe pământ, aşa că l-au impresionat din prima clipă.

— Este foarte frumos din partea voastră că faceţi aşa ceva — un semn de respect pentru cineva care a murit de atâta timp, îi spuse Helen zâmbind. Oamenii de prin părţile astea sunt încântaţi mai mult de comoară, dar ţin ca trecutul să fie şi el onorat. Cred că va ieşi un articol foarte interesant. Vă mulţumim foarte mult că ne permiteţi să luăm şi noi parte la un astfel de eveniment.

Nici un semn de la Marshall, lucru pe care toţi îl acceptau tacit drept un semn rău. Ce naiba i s-o fi întâmplat?

Thor îi încredinţă lui Jack conducerea bărcii poliţici, pe care mai urcară şi Alex, Bethany, Victor, Lizzie

şi Zach. Îi luă cu el pe cei doi Blackhawk, pe Audrey, părintele Bellamy, Helen şi Genevieve.

Ajunseră la recife şi legară bărcile una de alta. Părintele Bellamy îşi începu slujba.

Thor trebui să recunoască totuşi că a fost o slujbă şi potrivită, şi bine ţinută. Preotul nu se adresă nici unei fantome; vorbi doar cu Dumnezeu despre cei care muriseră pe mare, adăugând o referinţă specială la Anne, o tânără care a pierit ca victimă a pericolelor mării. Apoi fură aruncate în apă flori şi ghirlande funerare.

Helen şi-a notat tot timpul ceva în carneţel.

Nu era nimic ocult în aceste gesturi. Nimic care să-l facă pe Thor să nu se simtă confortabil, câtuşi de puţin.

Când totul luă sfârşit, Audrey îl privi cu un zâmbet întrebător. Îi zâmbi şi el. Aprecia faptul că ea îşi dă serios silinţa să nu îl mai supere.

Şi părintele Bellamy se uita nerăbdător la Thor.

— Acum putem să intrăm în apă?

— Da, îi spuse Thor.

Se uită la Genevieve, care dădu aprobator din cap. Ştia că vor rămâne parteneri de scufundare.

Bethany şi Nikki rămâneau pe punte în acea zi. Pe cealaltă barcă, Jack avea să supravegheze scufundările, fiind gata să ajute dacă apărea vreo problemă, ţinându-şi o ureche pe radiotransmiţător.

„Urmează o zi lungă", hotărî Thor. Se mai gândi şi că proiectul ăsta nu mai era deloc unul profesionist şi de mare interes istoric.

Conducea mai degrabă un iaht de agrement, de distracţii.

Dar existau şi momente când se părea că e mai potrivit să te laşi dus de val. Genul ăsta de muncă putea dura luni de zile, poate chiar ani. Era mai bine să termine de pe acum cu toată nebunia asta.

„Fir-ar să fie, Marshall. Unde naiba eşti?"

Îl privi pe Brent legându-şi calm cureaua rezervorului. Nu ştia de ce, dar avea sentimentul că Brent era singurul care avea o credinţă profundă.

Şi? Nu văzuse chiar şi el un puşti care murise de mai bine de zece ani?

Nu. Trebuia să existe o explicaţie logică. Poate că era o farsă înfricoşător de elaborată. Dar în ce scop?

— Gata? o întrebă pe Gen.

Era gata. Făcură trei scufundări. Din nefericire — sau din fericire — toate fură lipsite de evenimente.

Ziua, care începuse cu ameninţarea ploii, rămase strălucitoare şi senină, după primele ore ale dimineţii. Putură lucra fără să fie deranjaţi nici măcar o dată de tunete şi fulgere.

Era trecut bine de şase când aduseră, în sfârşit, bărcile la mal. Toţi păreau mult mai fericiţi, chiar dacă nu mai găsiseră nimic. Îşi dădu seama imediat că, în ciuda faptului că locuiau aici, pe insulă, preotul şi jurnalista nu ieşeau prea des în larg; prin urmare, ei erau cei mai încântaţi de scufundări.

Când se apropiau de docuri, o auzi pe Genevieve vorbind încet cu Brent Blackhawk.

— Crezi că s-a liniştit? îl întreba ea.

— Nu ştiu, îi răspunse el. Îmi pare rău.

Erau cu toții extenuați. Helen se grăbi să plece, voia să-şi scrie articolul să-l termine cât mai repede ca să intre în ediția de duminică a ziarului. Părintele Bellamy trebuia să se întâlnească neapărat cu un cuplu în vârstă care dorea să-şi reînnoiască jurămintele de căsătorie, aşa că plecă şi el imediat.

La docuri îi aştepta Adam Harrison. Thor simți că îl cercetează cu privirea lui ciudată. Nu-l băgă în seamă. Continuă să-şi strângă echipamentul din barcă, pentru a şi-l putea spăla.

— Cum a fost? îl întrebă Adam în cele din urmă.

— Bine. Dacă te interesează atât de mult, de ce nu vii cu noi? replică Thor.

— Aveam de făcut nişte cercetări.

— Şi? Ai descoperit ceva?

— Poate. Trebuie să mă mai gândesc.

— Înțeleg. Cu alte cuvinte, nu intenționezi să împărtăşeşti ce ai aflat.

— Nu pot să împărtăşesc până nu am ceva sigur, spuse senin Adam. Vă aştept la barul *tiki*.

Îl urmări cum pleacă. Drept ca un stâlp. Purta un tricou cu mânecă scurtă pe care erau desenați palmieri şi pantaloni scurți kaki. Nu se putu abține să nu zâmbească, văzându-i îmbrăcămintea. O fi încercând el să fie asemenea celorlalți, dar, indiferent cum se îmbrăca, tot arăta ca un agent secret ieşit la pensie. Ceea ce şi era.

Îşi dădu seama că Genevieve părea mai veselă. Îl sărută pe obraz, cu ochii strălucitori.

Era încântat s-o vadă fericită.

— Am terminat. Mă duc la tine să-mi fac un duş. Ne vedem la barul *tiki*, îi spuse ea.

Ciudat. Şi trist. Căutau cu toţii o comoară. Dar în zilele când găsise ceva ea a fost cumplit de deprimată. Pe când, azi... nici o comoară, dar radia de fericire.

Nu înţelegea de ce, decât doar că întreaga situaţie era teribil de tristă.

O urmări cum se îndepărtează, cum se întoarce o singură dată ca să-i trimită o bezea însoţită de acelaşi zâmbet strălucitor. Îi zâmbi şi el, întrebându-se între timp de ce are impresia că barca lor se scufundă încet, dar sigur. Ar fi vrut să se încheie cât mai repede capitolul ăsta cu comoara.

Dar nu credea că se va încheia prea curând.

Până ce termină de spălat barca, trecuse deja o jumătate de oră.

Îl sună pe Sheridan.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi ce am găsit! îi spuse acesta entuziasmat.

— Diamante?

— Nu, răspunse nerăbdător Sheridan. Şi mai bine. Scrisori! Lucrăm cu grijă la ele, de asta ne mişcăm atât de încet. Sunt cam erodate, chiar şi argintul de pe lădiţă e erodat. Dar scrisorile au fost înfăşurate într-o vezică de porc şi acum încercăm să le citim fără să le deteriorăm. Este o descoperire remarcabilă.

— Îmi daţi veşti bune.

— Dar azi? îl întrebă Sheridan.

— Nimic.

— În fine, o să vă întoarceţi acolo şi mâine.

— Mda, zise el fără chef, apoi îl salută şi închise.

Când Thor ajunse la bungalou, Genevieve nu mai era acolo. Îşi făcu un duş şi se schimbă pentru seară.

Se întunecase deja când ajunse la barul *tiki*. Jack juca şah cu Alex, iar Lizzie şi Zach îi priveau.

Victor vorbea la telefon.

Genevieve stătea lângă Bethany, cu Adam alături şi Audrey lângă el. La aceeaşi masă stăteau şi Brent cu Nikki.

— Thor, spuse Audrey.

Se gândi că ea vrea să le anunțe tuturor sosirea lui.

Se lăsă tăcerea şi ceilalți îşi ridicară privirile către el.

— Ne gândeam să comandăm nişte burgeri, spuse Brent. Vrei şi tu?

Thor înclină din cap că da şi luă loc.

— Tu din ce zonă eşti?

— Din New Orleans.

— Aveți destule recife pe acolo, murmură Thor sec.

Brent zâmbi încurcat, ştergând cu un deget condensul de pe sticla lui de bere.

— Nu toată lumea face scufundări în locul de baştină.

— Adevărat. Dar ce fel de indian eşti tu dacă te-ai născut în New Orleans?

Ştia că Genevieve era supărată. Era conştient că întrebarea lui este nepoliticoasă.

— A, deci vrei să ştii unde m-am născut. În Dakota. Din mamă irlandeză, spuse Brent.

Nikki îl privea glacial.

— Eu sunt chiar din New Orleans, îi zise ea fără să mai aştepte întrebarea. Numele de fată a fost Du Monde. Trebuie să-ţi arătăm şi buletinele?

Thor clătină din cap că nu este nevoie.

— Sunt sigur că toate documentele pe care le aveţi sunt în perfectă ordine, le spuse acid.

Brent dădu să se ridice; Adam îl opri cu un semn din mână.

Dar Genevieve nu avea de gând să se lase oprită de Adam.

— Uitasem cât de ticălos poate fi domnul Thompson. Pe mine, vă rog să mă scuzaţi. Am de dat un telefon.

Şi plecă. O privi îngrijorat, încleştându-şi degetele pe braţele scaunului. Ar fi trebuit să fie mai atent. Dar pur şi simplu nu-i ieşea din cap ideea că îşi bat joc de el.

Ori îşi băteau joc de el, ori luase micul dejun cu o fantomă.

Se uită la cei rămaşi. Bethany şi Audrey îl priveau fix, cu ochii holbaţi. Adam avea pe buze un zâmbet obosit, dar înţelegător.

— Domnule Thompson, sunteţi liber să mă atacaţi pe mine. Dar nu şi pe angajaţii mei, spuse Adam, după care privi împrejur către cei doi soţi. Eu şi angajaţii mei lucrăm în domeniul fenomenelor neobişnuite, inexplicabile — din altă dimensiune, dacă preferaţi acest termen. Apoi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra lui Brent: Tu vezi fantome, nu-i aşa?

— Da, răspunse Brent sec.

— Şi când ai început să le vezi?

— Când eram copil.

— Iar tu? întrebă el uitându-se la Nikki.

— Le simt dintotdeauna. Şi am început să comunic cu ele în urma unui incident.

Thor clătină din cap cu părere de rău.

— Scuze. N-am vrut să fiu nepoliticos. Eu lucrez numai cu certitudini, asta-i tot.

Vorbise cât putuse de calm şi de blând.

— Tu vezi lumea numai în alb şi negru. O lume pe care poţi s-o ţii sub control, îl completă Adam. Dar asta nu este întreaga realitate.

— Real este faptul că pe plajă a fost descoperit cadavrul unei femei, i-o tăie Thor.

Audrey interveni nervoasă:

— Dar nu văd ce legătură are moartea ei cu scufundările voastre. Sau cu oricare dintre noi. Era o prostituată. Ele nu-i cunosc niciodată pe oamenii cu care ies.

— Cunoaşte vreunul dintre noi cu adevărat pe cineva? spuse Nikki gânditoare.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Brent pe Thor. Tocmai mă duceam la bar să comand nişte burgeri, pune-i pe nota de plată. Pot să-ţi aduc o bere, dacă tot mă duc până acolo.

Trebuia să recunoască, măcar în sinea lui, că îi plăcea de Brent. Şi că el însuşi se purtase ca un nemernic. Dar ar fi mult mai rău dacă ciudaţii ăştia l-ar lua drept fraier.

— Mda, aş vrea o bere, mersi.

Continuase să se uite cu coada ochiului la Genevieve, care nu se îndepărtase prea mult; vorbea concentrată la telefon.

Cu cine?

Îşi dădu seama că Nikki îl priveşte zâmbind.

O privi şi el întrebător.

Ea râse uşor.

— Tu eşti un om foarte bun, zise ea. Apoi văzându-l în continuare nedumerit îi explică: Eşti tot timpul atent, în alertă. O să devii foarte priceput — imediat ce vei învăţa la ce anume să fii atent.

— Şi la ce crezi tu că ar trebui să fiu atent?

— Cu toţii învăţăm din mers.

Bethany îi distrase atenţia ca să nu mai aibă timp s-o întrebe pe Nikki la ce se referă.

— Thor, ai mai aflat ceva despre cutiuţa noastră? Era din argint? Era plină cu aur sau smaralde, sau rubine...

— Scrisori, răspunse el.

— Scrisori? zise Bethany dezamăgită.

— Scrisori? repetă Audrey impresionată.

— Sheridan este mulţumit, spuse el, apoi se opri. Brent tocmai se întorsese şi îi întindea o bere rece. Îi mulţumi dând din cap şi continuă: Tocmai spuneam că lădiţa pe care a descoperit-o Genevieve ieri conţine scrisori.

— Oh? Brent părea şi el interesat. Sunt deteriorate serios?

— Erau înfăşurate într-o vezică de porc.

— Câh, murmură Audrey.

— Nu trebuie să-ţi fie silă. Vezicile de porc şi alte organe au fost strămoaşele prezervativelor de azi, spuse Nikki înveselită.

— Asta este şi mai scârbos, zise Bethany.

— Dar imaginaţi-vă, începu Audrey, cum era să fii prostituată pe atunci.

— Mulţumesc cerului că m-am născut în secolul ăsta, spuse Bethany.

Genevieve se întosese. Era în spatele lui, Thor ştia că se află acolo o simţea, nu mai avea nevoie să se întoarcă, să se uite înapoi.

— Apropo de secole, continuă Audrey gânditoare, voi ce părere aveţi, fantomele dintr-un secol se întâlnesc cu cele din alte secole? Să presupunem că mori în anii 1700 şi te întâlneşti cu o fantomă din anii 1800. Sau de săptămâna trecută, de ce nu? Despre ce aţi sta de vorbă? Oare există fantome mai puternice decât celelalte? Există reguli şi pentru ele? Poţi să înveţi cum să devii fantomă?

Brent îşi înclină capul zâmbind.

— Depinde în mare măsură de felul în care crezi, răspunse el. Cei mai mulţi dintre oameni cred în ceva, într-o forma sau alta. Multe religii îşi găsesc corespondenţe în altele, oricât de îndepărtate par a fi unele de altele. Unii venerează un singur zeu, alţii mai mulţi. Dar majoritatea persoanelor cred că omul este ceva mai mult decât carne şi sânge. Că există o energie în interiorul nostru, spiritul nostru. Ceea ce face ca eu să fiu *eu*, ceva mai mult decât o anumită combinaţie de ADN. Credinţa cea mai răspândită este că sângele şi carnea pier — ţărâna se întoarce în ţărână — şi că spiritul, sufletul nostru, merge mai departe. În general, se con-

sideră că fantomele sunt acele suflete care, din anumite motive, nu au mers mai departe.

— Este destul de logic, aşa cum prezinţi tu lucrurile, spuse Geneveieve.

Thor fu surprins să simtă junghiul invidiei. „Asta-i bună, am ajuns să-mi pară rău că nu sunt şi eu vânător de fantome", se gândi el necăjit.

Nu era obişnuit cu astfel de sentimente. Şi nu-i plăcea. Strânse din dinţi, pe deplin conştient că puterea de a se schimba depindea de el şi numai de el.

Dar ce schimbare ar fi trebuit să facă?

— Mă întrebi dacă ele comunică? îşi continuă Brent răspunsul. Câteodată. Există o carte de legi, de reguli? Probabil că nu. Există ceva mai mult pe lume, dincolo de cele explicate de ştiinţe? Evident că da. O să ştim vreodată totul? Probabil că nu. Credinţa este la fel de importantă pentru viaţă ca şi faptele certe.

— Ştiţi la ce mă gândeam? zise Audrey din senin, încântată, privind spre Genevieve. Cred că fantomele tale s-ar putea să fie din epoci diferite. Dacă femeia pe care o vezi tu ar fi fost omorâtă de piraţi, atunci ar fi logic ca ea să se teamă să stea în vecinătatea lor. Poate că ea este din alt timp şi vrea să te protejeze de piraţi. Ce crezi?

— Cred că ar trebui să nu mai vorbim atâta despre fantome, spuse ea ferm.

— Hamburgerii! anunţă Victor, salvând-o.

Partida de şah se terminase, iar jucătorii şi suporterii lor li se alăturară.

Thor se ridică.

— Haideți să unim mesele, sugeră el.

Se uită la Genevieve, întrebându-se cu cine o fi vorbit la telefon. Ea îi surprinse privirea și citi în ea întrebarea evidentă. Roși.

— Am sunat pe celularul lui Marshall și i-am lăsat un mesaj. Sunt tare îngrijorată, explică ea.

— Și eu l-am sunat de vreo douăzeci de ori, îi spuse Victor.

— Se pare că nu vrea să fie găsit, concluzionă Alex.

— E timpul să se implice și poliția, zise Thor.

— Dar se implică deja, le spuse Genevieve întinzându-se după ketchup, dar oprindu-se însă, când își dădu seama că toți o ascultă cu interes. Am vorbit și cu Jay, recunoscu ea îmbujorându-se. Și-a sunat niște prieteni din Miami. Apelul de la Marshall a venit de la un hotel de pe plajă, dar Marshall nu s-a înregistrat niciodată acolo. I-am spus că o să completez mâine formularul prin care îl declarăm dispărut. Dacă Marshall ar fi vrut ca noi să nu-l căutăm, atunci ar fi trebuit să se asigure că știe cineva totuși unde este!

Thor era sigur — fără să-și dea seama de unde provenea această siguranță — că Genevieve îl sunase pe Jay și pentru altceva decât dispariția lui Marshall.

— O să-l găsească, nu-ți face griji, o liniști Jack pe Genevieve. Și nici *tu* să nu-ți faci griji, îi spuse el lui Thor. O să mai găsim o groază de lucruri pe fundul mării.

După aceasta, conversația se menținu departe de fantome. Și se păru că toți abia așteaptă să meargă la culcare. Scufundările fuseseră obositoare, iar mâine aveau încă o zi plină.

Pe drum, Genevieve păstră o distanță mică între ei. El nu insista, se îndreptă pur și simplu spre bungaloul lui, de unul singur, sperând ca ea să nu-și dea seama că o spionează prin fereastră, hotărât să n-o mai piardă din ochi.

Poate că era absurd, dar el încă se mai temea pentru ea.

Privi cum se sparge grupul de la barul *tiki*, îl văzu pe Victor oferindu-se s-o conducă acasă pe Audrey. Adam le făcu cu mâna. Brent și Niki plecară și ei, ținându-se de mână, către bungaloul lor. Observă că Zach și Lizzie se îndreaptă către plajă. Bine măcar că ei doi savurează ședera în Keys.

În cele din urmă porni și Genevieve spre cabane.

Spre a ei? Sau a lui? La început, nu fu sigur.

Și, la jumătatea drumului, o văzu că se oprește. Că rămâne nemișcată, cu bărbia ridicată, parcă adulmecând. Briza prinse câteva bucle lungi din părul ei roșcat și i le ridică în aer. Era însă singurul lucru care se mișca la ea. În rest părea a fi o statuie. O statuie elegantă, perfect dăltuită, din alabastru. Părea să fi încremenit din senin.

Apoi o văzu că se întoarce privind speriată împrejur. Mai întâi spre copacii care înconjurau parcarea și spre micile cabane. După aceea studiind întinderea de apă.

Și înlemnind, din nou. După câteva fracțiuni de secundă, o văzu că începe să meargă.

Către bungaloul *lui*. Dar nu mergea, alerga.

Nu-i mai păsa că va fi prins din nou că a spionat-o. Deschise ușa și ieși pe verandă.

Ea se lăsă să cadă în brațele lui.

— Ce este? o întrebă neliniştit, mângâindu-i părul, privind în spatele ei, scrutând noaptea neagră.

Ea scutură din cap şi îl privi înspăimântată.

— Nu ştiu... nu ştiu. Poate e doar o prostie. Am simţit că sunt urmărită. De altcineva, nu doar de tine.

— Scuze.

— Nu. Îţi mulţumesc, spuse ea blând.

— Am crezut că eşti supărată pe mine.

— Chiar sunt. Cumplit de supărată. Nu-mi vine să cred că ai fost atât de nepoliticos.

— Îmi pare rău. De ce l-ai sunat de fapt pe Jay?

Ea se trase înapoi, încă gâfâind.

— L-am sunat pentru Marshall.

— Minţi.

— Bine. L-am sunat să-i spun că eu l-am ajutat pe Victor să scape de nenorocitul ăla de manechin.

Rămase mut de uimire. Reuşi să îngaime un: „Poftim?"

— Mi-a spus că nu el a făcut-o, că s-a trezit cu manechinul în cabana lui. Eu îl cred. Îl cunosc pe Victor de când mă ştiu. Mi-a spus că a abandonat ideea. Dar... Făcu o pauză: Vrei să plec?

— Nu. Vreau să-ţi bagi minţile-n cap! Şi i-ai spus toate astea lui Jay?

— Bineînţeles! Nu vreau să-şi piardă timpul cu un caz atât de ridicol. Şi nu mai schimba subiectul. Înţeleg că nu-ţi place de Brent Blackhawk, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii atât de nepoliticos cu el.

— Dar îmi place de el.

— Atunci de ce te porţi aşa?

— Pentru că nu-mi place ce se întâmplă.

— Pentru că nu te poți bate cu o fantomă? întrebă ea furioasă.

Era cât pe ce să-i răspundă, la fel de furios, dar se opri. La naiba, asta era totul?

— Îmi pare rău, spuse el glacial. Eu nu cred în fantome.

Ăsta era adevărul? Sau se temea de adevăr?

Pentru că ea chiar avea dreptate. Cum naiba poți să te bați cu o fantomă?

— Atunci înseamnă că nu ai încredere în mine, zise ea scurt și se întoarse să plece.

Thor se temu că ea are de gând să plece pentru totdeauna. O prinse de umeri și o răsuci spre el.

— Nu mă părăsi, îi spuse blând.

— Nu aveam de gând să te părăsesc, replică ea.

— Bine, iartă-mă, erai atât de furioasă...

— Da. Și tu ești. Dar n-aveam de gând să te părăsesc. Chiar dacă nu ai încredere în mine, eu, din păcate, consider că între noi doi este ceva, o relație sau cum s-o numi.

— Of, la naiba! Normal că avem o relație, izbucni el.

O luă în brațe. Da, o relație de iubire. Furia conduse la săruturi, fierbinți, aproape violente. Era la fel de sălbatică, la fel de furioasă. Frumoasă. Alabastru viu. Îl atingea ca o lavă fierbinte, lichidă și fluidă, erotică și exotică. Îl excita și îl stârnea, îl tachina și îl înfierbânta și, în cele din urmă, îi potoli pofta devoratoare. La final, când o luă în brațe, continua să simtă frustrarea și furia că nu știe cum să se lupte cu lucrul care o necăjea.

Apoi ea se încolăci în jurul lui, strâns lipită de trupul lui, cu obrazul odihnindu-i-se pe piept. El îi mângâie părul şi rămase treaz.

Audrey abia ajunsese în casă şi se descălţase când auzi soneria de la intrare. Oftă, aruncă pantofii din mână şi se întoarse la uşă.

Întredeschise uşa şi văzu un chip familiar.

— Salut, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

El îşi făcu loc şi intră fără să mai aştepte invitaţia.

— Hei, protestă ea. Ce naiba...?

Uşa se închise.

Ochii ei se măriră îngroziţi. Era deja în stare de şoc când el făcu prima mişcare.

Dar atunci era deja prea târziu ca să mai ţipe.

Când adormi, în cele din urmă, Thor avu un vis. În vis, văzu o bătălie. Cumplită şi sălbatică. Un bărbat cu păr negru, în veşminte scumpe de secol XIX, se lupta cu un altul, mai zdrenţuit, mai fioros...

Între cei doi bărbaţi răsunară strigăte însoţite de zăngănitul oţelului. Strigăte, cuvinte, însă el nu le putea înţelege.

Se trezi. Încă îi mai răsuna, în minte, zăngănitul oţelului lovindu-se de oţel, al săbiilor întâlnindu-se.

Îşi dădu seama că Genevieve era trează de-a binelea. Stătea în braţele lui, tremurând, uitându-se neclintită la umbrele nopţii.

Sunetul scăzu în intensitate şi dispăru, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Ea își dădu seama că s-a trezit și el și își întoarse fața ca să-l privească.

— Nu s-a liniștit, spuse ea slab. Oh, Dumnezeule, femeia nu s-a liniștit.

Thor o strânse mai puternic în brațe.

Știa că, atunci când se va ridica din pat, va găsi podeaua inundată.

Cu apă de mare.

Capitolul 15

Indiferent ce se întâmplase, nu era a bună. Îşi dădu seama de asta încă din momentul în care ieşise afară.

Jay Gonzalez se afla la barul *tiki*, adâncit în conversaţie cu Victor, care era furios şi gesticula nervos.

Sperând ca Thor să nu fie exact în urma ei, Genevieve mări pasul, sigură că Jay îl pisează pe Victor în legătură cu manechinul şi la fel de sigură că Victor avea să fie furios pe ea.

Şi chiar era. Îi aruncă o privire de gheaţă când o văzu că se apropie de ei.

— Asta şi încerc să-ţi spun, Jay. Nu ştiu cum a ajuns în camera mea. Nu eu l-am luat. Nu eu i-am jucat farsa lui Gen.

— Dar recunoşti că l-ai aruncat după ce l-ai făcut bucăţi? spuse Jay.

— Mersi, îi mormăi Victor lui Genevieve.

— Salut, Jay, spuse ea. Te-am sunat ca să opreşti o problemă, nu ca să creezi alta. Şi eu l-am ajutat să-l arunce. Ţi-am mai spus.

Jay avea ochelarii de soare la ochi, aşa că ea nu-i putea descifra reacţiile, dar îşi dădea seama că trebuie să fie teribil de enervat.

— Genevieve, problema nu este că manechinul a fost aruncat. Nu este ilegal să arunci un manechin. Nu este ilegal nici măcar să-l faci bucățele. Dar să-l furi este clar o infracțiune.

— Dar nu eu l-am furat, protestă Victor.

— Stai, spuse Genevieve. Când a fost declarat furat?

— Când mi-am început cercetările, personalul de la magazinul Key Clothing nici nu știa că le lipsește un manechin. Proprietarul a sunat azi-noapte la secție și mi-a zis că el și-a dat seama mai demult că lipsește, dar s-a gândit că l-or fi luat niște puști puși pe șotii. N-avea de gând să depună plângere, dar, pentru că noi am găsit fragmentele, el a vrut doar să ne informeze de unde provin.

— Key Clothing, murmură Genevieve. Este exact lângă casa lui Audrey.

— Vrei să insinuezi că Audrey a furat manechinul? întrebă Jay, pierzându-și răbdarea.

— Nu, protestă Genevieve.

— Pe bune, Jay, zise Victor. De cât timp ne știm noi doi? Dacă aveam nevoie de un manechin, nu-l furam. Îi cunosc pe jumătate dintre proprietarii de magazine de pe strada Duval. Aș fi cumpărat unul. Chiar vrei să mă arestezi pentru prostia asta?

— Nu. Dacă îl despăgubești pe proprietar.

— Dar nu eu l-am furat!

Știa că Thor li se va alătura în doar câteva minute, așa că trebuia să oprească nebunia asta înainte să se amestece și el.

— Gata, Victor, o să plătesc eu pentru tâmpenia aia. Hai să terminăm odată.

— Dar nu eu l-am furat.

— Eu te cred. Dar hai să terminăm cu nebunia asta, o dată pentru totdeauna. Te implor.

Victor o privi nedumerit şi încă indignat.

— Genevieve, este foarte important să aflăm *cine* l-a furat.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, zise Victor clătinând necăjit din cap. Ştiu doar că nu eu am făcut-o.

— Hai să trecem odată, peste poyestea asta, te implor! Avem probleme mult mai serioase. Te rog, Victor!

El oftă. Genevieve văzu cu coada ochiului că se apropie Thor. Trebuia să pună capăt poveştii cu farsa — chiar *acum.*

Victor aprobă hotărât din cap.

— Bine. O să-l plătesc.

— Ba nu, îl plătesc eu, insistă Genevieve.

— Termină cu prostiile.

— Ne certăm mai târziu pe tema asta, spuse ea. Jay? Este bine aşa?

Acesta dădu din cap că este de acord.

Thor mărea deja pasul şi, în câteva secunde, ajunse lângă ei.

— E vreun semn de viaţă de la Marshall? întrebă el imediat.

— Nu. Dar azi o să-l declare Gen dispărut. Şi aşa vom putea face mai multe decât să-i tot sun eu pe

prietenii mei din Miami-Dade şi să-i rog să mă ajute neoficial, spuse Jay.

— S-a întâmplat ceva rău, insistă Genevieve.

— Sau ceva bun. Poate că s-a întâlnit cu femeia visurilor lui, zise Victor.

Genevieve scutură din cap încruntându-se.

— Proiectul ăsta înseamnă mult prea mult pentru Marshall, ca să-l abandoneze dintr-odată, fără nici o explicaţie. Este un om în toată firea, responsabil. Şi-a construit o reputaţie ireproşabilă. Nu cred că ar lăsa totul baltă doar pentru o femeie.

Thor o aprobă, dând din cap. Şi el purta ochelari de soare, aşa că nu-i putea citi gândurile.

Bine cel puţin că nu făcea comentarii despre apă sau despre mirosul de mare care îi invadase din nou bungaloul.

— Mă duc să iau nişte cafea, îi anunţă Thor.

Genevieve îl urmări cu privirea şi aşa îl observă pe Adam traversând parcarea către barul *tiki* şi întâlnindu-se pe drum cu soţii Blackhawk. Părea supărat.

Îi ieşi în întâmpinare îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Probabil că nimic, spuse el, chinuindu-se evident să-şi alunge tensiunea de pe chip, forţându-se să zâmbească liniştitor.

Era clar că se întâmplase ceva, aşa că insistă:

— Spune-mi, te rog.

— Trebuia să mă văd cu Audrey. Poate că doarme mai mult — sau a uitat că are întâlnire cu un bătrânel ca mine, spuse el zâmbind.

Genevieve simți cum îi explodează inima.

— Trebuia să te întâlnești cu Audrey și ea n-a apărut?

— Da, plănuisem să luăm micul dejun împreună, admise el necăjit.

— Și ai trecut pe la ea pe acasă? Și nu răspunde la ușă? îl asaltă Genevieve.

— Te rog, nu intra în panică, o atenționă grijulie Nikki. Poate că a intervenit ceva mai important.

Genevieve se întoarse și o luă la fugă către Jay.

— Audrey a dispărut, îl anunță ea cu sufletul la gură.

— A dispărut? spuse Victor neîncrezător. Aiurea. Eu însumi am condus-o aseară până acasă.

— Trebuia să se întâlnească cu Adam Harrison la micul dejun. Dar n-a mai apărut. Atunci el s-a dus la ea acasă, dar ea nu i-a răspuns la ușă. Jay, trebuie să faci ceva.

— Nu pot să dau buzna la ea în casă, protestă Jay.

Genevieve îl privi încruntată, apoi își scoase repede celularul.

— Ce naiba se întâmplă cu voi? Chiar nu observați că au început să dispară oameni dintre noi?

— Marshall n-a dispărut. A sunat la secția de poliție. Adulții au voie să plece fără să anunțe, dacă așa vor ei, îi spuse Jay.

— Asta-i o tâmpenie bună de adormit polițiștii, îl plesni ea.

— Am condus-o pe Audrey acasă și se simțea bine, repetă Victor.

Genevieve formase deja numărul lui Audrey. Telefonul sună şi continuă să sune. Apoi intră în funcţiune robotul.

— Sună-mă imediat ce primeşti acest mesaj, îi spuse Genevieve, apoi închise telefonul ıngrozită.

Chiar se întâmpla ceva groaznic. Ei de ce nu-şi dădeau seama?

— Mă duc la ea, spuse Gen hotărâtă.

— Ai cheia? întrebă Jay.

— Nu.

— Atunci ce ai de gând să faci? Dacă intri cu forţa, va trebui să te arestez pentru efracţie, spuse Jay plictisit.

— Te rog, Jay, sunt sigură că s-a întâmplat ceva rău, îl imploră Genevieve.

Îl văzu că-şi coboară privirea în pământ, încurcat şi nehotărât.

— O să fiu concediat din cauza voastră, după atâţia ani de muncă, mormăi el în cele din urmă. Voi mergeţi să faceţi scufundări. Mă duc eu la Audrey acasă, bine? Şi dacă ea o să se înfurie pentru că i-am spart casa, să ştii că nu mai vorbesc în viaţa mea cu tine. Oricum, n-o să mai pot, pentru că voi fi nevoit să-mi caut o slujbă de spălător de vase, într-un orăşel de la capătul ţării.

— Audrey nu ţi-ar face niciodată probleme. Va înţelege că ne-am făcut griji pentru ea, îi promise Genevieve.

Jay dădu din cap şi porni.

— Doar pentru că a lipsit de la o întâlnire, dimineaţa devreme! bombăni el. De parcă nu ni se întâmplă tuturor să mai lenevim puţin în pat.

— Haideți. Azi n-avem nici o prelegere. Suiți-vă repede în bărci le strigă Thor de la bar, unde își bea cafeaua.

„Nu știe încă nimic despre Audrey, se gândi Genevieve. Ar trebui să-i spună? Și apoi să insiste să rămână, azi, la mal? Nu, se hotărî ea. Jay are să verifice ce s-a întâmplat cu Audrey. Precis trebuie să existe o explicație simplă. Ea nu ar dispărea din senin niciodată, spre deosebire de Marshall. Nu era nevoie să renunțe la scufundările de azi. Putea să-și facă treaba; iar Jay și-o va face pe a lui. Doar era ofițer de poliție. Și un prieten bun, pe deasupra. N-avea s-o lase baltă."

— Mai repede! strigă Thor.

Când ajunseră la docuri cu echipamentele, Thor începu să le distribuie sarcinile pe ziua în curs.

— Jack, tu rămâi pe punte pe șalupa împrumutată de la poliție. Bethany și Alex, ca de obicei. Zach și Lizzie, mergeți cu ei. Victor... stai sus la prima scufundare și facem schimb mai târziu. Brent și Nikki, rămâneți împreună. Genevieve, tu vii cu mine. Este clar pentru toată lumea?

Dădură din cap că da și se îndreptară către bărcile lor.

Genevieve observă că Adam nu mai era de față, ca să-i vadă cum ies în larg. Spera să se fi dus cu Jay și că împreună o vor găsi pe Audrey. Își atinse celularul, aflat în buzunar. Nu putea să-l ia sub apă cu ea, dar îi va spune lui Victor să răspundă la el în caz că va fi sunată.

Thor era la cârmă. Genevieve se așeză lângă Nikki, care o strânse de mână.

— O să fie bine.

— Crezi?

— Poate că fantoma s-a liniştit.

— Ba nu, o anunţă Genevieve necăjită.

— Nu?

— Mi-a apărut din nou în vis. Şi mi-a umplut iar camera cu apă, dacă tot a venit.

Nikki zâmbi trist.

— Crede-mă, a venit să ajute.

— Minunat!

Brent sosi lângă ele şi auzi ultima parte din conversaţie. Alese să se aşeze lângă Genevieve, nu lângă soţia lui.

— *Există* un motiv, o asigură el.

Victor se aşeză lângă Nikki.

— Fantomele pot să fure manechine de plastic şi să mişte lucruri dintr-un loc în altul? o întrebă el.

Genevieve nu îşi dădea seama dacă întrebarea era sinceră sau dacă voia doar să-şi bată joc de ei. Dar îl studie cu atenţie şi înţelese că era sincer.

„Nu el mi-a jucat farsa", se gândi. Dar o fărâmă sâcâitoare de suspiciune îi mai stăruia încă în minte. Mai ales că acum fuseseră prinşi că au aruncat manechinul.

Brent ezită, uitându-se la soţia lui înainte de a răspunde.

— Se ştie că îşi pot forma abilitatea de a muta obiecte, dar să fure un manechin cu un scop anume... nu ştiu.

— Dar *ce* ştii, mai exact? întrebă Genevieve. Te rog, adăugă ea, ca să mai diminueze nerăbdarea şi iritarea primelor cuvinte.

— De cele mai multe ori, spiritele rămân sau revin cu un scop anume. Şi, de obicei, acest scop este să-i ajute cumva pe cei rămaşi în viaţă.

— Aruncaţi ancora şi ridicaţi steguleţul, strigă Thor, întrerupându-le conversaţia.

Genevieve îşi luă imediat poziţia şi îşi legă rezervorul de oxigen.

Ajunsă pe platformă, se mai uită o dată la Thor înainte de a-şi pune masca. O privi şi el, dar nu-i putu citi nimic în ochi.

Îşi dădu seama că începe să se teamă de scufundări.

Îşi pierduse entuziasmul pentru proiect, îşi pierdea încet dragostea pentru scufundări.

Urma să se întâmple ceva. Era sigură.

Păşi în ocean, îşi simţi trupul cum cade, simţi vârtejul de apă în jurul ei. Bulele de aer o înconjurară, ieşindu-i din vestă. Începu să alunece spre fund.

Îşi dădu seama că Thor îi mutase astăzi în nişte ape ceva mai adânci. Urmau un traseu care îi ducea dincolo de recife, după care se prăbuşea în falii adânci.

Îşi ascultă sunetul respiraţiei. Încet şi lent. Era mândră că putea rezista atât de mult cu un singur rezervor de aer.

„Priveşte împrejur, studiază, simte, adu-ţi aminte de ce iubeşti scufundările", îşi spuse ea.

Dar era în zadar. Sentimentul de groază care o asaltase pe platformă începea acum să crească. Îşi dădu

seama că respiră prea repede, prea greu. Inima îi spărgea pieptul.

Peşti mici şi strălucitori alunecară pe lângă ea, fără nici o grijă în afară de masa zilnică. Galbenul accentuat de soare al unui peşte-sanitar, dungile unui peşte-clown. De o parte şi de altă se vedeau zeci de anemone pastelate, unduindu-se în curgerea lentă a curentului.

Îşi recăpăta controlul. Lumea din adâncuri era exact aşa cum o ştia. O baracudă curioasă îi urmărea de la distanţă. Argintie sub apă, cu mandibula ieşită în afară, arătând ca un copil neastâmpărat. Un Epinephelus gigantic înotă către ei, îi privi, după care se întoarse.

Ici-colo, ţâşneau din recif corali coarne-de-cerb, urmaţi de un câmp de corali-creier. Alte anemone. Peşti mai mărunţi, coloraţi, foindu-se peste tot. Un calcan mic fu deranjat de trecerea lor şi-şi săpă şi mai adânc adăpostul în nisip.

Ştia, cu inima bătându-i nebuneşte, cu câteva secunde înainte ca trupul să-i intre în raza vizuală. Ştia că avea s-o vadă.

La început nu vru să recunoască.

Trebuie să fie fantoma, îşi impuse.

Precis nu e decât fantoma şi i se arătă din nou ca s-o conducă la comoară, la vreo nouă descoperire...

Dar nu era fantoma.

Era ceva real.

Ca şi corpul de pe plajă, şi acesta era real.

Prins de cealaltă parte a unui câmp imens de corali coarne-de-cerb. Nu era o fantomă.

Nici un manechin.

Era din ce în ce mai convinsă, apropiindu-se de acel loc, că era Audrey.

Simțea că îi urlă inima, sufletul. O durea deja stomacul, strâns în crampe violente. Thor era la doar câțiva metri distanță, dar ea nu avea suficientă putere ca să înoate până la el.

Genevieve nu ar fi vrut ca el să știe.

Dar trebuia să afle.

Împinse din înotătoare și se apropie de corp, disperată să afle adevărul, deși știa că acesta va fi cumplit.

Adam Harrison îl prinse din urmă pe Jay înainte ca acesta să iasă din parcare.

Jay fu iritat de această interpelare. Ce naiba avea în cap omul ăsta? Nu exista nici un motiv să fie îngrijorat așa de repede.

Victor o condusese pe Audrey acasă și se asigurase, fără îndoială, că ea a intrat și a încuiat ușa înainte ca el să se întoarcă la hotel.

Dar Audrey nu le deschise ușa nici de data asta. Îi încercă numărul de telefon de acasă, de mobil și numărul de serviciu. Nu primi nici un răspuns, numai vocea ei veselă răspunzând pe robot primelor două apeluri și vocea ei „de serviciu" la al treilea, explicând că era foarte important să lase un mesaj după bip, apoi să-și stabilească o întâlnire pentru a afla ce le rezervă viitorul.

— Intri sau nu? îl întrebă Adam.

Jay îi promisese lui Genevieve că va intra. Avea în mașină unelte cu care putea „dovedi" încuietoarea casei lui Audrey. Îi era destul de simplu.

— La dracu'! înjură el cu voce tare.

Adam îl privi uimit.

Jay își ridică brațele în aer și-i spuse nervos.

— Tu ești marele medium. Ia zi, este nevoie să intru? Este înăuntru? Este vie sau moartă?

— Îmi pare rău. Eu sunt, mai degrabă, coordonator decât medium, îi răspunse Adam impasibil și indiferent.

„Bineînțeles că este indiferent, se gândi Jay. Doar nu erau prietenii lui. Adam o să uite cu totul de Key West și de tot ce s-a întâmplat aici, imediat ce se va urca în avion, spre altă... misiune, destinație sau cum i-o zice el."

— Intri sau nu? repetă Adam.

Jay înjură din nou, mult mai vulgar. Merse câțiva pași agitat în cerc, apoi îl privi din nou pe Adam, căutând parcă soluția în privirea lui.

— Da, la naiba, de ce nu. O să ajung pe drumuri din cauza voastră, bombăni el. Stai aici.

Îl lăsă pe Adam la ușa lui Audrey și se duse la mașină, după unelte. Calcula în gând, cât de discret trebuie să forțeze încuietoarea.

„Genevieve m-a rugat să mă ocup de asta, în locul ei", își reaminti.

Dar, la naiba, nici Genevieve nu are dreptul să spargă ușa altcuiva. Iar *el* cu atât mai puțin.

Cauza probabilă...

„Mda, cauza probabilă. Te rog, Doamne Dumnezeule, ajută-mă să fiu crezut de superiorii mei, să-și dea seama că spun adevărul."

Meșteri precaut la mecanismul încuietorii. Se simțea ca un hoț.

— Dacă vezi că vine cineva... începu să-i spună lui Adam, şi apoi înjură din nou. Nu mai contează. Ce-o să ne facă dacă ne văd? O să sune la poliție? *Eu* sunt de la poliție.

Uşa se deschise. Rămaseră amândoi în prag câteva secunde bune.

— Audrey? strigă Jay.

Apoi intrară. Rămaseră tăcuți în hol.

— Audrey? strigă din nou Jay. Să nu atingi nimic, îi spuse lui Adam.

— Bineînțeles că nu ating nimic, declară Adam cu obişnuita lui demnitate de sudist fin şi sofisticat.

Jay îşi făcu puțin curaj şi pătrunse în mica locuință. Nu se vedea nici un semn de violență, nimic care să indice că avusese loc vreo luptă.

„Iar când m-am ocupat de încuietoare, se gândi întristat, n-am găsit nici o urmă de forțare."

Prin urmare, Audrey a ieşit pur şi simplu...

Ori a lăsat pe cineva înăuntru. Care apoi..."

Patul era nedesfăcut. Ori nu dormise deloc în noaptea aceea, ori s-a trezit foarte devreme şi l-a aranjat, înainte de a pleca să ia micul dejun cu Adam Harrison... la care n-a mai ajuns.

Nu, imposibil să fi dormit aici.

Cu inima strânsă, se întoarse spre Adam şi-i spuse clătinând din cap:

— N-a dormit aici azi-noapte. Dar, după cum vezi şi tu, nu există urme de deranj sau violență.

— Şi acum ce facem?

Jay privi în jos şi oftă.

— Facem o groază de rapoarte. Nu pot să mă ocup de cazul ei până nu trec douăzeci şi patru de ore. Măcar Marshall lipseşte de suficient timp cât să fie considerat persoană dispărută.

Trecu pe lângă Adam şi spuse cu voce tare:

— Trebuie să obţin urgent aprobarea că este locul unei crime aici. La dracu'! Putea să fi deschis uşa unui client care avea programare. Dar mai degrabă a deschis cuiva care a venit aseară târziu, iar acum ea nu mai este aici.

— Mă duc s-o caut prin oraş, spuse Adam repede când ieşiră pe uşă.

— Da, s-o cauți, mormăi Jay. S-o cauți...

O înconjură ca să-i vadă faţa. Îşi dădu, încet, seama că e blondă.

Răsuflă uşurată. Audrey e brunetă cu tente roşcate, cam ca părul ei.

„Nu este Audrey. *Nu este Audrey!*"

Pentru un moment, acest sentiment de uşurare mai scăzu puțin din tensiunea descoperirii.

Dar imediat, oroarea şi adevărul trist şi tragic, înghețându-i sângele în vine, se instalară din nou.

Da, n-o cunoştea pe femeie. Purta numai slipul unui costum de baie. Sânii îi erau dezgoliți.

În ochii deschişi cu care se holba la Genevieve se vedea o oroare lipsită de viață.

În apa caldă, subtropicală, Genevieve se simțea înghețată. Femeia plutea lângă coral pentru că era legată de el. Cu o frânghie, strânsă în jurul gleznelor şi care se încurcase în ramificațiile coralilor coarne-de-cerb.

Gleznele îi erau zdrelite şi însângerate. Luptase cu disperare să se elibereze. N-a fost omorâtă aici, observă Genevieve cu sânge rece. Frânghia fusese ruptă de greutatea care o ţinuse iniţial pe femeie la fund, dar prea târziu pentru a o mai salva.

Gleznele însângerate ale femeii prezentau acum un mare interes pentru câţiva peşti care înotau frenetic în jurul lor, muşcând câte puţin.

Lui Gen i se întoarse stomacul pe dos.

Fu cât pe ce să ţipe, în ciuda tubului de oxigen şi a faptului că se afla la mai mult de douăzeci de metri de la suprafaţa apei, când simţi nişte mâini pe umeri. Se întoarse speriată.

Thor!

Cu o expresie gravă pe chip. Îi indica sever că n-ar trebui să atingă corpul, apoi îi făcu semn să meargă la suprafaţă. Îl aprobă, cu mintea în ceaţă. Observă că el îl chemase deja pe Brent Blackhawk, care explorase până atunci fundul mării la vreo cincisprezece metri de ei.

Brent înotă încet şi fără efort până la ei. Nikki îl urma îndeaproape.

Genevieve văzu groaza cu care Nikki descoperi cadavrul plutind.

Se ridicară amândouă repede la suprafaţă. Trebuiau să anunţe cât mai urgent poliţia chiar dacă nimeni n-o mai putea salva acum. Dar merita să i se facă dreptate.

În timp ce înota spre suprafaţă alături de Nikki, Genevieve simţi din nou un val de gheaţă invadându-i venele, cuprinzându-i de data asta şi inima. Pentru că îşi dădu seama despre ce era vorba.

Două cadavre. Două blonde ucise în acelaşi fel.

Insulele Keys erau bântuite de un criminal psihopat.

Un criminal în serie care acţiona şi în largul mării.

Pentru Thor cel mai cumplit moment fu acela în care o recunoscu pe victimă. .

Era prostituata care îl agăţase lângă hotel!

O văzuse atât de recent în viaţă, iar acum era moartă.

Nu ştia de ce, dar i se păru foarte important să rămână lângă cadavru până soseau scafandrii poliţiei. Brent rămase şi el, fără ca nici unul din ei să atingă ceva, şi doar privind-o în ochii lipsiţi de viaţă până sosi poliţia.

Când revenise la suprafaţă, îşi descoperise colegii cu privirile îndoliate. Veniseră aici să dezgroape comori şi istorie; găseau numai orori şi tragedii.

Jay Gonzalez sosise şi el, la bordul unei şalupe de poliţie, legată acum de barca lui, *Exploratorul*. După ce îşi scoase echipamentul, Thor se mută pe cealaltă barcă.

Jay părea negru de supărare:

— Eşti sigur că nu este Audrey, da?

— Da.

— Slavă Cerului! respiră uşurat Jay.

— Nici un semn de la ea? îl întrebă Thor.

— Nimic. Încă un cadavru şi nici un semn de la Audrey sau de la Marshall. Ce naiba se petrece aici? întrebă el frustrat.

Şi îngrozit.

— Eu ştiu cine este femeia asta, îi spuse Thor.

— Poftim? Şi cine naiba este? întrebă Jay.

— Nu ştiu exact cum o cheamă, dar ştiu cu ce se ocupa.

— Prostituată?

Thor clătină din cap că da.

— Era lângă hotelul lui Adam ieri. Nu ştiu dacă locuia acolo sau nu, dar ieşise pe stradă după clienţi, spuse el, ezitând apoi o clipă şi continuând, dus pe gânduri: Şi am avertizat-o să fie atentă...

— Şi n-ai luat-o cu tine?

Thor simţi cum se înfurie. Apoi îşi dădu seama că Jay îl întreabă doar ca datorie de serviciu.

— Nu.

— Bun, deci a vorbit cu tine, tu ţi-ai dat seama că este prostituată şi ai avertizat-o să fie atentă. Şi apoi?

— Mi-a spus că trebuie să-şi câştige şi ea cumva existenţa. Asta a fost tot. S-a îndreptat spre strada Duval, către plajă şi baruri, căutând, probabil, clienţi. Presupun că şi-a găsit unul până la urmă.

Jay clătină din cap posomorât.

— Da, din păcate, a găsit.

— Am impresia că totuşi criminalul devine neglijent. Asta ne poate fi de mare ajutor, zise Thor.

Jay tresări, dându-şi seama la ce se gândeşte Thor.

— Vrei să spui că este posibil ca treaba asta să aibă loc de mulţi ani şi că a început să devină neglijent şi se apropie, din ce în ce mai mult, de mal?

Thor îl aprobă din cap.

Jay păru convins de argument, dar nu şi de teorie.

— Sau poate că de-abia acum a venit în Keys. Ori poate că abia a început şi este un idiot incapabil să

țintuiască un cadavru pe fundul oceanului. Cine știe? Tot ce pot să știu până acum este că avem două cadavre, două persoane dispărute, o grămadă de vânători de fantome — și nici un răspuns, fir-ar al dracului! înjură el, apoi privi întinderea de apă clătinând amărât din cap și adăugând: Cine naiba ar fi crezut că se va ajunge aici atunci când Gen a declarat prima oară că vede un cadavru? făcu el o scurtă pauză se uită din nou la Thor și-i spuse aspru: Poți să-ți duci echipajele la mal. Spune-le tuturor că s-ar putea să am întrebări pentru ei.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, ieșeau la suprafață și scafandrii poliției și unul dintre ei îl strigă.

Aduseseră corpul la suprafață pe o targă de pânză subțire care să păstreze cât mai multe dintre probele care se mai puteau afla pe cadavru.

Thor auzi un strigăt de groază și se întoarse.

Barca împrumutată de la poliție era ancorată la doar șase metri distanță. Lizzie, Zach, Bethany, Alex și Zach erau la pupa și priveau îngroziți.

Nu-și dădu seama care dintre ei țipase.

Se uită înapoi la barca lui.

Brent, Nikki, Victor și Genevieve se uitau și ei la rămășițele triste ale unei vieți care se sfârșise în condiții groaznice.

— Du-ți echipajele la mal, repetă Jay cu asprime.

— Bine. Dar mă anunți imediat ce afli ceva?

Jay îl privea fix, încruntat. Își imagina la ce se gândește: „Nu zău. Eu sunt polițistul, nu tu. Nu-ți forța norocul."

Jay îşi coborî capul, poate că îşi regreta propriile gânduri, nerostite, dar evidente.

— La naiba, de ce nu, o să te anunț. Oricum, o să te foloseşti de relațiile tale de la Guvern ca să mă presezi, nu-i aşa?

— O să-ți rămân recunoscător, spuse Thor simplu, sărind apoi de pe o punte pe alta şi întorcându-se la barca lui. Îi strigă lui Jack pe cealaltă ambarcațiune: Hai la mal!

Bărcile înaintară în tăcere pe drumul către hotel. Ambarcațiunile poliției le urmau îndeaproape.

Ştirile circulară repede. O mulțime — ținută sub control de ofițeri în uniformă — se strânsese deja în jurul docurilor.

Ciudat, dar în aer se simțea un fel de efervescență. Ca şi cum oamenii s-ar fi simțit importanți că participă la un eveniment istoric, nu că ar fi martorii unei tragedii. Iar ştirile chiar circulaseră repede. Se pare că toată lumea ştia deja că fusese găsită o altă prostituată, aşa că, atâta timp cât nu erai prostituată, erai în siguranță.

Thor încă mai lega odgoanele, când sosi şalupa poliției, şi corpul fu mutat de pe barcă în sacul special pentru cadavre.

Unul dintre polițişti fusese la fel de neglijent ca şi criminalul. Sacul nu era bine închis.

În timp ce doi ofițeri se chinuiră să ridice leşul, fermoarul sacului se deschise sub presiunea greutății. Capul femeii ieşi la lumină, cu ochii încă holbați.

Thor auzi un strigăt de groază din spatele lui.

Se întoarse şi o văzu pe Bethany cu mâna la gură, cu privirea lipită de cadavru.

Ea îl observă şi-şi închise repede ochii.

— O cunoşteai? o întrebă el cu asprime.

Ea scutură din cap vehement şi încercă să răspundă.

— Dacă o cunoşteam? Nu, n-o cunoşteam.

— Dar ai mai văzut-o până acum?

— Da, la naiba, anunță Jack din spatele lor. Este blonda lui Victor.

Capitolul 16

Victor nu şi-a imaginat niciodată aşa ceva, nici în cele mai negre vise ale lui.

Camera de interogatoriu era exact ca în filme — înfricoşător de aseptică.

Iar felul în care îi vorbeau detectivii...

Se tot gândea ce naiba se întâmplase cu principiul „nevinovat până la proba contrarie".

Jay nu era acolo. Probabil că superiorii lui se gândiseră că ei doi sunt mult prea apropiaţi, aşa că este mai bine să fie torturat de nişte ofiţeri necunoscuţi. Căci asta făceau, îl torturau, nimic altceva.

Detectivul Suarez era slab, brunet, cu privire pătrunzătoare. Iar Mertz... în fine, chiar şi dincolo de coincidenţa de nume, lui Victor îi amintea de Fred Mertz din *I love Lucy*. Corpolent, cu început de chelie şi de vreo şaizeci de ani.

Dar avea simţul umorului.

— Câte târfe ai terminat? îl întrebă acesta.

— De ce ai omorât-o? Dar pe cealaltă? îl completă Suarez.

— Nu fi prost! În statul ăsta este valabilă pedeapsa cu moartea. Pedeapsa capitală. Victor, te putem ajuta să scapi de ac. Te ajutăm... dacă ne ajuți și tu.

— Unde este prietena ta, Audrey? Ce s-a întâmplat, de ce te-ai legat de ea? Doar nu seamănă cu femeile pe care îți place să le omori. Deci, ce s-a întâmplat? Ai condus-o acasă, nu-i așa? Ea ți-a spus vreo două, așa că tu ai păcălit-o să vină cu tine în larg ca s-o poți arunca, și pe ea peste bord nu-i așa? sugeră Mertz.

— N-am omorât pe nimeni! explodă Victor, aducându-și aminte — a câta oară? — în ce condiții ajunsese aici.

Pe docuri, unul dintre ofițeri venise la el și îi explicase, deosebit de politicos, că aveau să stea de vorbă cu toți cei din proiect, din cauza circumstanțelor în care fuseseră găsite ambele cadavre.

Bineînțeles că o cunoscuse pe femeia moartă. O cunoscuse în toate sensurile.

— M-am gândit că îi place de mine. La început, nu mi-am dat seama că este prostituată, i-a spus lui Jay.

— Vor doar să stea puțin de vorbă cu tine la secție. Nu-ți face griji. Întrebări de rutină. Să ne mai lămurim, îl liniștise Jay. Te rog.

Atât de politicos la început.

Iar acum...

— E moartă, amice, tună Suarez. Asta înseamnă că tu ai omorât-o.

— Mda. Așa se întâmplă când le legi o greutate de picioare și le arunci pe fundul mării, adăugă Mertz.

— Haide, spune-ne tot. O să te ajutăm.

— Haide, amice. Celelalte erau nişte necunoscute. Târfe. Înţelegi? Dar Audrey? Era prietena ta, îl presă din nou Mertz.

— Din câte ştiu eu, Audrey este bine mersi.

— Dar a dispărut, spuse Mertz.

— Eu însumi am condus-o până la uşă. Am urmărit-o până a intrat în casă. N-am plecat până n-am auzit-o cum încuie uşa, repetă Victor.

— Şi după aceea te-ai întors, insinuă Suarez.

— Ba nu, protestă Victor.

— Imaginează-ţi cum ţi se descarcă otrava în mână, îl avertiză Mertz. Se spune că este mai bine decât bătrânul scaun electric. Hei, Suarez, îţi aduci aminte de tipul ăla căruia i-a luat foc părul pe scaunul electric?

— Ăhă! Ce i-o mai fi trebuit păr în cap la o electrocutare? replică Suarez, clătinând din cap şi zâmbind cinic. Dar se pare că acul este mai bun. Se spune că, la început, eşti inconştient, apoi îţi amorţeşte inima şi ţi se opresc plămânii. Dar imaginează-ţi cum trebuie să fie. Eşti legat. Să simţi acul. Să ştii ce va urma.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am omorât pe nimeni, de ce nu înţelegeţi? repetă descurajat Victor.

— Cum a fost când ai omorât prima femeie reală? Ca atunci când ai ciopârţit manechinul? Sau ai de gând să ne spui că nu tu l-ai ciopârţit? reluă Mertz tirul întrebărilor.

— Am nevoie de un avocat, declară vlăguit Victor.

— Dar nu eşti arestat, zise Mertz.

— Pentru că nu aveţi nici o dovadă, nu-i aşa, tâmpiţilor? spuse Victor, ridicându-se în picioare; îşi ieşise

până la urmă din fire. Eu plec de aici — dacă tot nu mă arestați.

Mertz rânji:

— Atunci te arestăm.

— Pentru crimă? întrebă Victor perplex.

— Pentru jaf, răspunse Suarez ridicând amuzat din umeri.

— Poftim?

— Manechinul, îi aminti Mertz.

— Dar nu eu l-am furat, protestă Victor.

— Tu l-ai spart şi l-ai aruncat, nu-i aşa? Prietena ta Genevieve i-a spus totul lui Gonzalez, îi reaminti Suarez.

— Şi o să plătească cu vârf şi îndesat, fără să depună nici o plângere, scrâşni Victor.

Suarez rânji sinistru.

— I-auzi, ce amenințare! O să plătească ea cu vârf şi îndesat! Domnişoara Wallace... Amice, îți este prietenă, şi încă una foarte bună. Dar nici ea nu te mai salvează acum. Ai încredere în mine, o să scoatem tot adevărul de la tine.

— Dacă vreți adevărul, atunci de ce nu vă duceți să-l căutați în altă parte? Dacă vreți să mă arestați, arestați-mă mai repede — şi aduceți-mi odată un avocat, la dracu'! Dacă nu, plec de-aici.

— O să te arestăm, zise Mertz liniştit.

Victor pufni.

— L-am chemat aici pe proprietarul magazinului ca să depună plângere, îl informă Suarez.

Victor se prăbuşi la loc în scaun.

— Aiurea! le spuse.

— Manechinul chiar a fost furat. Era în bungaloul tău. Te-a găsit domnişoara Wallace în timp ce-l dezmembrai. Asta voiai să faci şi cu femeile pe care le-ai omorât? Să le tai în bucăţi?

— N-am omorât pe nimeni.

— Noi credem că da. Şi credem că ai mai omorât şi altele.

— Credeţi? *Credeţi!* N-aveţi decât să credeţi ce vreţi, dar împotriva mea nu aveţi absolut nimic. Este *imposibil* să aveţi ceva împotriva mea — pentru că nu eu am făcut-o.

Aşa erau obţinute de obicei mărturisirile? Tortura nu mai era de mult timp legală, din câte ştia el, dar cu tipii ăştia doi asmuţiţi asupra lui...

La dracu'! Începea să creadă că-şi pierde minţile.

— Dar tu ai furat manechinul, reîncepu Mertz.

— Ba nu.

— Tu doar l-ai ciopârţit. L-ai *omorât*. Aşa cum le-ai omorât pe târfe.

— Dacă sunt arestat, atunci vreau un avocat. Chiar acum.

— Mai bine ne spui totul. Putem să obţinem o înţelegere pentru tine. Să te scăpăm de ac. Indiferent câte târfe ai omorât, îl sfătui părinteşte Mertz.

Victor strânse din dinţi.

— Vreau un avocat. Chiar acum. Îmi cunosc drepturile.

Îi veni o idee.

— Apropo, aţi uitat să-mi citiţi drepturile.

Unu-zero pentru el! Îi văzu pe cei doi detectivii holbându-se perplecşi unul la altul.

Mertz începu să recite drepturile.

„Fir-ar să fie, Genevieve. De ce naiba ai simțit nevoia să te duci la Jay şi să-i mărturiseşti că noi am aruncat manechinul. Ar fi trebuit să-ți dai seama că o să se ajungă până aici. Totuşi..."

Îşi strânse mâinile.

Ca să-şi reprime senzația că îi vine s-o strângă de gât.

Pentru că toată lumea vorbea, pentru că totul era un dezastru, Genevieve le sugeră tuturor să vină la ea acasă după duş şi schimbatul hainelor.

— O petrecere? întrebă Bethany incredulă.

— Nu. Dar poliția a spus că vrea să ne pună nişte întrebări, aşa că ne pot găsi pe toți acolo.

Expresia de pe chipul lui Thor arăta că nu-i surâde ideea, dar ea apucase deja să vorbească. Aşa că, după-amiaza târziu, se adunară cu toții acasă la ea.

Vorbeau în mici grupuri.

— Şi ce legătură crezi că are dispariția lui Marshall cu toate astea? întrebă Alex.

— Mă întreb de ce oare nu ne-au chemat şi pe noi la secție, murmură Bethany.

— Eu mă întreb de ce naiba îl țin pe Victor atâta timp, se gândi Jack cu voce tare.

— O să sun la secție să văd ce se întâmplă, se hotărî Genevieve ridicându-se în picioare.

O opri Thor, aflat lângă ea, apucând-o de mână.

— Chiar nu-ți dai seama? o întrebă el înnegurat.

— Doar nu-l consideră suspect pe Victor, spuse ea oripilată.

— Ba da, răspunse Brent în locul lui. Genevieve, Victor o cunoştea pe femeia pe care ai găsit-o.

— Şi ce dacă? Este doar o coincidenţă. Cred.

— Exact. Iar Victor ar fi fost mult mai deştept. Ar fi scăpat de cadavre într-un mod mult mai inteligent, spuse Bethany.

— Bethany! o certă furioasă Genevieve.

— Ce? Asta nu înseamnă că l-aş considera vinovat pe Victor, protestă ea.

— Nu, nu pe Victor, spuse Alex.

— În nici un caz, fu Jack de acord.

— Voi nu aveţi nici o informaţie în plus? îi întrebă Lizzie pe Nikki şi Brent.

— Dacă am avea, spuse Brent, crede-mă că le-am împărtăşi cu voi.

Săriră toţi ca arşi când se auzi sunând telefonul lui Thor.

— Aici Thompson, răspunse el scurt.

Se ridică şi ascultă, mergând spre partea din faţă a casei.

„Ca să nu fie auzit", se gândi Genevieve.

Îşi închise telefonul după nici un minut.

— Mă duc să mă văd cu profesorul Sheridan, îi anunţă el. Mă întorc repede. Dacă aflaţi ceva...

— Te sunăm imediat, promise Lizzie.

Genevieve îl privi pierdută, neştiind ce reacţie să aibă.

Apoi observă surprinsă că se ridică şi Brent.

— Te superi dacă vin cu tine?

Fu şi mai uimită când Thor, după ce îl studie un minut, îi răspunse ridicând din umeri indiferent.

— Cum doreşti, zise el. Apoi se întoarse către ceilalţi şi îi salută: Ne vedem în curând.

Îl văzu că ezită, şi apoi că se întoarce către ea.

— Hai să mergem undeva diseară, da?

— Toţi? întrebă Bethany încântată.

— Vorbeam cu Genevieve, spuse Thor.

— Bethany, vor şi ei să fie singuri, îi explică Alex.

— A! Da, sigur, zise ea şi apoi se încruntă. Chiar acum? În mijlocul nebuniei ăsteia?

— Bethany, dacă Victor va fi reţinut mai mult timp, poţi să stai cu mine şi cu Brent, zise Nikki.

— Mersi, dar...

— Pot să-ţi rezerv o cameră la hotel, îi propuse Adam, sesizându-i jena.

— Mulţumesc, dar sunt sigură că Victor se va întoarce.

Nu părea foarte convinsă.

— Adam, vrei să vii şi tu? zise Thor, şocând-o de-a dreptul pe Genevieve.

— Mai bine aştept aici, răspunse Adam. De altfel, mă pricep destul de bine la gătit. Vă fac repede ceva pentru cină.

— Bine, ne întoarcem repede, mai spuse Thor.

Genevieve îl privi îngrijorată cum pleacă.

Audrey dispăruse. Marshall încă nu dăduse nici un semn de viaţă. Victor era reţinut la poliţie — iar grupul lor descoperise deja două cadavre.

Nu înţelegea ce se întâmplă, dar ştia că e urât de tot.

— Era Sheridan la telefon? îl întrebă Brent pe drum.

— Da.

— Şi...? Ceva în legătură cu crimele?

— Nu. A început să lucreze la scrisorile din lădiţa găsită de Gen. Le tratează cu ceva — nu mă pricep la conservarea hârtiei — şi a început să le traducă din spaniolă în engleză.

Rămase pe gânduri câteva clipe, după care îşi continuă răspunsul:

— Sheridan este un tip mai... ciudat. Genul de om care crede că, dacă te joci cu focul, de foc vei muri, aşa că pentru el femeile acelea s-au cam jucat cu focul din cauza profesiei lor. Oricum, pe el nu-l interesează prea mult prezentul. Sentimentul pe care i-l provoacă astfel de incidente este enervarea cauzată de faptul că aceste crime ne întrerup scufundările.

— Aşa sunt unii oameni, comentă Brent.

Urmară câteva momente lungi de tăcere înainte ca Thor să se întoarcă brusc către Brent.

— Ştii destule chestii despre... fantome, nu-i aşa? îl întrebă el neputându-şi stăpâni tonul sarcastic.

— Ştiu că îţi este foarte greu să ne înţelegi, că preferi să crezi în ceea ce vezi şi auzi tu însuţi.

— Mă descrii de parcă aş fi un încuiat.

Brent zâmbi uşor.

— E fără intenţie. Trăim într-o lume dură. Iar tu eşti un om destul de dur. Nici nu mă aştept să crezi în ceva ocult. Îţi câştigi existenţa în lumea reală. Ţi-ai şti rbi reputaţia dacă ai începe să vorbeşti despre fantome de pirați.

— Nu-mi irosesc timpul protejându-mi reputația, comentă sec Thor.

— Cu toții facem asta, mai mult sau mai puțin. Cum crezi că a reușit Adam să-și facă atâtea relații și să-și plaseze oamenii acolo unde este nevoie?

— Bine, ai dreptate. Dar la ce naiba sunt bune toate chestiile astea? Genevieve vede fantome, iar eu sunt convins că femeile n-au fost ucise de o fantomă, ci de un om în carne și oase. Deci, cu ce ne ajută toate astea?

— Sper să ne ajute cumva lucrurile pe care le-a descoperit Sheridan, spuse Brent.

— Și eu sper. Deși, vorbind realist, nu văd cum ar putea rezolva problema de acum, din prezent.

— Dar eu n-am susținut niciodată că știu toate răspunsurile, zise Brent.

— Așa e, murmură Thor.

Admirația lui pentru acest bărbat era în continuă creștere. Avea capacitatea de a-și păstra cumpătul și de a rămâne neclintit în convingerile lui.

— Spune-mi mai multe despre Adam Harrison, schimbă subiectul din senin.

— Despre Adam? Ultimul mare gentleman? zise Brent puțin stânjenit; era evident că se simte atașat de bătrân. S-a născut pe o plantație din Virginia, într-o familie de politicieni cu tradiție. Soția lui a murit la scurt timp după nașterea singurului lor fiu, iar băiatul a fost omorât într-un accident de mașină imediat după balul de absolvire a liceului. A devenit un fel de Harry Houdini, cred. Disperat să creadă că există viață după moarte.

— Din câte îmi amintesc, Houdini şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă demascând şarlatani, comentă Thor.

Brent zâmbi prudent.

— Şi nu s-a întors el însuşi din morţi? îl provocă Thor.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Aşadar, poţi convoca pe oricine doreşti?

— Nu.

— Înţeleg.

— Nu, de fapt nu înţelegi şi nu este nevoie să fii amabil cu mine. Chiar nu-mi pasă dacă tu crezi sau nu în viaţa de după moarte, spuse Brent. Nu vreau să ne certăm. Mi-e de ajuns să ştiu ce pot să fac şi ce nu, iar părerea ta nu va schimba nimic din toate astea.

— Deci Harrison Investigations este absolut pe bune? zise Thor încet.

— Sunt sigur că ştii deja. Sunt convins că te-ai folosit de relaţiile tale ca să verifici.

— Bineînţeles că am verificat.

— Dar tot nu ai încredere în noi.

— Sunteţi vânători de fantome.

— Nu suntem şarlatani, spuse Brent.

— Încerc doar să-mi dau seama ce este cu toată mascarada asta, cine este cel care se dă drept Josh Harrison, zise Thor.

— Probabil că l-ai văzut chiar pe Josh, îi replică Brent indiferent.

— O fantomă.

— Da, o fantomă.

— Josh Harrison, fiul lui Adam, fantomă, murmură Thor. Bănuiesc că o să-mi spui acum că şi tu l-ai văzut.

— Îl văd chiar şi acum.

— Poftim? întrebă Thor încruntându-se.

— Este pe locul din spatele meu.

— Poftim?

Thor se întoarse.

Şi fu cât pe ce să iasă cu maşina de pe şosea.

Brent spunea adevărul.

Băiatul era aşezat exact pe locul din spatele lui Brent.

— La dracu'! pufni Thor.

— Mai bine conduc eu, zise Brent.

— Bun, zise Jack ridicându-se. Nu mai rezist. Nu mai pot să stau aşa degeaba. Vrea cineva să vină cu mine? Am de gând să merg prin baruri, să întreb dacă n-a văzut-o cineva pe Audrey. Poate că a vorbit totuşi cu cineva înainte să plece.

— Eu mai încerc o dată la numărul ei, să fiu sigură, zise Genevieve.

O sună de pe mobil, pentru că simţea nevoia să umble prin cameră, în timp ce vorbea.

Apelă toate cele trei numere până dădu de robotul care ruga apelantul să lase un mesaj.

Închise telefonul şi clătină din cap.

— Aşadar, mergem după ea, zise Jack.

— Dacă ar fi avut telefonul la ea... dacă ar fi putut fi contactată... ar fi răspuns. M-ar fi sunat, zise Genevieve. I s-a întâmplat ceva rău.

— Stai liniştită, e brunetă, nu blondă. Exact ca tine, Gen, observă Alex.

— Şi este o ghicitoare şarlatană, nu prostituată, le reaminti vesel Jack.

— Sunt convinsă că i s-a întâmplat ceva rău.

Jack veni lângă ea şi o îmbrăţişă.

— Cu toţii suntem îngrijoraţi. Iar eu nu mai pot să stau şi să aştept. Sunt sigur că nu e nici prin baruri, dar stăm degeaba aici pe loc, aştetând. O să vedem dacă n-a dat cumva peste cineva. Cine ştie, poate are pe undeva vreo rudă pe care noi n-o cunoaştem şi care a sunat-o din senin să-i ceară ajutorul. Poate că s-a dus să-şi ajute vreun client. Poate că a reuşit până la urmă să contacteze vreo fantomă sau... în fine, cine naiba mai poate şti. Dar este posibil, chiar dacă prea puţin posibil, să găsim ceva. Vrea cineva să vină cu mine?

Zach se ridică, întinzând mâna înapoi către soţia lui.

— Sigur că da. Deşi noi nu-i cunoaştem pe localnici aşa cum îi ştiţi voi.

Se ridică şi Alex.

— Da, trebuie să facem ceva, zise el uitându-se abătut, la Genevieve. Şi eu simt nevoia să mă mişc. Mă duc cu Jack, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Bine. Eu o să stau pe aici până aflu ceva de la Victor sau Thor.

— Iar eu rămân cu noul meu prieten bun, spuse Bethany indicându-l pe Adam.

— Vă sunăm dacă aflăm ceva, le promise Jack şi plecă însoţit de ceilalţi.

În urma lor rămase o tăcere care dură câteva minute. Apoi Genevieve începu să adune farfuriile. Adam gătise mai devreme în grabă, din resturile rămase de la grătar, nişte chiftele delicioase din care mâncaseră cu toţii pe săturate.

— O să duc astea în bucătărie, zise Genevieve.

Nikki se ridică şi ea.

— Te ajut şi eu, spuse ea, după care se uită la Adam, cerându-i din priviri aprobarea. Gen, am vrea să încerci ceva.

— Ce?

— Hipnoza, zise Adam ridicându-se.

Fu cât pe ce să scape farfuriile din mână, privind şocată de la unul la altul.

— Regresie în viaţa anterioară sau ceva de genul ăsta, explică Bethany.

Îl văzu pe Adam că ezită.

— Nu ştiu bine ce vom descoperi. Dar pot să-ţi pun nişte întrebări cât eşti sub hipnoză şi poate că... nu-ţi face griji! O să alegem un cuvânt de siguranţă înainte să începem. Acel cuvânt te va aduce înapoi în prezent, complet lucidă, dacă începi să nu te mai simţi confortabil.

Lui Gen îi tremurau mâinile şi nu ştia de ce. Bethany se ridică şi îi luă farfuriile din mână.

— Dă-mi-le mie, doar nu vrei să spargi porţelanurile de la bunica, spuse ea veselă.

— Nu vreau să facem asta decât dacă eşti întru totul de acord, continuă Adam.

— Da... da, sunt de acord. Dacă ajută la ceva. Sunt de acord să fac aproape orice, spuse ea ridicându-şi mâinile dezarmată şi exasperată. Aşadar, ce am de făcut?

— Doar să te relaxezi şi să ai încredere în mine. Nimic altceva, zise Adam.

— Aşa spun toţi tipii care ne agaţă, o tachină Bethany.

Zâmbiră cu toţii. Apoi Genevieve se uită serioasă la Adam.

— Am încredere în tine, îi zise.

— Atunci putem să începem.

Speriat că se va omorî, şi pe el, şi pe Brent, şi pe oricine s-ar mai afla pe şosea, Thor se forţă să-şi păstreze calmul şi trase pe dreapta. Mai aveau doar puţin de mers până la laborator, dar simţea nevoia unei pauze.

Intră cu maşina într-o parcare, şi apoi se uită din nou pe scaunul din spate.

Era gol.

Se uită la Brent.

— Tocmai a fost cineva pe bancheta din spate, îi spuse.

— Da, fu Brent de acord.

— Acum nu mai este, a dispărut.

— Probabil că s-a gândit că o să faci atac de cord.

— Era cât pe ce să ies de pe şosea.

— Da, am observat, zâmbi Brent.

— Eu nu cred în fantome, ce dracu'! Ce naiba le faci oamenilor de încep să creadă tot felul de prostii? Scamatorii, precis. Cum naiba faci?

Brent era imperturbabil, nici nu clipea. Îl privea pur şi simplu, zâmbind precaut.

— Tu să-mi spui, zise el calm şi încet. Tu eşti adeptul logicii. Să-ți dai singur seama. Poate chiar există lucruri pe lumea asta pe care nu ți le poți explica. Poate chiar a fost o fantomă pe bancheta din spate.

— Eu nu cred în fantome, repetă Thor împietrit.

— Bine. N-ai decât să nu crezi. Dar nu vrei să conduc eu? îl întrebă Brent îngrijorat.

— Mai avem doar câteva sute de metri, îi răspunse. Pot să conduc eu.

Intră din nou cu maşina pe şosea. Nu voia să se mai uite în oglinda retrovizoare, dar nu se putu abține să n-o facă.

Puştiul revenise — se uita la el.

— Ba nu eşti acolo, izbucni.

După care continuă să fie atent la drum. Foarte atent.

Bătea un vânt straniu. Era obişnuită cu marea, iubea marea, dar azi simțea ceva în aer, ceva tulbure... înfricoşător.

Sau neliniştea din sufletul ei era produsă tocmai de această spaimă?

Nimeni n-o credea, nici măcar propriul tată. La urma urmei, şi el era un mare mincinos. Iar ea tot nu îndrăznea să-l demaşte prea hotărât. Cum să-l facă să înțeleagă adevărul? Adevărul era mult mai cumplit...

Se uită spre orizont, sigură că va sosi vreun ajutor.

Apoi se întoarse şi se uită neliniştită la tunuri. Păreau a fi atât de multe! Corabia lor era una mândră, dar oceanul

era imens și orice vas, indiferent cât de echipat, nu era decât un bob de nisip pe mare.

Se întoarse din nou îndreptându-și atenția spre vânt. Conștientă că mai este ceva...

Tăcere.

O tăcere stranie și prevestitoare de rău. Pe un vas n-ar trebui să fie atât de liniște.

O senzație de rău demonic i se strecură pe șira spinării. Privi încet în jurul ei. Ar fi trebuit să fie oameni la pânze. Vântul își schimba direcția, iar mateloții ar fi trebuit să fie pe punte, să-și strige comenzi unul altuia, să se grăbească să strângă pânzele.

Nici un marinar nu era pe punte.

Dar el *era.*

Se uita la ea. Cu acel zâmbet pe care ea îl ura atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalți? îl întrebă.

— Au plecat, spuse el simplu și zâmbi și mai larg, și mai oribil.

Fiorul de pe șira spinării deveni glacial.

— Cum adică au „plecat"?

— Au plecat să înoate, zise el mieros apropiindu-se de ea.

Încet. Păstrând încă o oarecare distanță. Voia să-i savureze groaza.

Îl privi foarte atentă, și apoi se uită din nou spre orizont.

Poate că din cauza speranței, poate că era real, dar era aproape sigură că vede o altă corabie la orizont. Însă vremea se schimba atât de repede! Valurile calme începură să se

tulbure neliniştite. O ceaţă păru să se răspândească din senin peste ape, semn sigur că temperaturile se vor schimba.

Îşi dădu seama că ea îşi face griji că va izbucni furtuna, în timp ce el...

Dar prefera să-şi facă griji pentru furtună decât să recunoască adevărul.

— Aţi... aţi preluat controlul asupra corabiei? Dar oamenii îi sunt loiali lui...

— Domniţă, oamenii mării sunt loiali celui care le oferă mai mult, comentă el. Ai uitat din ce port tocmai am plecat. Şi că a trebuit să angajăm oameni noi pentru a-i înlocui pe cei care s-au îmbolnăvit atât de grav — şi din senin. Ai uitat atât de multe... draga mea.

— N-am uitat nimic! Dumneavoastră, domnule, trăiţi în cotloanele propriei minţi şi vă imaginaţi adevăruri acolo unde nu există decât minciuni.

— M-ai trădat.

— Niciodată.

— Ai trădat iubirea noastră.

— Pentru mine nu există nici o „iubire a noastră" care să fie trădată.

El clătină din cap nemulţumit, înfricoşător.

— Nu mai contează. Povestea asta o să intre în legendă. Şi acesta va fi adevărul pentru urmaşii noştri: piraţii au distrus totul.

Abia atunci ea îşi dădu seama, cu ochii holbaţi de groază, ce avea el de gând să facă. Îi văzu pe cei doi bărbaţi ieşind de după o grămadă de pânze strânse.

Unul dintre ei era imens, cu brațe vânjoase. Îl mai văzuse și înainte, când șeful de echipaj l-a ocărât pentru că și-a părăsit postul.

Legăna rânjind o bucată de sfoară.

Al doilea bărbat târa după el un sac cu balast.

— Ar fi trebuit să mă iubești, spuse el blând.

Se întoarse și fugi, încercând disperată să se cațăre pe balustradă și să se arunce în mare cât îi mai rămânea încă o fărâmă de speranță.

Prea târziu!

Le simți mâinile trăgând-o înapoi.

Țipă. Țipă de parcă ar fi vrut să spargă cerurile, să pătrundă pământul și văzduhul, să cheme cumva salvarea. Dar ei erau deja deasupra ei. Imenși și musculoși. Își dădu seama, când simți prima lovitură peste față și își pierdu controlul, că nu i se va îngădui o ultimă rugăciune. Se luptă să nu-și piardă cunoștința, înțelegându-și soarta, nevenindu-i să creadă și totuși...

Știind.

Că la orizont chiar era *o altă corabie. La distanță, e adevărat, dar apropiindu-se. O, Doamne Dumnezeule, Tată Ceresc, iartă-mi păcatele...*

Frânghia fu legată strâns în jurul ambelor ei glezne și de sacul cu balast. Dar ea tot mușca, zgâria, urla, blestema...

Fu ridicată.

Și exact când plonjă în apă, auzi primul bubuit al tunului.

Capitolul 17

Sheridan se simțea în largul lui în propriul laborator, aflat în nordul orășelului. Deși îl improvizase special pentru acest proiect, arăta de parcă ar fi fost amenajat cu cel puțin zece ani în urmă.

Un student dintr-un an terminal stătea de pază la intrare; specialiști chemați de profesor erau ocupați prin diferite locații în labirintul de încăperi — prea mulți, se gândi Thor, având în vedere mai ales că nu găsiseră prea multe artefacte până acum.

Sheridan îi conduse pe Thor și pe Brent în biroul lui, ignorându-și oamenii de parcă nu ar fi fost decât niște albine zumzăitoare de la care n-avea alte pretenții decât să producă miere.

— Scrisoarea a fost scrisă de Anne și semnată cu o înfloritură. Avea o caligrafie minunată, le spuse Sheridan făcându-le introducerea în subiect.

Biroul era încărcat cu hârtii și cărți. Thor se gândi cum reușește oare omul ăsta să mai găsească ceva pe un astfel de birou.

Sheridan se uită la ei triumfător.

— S-au întâmplat mult mai multe lucruri decât ne-am fi gândit noi, îi anunță el.

— Cum ar fi? întrebă plictisit Thor.

— O să vă citesc traducerea mea. Cerneala era foarte puțin vizibilă în unele locuri, dar... imaginați-vă, conservată aproape perfect după toți acești ani!

— Domnule profesor, puteți începe? îl îndemnă Thor, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

N-avea chef ca Sheridan să mai facă atâta pe intelectualul cu ei, mai ales în momentul ăsta. Tot încercase să-și păstreze cumpătul, de când ieșise din mașină.

Cine ar fi crezut că la proiectul ăsta avea s-o întâlnească pe femeia viselor lui?

Și să-și piardă mințile?

Dacă era o fantomă ceea ce văzuse el, atunci poate că ar fi mai bine să ia o pauză... Dacă nu văzuse o fantomă, atunci Adam Harrison și banda lui puneau la cale ceva criminal.

Thor își întrerupse gândurile și începu să asculte ce citea Sheridan:

„Azi m-am trezit îngrozită, ca niciodată. Eram înspăimântată din cauza minciunilor care mi se spuneau, dar tot nu îndrăzneam să rostesc adevărul.

Dar știu că el va veni.

Și, în ciuda reputației lui și a legendei care circulă despre el, de un lucru sunt sigură: de dragostea lui pentru mine. Mi-a promis că bătălia va fi rapidă și fără victime. Binele nu moare. O să fie milos, de dragul meu.

Dar am de aşteptat şi mi-e frică, aşa că o să-mi scriu rugăciunile."

Sheridan se opri şi se uită la ei ca şi cum tocmai ar fi tradus din *Manuscrisele de la Marea Moartă.*

— Asta-i tot? întrebă Thor dezamăgit.

— Da, asta-i tot! explodă Sheridan. Nu înţelegeţi? A existat o conspiraţie la bordul corabiei *Marie Josephine.* Bineînţeles, nu ştiu încă de ce se temea Anne, de *cine* se temea sau cine credea ea că va veni s-o salveze, dar... o să aflăm mai multe. O să continui să traduc ce mai am, iar voi faceţi bine şi mai găsiţi ceva.

— Domnule profesor, îi reaminti Thor, a mai fost descoperit un cadavru.

— Da, da, trist.

— Asta înseamnă că există un criminal care umblă liber prin Keys, comentă Brent.

Sheridan se uită la el încruntându-se:

— Iar voi sunteţi scafandri recuperatori. Ce se întâmplă este trist, dar nu înţeleg de ce trebuie să ne încetinească munca.

— Mă tem că ne va încetini oricum, domnule profesor, zise Thor. Poliţia ne-a cerut să nu intrăm în acea zonă până culeg ei toate probele.

— Dar voi puteţi să-i ajutaţi — în timp ce o căutaţi pe *Marie Josephine,* spuse Sheridan.

— O să vă dau de ştire imediat ce avem noutăţi, îi mai zise Thor scurtând conversaţia.

Sheridan se ridică.

— Lucrăm cu bani de la guvern, doar ştiţi. Acest laborator... Costă o avere întreţinerea lui. Trebuie să ne întoarcem la muncă. Trebuie să găsim mult mai mult, ca să ne justificăm cheltuielile.

— O să vă ţinem la curent, vă promit, îi spuse Thor.

Când părăsiră birourile, Thor îi azvârli cheile lui Brent, care le prinse, deşi vădit surprins de acest gest.

— Condu şi nu mai comenta, îi zise Thor indiferent.

Spre uimirea lui, nu-l arestară. Nici chiar după ce îi spuseseră că o vor face.

Suarez a fost cel care l-a lăsat să plece, după ce l-a ţinut încuiat în camera de interogatoriu timp de mai bine de o oră.

L-a eliberat pur şi simplu, deschizând uşa, băgându-şi doar capul înăuntru şi spunându-i scurt şi sec:

— Poţi să pleci.

— Poftim?

— Pleacă. Poţi să pleci.

— Dar ziceaţi că mă arestaţi?

Suarez ridică din umeri.

— Ne-am răzgândit. Urmăm ordinele.

Victor se ridică, spunându-şi că n-au nici cea mai mică dovadă împotriva lui şi că n-au reuşit să-l convingă pe proprietarul magazinului Key Klothing să depună plângere.

Când trecu pe lângă Suarez, simţi cum i se încordează fiecare muşchi şi nu se putu abţine să nu-i spună:

— O să vă dau în judecată. Pentru simularea arestării!

— Dar n-ai fost arestat niciodată.

— Atunci pentru brutalitate.

— Nu te-am atins deloc.

— Violență psihică.

— Hei, amice, doar nu divorțăm, protestă Suarez.

— Țineți bine minte amândoi: n-o să scăpați de mine așa ușor, îi amenință Victor.

— Ce haios! Voiam să-ți spun același lucru.

Victor își ridică bărbia. Se gândi că în momentul ăsta este mai bine pentru el să se retragă fără alte replici, înainte ca detectivul să găsească totuși un motiv să-l mai rețină.

Audrey se trezi. Mintea îi era în ceață. Era legată, înghesuită, o durea tot corpul. Nu-și putea da seama unde se află sau cum ajunsese aici.

Apoi începu să-și aducă aminte.

O cuprinse din nou groaza. Prinsă în încăperea strâmtă, ca un sicriu, cu un căluș în gură, cu mintea cuprinsă ca de o pâclă din cauza efectului persistent al unui drog, cu mâinile și gleznele legate dureros de strâns.

Pe măsură ce i se risipea ceața din minte, devenea din ce în ce mai conștientă de starea ei.

Abia putea să respire, ghemuită undeva jos; trebuia să stea nemișcată, să-și drămuiască oxigenul.

Dar nu se putu abține și începu să plângă. Cu lacrimi mari, care-i alunecau încet pe murdăria de pe obraji.

Începea să-și aducă aminte încet-încet cum se petrecuse totul.

Și își dădu seama că avea să moară.

Până acum... fusese doar tortura. Care i-a fost aplicată doar pentru că atacatorul ei avea un egoism ce părea că nu cunoaşte limite.

O va mai tortura?

Ar putea ea să facă, oare, ceva... să-i facă pe plac?

Se întrebă dacă acolo pătrunde oare aer pe undeva. Îşi dădu seama că nu ştie o groază de lucruri despre mare, despre bărci.

Avea să moară. Când el se va sătura s-o tortureze.

Ea ar putea să pună capăt acestei situaţii...

Se hotărî că îi va pune cu siguranţă capăt ea însăşi. Îi va face pe plac, îi va spune tot ce va dori el să audă — Doamne Dumnezeule, va *face* orice — numai să mai rămână măcar un minut în viaţă.

Cineva tot îşi va da seama până la urmă, cu siguranţă.

Nu pe ea o voia el cu adevărat, ştia bine. Ea reprezenta pentru el doar un substitut.

Iar substitutele nu sunt deloc indispensabile...

Nu!

Trebuia să se lupte să rămână în viaţă, să facă sau să spună ceva...

O, Dumnezeule!

Genevieve! E aproape sigur că şi ea va ajunge aici.

Şi va muri la rândul ei.

În ciuda celor tocmai întâmplate, Genevieve părea a fi binedispusă atunci când deschise uşa şi-i văzu pe Thor şi pe Brent, pe veranda casei ei.

— Victor a scăpat, spuse ea fără nici o altă introducere.

— Da? întrebă Thor.

— Nu aveau nici un motiv să-l rețină, bineînțeles, comentă ea indignată.

El își drese glasul și adăugă precaut:

— A fost ultima persoană văzută în compania femeii.

— Dar întreab-o pe Bethany — n-ar fi putut sta prea mult cu ea pentru că s-a întors destul de repede la bungalou, spuse Genevieve dintr-o suflare, după care ezită. Am aflat și noi ceva, dar mai întâi — spuse ea uitându-se dincolo de el și zâmbindu-i lui Brent — ce v-a spus Sheridan?

— Că s-a petrecut ceva mai mult decât este evident cu ochiul liber. Anne a noastră a lăsat niște scrisori în acea cutie. Se temea de cineva. Și aștepta pe altcineva să sosească și s-o ajute. Este un picuț cam alambicat. Vorbește întruna despre nu-știu-ce adevăr și despre faptul că adevărul este mai cumplit decât o minciună. Dar profesorul n-a tradus încă totul.

Genevieve zâmbi.

— Am aflat eu acest adevăr, le spuse.

— Serios? zise Thor.

— Haideți înăuntru și stați jos, îi invită ea.

— Vreun semn de la Audrey? întrebă pe hol Brent.

Zâmbetul strălucitor al lui Genevieve se șterse imediat.

— Nu.

Adam, Nikki și Bethany erau în salon. În aer, se simțea aromă de ceai.

— Cu ce să vă servesc? întrebă Genevieve.

Stomacul lui Thor cerea mâncare, dar el clătină din cap că nu vrea nimic. Mai întâi informațiile.

— Spune-ne, mai întâi, ce ai aflat, îi zise el.

— Anne nu era îndrăgostită până peste cap de Aldo. Îl disprețuia, anunță simplu Genevieve.

— Adevărat? spuse Thor neîncrezător.

Genevieve întări, dând din cap.

— Nu știu dacă vă mai aduceți aminte sau nu, dar am citit o groază de chestii despre *Marie Josephine*. Unele dintre scrisori și memorii erau scrise de către piratii care au navigat cu Gasparilla și în ele vorbeau despre dragostea lui profundă pentru Anne. Vă aduceți aminte, noi ne-am imaginat că lui Gasparilla nu i-a plăcut că a fost respins, așa că s-ar putea ca el s-o fi omorât pe Anne? Ei bine, n-a făcut-o el. El a încercat s-o salveze. La bordul lui *Marie Josephine* a avut loc o revoltă. Aldo a ucis-o pe Anne — iar noi ne-am imaginat că el a fost iubirea vieții ei. Gasparilla era în drum spre ei ca s-o salveze. Îi promisese că va face tot posibilul să nu ucidă pe nimeni din echipaj și că tatăl ei va fi cruțat. Dar a sosit prea târziu. Aldo era cel care nu putea suporta faptul că Anne l-a respins. El a omorât-o. În același fel în care sunt omorâte acum aceste femei. A legat-o de o greutate și a aruncat-o peste bord. Gasparilla era pe drum. A atacat corabia, i-a găsit pe marinari morți și s-a bătut cu răsculații. *Marie Josephine* se fărâma deja. Focurile de tun au răpus-o. În fine, mai speculez și eu puțin ca să umplu golurile, dar jur că am dreptate.

Thor o privea supărat:

— Şi de unde ai aflat toate astea?

— A fost incredibil, spuse Bethany respirând uşurată.

— Ce a fost incredibil? întrebă Thor.

— S-a întors în timp. A retrăit totul din perspectiva lui Anne, îi explică Bethany.

Thor simţi cum i se urcă sângele în cap. Era o tâmpenie ridicolă, dar atunci de ce se simţea...

Înspăimântat?

— Despre ce naiba vorbiţi? întrebă el. Se uită încruntat şi dur, la Genevieve, apoi îşi întoarse privirea spre Adam Harrison.

— Hipnoză, spuse Adam neutru.

— Poftim? explodă Thor.

— Thor, opreşte-te! îl imploră Genevieve. Te rog!

— Hipnoza este o metodă utilă, zise Nikki. Există oameni care s-au lăsat de fumat cu ajutorul hipnozei. Care au pierdut în greutate, care au făcut schimbări importante în viaţă.

Thor nu părea încântat.

— Continuă.

— Pur şi simplu, am refăcut tabloul unei zile, explică Adam. Apoi i-am pus lui Genevieve câteva întrebări.

— Ar fi fost nemaipomenit s-o auzi şi tu. De parcă ea însăşi ar fi trăit totul.

Bethany era evident încă sub vraja lucrurilor la care fusese martoră.

Scamatorii. Puterea sugestiei. Poate că toată povestea era doar o formă de hipnoză colectivă.

Thor îşi împreună braţele la piept nemulţumit.

— Minunat. Acum ai impresia că ştii ce s-a petrecut pe corabie.

— Dar totul se leagă! Şi se potriveşte şi cu ce v-a spus Sheridan. Mai ai puţină răbdare, spuse ea cu convingere. Ai răbdare până mai descifrează nişte scrisori. O să vezi că am avut dreptate.

N-avea ce argumente să le mai ofere, erau cu toţii convinşi. Trebuia să schimbe subiectul.

— Deci Victor a fost eliberat. Dar Audrey? Aţi mai aflat ceva de la poliţie despre identitatea cadavrului? Sau de la Marshall?

Toată încântarea de pe chipul lui Genevieve dispăru.

— Jack, Alex, Lizzie şi Zach au plecat imediat după ce ne-aţi părăsit voi. Voiau s-o mai caute pe Audrey prin oraş... poate s-a întâlnit cu cineva, poate a stat de vorbă cu vreun cunoscut... orice.

— Şi n-aţi mai primit ştiri de la ei? întrebă Brent.

Genevieve clătină din cap că nu.

— Dar pot să-i sun, se oferi ea.

— Nu este nevoie, ar fi sunat ei deja dacă ar fi descoperit ceva. Vii cu mine? o întrebă Thor.

Ea se încruntă şi-i dădu de înţeles că nu-şi poate lăsa musafirii singuri.

— Unde?

— În Miami, spuse el. Poate aflăm ceva despre Marshall.

Ea continua să-l privească fix, nehotărâtă.

— Oricum nu avem de ce să mai stăm pe aici, pentru moment, adăugă el repede.

— Aveți de gând să mergeți până la Miami și să vă întoarceți tot astăzi? se miră Bethany. E cam târziu. Și cu scufundările cum rămâne?

— Lui Sheridan se pare că nu-i pasă de femeile moarte, admise Thor sec. Dar oricum trebuie să lăsăm zona liberă pentru poliție, cel puțin încă o zi. Asta înseamnă că ne vor permite să ne întoarcem acolo jos de-abia joi. O să fim înapoi mâine-seară cel mai târziu.

— Bine, Gen, te las în grija băieților, îl întrerupse Bethany, zâmbind încurajator către Genevieve. Nu-ți face griji. O să stau lipită de grup, ca guma de mestecat pe talpa pantofului.

— Ținem legătura, îi spuse Brent lui Thor.

— Pe bune, chiar am avansat destul de mult, spuse Genevieve după ce plecară toți ceilalți. Mă gândesc să iau din nou legătura cu Hellen — jurnalista, iubita părintelui Bellamy. Vreau să scrie un articol despre ce s-a întâmplat pe corabie.

— Încă nu știm nimic sigur, replică Thor.

— Atunci o să-i spun să menționeze că este teoria mea, îi zise Genevieve.

— Poți s-o suni din mașină, zise el scurt.

Simțea dintr-o dată nevoia să plece cât mai repede de acolo.

Trebuia să-și ia o mică distanță de toată isteria asta.

Dar puteau, oare, să scape?

Sau vor fi urmăriți?

De cine...? se ironiză singur.

De *fantome*.

S-a întors.

Audrey îi auzi paşii deasupra capului.

Judecând după zgomote, părea că se pregăteşte să scoată barca în larg.

Oh, Dumnezeule!

Sosise timpul! Dacă ieşeau pe mare atunci însemna că...

Se va opune. Da. Acum, că ştia, se va opune.

Dar nu va avea cum să câştige. Mai ales pentru că era în situaţia asta.

Deci nu avea nici o şansă...

Lacrimile îi ţâşniră din nou.

Chiar atunci, de foarte departe, se auzi soneria unui telefon. Telefonul lui mobil.

Nu-i putea auzi cuvintele, numai faptul că a răspuns şi că vocea îi era veselă de parcă tocmai ar fi prins un peşte.

Apoi sunetele se opriră.

A plecat de pe barcă?

O amânare?

Căldura era ucigătoare. Era sigură că aerul i se epuizase deja, deşi continua să-şi spună că mai primeşte totuşi oxigen pe undeva. Scândurile de sub ea erau ude. Întregul loc putea a peşte.

„O să mă sufoce sau o să mă prăjesc înainte de a muri înecată", se gândi ea.

Apoi simţi nevoia să se roage.

„Nu, nu, nu vreau să mă gândesc la asta. O să supravieţuiesc. Sigur că da. Te implor, Dumnezeule, să nu se întoarcă...!"

— Eşti sigur că este o idee bună? întrebă Genevieve instalându-se în maşină pe locul din dreapta. Adică... este momentul să dispărem chiar acum?

El îşi aşează mâna peste a ei, aşternută în poală.

— Ştiu că eşti teribil de îngrijorată pentru Audrey şi ai toate motivele, mai ales având în vedere tot ce s-a petrecut. Dar toţi ceilalţi o caută. Nici măcar nu ştiu de unde să începem. Dar ar fi normal să mergem până la Miami. Marshall nu s-a cazat la hotelul de unde a sunat. Când m-am întâlnit cu el ca să punem la punct detaliile despre scufundări, ne-am văzut la Coconut Grove. Este un ponton public acolo. Mă gândeam să mergem diseară prin cluburi, iar mâine să închiriem o barcă. Am putea să cercetăm cluburile de iahting, porturile şi căile navigabile, să ne uităm peste tot după barca lui.

— Sună foarte logic. Dar nu s-a ocupat până acum poliţia locală de aşa ceva? N-au verificat ei singuri?

— S-ar putea să nu fi andocat în vreun port public, aprecie Thor. Dar fii sigură că poliţiştii din Miami-Dade nu consideră acest caz drept unul foarte important. Nu vreau să-i denigrez, dar precis că sunt ocupaţi până peste cap cu crimele locale şi n-au de ce să-şi facă griji pentru un adult care poate că a dispărut din proprie iniţiativă.

— Ai dreptate, admise ea. Deci ai un plan până la urmă. Şi eu care credeam că vrei doar să scapi de aici, din Key West, îl tachină.

— Şi din cauza asta, recunoscu el. O să lipsim doar douăzeci şi patru de ore, bine?

Ea nu mai răspunse, clătină doar din cap.

— Te simți bine? o întrebă.

O auzi că izbucnește în râs.

— Vrei să știi dacă alunec într-o altă viață, din când în când? Sau dacă am vreo fantomă în brațe?

Îi zâmbi și se uită în oglinda retrovizoare.

Verifică dacă este cineva pe scaunul din spatele lui.

Se pare că erau singuri.

Îi era foame, așa că se opriră în Plantation Key pentru cină, apoi își continuară drumul.

Pe US1 n-au avut probleme cu traficul, așa că au ajuns în Miami după aglomerația orelor de vârf.

Se cazară la Mayfair în Coconut Grove. Thor se grăbea să iasă, dar Genevieve insistă că, dacă tot vor merge prin cluburile din South Beach, ea trebuie să-și facă un duș și să se schimbe.

Thor o însoți la duș. Și făcură dragoste uzi și plini de săpun.

Uzi, plini de spumă și trup lângă trup, înconjurați de aburi. Erau singuri. Într-o baie imensă din marmură. Cu un pat uriaș în imediata apropiere.

Pat care ajunse în cele din urmă puțin umed și lipicios, ca și ei. Thor își dădu seama că există o singură femeie care îl face să uite că mai există și altceva pe lume. Da, sexul. Excitarea produsă de ceva atât de mărunt precum un zâmbet, o atingere...

Un trup umed și plin de clăbuc.

Și totuși...

Era ea. Tot ce avea legătură cu ea. Ochii, zâmbetul. Forma feței. Felul în care îi simțea degetele. Micile gesturi pe care știa că le va face. Felul în care îi simțea palma

pe fese, buzele pe ale lui. Felul în care îl stârnea cu vârful limbii...

Căldura care emana din trupul ei, parfumul ei unic...

Mai târziu, în timp ce se odihnea întins pe spate, cu ochii-n tavan, își dădu seama că este îndrăgostit. Pentru ea ar accepta orice pe lumea asta...

Dar... fantomele?

În noaptea aceea se părea că nu e nici una prin preajmă. Degetele ei îi mângâiau pieptul, și amândoi își reglau respirația, încercând să-și liniștească inimile.

— Ce bine că orele de vârf în cluburi încep de-abia de la miezul nopții, murmură ea.

El sări din pat.

— Mai întâi, un duș — dar să nu intri după mine, o avertiză.

Ea râse. Dar așteptă răbdătoare până ieși el. După care se grăbi să intre și ea.

Gen mai avea și alte calități remarcabile — în afară de frumusețe, senzualitate, abilități de scufundător și zâmbet. A fost gata mai repede decât toate femeile pe care le cunoscuse el.

— Bine, hai s-o întindem odată, îi spuse.

În cursul nopții descoperi uimit că începe chiar să se distreze. Era destul de sigur — în ciuda faptului că s-ar putea să fi fost recunoscut în vreo două-trei ocazii — că au fost admiși în fiecare club fără nici o ezitare din cauza felului în care arăta și zâmbea Genevieve.

La început, imediat după miezul nopții, se părea că nu vor avea parte de nimic mai mult decât turul cluburilor. Dansară. Plătiră prețuri exorbitante pentru băuturi.

El se împrieteni cu o groază de barmanițe, în timp ce Genevieve flirta cu barmanii, descriindu-l pe Marshall şi întrebându-i dacă l-au văzut. Câțiva dintre ei îl cunoşteau, dar nici unul nu-l văzuse recent.

Nu aflară nimic util. Probabil că nemulțumirea lui Thor era evidentă, pentru că Genevieve îşi strecură un braț în jurul lui şi-i spuse:

— Haide, nu fi necăjit, a fost o idee foarte bună. Bine cel puțin că am aflat că îl cunosc o groază de barmani, aşa că, dacă într-adevăr ar fi fost pe aici...

Intrară într-un mic local de pe Washington, un bar cu pian.

Acolo era un loc mult mai liniştit decât cele în care fuseseră până atunci. Pianistul era bun, audiența — vrăjită.

Se aşezară la o măsuță aflată mai în spate. Comandară cafea, în ciuda faptului că aveau de gând să se întoarcă în curând la hotel să se culce. Oricum, trebuiau să mai rămână treji, măcar pentru a-şi găsi drumul de întoarcere.

— Trebuie să existe o explicație pentru dispariție. Doar Marshall nu este prostituată — la naiba, nici măcar o femeie atrăgătoare nu e, spuse el încercând să mai detensioneze atmosfera.

— Chiar crezi că el a sunat la poliție? îl întrebă Genevieve îngrijorată. Poate că a fost... nu ştiu, răpit pentru un motiv anume, iar cineva a sunat prefăcându-se că este el?

— Nu ştiu ce să mai cred, recunoscu el.

Ea îşi tot împăturea şi despăturea şervețelul.

— Sunt tare îngrijorată pentru Marshall, dar... şi mai şi pentru Audrey. Ea chiar este o tânără atrăgătoare.

După care îl privi fix.

— Şi eu sunt îngrijorat, recunoscu el.

Zâmbi istovită şi-şi aşeză mâna peste a lui.

— Îţi mai faci griji şi pentru mine? îl întrebă, iar el ştiu că se referă la luciditatea ei.

Nu mai avu ocazia să-i răspundă. Îi întrerupse o voce caldă de femeie.

— Gen? Genevieve Wallace?

Se întoarse, iar Genevieve îşi ridică privirea. Erau abordaţi de un cuplu care, după cum se părea, tocmai pleca, dar se opriseră observând-o pe Genevieve, care se încruntă înainte ca faţa să îi fie luminată de bucuria recunoşterii.

— Kathy!

Thor se ridică repede de la măsuţă, în timp ce Genevieve i-o prezenta pe prietena ei.

— Kathleen O'Malley, Thor Thompson. Thor, am fost colegă de şcoală cu Kathy. Este o Conch dezertoare. Iar el este George. Se ridică şi ea şi îl sărută pe bărbat pe obraz. George Ryder, spuse ea repede, aducându-şi aminte că trebuie să continue cu prezentările. Şi cu George am fost colegă.

Kathy râse. Era micuţă, cu bucle blonde. George era mai înalt şi foarte slab.

— Tu eşti scafandrul acela, nu-i aşa? Te-am văzut în reviste.

Thor ridică din umeri modest şi-i întrebă:

— Mai staţi câteva minute? Vă aduc nişte scaune.

— Da, mersi, spuse Kathy. A, apropo, acum ne cheamă pe amândoi Ryder. Ne-am căsătorit acum patru ani.

— N-am ştiut, spuse Genevieve cu căldură, luând loc din nou. Felicitări! Doar aţi fost votaţi în liceu drept „Cuplul care este cel mai posibil să nu se despartă."

George ridică o sprânceană, nu-şi mai aducea aminte.

— Haide, nu-ţi mai bate joc de noi, zise Kathy râzând. Gen, arăţi minunat. Dar parcă am citit că acum participi la nişte scufundări? Trageţi chiulul sau ce faceţi aici? Ştirile cu prostituatele ucise au ajuns şi pe continent. Tocmai au găsit-o pe a doua fată, nu?

Genevieve dădu din cap că da.

— Aveţi grijă când vă întoarceţi. Nu-i de mirare că aţi vrut să mai evadaţi puţin, adăugă Kathy.

— Apropo, spuse Genevieve. Îl cunoaşteţi pe Marshall — şeful meu?

Kathy zâmbi din nou. „O persoană care este permanent veselă", se gândi Thor.

— Sigur că da. Ne făcea mereu să râdem când eram copii. Încă îmi mai plac bărcile şi scufundările datorită lui. Ne-am mutat aici pentru că George a studiat Dreptul la Universitatea din Miami, apoi şi-a găsit o slujbă... dar tot îmi mai este dor de Keys. Da, îmi aduc aminte de Marshall, cum să nu!

— Şi n-aţi dat peste el pe undeva pe aici, prin zonă, recent? întrebă Thor.

Kathy clătină din cap nesigură. Era clar că ea era mai vorbăreaţă. George era taciturnul în cuplul lor.

— Nu, îmi pare rău. N-a venit aici cu voi? Mi-e greu să cred că Marshall umblă după fuste. Îmi aduc aminte că ne spunea odată că, într-o bună zi, va avea propria companie de scufundări profesioniste. Şi a reuşit.

— Da, a reuşit, murmură Genevieve.

— Uau, ce coincidenţă, să dăm peste voi, schimbă Kathy subiectul. E adevărat, nu este o distanţă chiar atât de mare, dar n-am mai fost în Key West de ani de zile. Mai mergem din când în când în Key Largo, este la nici o oră distanţă. E mai uşor să mergem acolo când avem vreun weekend liber.

— Vă înţeleg. Şi eu vin foarte rar aici, spuse Genevieve.

— De fapt, zise George din senin, ce coincidenţă că v-am întâlnit chiar în seara asta. Chiar mă gândeam zilele astea la voi, la tine, la Bethany şi Victor. Mă gândeam că trebuie să fiţi tare afectaţi de ce se întâmplă acolo.

— Adică de crime? întrebă Thor încruntat.

— Da, aprobă George, clătinând grav din cap. Îţi aduci aminte? Eram încă la şcoală, în ultimul an, cred, când s-a scris în ziare despre fata care voia să ajungă supermodel. Vă aduceţi aminte?

— Da, şi care a dispărut din senin, zise Genevieve.

— Mă tot roade povestea asta, continuă George.

— Dar n-a apărut ceva prin ziare şi anul trecut, tot despre o femeie dispărută? Or mai fi găsit-o? se întrebă Kathy îngrijorată.

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Genevieve. O să-l întreb pe Jay.

— A, Jay! Bietul de el, zise Kathy. Şi-a iubit atât de mult soţia! S-a recăsătorit?

— Nu. Nici măcar nu se mai vede cu alte femei, din câte ştiu eu.

— Să îl pupi din partea noastră, da? spuse Kathy.

— Bineînţeles.

Kathy îşi privi ceasul.

— Aoleu! Hai să mergem. Ne-am lăsat copilul cu vărul lui George. Apropo, avem un băieţel, îl cheamă tot George, bineînţeles, spuse ea dându-şi ochii peste cap.

— Atunci vă mai felicit o dată, le zâmbi Genevieve.

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit mai devreme! A fost nemaipomenit că ne-am revăzut, zise Kathy ridicându-se, urmată de ceilalţi. Cele două prietene se îmbrăţişară.

— Chiar că-i nemaipomenit, adăugă George.

— Ne-a făcut plăcere să te cunoaştem, îi spuse Kathy lui Thor, măsurându-l din cap până-n picioare, după care îi făcu semn cu ochiul lui Genevieve.

— Chiar că-i nemaipomenit, repetă George strângându-i mâna lui Thor.

— A, apropo, vă dorim noroc la vânătoarea de comori. Şi să nu ne uiţi, Gen.

Kathy plecă făcându-le cu mâna trasă de soţul ei.

Thor o privi zâmbind pe Genevieve.

— George a fost cel mai deştept copil din clasă, îi explică ea întorcându-i zâmbetul.

— Iar Kathy?

— Cea mai vorbăreaţă.

Izbucniră amândoi în râs. Dar el redeveni repede serios. Îl tulburase ceva în timpul conversației. După ce își plătiră nota și plecară, recapitula totul în minte.

Toți cei pe care îi suspectase până acum erau oameni cunoscuți, prieteni apropiați.

Jay.

A cărui soție a murit înecată.

Victor.

Care a fost cu prostituata.

Pe drumul către hotel, își dădu seama că George și Kathy puseseră punctul pe *i*.

Povestea se mai întâmplase și înainte.

Prin urmare, cine fusese tot timpul în preajmă? Orice necunoscut, bineînțeles. Oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată. Key West putea să fie doar o escală pentru criminal. Și era sigur că o mulțime dintre oamenii care trăiau acum acolo se mutaseră în perioada cât era Genevieve în liceu.

Prin urmare, nu exista nici un motiv să creadă că ucigașul era unul dintre ei.

Doar că...

E adevărat, era o exagerare, dar dacă fantomele chiar există? Și dacă fantoma lui Genevieve continua să apară nu pentru că ar fi avut ea nevoie de ajutor, ci pentru că voia să le fie *lor* de ajutor?

— Aiurea, gândi el cu voce tare.

Genevieve era pe jumătate adormită pe scaunul din dreapta. Își ridică ușor capul.

— Poftim?

— Nimic, iartă-mă, murmură el.

Cum altfel ar fi trebuit să-i răspundă? „Auzi, ştii ceva? Şi eu am început să văd fantome. O altă fantomă, un puşti şmecher, dar tot fantomă..."

Gen era atât de obosită, încât fu tentat s-o ia în braţe ca s-o ducă în cameră după ce lăsară maşina în grija portarului. Se abţinu însă şi se limită la a-şi trece un braţ în jurul mijlocului ei.

Ea se prăbuşi pe pat, murmurând ceva despre cum se va ridica într-o secundă să se schimbe.

Dar nu se mai ridică. Şi nu o va mai face în acea noapte, era sigur. Reuşi să-i scoată pantofii, dar o lăsă să doarmă în rochia lila cu bretele.

Se strecură lângă ea şi o trase către el.

Aproape...

Nu putea să scape de senzaţia că ucigaşul era cineva foarte apropiat de ei.

În cine să aibă încredere?

În Lizzie şi Zach — erau din nord şi e clar că n-au fost pe aici cu ani în urmă.

Dar în cine altcineva? Marshall — care s-ar putea să-şi bată joc de toţi — era din Key West. Întrebarea rămânea, în cazul lui, când lucrase în nord şi în ce perioadă lucrase în sud?

Alex?

Key era prea aproape, nu-l putea elimina de pe listă. Plus că a fost în liceu când a dispărut fotomodelul, însă şi Victor a fost la liceu pe atunci.

Asta nu-l exonera însă pe nici unul dintre ei.

Jay.

La urma urmei şi Jack trăise tot în arhipelag.

Deci... la dracu'!

Însemna că vânătorii de fantome rămâneau în categoria oamenilor în care putea avea încredere.

Strânse din dinți, nu mai voia să se gândească la nimic. Voia să adoarmă. Fusese o zi lungă și era mort de oboseală.

Mort...

Se trezi a doua zi dimineață când auzi strigătul lui Genevieve.

Era trează și tremura.

Thor se dădu jos din pat, aprinse lumina, apoi ocoli patul și se duse s-o ia în brațe. Mirosul de apă sărată era puternic și ascuțit.

Gen îl privea cu ochii măriți de groază.

— Trebuie să ne întoarcem! strigă ea și se aruncă în brațele lui, tremurând.

Sarea și apa parcă îi pătrundeau în carne, odată cu groaza rece ca gheața și dureros de violentă.

Capitolul 18

Genevieve făcu eforturi să judece rațional — mai ales pentru că nu-şi putea explica nevoia imperioasă de a se întoarce urgent în Key West.

„Bine măcar că Thor pare a nu mai fi dezgustat de mine", se gândi ea.

N-a comentat nimic despre mirosul sărat de mare sau despre umezeala care părea că îi copleşeşte, în fiecare noapte. „Din moment ce el poate să ignore aceste fenomene ciudate, îşi zise ea, atunci pot şi eu măcar să rezist tentației de a pleca, să rezist suficient de mult cât să închiriez câteva ore o barcă cu motor ca să-l caut pe Marshall."

În ciuda nopții istovitoare, se treziră devreme din cauza coşmarului ei.

Poate că intenția fantomei fusese pur şi simplu să-i trezească şi să-i determine să plece.

Thor era calm.

— Înțeleg, spuse el foarte blând, ținând-o în brațe în timp ce ea tremura, iar femeia în alb şi pirații dispăreau din nou în ceață. Dar abia am ajuns. Drumul înapoi este destul de lung. Putem închiria o barcă, dăm

o raită câteva ore şi ajungem oricum în Key West până la cinci, cel târziu. Bine?

Recunoscătoare că el nu a luat-o la sănătoasa, Gen fu de acord că mai pot rămâne aici până la prânz.

Pe drumul către port, dădu câteva telefoane. Bethany păru să fie deranjată că este trezită atât de devreme.

Îl trezi şi pe Jay. Acesta părea epuizat şi dezgustat.

Nikki Blackhawk fu singura care păru nu doar încântată, ci şi pusă pe treabă.

— Nu ştiu cât de mult v-am fost de ajutor până acum, dar azi a apărut un articol despre *Marie Josephine* şi povestea cu Anne, Aldo şi piraţii. Cred că Anne va fi mulţumită când va vedea cum a scris Hellen despre ea. Sunt sigură că şi Gasparilla ar fi încântat să afle că lumea va afla, în sfârşit, că nu el a ucis-o pe Anne.

— Deci tu crezi că fantoma este Anne?

Nikki ezită.

— Încă nu sunt sigură, zise ea în cele din urmă.

— Dar ai văzut-o!

— Oarecum. Adevărul este că numai unii oameni pot vedea fantome şi, în acelaşi fel, numai unii oameni sunt văzuţi sau simţiţi de fantome. Această fantomă vrea ca *tu* să faci ceva. Prin urmare, nu-ţi rămâne decât să faci ceea ce ai de făcut. Îţi promit că vom cerceta toate străzile, cot la cot cu poliţia, ca s-o găsim pe Audrey.

Când închise telefonul, Genevieve zâmbi. În ciuda viselor, era clar că trăiesc în timpuri moderne. Thor vorbea şi el la telefon. Vorbise deja cu Jack şi lăsase un mesaj pentru Sheridan; vorbea cu Brent în timp ce ea vorbise cu Nikki.

— E totul în regulă? o întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ, adâncită în gânduri.

În portul din Coconut Grove, Thor reuşi să închirieze o barcă de mare viteză, aşa cum îşi dorise. Era o zi perfectă pentru o ieşire în larg; apele erau calme, adia o briză blândă, iar cerul era limpede precum cristalul. Sigur, vremea putea să se schimbe în orice moment, dar ei aveau nevoie doar de câteva ore, aşa că toate condiţiile păreau perfecte.

Îşi închiseră telefoanele ca să nu fie întrerupţi şi se îndreptară către nord, ocolind Key Biscaine, urmând ruta maritimă clasică, cu o viteză la limita legală, apoi se întoarseră. Centrul oraşului Miami era vizibil de la distanţă, cu blocurile turn înălţându-se deasupra oceanului şi cu toate suferinţele oribile şi cotloanele lui mizere invizibile de la această distanţă.

Thor părea să fie din ce în ce mai iritat, pe măsură ce treceau din port în port fără să găsească nimic. Pe drumul de întoarcere îi zise:

— Nu ştiu de ce, dar puteam să jur că îl găsim pe Marshall pe undeva pe aici, deşi sunt sigur că şi altcineva ar fi putut să sune la poliţie în numele lui.

O văzu că îl priveşte alarmată, aşa că adăugă repede:

— Sunt sigur că n-a păţit nimic.

Genevieve îşi făcea în continuare griji pentru Marshall, dar era mulţumită că se întorc pentru că se simţea în continuare atrasă către Key West, voia să se întoarcă acolo cât mai repede posibil.

După care Thor spuse:

— Râul.

Gen fu cât pe ce să protesteze cu voce tare. S-ar putea să mai dureze câteva ore dacă vor să cerceteze şi râul Miami.

Dar se strădui să rămână liniştită, deşi fierbea de nerăbdare în sinea ei.

Se trezi la un moment dat că se ridică în picioare strângând în mână consola, în timp ce treceau pe lângă un cartier luxos, întins pe ambele maluri ale râului.

— Uite-o! izbucni ea. Uite barca lui Marshall!

— Unde?

— Acolo... lângă pontonul ăla uzat. În spatele casei scorojite. Ea este! Am lucrat ani de zile pe barca aia. Ea este. Sunt sigură. Uită-te la ea. Este o barcă pentru scufundări profesioniste, nu o ambarcaţiune de croazieră.

Reduse la tăcere motorul, apropiindu-se încet.

Genevieve gemu de furie.

Marshall! Cu ochelari de soare, cu mâinile împreunate sub cap, întins pe punte, cu o sticlă de scotch alături.

Simţi cum o cuprinde o furie înnebunitoare. Înainte ca Thor s-o poată avertiza să rămână tăcută, ea strigă furioasă:

— Marshall Miro, ticălos nenorocit!

Marshall sări ca ars. Se uită la Genevieve nevenindu-i să creadă, mai întâi confuz, apoi, spre mirarea ei, înfricoşat şi îngrozit.

— Marshall! strigă ea din nou.

Thor trebui să oprească motorul. Traseră alături. Genevieve nu mai aşteptă. O luă la fugă şi sări pe cealaltă barcă.

— Genevieve! strigă Thor. Aşteaptă! La naiba, aşteaptă!

Marshall reuşise să sară în picioare. Era într-un slip kaki, fără cămaşă. Iar ea se îndreptă direct către el.

— Stai! strigă din nou Thor, apoi îşi legă barca de a lui Marshall şi o urmă repede, la timp s-o vadă cum îl loveşte pe Marshall.

Tare, cu ambii pumni izbindu-l în piept.

— Genevieve!

O ajunse din urmă şi o trase înapoi, înainte ca Marshall să riposteze.

Dar era evident că acesta n-avea nici cea mai mică intenţie să lovească pe cineva. Nu protestă în nici un fel la furia sălbatică a lui Genevieve. Se trase înapoi insistând:

— Nu vreau să mă întorc. Nu vreau să mă întorc, nu înţelegi? La dracu', de ce nu vreţi să mă lăsaţi în pace?

Genevieve îl privi şocată, uimirea luând locul furiei.

— Marshall, despre ce naiba vorbeşti? Noi ne-am făcut griji pentru tine. Am fost...

Marshall era un bărbat înalt, cu musculatura şi dimensiunile scoase şi mai mult în evidenţă de capul ras şi de tatuaje. Dar, în ciuda lor, arăta ca un copil speriat.

— Ar fi cazul să te explici infinit mai bine decât atât, mârâi Thor.

Deja avea pumnii strânşi de o parte şi de cealaltă a corpului, iar tonul vocii lui păru că stârneşte ceva în Marshall, pentru că şi acesta începu să se încordeze înfuriat. Atmosfera începea să fie încărcată. Ea îşi păstră

poziția între cei doi bărbați, sperând să-i împiedice să se ia la bătaie.

— Calmați-vă amândoi, spuse ea uitându-se de la unul la altul.

Marshall scoase un oftat lung şi-şi lăsă capul în jos:

— N-am cum să vă fac să înțelegeți. Eu însumi abia am scăpat cu viață.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Thor.

— Este ceva în apă, spuse Marshall. Ceva ce nu ar trebui să se afle acolo. A încercat să mă înece. Era cât pe ce să reuşească, adăugă el arătând cu degetul către Genevieve. Este numai din cauza ta. De ce naiba nu mă lăsați în pace?

Genevieve deschise gura, dar nu găsi cuvinte să-i răspundă.

— Marshall, tu vorbeşti sau scotchul? întrebă Thor.

— N-am ajuns la scotch decât după ce m-am întâlnit cu chestia aia, ce naiba o fi.

— Şi ce era? insistă Thor pierzându-şi răbdarea.

— Nu ştiu, spuse Marshall privindu-i sfidător. N-am apucat să-l văd.

— Spui numai tâmpenii, zise Thor.

— N-ai nici un drept să dispari în halul ăsta. Te credeam cel mai grozav om din Keys.

— Asta a fost odată, spuse el posomorât.

— Te rog, spuse Genevieve. Nu înțeleg.

Marshall se uită la ea, clătină din cap, apoi se cutremură.

— Era ceva în apă. Trăgea de mine încontinuu. Mă trăgea în jos. Îmi dădea drumul, apoi mă trăgea din nou

sub apă. Şi nişte zgomote ciudate şi... la dracu', nu poţi să simţi mirosuri pe sub apă, dar vă jur că mirosea a putreziciune. A încercat să mă omoare. Vorbesc serios. Eu nu mă mai întorc acolo... în nici un caz în viitorul apropiat. Până nu-l găseşte cineva şi nu-l omoară sau... poate că îl exorcizează cumva, naiba ştie. Tot nu înţelegeţi? A încercat să mă omoare. Şi *tu* l-ai adus, Gen. Tu l-ai adus la viaţă când te-ai scufundat şi ai văzut... ce ai văzut.

Thor continua să-l privească fix, cu ochii îngustaţi de dispreţ.

— Să nu dai vina pe Genevieve, spuse el. Dă vina pe proiect, dar nu pe ea, mai zise el şi o prinse de mână. Hai să mergem!

— Să mergem? repetă ea ca un ecou.

— Doar l-ai auzit. Nu vrea să se mai întoarcă. Iar noi *trebuie* să ne întoarcem. Marshall, îţi mai dau un sfat — las-o mai moale cu scotchul. Şi, când o să simţi că te poţi stăpâni, atunci ştii unde ne găseşti. Hai să mergem, Genevieve.

Se întoarseră la barca închiriată. Thor o legase de a lui Marshall atât de grăbit, încât provocase câteva zgârieturi pe carenă, pentru care va trebui să plătească despăgubiri.

Ori nu remarcă, ori nu-i păsa.

Scoase barca de pe râu, străduindu-se să păstreze limita legală de viteză. Nu se uita decât drept înainte. O simţi cum vine şi se aşază lângă el.

— Părea înfricoşat de-a binelea, murmură ea.

Lucrase atâta timp cu Marshall! Se simțea furioasă, dezamăgită, trădată. Dar tot mai găsea putere să-l apere pe omul care îi fusese șef atâția ani — un șef înțelept, bun profesionist, sigur pe el.

— Crede-mă, nu este stilul lui Marshall să reacționeze așa. L-am văzut dând piept cu milioane de pericole, dar nu l-am mai văzut niciodată prăbușit în halul ăsta.

Thor nu se uită la ea câteva momente, iar când o privi în cele din urmă îi zâmbi amar:

— Nu mai contează acum. Cu toții avem în suflet undeva, îngropat adânc, ceva care ne îngrozește. În cazul lui Marshall... cine naiba poate ști ce s-a întâmplat? Dar nu este vina ta. Nu tu ai cauzat toată nebunia asta, spuse el, apoi ezită uitându-se din nou drept înainte. Nu cred în fantome, continuă el, și cuvintele lui sunară ca o replică învățată pe dinafară, repetată de atâtea ori încât nu mai suna deloc convingător. Însă, dacă acolo chiar există fantome... dar se opri scuturând din cap. O să mergem mai departe. Nu cred că există ceva în apă care vrea să-i facă rău lui Marshall. Orice s-ar fi întâmplat, cred că i-a atins o coardă sensibilă. Orice om are puncte slabe, vulnerabile.

Rămase tăcut câteva secunde, după care îi zâmbi din nou:

— La naiba! Bine măcar că l-am găsit, că este viu și nevătămat. Asta trebuie să le spunem celorlalți. Că Marshall a simțit nevoia să-și ia o pauză. Ceea ce este întru totul adevărat.

— Și dacă vreun monstru din adâncuri chiar a încercat să-l omoare?

— Nu cred, spuse el simplu. Dar sunt convins că avem un criminal în carne şi oase care bântuie prin oraş. Din cauza *asta* trebuie să fim... să nu ne fie teamă, dar să fim pe fază. Cred că pentru celelalte... lucruri vom găsi în curând o explicaţie.

Ea rămase lângă el, fără să-i dea replica imediat. Apoi spuse:

— Pe Marshall l-am găsit. Acum trebuie s-o găsim şi pe Audrey.

Thor nu-i zise nimic. Dar ea înţelese la ce se gândea: că s-ar putea să n-o mai găsească niciodată pe Audrey şi că, dacă o vor găsi totuşi, atunci ea s-ar putea să fie deja moartă.

Ajunseră la casa lui Genevieve înainte de a se lăsa întunericul.

După ce parcară, Thor îşi scoase celularul care începuse să sune.

— Unde ai fost? De ore întregi încerc să dau de tine.

Era Sheridan şi părea teribil de nervos.

— Am fost pe drum, răspunse Thor sec. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am mai citit o scrisoare şi se potriveşte al naibii de bine cu ce s-a grăbit jurnalista aceea să sugereze în articolul de ziar. Dacă aţi mai găsit ceva şi n-aţi vrut să-mi spuneţi şi mie atunci înseamnă că aţi încălcat prevederile contractuale.

— V-am dat tot ce am găsit, spuse Thor.

— Trebuie neapărat să vă scufundaţi din nou acolo, zise Sheridan.

— Imediat ce voi avea aprobarea poliției.

Sheridan pufni enervat.

— Doar n-o să pună sub pază tot oceanul. Nu aveți nici un motiv să întrerupeți scufundările.

— Domnule profesor, pentru mine apariția cadavrelor este un motiv suficient. Mai vreți să-mi comunicați și altceva?

— Poți să vii imediat aici?

Thor își păstră cumpătul, strâmbându-se către Genevieve care îl privea nedumerită.

— O să dau o fugă chiar acum. Dar, mai întâi, sun la poliție ca să văd dacă și-au terminat treaba pe fundul oceanului.

— Cum să termine vreodată? Doar este ditamai oceanul, pentru numele lui Dumnezeu!

Probabil că Sheridan avea dreptate; iar Thor avea doar chef să-l contrazică.

— Te duci să te vezi cu Sheridan? îl întrebă Genevieve după ce el închisese telefonul.

— Vrei să vii și tu?

— Nu, te las să-l suporți de unul singur, spuse zâmbind ironic.

— N-o să stau mult, îi zise el preocupat.

— Atunci du-te mai repede ca să te întorci cât mai curând. Eu o s-o sun pe Bethany să văd ce fac ceilalți și să-i întreb dacă ne întâlnim mai târziu să luăm cina împreună.

— Mai întâi, te conduc până în casă.

— Nu este nevoie — doar i-am dat pe toți afară înainte să plec și am lăsat casa încuiată, îi reaminti ea.

— Mai întâi, te conduc până acasă, insistă el.

Ajunşi înăuntru, trecură prin aceeaşi cercetare de rutină ca şi în primele dăți. Thor nu credea că ar putea cineva să se fi ascuns pe undeva prin casă, pregătit s-o atace pe Genevieve, dar avea totuşi senzația că se pregătea ceva ce avea să „explodeze" cât de curând.

Casa, aşa cum se şi aşteptau, era pustie.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine? o întrebă el.

— Doar ai scotocit peste tot, o să-mi fie bine, îl asigură ea.

— Să nu ieşi de aici fără mine! porunci el.

Ea dădu din cap ascultătoare.

— Bine. O să te aştept.

Îl conduse până la uşă zâmbind. El ezită, fără să-şi dea seama de ce. Simțea că i se pune un nod în gât. Ar fi vrut s-o ia în brațe, să n-o lase singură. O îmbrățişă totuşi şi o sărută tandru. Când îi dădu drumul, ea îi şopti:

— Pentru ce a fost asta?

„Pentru că te iubesc..."

Dar nu spuse nimic cu voce tare. Nu mai simțise niciodată aşa ceva. Mai ținuse şi în alte dăți la câteva femei, şi în unele cazuri se implicase chiar destul de profund în relația cu ele.

Dar nu fusese niciodată îndrăgostit, nu simțise niciodată ce simțea acum.

— Nimic. Mai bine mă urnesc din loc. Să termin odată. A fost o zi lungă. Şi ai dreptate. Mi-ar plăcea să luăm cina cu ceilalți, să vedem ce au mai găsit şi ei şi să hotărâm ce facem mai departe. Cel puțin acum le

putem spune că Marshall este sănătos. Chiar ar fi bine să începi să-i suni chiar acum. Probabil că ar fi trebuit să-i sunăm chiar mai devreme. Am fost cam...

— Supărat?

— Da. Şi... la naiba, nu mai contează! Nu pot să-ţi explic acum. Mă grăbesc.

Nu trebuia să explice. Ştia că ea va înţelege. Îi făcu semn cu mâna când se urcă din nou la volan.

Ea îi zâmbi şi-i răspunse la salut.

Thor răsuci cheia în contact, după care fu cât pe ce să se întoarcă. Îl deranja ceva, dar nu era sigur ce anume.

În cele din urmă plecă, dar fără tragere de inimă.

Genevieve îl privi pe Thor îndepărtându-se, întrebându-se de ce oare era atât de nerăbdătoare ca el să plece.

Se încuie pe dinăuntru, cu un gând obscur ce nu-i dădea pace.

Ştia de ce fusese nerăbdătoare.

Pentru că voia să încerce să-şi cheme fantomele, iar el nu ar fi înţeles asta.

Cum să le cheme?

„Ar fi mai bine să-l sun pe Adam Harrison, se gândi ea. Ar trebui să-i sun imediat şi pe el, şi pe ceilalţi, exact aşa cum i-am spus lui Thor că voi face."

Dar simţea din nou acelaşi sentiment de nerăbdare care o bântuise întreaga zi. Da, îl găsiseră pe Marshall, iar Marshall era viu şi nevătămat.

Dar Audrey nu era deloc vie şi nevătămată. Ştia asta, fără să înţeleagă de unde.

Inima îi bătea nebuneşte când se duse la canapea, unde se aşeză, închise ochii şi încercă să se concentreze, străduindu-se să afle dacă putea să comunice cu morții, cu femeia care a ales-o tocmai pe ea.

„Te implor, nu vreau ca Audrey să fie deja moartă!" se rugă ea în tăcere.

Se lăsă pe spate şi închise ochii.

Încercă să se relaxeze. Să-şi elibereze mintea.

Uşor de spus, greu de făcut.

Aşa că îşi lăsă gândurile să alerge libere.

„Ajută-mă. Te rog. Spuneai să fiu atentă. La ce?

Sau la cine?

Te implor, nu vreau să moară din cauza mea. Poți să mă ajuți.

Te rog..."

La secția de poliție, Thor fu întâmpinat de ofițerul de serviciu care îi spuse să aştepte să sune pe cineva.

Jay era undeva prin oraş. În locul lui, veni detectivul Suarez ca să vorbească cu Thor.

— Ofițerul de serviciu mi-a spus că ați vorbit deja cu Marshall Miro, zise Suarez.

— Da. Vrea să ia o pauză din motive personale. E cu barca undeva pe râul Miami, andocat în dreptul unei case. Bănuiesc că este a unui prieten, poate chiar a lui însuşi.

— Ei, ați văzut? Prietenul şi colegul vostru este bine mersi.

— Da. Dar sunt mult mai îngrijorat în privința lui Audrey.

Suarez părea nerăbdător.

— Sunt sigur că şi ea este pe undeva şi se distrează. Dar o să rămân cu ochii în patru. Ştiţi că prietenul dumneavoastră Victor este ultima persoană văzută în compania târfei.

Thor se gândi că nu-l place deloc pe acest Suarez. „Târfa" — chiar dacă nu i se cunoştea deocamdată identitatea — merita ceva mai mult respect.

— L-aţi interogat deja, comentă el.

— Mda, eu l-aş mai fi reţinut. Dar proprietarul magazinului a refuzat să depună plângere, spuse Suarez pufnind dezgustat. Oamenii ăştia — zise el fluturând din mână, fără să indice pe cineva în mod special — parcă sunt toţi din acelaşi clan.

— Să înţeleg că nu sunteţi din această zonă, murmură Thor.

— Nu, deloc. Am trăit prin toată ţara, spuse Suarez.

Thor fu mulţumit că n-a menţionat nici un loc anume; ar fi detestat să înceapă să urască vreo localitate doar din cauză că acolo s-a născut Suarez.

— Mda, prietenul vostru este din nou liber, aşa că să aveţi grijă, continuă Suarez.

Atenţie!

— Lucrez cu el, spuse Thor. Iar poliţia n-are nici o dovadă împotriva lui, nu-i aşa?

Suarez ridică din umeri.

— Tot ce ştiu eu este că această chestie asta s-a mai petrecut pe aici şi altădată. Aşadar, criminalul trăieşte de mai multă vreme în zonă, la fel şi amicul nostru.

— La fel şi o groază de alţi oameni, adăugă Thor glacial.

La naiba, dacă ar fi fost sigur sută la sută că Victor este vinovat, atunci nu l-ar fi apărat în faţa acestui individ.

— Am venit să vă anunţăm că mâine reluăm scufundările.

Suarez ridică din umeri.

— Încercaţi să nu mai descoperiţi vreun cadavru, bine?

Încerca să fie glumeţ?

— La revedere, domnule detectiv, spuse Thor.

Mai nervos decât fusese până acum, se îndreptă în cele din urmă către Sheridan.

„Te rog..."

Simţea deja mirosul mării. Ceva care parcă plutea în jurul ei. La început i se păruse doar o tensiune oarecare în aer, o sursă de energie... de curent electric.

„Te rog, ajută-mă."

Începea să simtă din ce în ce mai intens că mai era cineva de faţă. Respiră adânc, de câteva ori. Nu voia să-i fie frică. Trebuia să reuşească. Voia să rămână cu fantoma până când...

Sări ca arsă de pe canapea, când auzi un ciocănit în uşă.

Electricitatea dispăru. Nu se mai simţea deloc marea sau altceva, în afară de liniştea din jur.

Se ridică înjurând.

Ciocănitul se repetă, devenind mai insistent, în timp ce traversă încăperea către uşă. Se uită prin vizor şi îl văzu pe Victor.

— Gata, nu mai bate, calmează-te, îi spuse ea deschizând uşa.

El se strecură pe lângă ea, ignorându-i cuvintele.

— Detectivii ăia nenorociți m-au perpelit la foc mic, de parcă aş fi fost psihopatul de Ted Bundy! explodă el.

— Victor, nu da vina pe ei! Şi-au făcut meseria.

— N-au nici un suspect adevărat. Din cauza asta se iau de mine. O să-i dau în judecată. Asta este deja hărțuire.

— Haide, Victor, nu te mai enerva, doar ți-au dat drumul, spuse ea.

— E din cauza ta! o acuză el.

— A mea?

— De ce a trebuit să-l suni pe Jay şi să-i spui că noi am aruncat manechinul?

— Pentru că trebuia. Şi-ar fi consumat ore întregi anchetând...

— De parcă nu-şi consumă ore întregi anchetând şi acum, ca să dovedească până la urmă că eu am furat blestematul ăla de manechin, o întrerupse el.

— Vrei ceva de băut? Suc sau altceva?

— Genevieve, crede-mă, habar nu ai cum a fost.

— Victor, îmi pare rău, dar te porți ca un copil.

— Ca un copil? Dar n-ai nici cea mai vagă idee cum este să treci prin aşa ceva.

Mergea furios prin încăpere, aşa încât Gen se ţinu la distanţă de el. Îşi repetă de câteva ori în minte că îl cunoaşte de-o viaţă.

— Femeile! explodă el din nou şi ridică un deget la ea. Mereu te duc la necaz — mereu se iau de tine şi mai vor şi bani pentru asta!

— Haide, Victor. Doar nu eşti primul om de pe pământ care a fost fraierit de o prostituată. Şi cum poţi să mai fii încă supărat? Biata femeie este moartă acum.

El continuă să meargă agitat, de parcă nici nu ar fi auzit-o.

— Victor, ajunge! Îmi pare rău, dar având în vedere ce s-a întâmplat cred că am făcut ce era mai bine.

Dintr-odată îi păru rău că nu plecase cu Thor.

„Oare mai durează mult până se întoarce?"

„Destul de mult", se gândi ea, simţindu-se tot mai neliniştită.

Iar Victor parcă îi citi gândurile.

— Unde este iubitelul tău? o întrebă el.

— E pe drum, vine în câteva minute.

— Probabil că s-a dus la poliţaii ăia. Să le aducă aminte că eu trăiesc dintotdeauna aici, aşa că pot fi socotit vinovat de toate crimele nerezolvate de ei.

— Victor, la naiba, doar ţi-am spus...

— Da, da, că îţi pare rău.

— Exact, izbucni ea furioasă. Şi în loc să-ţi mai plângi atâta de milă, mai bine ai încerca să te gândeşti şi la Audrey.

— Sigur. Hai să ne facem cu toţii griji pentru biata Audrey.

— Tot tu ai fost cel care a văzut-o ultima oară, spuse ea fără să se gândească, apoi gemu dându-şi seama de greşeală.

El se întoarse furibund către ea, cu pumnii strânşi.

Gen nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

Ce proastă fusese! N-ar fi trebuit să-i deschidă uşa.

— Îmi vine să te strâng de gât, spuse el calm.

Ea îngheţă pentru o clipă, incapabilă să se mai mişte din cauza şocului provocat de ameninţarea din vocea lui.

Chiar îl cunoştea atât de bine?

Victor era furios pe prostituată.

Se enervase oare şi pe Audrey?

A fost ultimul om văzut în compania celor două femei.

Minţise în legătură cu manechinul? Gen nu se putu abţine să nu-şi aducă aminte de acele bucăţi rupte de plastic.

Se forţă să rămână calmă.

— Mă duc să-mi iau o bere, îţi aduc şi ţie una, spuse ea calm. Stai jos. Vin repede.

Nu avea deloc de gând să se mai întoarcă, bineînţeles. Se îndreptă spre uşa din spate a casei, auzindu-l cum merge în continuare de colo-colo. Trecu în fugă prin bucătărie şi ieşi pe uşa din dos.

Capitolul 19

„Sheridan este cel mai plictisitor savant aspirant la gloria eternă", se gândi Thor.

Era adevărat că a doua scrisoare confirma tot ce spusese Genevieve. Aldo fusese criminalul, rămas în posteritate drept iubitul gata să înfrunte pe oricine în numele dragostei sale pentru Anne. El plănuise să se răzbune pe englezi, pe corabie — şi pe femeia care-l respinsese.

Sheridan continua să vorbească, dar Thor abia de-l mai auzea. Era cu mintea în altă parte.

Neliniştea pe care o tot simţea era din ce în ce mai tulburătoare. Dacă Sheridan n-avea să tacă în următoarele şaizeci de secunde, avea de gând să inventeze o scuză şi să-l lase baltă.

Dar nu fu nevoie.

Îi sună telefonul.

— Thor, sunt Brent Blackhawk. Unde sunteţi?

— Eu sunt la Sheridan, la laborator.

Urmă o fracţiune de secundă de tăcere.

— Iar Genevieve?

— Acasă la ea.

— Nu răspunde la telefon.

I se strânse stomacul de frică.

— Domnule Thompson, putem să terminăm? îl întrebă Sheridan ezitant.

— Am terminat deja, răspunse Thor acru.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către uşă, apoi fugi până la parcare în timp ce continua să vorbească la telefon cu Brent.

— Ştiu că tu nu crezi în... toate astea, spuse Brent, dar trebuie neapărat să te duci acasă la ea. Găseşte-o pe Genevieve. Vin şi eu într-acolo.

— Am ajuns deja la maşină, îi zise Thor aşezându-se pe scaun.

Inima îi spărgea deja pieptul.

Ştiu înainte să se uite în dreapta sa că nu este singur în maşină.

Josh Harrison avansase de la bancheta din spate la scaunul din dreapta şoferului.

— Sper că ai venit să mă ajuți, izbucni Thor prost dispus.

— Este în pericol — ştiu, spuse fantoma.

— Asta-i tot?

— Ştiu că ucigaşul este *viu,* dar nu ştiu tot ce face. Ştiu doar... La naiba, mergi mai repede, ce te moşmondeşti atâta?

— Genevieve, ce naiba faci?

Se ascunse în tufele de hibiscus, când îl auzi pe Victor ieşind pe uşa din spate.

— Genevieve? Unde naiba eşti? strigă el. Îl auzi bombănind: Acum a luat-o şi ea razna.

Era sigură că nu avea cum s-o vadă. Se aşternea întunericul şi, deşi i se păruse la început că se lasă prea încet, ştia că în curând va fi întuneric complet.

Îşi muşca buza, întrebându-se dacă nu cumva face o prostie. Îl iubea pe Victor ca pe un frate, dar...

Fusese ultimul om văzut cu prostituata.

Şi tot el fusese cel care o condusese acasă pe Audrey. Iar acum Audrey era de negăsit.

Rămase nemişcată. Nu avea de gând să se întoarcă în casă. Poate că ucigaşul e un om complet necunoscut, totuşi...

Se simţea rău, nu-i venea să creadă că Audrey plecase din proprie iniţiativă, ca Marshall.

Trebuia să se întoarcă în oraş, la hotel. Cât timp era înconjurată de oameni nu putea să i se întâmple nimic.

Regretă că fugise din casă fără telefonul celular, dar n-avea de gând să se întoarcă după el.

Nici nu îndrăznea să iasă pe strada din faţa casei. Dacă venea după ea?

Ezită, se întoarse şi se căţără pe gardul dinspre vecini. Simţi un fior ciudat în timp ce îl escalada.

Se gândi la momentele când ar fi putut să jure că este urmărită, că este spionată.

Ştia cumva că acela este criminalul.

Certiudinea o copleşi.

Victor?

Inima şi mintea ei se împotriveau acestei versiuni.

Traversă grădinile oamenilor, neliniştită pentru că simţea ochii în noapte. Simţea că şi acum este urmărită, spionată.

„O pură idioțenie", se gândi ea. Nu știa cum ar fi putut-o urmări cineva având în vedere felul în care plecase, itinerariul pe care îl urmase.

O coti spre strada Duval, simțindu-se înnebunită, paranoică. Erau oameni pretutindeni. Nu fusese urmărită. Îi venea să râdă cu voce tare în timp ce fugea către hotel, după care redeveni serioasă, gândindu-se ce s-ar face dacă ar da chiar acum peste Victor. Și-ar pierde mințile de frică. Dacă o să dea peste el. O să fie mai furios ca niciodată.

Păși pe plaja complexului hotelier, cu pași lungi și încrezători. Dar când ajunse la parcare sentimentul straniu îi reveni.

Își dădu seama că se oprește. Înserarea se transformase în noapte. Felinarele creau umbre cumplit de sinistre sub fiecare creangă și frunză. Nori fantomatici treceau prin dreptul lunii.

„De ce naiba stau în parcare și tremur ca o proastă?" se întrebă.

Își dădu seama că nu vrea s-o ia pe cărarea care ducea către zona cu barul *tiki* și bungalouri.

În cele din urmă reuși să se urnească. Se grăbi către cabana ei, apoi se opri.

Pe veranda ei zări o siluetă așezată și aplecată puțin în față. Nu-și putea da seama cine este.

Se îndreptă către bar, dar nu era nimeni pe acolo. Nici măcar Clint, deși localul era deschis. Ezită din nou, apoi auzi cum e strigată pe nume. Venea cineva dinspre parcare, în direcția ei.

Așadar, fusese urmărită?

Nu voia să fie văzută, nici să fie prinsă singură, dar nici nu voia să se ducă la bungaloul ei. Merse repede şi cât mai silenţios prin nisip, îndreptându-se către docuri.

Trecu de pilonul de care erau legate bărcile lor. Se duse spre celelalte. Barca lui Jay şi a lui Jack.

Spre uimirea ei, Jay Gonzalez era pe barcă, dar se pare că n-o observase venind. Era pe scaunul căpitanului, cu capul aplecat, ocupat să repare ceva.

Era poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să se ducă direct la el şi să-i ceară ajutorul.

Dar nu voia să se vadă cu nimeni. Înainte să se vadă cu *ei*.

Continuă să meargă, sigură că el avea s-o audă, dacă se va întoarce pe plajă. Trecu prin dreptul lui cu inima cât un purice.

Dar el tot n-o văzu, complet absorbit de ceea ce avea de făcut.

Îl privi şi îşi dădu seama ce îl ţine ocupat.

Înnoda şi deznoda o frânghie, la nesfârşit.

Inima îi bătu şi mai nebuneşte; trebuia neapărat să treacă de el. Se grăbi, îngrozită că el ar putea în orice secundă să-şi ridice capul.

Uşa era închisă, dar nu şi încuiată când ajunse acolo Thor.

Brent Blackhawk tocmai fugea şi el spre casă. Îi aruncă o privire înnebunită, apoi dădu buzna înăuntru.

Spre uimirea lor, Victor era înăuntru, tolănit pe sofa cu o bere în mână.

— Unde este Genevieve? îl întrebă Thor ducându-se direct la el, apucându-l de cămaşă şi trăgându-l jos de pe canapea.

— Ce naiba te-a apucat? strigă Victor, nehotărât dacă să se elibereze sau să se lase în voia lui.

— Haideți, potoliți-vă! ordonă Brent. Thor, dă-i drumul!

Thor îşi slăbi strânsoarea, iar Victor îl privi fioros, cu dinții strânşi de furie.

— Unde este?

Victor scutură din cap, îngrijorat.

— Nu ştiu, recunoscu ruşinat. Speram să se întoarcă. N-am vrut, dar cred că am cam speriat-o. Am... se opri cuprins de groază, când observă privirea ucigătoare care se instala în ochii lui Thor.

Brent se băgă între ei.

— Cel mai important lucru este s-o găsim imediat, spuse el încet. Unde s-a dus?

— Nu ştiu, pe cuvântul meu. A zis că se duce să-mi aducă o bere, apoi a fugit pe uşa din spate. Am tot strigat-o, dar nu voiam s-o urmăresc şi s-o sperii şi mai mult, aşa că m-am gândit să o aştept aici, până se întoarce.

Thor simți că mai are puțin şi explodează; avea muşchii încordați şi-i venea să-l scuture pe Victor până când avea să i-o aducă înapoi pe Genevieve.

— Lasă-l în pace. Cred că spune adevărul.

Nu era Brent Blackhawk cel care vorbise, ci Josh Harrison, care tocmai intrase şi stătea acum în spatele lui Victor.

— Şi tu de unde dracu' ştii? se burzului Thor nervos.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Victor.

— N-ai decât să-i spui, îi zise Josh indignat lui Thor.

— Tu să taci din gură, bombăni el.

— Scuzați-mă, dar Gen este şi prietena mea, spuse Brent.

Victor îl privi alarmat.

— Voi chiar credeți că s-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa? Vă jur, nu eu sunt criminalul.

Thor făcu un pas înapoi şi-şi scoase telefonul mobil. Criminalul era unul dintre cunoscuții lor. Cineva care trăia în Keys de mai mult timp.

Nu Marshall, cu siguranță, fiindcă el era încă în Miami.

Deci, presupunând că Victor spunea adevărul...

Alex? Nu era din Key West, dar locuise destul de aproape.

În mintea lui rămăseseră însă doi suspecți.

Amândoi suficient de vârstnici ca să fi ucis atunci când dispăruse prima femeie. Iar unul din ei s-ar putea să-şi fi eliminat chiar propria soție.

Formă numărul lui Jay Gonzalez. Nici un răspuns.

Brent Blackhawk se uita la el.

— Probabil că s-a dus la hotel, s-o fi gândit că-i găseşte acolo pe ceilalți.

— Normal, zise Victor. Sunt sigur că acum este la bar şi trage la măsea.

— Să mergem, comandă Thor.

Trecu neobservată pe lângă Jay, apoi auzi un zgomot ciudat, un fel de zăngănit. Nu ştia ce este şi nici nu voia să ştie. Voia doar să scape.

Încă trei metri până la barca lui Jack. Fugi de-a lungul pilonului şi sări pe puntea uzată a bărcii de pescuit. Se ghemui, aşteptând, sigură că Jay era prin preajmă, că venea după ea. O văzuse, precis, şi e clar că se oprise doar ca să-şi ia o armă.

Aşteptă, cu inima bătându-i nebuneşte.

Dar nu veni nimeni după ea.

„Jack, mii de mulțumiri pentru că ți-ai legat barca aici", se gândi ea.

Îşi închise ochii strâns. Rămase în aşteptare. Încă îi era frică să se mişte, chiar să respire. Apoi deschise ochii.

Simți un uşor tremur, dar nu de frică.

Fantoma se întorsese.

Exact când o zări pe frumoasa femeie în alb, auzi din nou, zgomotul. Era estompat, ceva care ciocănea pe fundul bărcii.

Fantoma se uita la ea, cu ochii mari şi trişti.

„Atenție!"

Ajutor... fata are nevoie de ajutor!

Fata?

Din nou zgomotul. Genevieve se ridică încet, continuând să-şi privească prietena imaterială. Nu era nimeni pe punte. Luna strălucea printr-o spărtură în nori. Sunetul se auzi din nou.

Se mişcă încet către cabina mică, fu cât pe ce să se împiedice de una dintre vâslele micii ambarcațiuni. Era un întuneric aproape complet înăuntru, dar suficient cât să vadă că nu era nimeni acolo. Inima îi bubuia în piept.

Fata?

Audrey?

Observă un tambuchi care avea acces către motor, exact la baza treptelor care conduceau de la punte către cabină. Un zăvor masiv ținea pe loc ușa tambuchiului. Căzu în genunchi și își dădu seama că nu poate să-l clintească. Se luptă cu ușa care părea înțepenită.

Mai trase de ea o dată, smucind cu toată puterea.

Ușa cedă brusc și ea căzu pe spate.

În întuneric, nu recunoscu la început forma care se ridică din santină.

— Gen!

Încercă disperată să se ridice în picioare, dar reuși doar pe jumătate căci fu lovită în cap cu o vâslă — pereche cu cea de care fusese cât pe ce să se împiedice pe punte.

Bethany era la barul *tiki*.

Thor fu sigur că a speriat-o de moarte când veni în fugă pe la spatele ei și o apucă nerăbdător de umăr. Probabil că ea va rămâne toată viața cu impresia că el este nebun.

— Unde este Genevieve?

— Nu știu. Abia am ajuns aici.

— Și eu, spuse Alex venind din spatele lor.

— Și unde ai fost? întrebă Thor.

— Acolo, zise el indicând vag un loc. Habar n-aveam unde au dispărut cu toții, mă simțeam cam singur, după care am văzut-o pe Bethany aici și iată-mă-s. L-am văzut pe Jay mai devreme. Se îndrepta către barca lui. Deși, după cum arăta, n-avea chef de companie.

— Care e barca lui? întrebă Thor din ce în ce mai alarmat.

— Cea de acolo, spuse Bethany arătându-i-o. Mulți polițiști își țin bărcile aici.

Dar Thor nu mai auzi comentariul ei. Alerga deja, cu ceilalți după el. Se opri brusc, neștiind care barcă. Bethany fu cât pe ce să se izbească de el.

— Acolo — se numește *My Lady*.

O luă la goană din nou și sări de pe doc direct pe puntea bărcii. Nu era nimeni acolo, numai bucăți de frânghie împrăștiate peste tot.

— Genevieve! urlă el.

Nici un răspuns. Nici un sunet.

— O, la dracu'! înjură Alex. Uite acolo!

Thor se uită în direcția indicată. Pe suprafața apei se vedea corpul unui bărbat plutind cu fața în jos.

Sări în apă, cu Brent după el. Îl prinse pe bărbat și îl săltă; cu ajutorul lui Brent, îl trase pe puntea lui *My Lady*.

Bethany și Alex îi ajutară.

— Este Jay! Nu respiră, spuse Bethany în timp ce Thor și Brent ieșeau din apă.

Alex îl întorsese deja pe Jay cu fața în sus.

— Bethany, sună la 911. Repede, spuse el sfâșiind cămașa udă a lui Jay și apoi pregătindu-se să-i acorde primul ajutor.

— Are un cucui în cap cât un ou de struț, comentă Brent.

— Ce dracu'... murmură Thor, aplecându-se.

Privi împrejur. Lângă *My Lady* era o dană liberă. Iar frângiile de andocare nu fuseseră desfăcute, ci tăiate.

— Ce barcă andochează aici? întrebă apucând-o dur pe Bethany de umeri.

— Ăăă... a, vechea barcă de pescuit a lui Jack, răspunse ea tremurând, încă şocată, holbându-se la trupul lui Jay, care părea lipsit de viaţă.

— Mută-l pe ponton! ordonă Thor. Acum!

— Stai, trebuie să-i fac respiraţia artificială, protestă Alex.

— Iar asta este o barcă de viteză. Daţi-vă jos de pe ea! porunci Thor.

Se aplecă şi-l ridică singur pe Jay, strângând din dinţi, detestându-se deja că se grăbise să-l transporte singur.

Dar avea nevoie de barcă.

Iar pentru Jay câteva secunde în plus sau în minus nu contau prea mult.

— Anunţă poliţia. Spune-le să trimită urgent o barcă până la recif, ordonă Thor peste umăr fugind spre cârmă. Şi continuă să-i faci respiraţia arficială, indiferent ce s-ar întâmpla, până sosesc ajutoare.

Alex ridică o mână ca să arate că e de acord. Bethany i se alătură repede pe ponton, prăbuşindu-se lângă el, după care privi în sus la Thor.

— Doamne Dumnezeule! Genevieve...

El nu putu să-i răspundă.

Cheia era deja în contact. O răsuci. Rugându-se.

Lângă el, Brent aprinse luminile.

— Tu conduci, eu mă uit, zise el.

Motorul puternic se trezi imediat la viaţă uruind.

Thor îl binecuvântă pe polițistul — pe care îl suspectase până acum — pentru că-şi păstrase barca într-o stare perfectă de funcționare, chiar dacă n-o mai folosea.

Genevieve era conştientă de mişcarea bărcii, de clipocitul valurilor, de căldura degajată de motor. Clipi disperată, încercând să se mişte.

Simți un trup lângă ea.

O cuprinse panica. Era blocată undeva în întuneric alături de un cadavru.

Audrey!

Oh, Dumnezeule, Audrey era moartă...

Începu să țipe, dar nu mai conta. Nici nu se putea auzi peste uruitul motorului. Se străduí să-şi păstreze calmul. Era încă în viață şi voia cu disperare să rămână în viață.

Dar se simțea paralizată.

Încheieturile mâinilor îi erau legate la spate, la fel şi gleznele. Dîndu-şi seama în ce situație se află, se luptă cu valul amețitor de panică ce-o cuprinsese. Când reuşi, în cele din urmă, să se mai stăpânească, îşi dădu seama că trupul înghesuit de lângă ea era încă cald.

— Audrey? şopti.

Nu primi nici un răspuns. Aşa că nu putu afla dacă Audrey era sau nu în viață. Ştia doar că amândouă se află într-o situație oribilă.

Încercă să respire profund, dar stomacul i se întoarse pe dos din cauza mirosului motorului. Tuşi, cu plămânii inflamați de durere. Îşi muşcă buza şi începu să tragă de frânghiile care o imobilizau.

Jack! Doamne Dumnezeule, Jack era criminalul!

Dar se pare că nu mai conta.

Era amorțită.

Oricum el n-avea să scape nepedepsit. Nu de data asta. Cu siguranță că Thor s-a întors deja acasă la ea. Avea s-o caute...

Probabl că l-o fi găsit acolo pe Victor şi-l va snopi în bătaie, dar tot are să continue s-o caute.

Numai că nu va şti unde.

Nu trebuia să gândească aşa. Continuă să se zbată în strânsoarea frânghiilor, blestemându-l pe Jack că era un marinar atât de bun şi ştia bine cum să facă un nod straşnic.

Devenise atât de obsedată să se elibereze din strânsoare, încât nu îşi dădu seama când se opri motorul.

Apoi înlemni.

O secundă mai târziu, se deschise tambuchiul.

— Gen, ți-ai făcut-o cu mâna ta. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te lovesc mai tare, să te scutesc de panică, este numai vina ta. Tu ai pornit toată nebunia asta. Tu ai adus-o la lumină. Din cauza ta voi continua la noapte după ce... în fine, să nu mai intrăm în detalii. Este păcat, totuşi. Chiar iubesc Key West-ul.

Nu se întinse după ea mai întâi, ci se aplecă s-o ridice pe Audrey. O trase afară ca pe o păpuşă de cârpe. Gen îi zări capul, cu părul ud lipit pe față. Hainele, la fel de ude.

— Este caldă încă, spuse el vesel.

— Jack, zise Genevieve, cu vocea sugrumată. Jack, nu înțeleg.

— Hei, mă iei drept un idiot? Ştii ce sunt eu, de fapt? Un erou.

— Un erou?

Stătea în cabină uitându-se la ea de sus, cu mâinile în şolduri şi râzând.

— Auzi, scumpo, imaginează-ţi cum aş arăta în costum de cavaler. Sunt un erou răzbunător. Fetele alea mişună peste tot în fustiţele lor scurte şi cu decolteurile neruşinate, ademenindu-i pe bărbaţi — şi infectându-i cu gonoree şi sifilis, şi SIDA. Trebuie oprite.

— Jack, fata de acum câţiva ani... când eram copil. Ea nu era prostituată, era fotomodel.

El izbucni în râs apoi o trase afară, aruncând-o pe jumătate peste trupul lui Audrey. Gen strânse din dinţi, când el îi răsuci dureros, mâna.

— Fotomodel? Asta voia ea să-i facă pe oameni să creadă. Târfa aia mică primea masă, casă, fotografi — totul pentru că sărea dintr-un pat în altul. O cunoşteam, îi ştiam şmecheriile. Şi apoi, când am ajutat-o, ea cum m-a răsplătit?

Genevieve încercă să respire, gândindu-se furioasă că trebuie să-l ţină de vorbă cât mai mult posibil.

— Ea a fost prima? îl întrebă.

— Prima — şi singura — pentru mulţi ani. Obrăznicătura aia mică a venit aici, anul trecut, a fost a opta. Dar nu le-am pedepsit decât pe acelea care meritau să fie pedepsite.

— Jack...

— Gen, scuză-mă un minut.

O rostogoli, apoi o ridică pe Audrey.

— Nu, Jack, stai! țipă ea.

Îl văzu că se întoarce, cu un picior pe scară.

— Hei, stai liniştită. O să vă las să plecați împreună.

După care dispăru. Auzi trupul lui Audrey aterizând pe punte.

— Jack, nu înțeleg.

El se lăsă pe vine deasupra ei, ca şi cum ar fi fost sincer preocupat, frecându-şi cu degetele cercelul cu craniu şi oase încrucişate.

— Ce nu-nțelegi, Gen?

— Audrey nu este prostituată! Şi nici eu.

El oftă, fără s-o privească.

— Gen, tu ai început toată povestea, când ai crezut că vezi o fantomă sub apă, îi zise el parcă întristat.

Inima i se opri o secundă; i se ruga lui Dumnezeu să-l poată convinge să se răzgândească.

— Jack, dar tot nu înțeleg legătura.

El clătină din cap.

— Gen, tu ai crezut că vezi o femeie sub apă. Apoi, ce să vezi, la suprafață chiar iese o femeie moartă. Eu am fost cel care a încercat să te sperie cu manechinul, doar ştii. A fost ideea lui Victor, dar eu l-am convins că este o tâmpenie. N-am vrut decât să te sperii — să te opresc. Dar n-a mers, spuse el cu regret. Iar tu n-ai putut să te opreşti să nu mai turui întruna despre tot felul de cadavre. Şi Audrey! Ea şi vânătorii ei de fantome! Trebuia să-i închid gura. Nu-ți face iluzii, continuă el, rânjind. S-a chinuit destul de mult să rămână în viață, până acum. Chiar s-a chinuit. Ştia cum să plătească.

Aproape că îmi pare rău că trebuie să moară, dar asta este, n-am ce-i face. Iar pentru tine, Gen, îmi pare chiar tare rău. Ai fost dintotdeauna favorita mea. Şi mai eşti şi frumuşică. Îmi amintesc când erai copil şi veneai pe la mine. Încercam să te consolez când te necăjeau băieţii pentru că erai atât de înaltă şi te porecleau „amazoana". Îţi mai aduci aminte? Îţi spuneam că totul se rezolvă până la urmă. Că o să ajungi o femeie frumoasă şi că lor o să le pară rău. Şi deja mi-ai confirmat predicţiile, încă de pe la doisprezece ani.

— Mersi, Jack. Ştii ceva...

— Îmi pare rău, scumpo. Nu mai avem timp. Trebuie s-o iau din loc. Plec în Bahamas. Cunosc nişte oameni pe acolo care vor fi foarte încântaţi să mă ajute. Am descoperit de unul singur nişte comori pe aici, m-am tot scufundat prin zona asta. La naiba, n-aveam nevoie de Sheridan şi de hărţile lui. De ani de zile adun piese de pe corabia aia.

Apoi se ridică şi se întinse după ea. Gen se feri de atingerea lui.

— Gen, ţi-am mai spus, n-aş face asta dacă n-ar fi nevoie.

— Dar *nu* este nevoie s-o faci, Jack! îl imploră ea.

Ateriză pe punte alături de Audrey.

— Ştii ceva?

— Ce? întrebă ea plină de speranţă.

Nu-i răspunse din prima. Gen îşi dădu seama că el pregătise deja doi saci grei cu balast. Începu să-l lege pe unul din ei de gleznele lui Audrey.

— Jack, ce? întrebă ea din nou încercând să-i distragă atenția.

El continuă să lege, în timp ce îi răspunse:

— Te las să alegi. Cine să plece prima, tu sau Audrey?

Îl privi drept în ochi. Nu-i venea să creadă. *Jack!* Fusese ca un unchi pentru ei, un prieten, un dascăl, un om care le fusese mereu alături.

— Jack, dacă tot o să fugi în Bahamas, atunci nu mai ai nevoie să faci asta, îl rugă ea.

— Îmi pare rău, dar asta este. Trebuie să-l încetinesc pe iubițelul tău.

Se aplecă lângă ea și începu să fredoneze, în timp ce lega al doilea sac de gleznele ei.

— Iubițelul meu?

— Thor. Este pe drum către noi. Din câte văd, soseşte cu barca lui Jay.

Se uită spre orizontul întunecat. Şi ea auzea ceva, dincolo de pleoscăitul valurilor pe carenă. Sunetul din ce în ce mai sonor al unui motor.

— Jack, începu ea, după care înmărmuri. În spatele lui, văzu fantoma. Femeia în alb.

Nu era singură. Piraţii erau aliniați lângă ea.

Gen simți cum i se opreşte inima.

Atenție!

Prea târziu.

„Ajutați-mă!"

De data asta, ea era cea care striga cuvintele, în minte.

— Ce? Iar vezi fantome? Doamne, cine ar fi crezut că tocmai tu, dintre toți oamenii, o să-ți pierzi mințile pe fundul oceanului, zise el râzând. La naiba, chiar pe fundul oceanului? Bine, dacă nu vrei să alegi tu, atunci aleg eu. Audrey merge prima!

Se aplecă şi o ridică pe Audrey. O aruncă peste bord, apoi apucă şi sacul cu balast şi îl aruncă după ea.

— Oh, Dumnezeule, Jack, nu!

Se luptă cât putu de mult atunci când el se întinse după ea. Era încă vag conştientă de prezența fantomelor. Își schimbaseră locul, se grupaseră, urmând instrucțiunile femeii în alb.

Se mutau către cârmă. Păreau că au de gând să...

Văzu cum cade cheia din contact.

Dar nu la timp ca s-o salveze.

Jack o ridică pe Gen, fără să bage de seamă activitatea fantomelor şi indiferent la zvârcoleala ei.

— La dracu', eşti alunecoasă ca un țipar, se plânse el. Priveşte din altă perspectivă. Te cunoşti deja cu unii dintre oamenii cărora o să li te alături pe fundul oceanului. Şi, dacă tot eşti îndrăgostită, atunci te poți întoarce să-l bântui pe Thor până la sfârşitul zilelor lui.

La ultima replică îl pufni râsul.

Apoi o aruncă peste bord.

Pentru o clipă, rămase atârnând de carenă, fără să atingă apa din cauza sacului cu balast.

Apoi îl văzu cum ridică sacul şi îl aruncă.

Apa i se păru foarte rece şi neagră în timp ce o cuprinse cu totul în pântecele ei.

Mai avea încă puțin până la barca lui Jack când inima i se opri.

Auzi un pleoscăit puternic, apoi văzu o țâșnire argintie, în timp ce lumina lunii surprindea picăturile de apă care se ridicară imediat după sunet.

Înjură și tură și mai tare motorul. Brent stătea tăcut lângă el.

Cât de mult mai avea?

Își dădu seama vag că barca cealaltă nu se mișcă. Când se mai apropiară, îl văzu pe Jack la cârmă. Ar fi avut timp să plece deja.

Dar, indiferent cât de mult ar fi vrut să-l omoare pe Jack, Thor nu avea nici o secundă în plus. Fu cât pe ce să răstoarne barca lui Jay, oprind-o atât de brusc, încât o făcu să se răsucească.

Plonjă în apă. De cât timp o aruncase? Cât timp ar putea să supraviețuiască? Era scufundătoare, într-o condiție fizică excelentă, dar cât timp în plus ar putea avea?

Thor își dădu imediat seama că Brent îl urmase în apă. Dar apa era neagră în întuneric, iluminată doar câțiva metri la suprafață de lună și de luminile de pe barcă.

Dădu aproape imediat peste un corp. Își scoase cuțitul din buzunar și căută orbește frânghia care ținuia silueta nemișcată de greutate. Taie funia și se propulsă către suprafața apei. Nu coborâse decât doisprezece metri, dar i se părură o infinitate la urcare.

Ieși la suprafață disperat după aer.

— Genevieve?

Dar nu era Genevieve. Era Audrey, vânătă şi amorţită.

Brent ieşi şi el din apă imediat, gâfâind disperat după aer. Înotă prin luminile care tăiau valurile şi o apucă pe Audrey. Pentru o fracţiune de secundă Thor ezită, cu inima frântă. Cât timp mai avea la dispoziţie? Şi cum avea Brent s-o ducă pe Audrey — sau rămăşiţele ei pământeşti — până la barca lui Jay, pe care o lăsase neancorată?

— Du-te, urlă Brent.

Era exact ceea ce aştepta Thor.

Iubea apa.

O iubise dintotdeauna.

Şi, se gândi ea în timp ce aluneca spre adânc, trasă de greutate, avea să moară în sânul apei.

Nu putea vedea nimic. Lumina lunii nu mai pătrundea până aici. Mâinile îi erau legate la spate, şi mai era ţinutită şi de greutate.

„Ele au mişcat cheia, se gândi. Ele, fantomele, au reuşit cumva să mute cheia. Barca lui Jack avea să rămână pe loc. Iar el nu va mai scăpa de data asta."

Avea să mai afle sau nici nu trebuia să-i mai pese, din moment ce oricum va muri?

Oare Thor îl va ucide sau va muri condamnat la moarte, în închisoare, de injecţia letală? Sau va scăpa?

Jack era un criminal în serie. Nici nu mai ştia cu exactitate câte femei îngropase în mormântul submarin. Lui Gen încă nu-i venea să creadă.

Continuă să se lupte furioasă cu frânghia care îi lega încheieturile. Cât timp ar mai putea să-şi ţină respiraţia?

„Patru minute. Odată am reuşit să rezist patru minute", îşi reaminti.

Şi mai avea puţin şi îşi elibera mâinile. Simţea că mai are foarte puţin şi va reuşi.

Dar plămânii îi ardeau deja.

La început, putu să vadă, dar, pe măsură ce se scufunda şi mai adânc, întunericul devenea de nepătruns. Disperarea îi umpluse deja inima şi mintea. Ajunse la fund. Căută...

Îl cuprinse sentimentul neputinţei, oarbă şi înnebunitoare.

Apoi simţi ceva.

O atingere fină. O mână... ghidându-l.

Acum, murea şi el?

Dintr-odată văzu o lumină puternică străbătând apa. La început se gândi că vine din Ceruri. Apoi îşi dădu seama că Brent găsise probabil luminile de furtună de pe barca lui Jay şi le îndreptase pentru el în apă.

Dar acea atingere...

Privi împrejur.

Şi o văzu.

Era blondă. Frumoasă. Cu ochii mari şi albaştri. Şi îl conducea.

Thor o urmă încrezător.

Genevieve!

Era vie. Își eliberase mâinile. Se lupta disperată cu funia care îi ținea picioarele legate de greutate. Thor țâșni înainte, cu plămânii arși de durere, tăie frânghia și o apucă de umeri, apoi dădu din picioare cu toată puterea, propulsându-se pe amândoi spre suprafață.

Thor ajunse sus gâfâind. Genevieve începu să tușească. O luă de subsuori pe la spate și o trase spre barca lui Jay, care se izbise de a lui Jack.

Respirând greu, Genevieve reuși să întrebe în șoaptă răgușită:

— Audrey?

— A luat-o Brent, o asigură el.

Ajunse la barca lui Jay și se prinse de platforma de scufundare din spate.

În acel moment Genevieve încercă să țipe. Reuși să scoată doar un geamăt, dar el îi auzi avertizarea.

Brent era aplecat asupra lui Audrey, iar Jack se apropia de el cu una dintre vâslele lui ucigătoare în mână.

— Brent! urlă Thor.

El nu îndrăznea să-i dea drumul lui Genevieve, fiind sigur că iubita lui nu mai avea nici o fărâmă de putere. Dar ea mai avea.

Se apucă singură de platformă.

Thor sări pe punte, uimit de propria putere.

Brent se ferise la timp, evitând izbitura.

Thor atacă.

Jack își luă avânt ca să izbească din nou, dar îl atinse numai puțin pe umăr pe Thor înainte ca acesta să-l prindă și să-l arunce peste cârmă.

Genevieve se clătina. Reuşise să se aşeze cât de cât pe platformă, dar se vedea că nu este încă în stare să se menţină pe loc. Thor îşi îndreptă din nou atenţia către Jack, care urlă şi se aruncă asupra lui cu putere. Se încleştară amândoi într-un dans macabru, apoi se izbiră de parapetul bărcii.

Jack îşi scoase cuţitul şi de-abia atunci Thor îşi dădu seama că şi-l pierduse pe al lui, că-l aruncase după ce o eliberase pe Genevieve.

Jack se aruncă asupra lui. Thor se lăsă pe vine, dar bătrânul atacă din nou. Brent Blackhawk se întindea după vâslă, Jack îl văzu şi fugi către platforma de scufundare, prinzând-o pe Genevieve, care reuşise în cele din urmă să se ridice cu totul la bord.

— Te-am prins, chicoti Jack; din gură îi curgea sânge.

Probabil că-şi spărsese vreun dinte în încăierare.

Dar acum o avea pe Genevieve. Şi un cuţit.

— Jack, ţi-ai pierdut minţile. De fapt, nu-mi pasă. Dacă îi atingi un singur fir de păr, spuse Thor calm, o să te omor atât de încet, cum nici în coşmarurile tale cele mai oribile n-ai visat.

Jack izbucni în râs, dar se opri repede pentru că începuse să tuşească. Se îneca, în mod vădit, cu sânge.

Genevieve urlă de furie şi-l lovi exact între picioare. El mugi şi se contorsionă, slăbindu-şi strânsoarea. Thor înaintă şi i-o smulse pe Genevieve. O aruncă în spatele lui şi fu gata să sară din nou asupra lui ca un taur turbat.

— Stai! strigă Brent.

Thor se opri.

Pentru că vedea exact ce zărise şi Brent.

Veneau din apă. Doi... trei... patru, cinci, şase...

Piraţi. Zdrenţuiţi. În stare de putrefacţie. Ici-colo câte un dinte de aur sclipind. Câte un os alb, imaculat, ieşind la iveală pe sub o mânecă sfâşiată.

Cu orbite lipsite de ochi, dar privind totuşi.

Îl înconjurară pe Jack, care începu să urle în timp ce era prins de mâini de către fantome.

Ochii i se holbaseră de groază şi urlă parcă şi mai tare în agonia terorii.

— Nu! Dumnezeule, ajută-mă. Nu!

Trupul începu să i se încline, în timp ce atacatorii lui scheletici îl înconjurau strâns. Apoi dispărură cu el peste bord.

Urmă o tăcere cumplită. O nemişcare absolută.

După care toţi trei dădură fuga la parapet.

Jack ieşi la suprafaţă şi urlă din nou în timp ce o mână osoasă ieşi în spatele lui şi îl înşfăcă, iar el se scufundă pentru ultima oară.

Erau şocaţi, înlemniseră cu ochii la apă. Apoi Genevieve gemu şi se uită la Thor.

— Audrey! strigă ea.

Brent scutură din cap încercând să revină la realitate şi răspunse:

— Respiră, are şi puls. Cam slab. Numai Dumnezeu ştie prin ce o fi trecut biata de ea. A ţinut-o prizonieră zile întregi. Dar am chemat ajutoare prin radio. Poliţia este deja pe drum.

Genevieve respiră adânc, apoi se întoarse şi-l privi în ochi pe Thor.

— Ai... ai văzut...?

— Da, spuse el simplu. Şi o luă în braţe, tremurând.

Epilog

„Ce ciudat, se gândi Thor. În timp ce Josh Harrison părea solid şi real, Anne era mai diafană, imaterială."

Ieşi puţin afară, simţea nevoia să vadă cerul nopţii şi să simtă briza. Erau prea mulţi oameni înăuntru, se gândi el, privind spre ocean.

Nici el, nici Genevieve nu-şi pierduseră dragostea pentru mare şi se reapucară de lucru la proiectul *Marie Josephine*. Iar hotărârea lor de a se întoarce, după ce aproape că îşi pierduseră viaţile, îl făcu pe Marshall să se răzgândească.

Din cauza asta s-o fi întors. Sau poate pentru că Gen însăşi a stat de vorbă cu el, ore întregi, convingându-l că, şi dacă există fantome în apă, atunci poate că ele încearcă să-i transmită lui ceva, în nici un caz să-l omoare.

Firește, nu menționară deloc că ei înşişi au văzut fantomele. Ce s-a întâmplat în acea seară în apă a rămas doar între ei trei, Genevieve, Brent şi Thor.

Victor şi Genevieve şi-au rezolvat neînţelegerile. De atunci înainte, Genevieve i-a tot făcut cinste cu cina prietenului ei, ca să-şi ceară scuze.

Iar în ceea ce priveşte proiectul, nici măcar Jack nu ştiuse unde să caute cea mai importantă parte a comorii,

dar Genevieve găsi totuşi o mare parte din carenă. În cele din urmă, fu adus echipamentul cu vacuum şi aşa a fost descoperit un cufăr plin cu comori.

El şi Genevieve fuseseră împreună cu Alex, Bethany şi cei doi soţi Blackhawk când făcuseră cea mai mare descoperire, înainte de sfârşitul cumplit al lui Jack. Genevieve crezuse că Anne vrea ca lumea să ştie că Aldo fusese ucigaşul ei. Găsise în Genevieve pe cineva cu suficientă putere ca s-o ajute, pe ea şi spiritele fetelor care îşi găsiseră mormânt pe fundul apei de-a lungul anilor.

Iar în ceea ce-i priveşte pe piraţi, se pare că aceştia o admiraseră pe Anne, care, în captivitatea ei — atunci când se îndrăgostise de Gasparilla, iar el se pare că-i răspunsese cu devoţiune — trebuie să fi fost amabilă cu ei, fermecătoare şi iertătoare.

Poate că ei păziseră comoara pe care nu reuşiseră s-o jefuiască în timpul vieţii. Poate că rămăseseră pe pământ doar ca să-i fie ei alături, s-o ajute să i se facă dreptate.

Audrey s-a înzdrăvenit destul de repede. Refuzase să le împărtăşească tortura prin care trecuse. Făcuse tot ce putuse ca să rămână cât mai mult în viaţă. Singurul cu care a fost dispusă să stea de vorbă a fost Jay.

Îşi petrecură împreună convalescenţa, iar ea îl ajută să întocmească dosarul de acuzare împotriva lui Jack. Îi surprinseră pe toţi când zburaseră la Las Vegas ca doi porumbei, să se căsătorească acolo. Încă mai păreau incredibil de fericiţi împreună.

Thor şi Gen optaseră pentru o nuntă mai tradiţională. În fine, tradiţională după standardele din Key West.

Mireasa lui fusese superbă în alb — dar desculţă. Fuseseră uniţi pe plajă, la apusul soarelui, cu câteva ore în urmă, de către părintele Bellamy.

Bethany, Alex şi Victor erau deja turtiţi chiar înainte să înceapă nunta şi plânseseră tot timpul, îmbrăţişându-se unul pe altul. O mare problemă, pentru că Bethany era domnişoară de onoare, iar băieţii slujiseră pe post de cavaleri. Dar Lizzie şi Zach — care găsiseră ceva de lucru în Australia — veniră totuşi la nuntă şi făcură tot posibilul ca să-i ţină pe cei trei pe linia de plutire. Toţi cei care fuseseră implicaţi în proiect erau de faţă — Adam, Brent, Nikki, Marshall. Se născuse ceva între ei, o prietenie care era sigur că va dura.

Prietenie sau nu, el avea însă nevoie de o gură de aer, numai că, imediat ce ieşi, dădu acolo peste Josh, care se sprijinea de balustrada verandei cu Anne alături de el.

— Nu eşti real. Nu te văd, mormăi Thor.

— Ba sunt, durule, ştii bine.

O privi pe Anne. Era încă atât de neliniştită, atât de temătoare...

Îl apucă tremuratul.

Unde ar fi el acum, fără ajutorul ei? Al ei şi al bandei de piraţi?

— Îţi mulţumesc, îi zise el blând, în timp ce imaginea ei începu să se piardă, poate pentru că îşi făcuse datoria. Dar acum trebuie să mă întorc înăuntru.

Se simți ca un nebun, dar le făcu semn de rămas-bun celor două fantome, întrebându-se dacă le va revedea vreodată.

Înăuntru se ciocni de Victor. Muzica era tare, atmosfera — plină de râsete.

— Unde-i Gen? îl întrebă.

— Cred că s-a dus sus, te căuta, zise Victor.

Thor urcă treptele câte două. Gen era în camera lor, la fereastră, privind în jos pe strada Duval.

Se întoarse zâmbind către el.

Inima i se lumină. Părul ei lung şi bogat, unduindu-se strălucitor pe fondul negru al rochiei de mătase. Ochii ei... Doamne, era îndrăgostit de ochii, de vocea ei...

— Salut, spuse ea, venind către el.

Îl prinse de cravată, îl trase mai aproape şi-l sărută.

— Te iubesc, îi zise el şi apoi o sărută.

— Şi eu te iubesc. Apropo, ştiu că mă crezi ţicnită... începu Gen.

Dar el îi opri buzele cu o nouă sărutare.

— Te cred, îi şopti foarte tandru. Te cred. Şi acum, că ne-am înţeles, gata, închide gura ca să-mi sărut soţia aşa cum trebuie.

Genevieve îi zâmbi.

Iar Thor îi răspunse, la rândul lui, cu un zâmbet.

Afară, palmierii se legănau în briză şi probabil că sunetul care se auzise din direcţia lor fusese un hohot uşor de râs al unei fantome care se topea încetişor, în noapte.

Apariții recente:

STELLA RIMINGTON • *Risc maxim* • *Cârtița*

P.T. DEUTERMANN • *Hăitașii*

JEANNETTE ANGELL • *Call-girl. Memoriile unei dame de companie* • *Madam. Viața și afacerile unei matroane din Boston*

PAUL DOHERTY • *Sânge și purpură*

TESS GERRITSEN • *Frica*

ALEX KAVA • *Un rău necesar*

RANDY TAGUCHI • *Vertij*

M.J. ROSE • *Otrăvurile Afroditei*

SARAH DUNN • *Marea dragoste*

În curând:

P.T. DEUTERMANN • *Train Man*

MARTIN O'BRIEN • *Detectivul Jacquout*

ALEX KAVA • *Răul absolut*

STELLA RIMINGTON • *Secretele Serviciilor Secrete*

Quality Books